

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

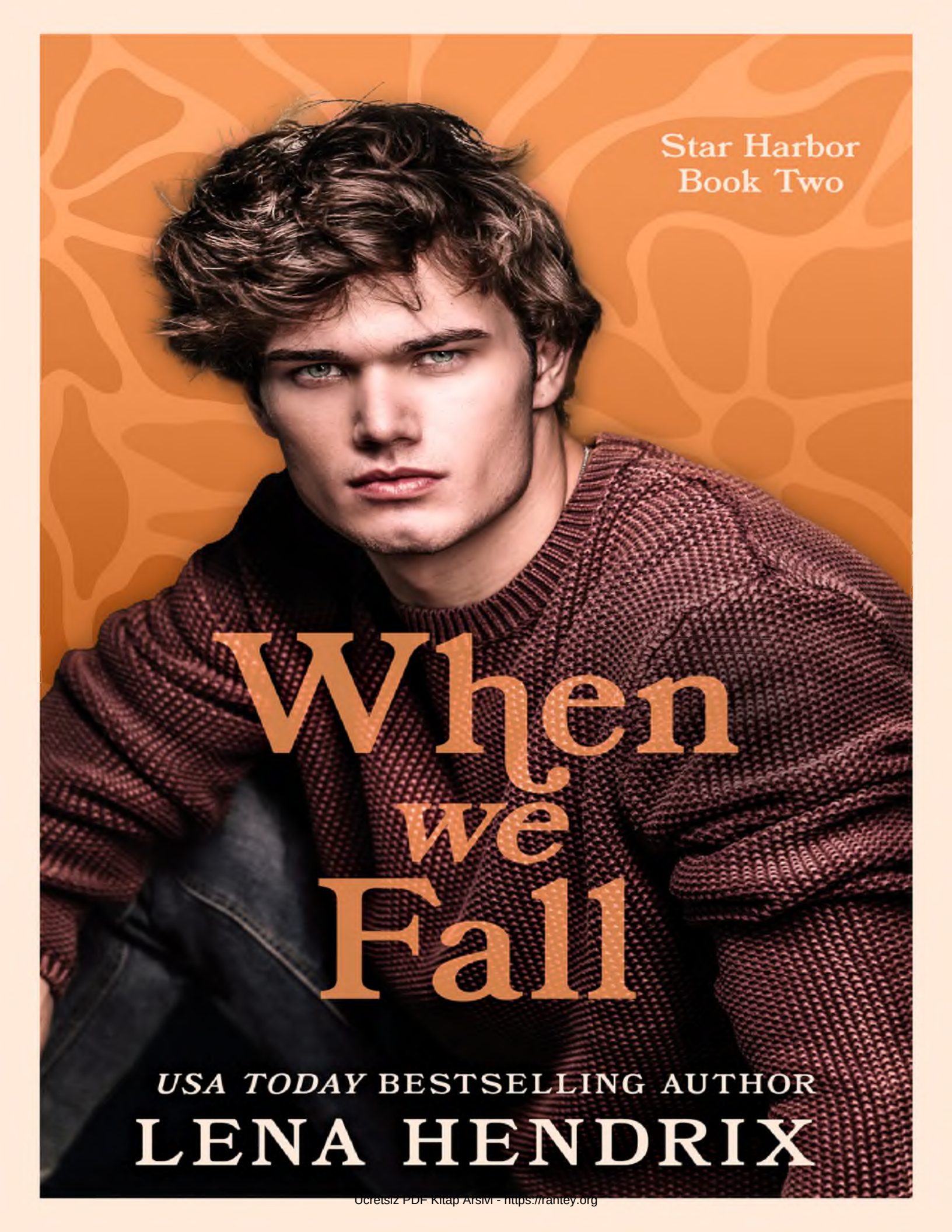
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Star Harbor
Book Two

When we Fall

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
LENA HENDRIX

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

When we Fall

USA TODAY EN ÇOK SATAN YAZAR
LENA HENDRIX

Telif hakkı © 2025 Lena Hendrix

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemelerinde kısa alıntılar dışında, yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde veya bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Telif hakkı kapsamında yazarın münhasır haklarını hiçbir şekilde sınırlamadan, metin üretmek üzere üretken yapay zeka (AI) teknolojilerini "eğitmek" amacıyla bu yayının kullanılması açıkça yasaktır. Yazar, bu eserin üretken AI eğitimi ve makine öğrenimi dil modellerinin geliştirilmesi için lisanslama hakkını saklı tutar.

Bu eser, AI teknolojisi kullanılmadan yaratılmış bir kurgu eseridir. Eserdeki tüm isimler, karakterler, yerler veya olaylar, yazarın hayal gücünün ürünüdür ve kurgusal bir şekilde kullanılmıştır. Gerçek kişiler, yerler veya olaylarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir veya kurgusaldır.

Geliştirme düzenlemesi: Paula Dawn, Lilypad Lit

Düzeltilme okuma: James Gallagher

Düzeltilme: Julia Griffis, The Romance Bibliophile

Model & Discreet kapak tasarımı: TRC Designs by Cat

Kapak fotoğrafı: Wander Aguiar

Hala size takıntılı birini bulmayı umut eden yaşlı, bekar kadınlara... daha genç bir erkeği düşündünüz mü?

BAĞLANALIM

Haber bültenime kaydolduğunuzda, yeni çıkan kitaplar, kitap haberleri, hediye çekilişleri ve yeni kitap önerilerinden haberdar olacaksınız! Size spam göndermeyeceğime ve sadece paylaşacak eğlenceli ve heyecan verici bir şey olduğunda e-posta göndereceğime söz veriyorum!

Ayrıca, kaydolduğunuzda Choosing You (çok ateşli bir Chikalu Falls novellası) kitabının ÜCRETSİZ bir kopyasını da alacaksınız!

www.lenahendrix.com adresindeki web sitemden kaydolun

YAZARIN NOTU

Bu kitapta (ana karakterlerden değil, bir ebeveynin) sadakatsizliği içeren ifadeler bulunmaktadır. Bir ocuğun kendini terk edilmiş ve istenmeyen hissetmesine dair referanslar vardır. Ayrıca, boşanma sonrası benlik algısı ve tek ebeveyn olarak kendinizi bulma mücadelesini de ele almaktadır.

Hayatının ritmini kaybetmiş bekar bir anne ile, ona bu ritmi bulmasında yardımcı olmaya can atan, çok hevesli ve genç bir adam arasında, yetişkinlere yönelik çekici içerik barındıran birkaç sahne bulunmaktadır. Keyifli okumalar!

DÜŞTÜĞÜMÜZ ZAMAN

STAR HARBOR

KİTAP 2

LENA HENDRIX

LENA HENDRIX LLC

İÇİNDEKİLER

Bu Kitap Hakkında

1. [Selene](#)
2. [Selene](#)
3. [Austin](#)
4. [Selene](#)
5. [Austin](#)
6. [Selene](#)
7. [Selene](#)
8. [Austin](#)
9. [Austin](#)
10. [Selene](#)
11. [Austin](#)
12. [Austin](#)
13. [Selene](#)
14. [Austin](#)
15. [Selene](#)
16. [Selene](#)
17. [Austin](#)
18. [Selene](#)
19. [Austin](#)
20. [Selene](#)
21. [Selene](#)
22. [Austin](#)
23. [Selene](#)
24. [Austin](#)
25. [Selene](#)
26. [Austin](#)
27. [Selene](#)
28. [Austin](#)

29. [Selene](#)

30. [Selene](#)

31. [Austin](#)

32. [Selene](#)

33. [Austin](#)

34. [Selene](#)

35. [Austin](#)

36. [Selene](#)

37. [Austin](#)

38. [Austin](#)

39. [Selene](#)

[Epilog](#)

[Sıradaki: Buzun Altında](#)

[Teşekkürler](#)

[İletişim Kurmak İster](#)

[misiniz? Yazar](#)

[Hakkında](#)

[Lena Hendrix'in Diğer Eserleri](#)

BU KİTAP HAKKINDA

Bana bir dadıya ihtiyacım var. Dikkatimi dağıtan birine değil.

Kesinlikle, yıkıcı bir gülümsemeye, dövmeli kollara ve benim gibi soğukkanlı davranmaya çalışan bir kadını bile etkileyebilecek bir çekiciliğe sahip yirmili yaşlarındaki bir erkeğe ihtiyacım yok.

Ama kızım okul sonrası bakımdan (yine) atıldığında ve güvenilirmez dadım bizi (yine) yüzüstü bıraktığında, Austin Calloway yan komşumuzun dubleksine taşınır ve hayatımıza girer.

Şimdi ödevlere yardım ediyor, gömleksiz yemek pişiriyor ve sanki buraya her zaman aitmiş gibi elinde kahveyle karşımıza çıkıyor.

O çok genç.

Çok samimi.

Kızımın çok iyi anlaşıyor. Çok yakın.

Ve en kötüsü ne biliyor musun? O beni görüyor; çatlaklarımı, stresimi, sahip olduklarımı korumak için ördüğüm duvarları.

Onu uzak tutmaya çalıştıkça, onu içeri almaya daha çok can atıyorum.

Ama birini içeri almak, her şeyi riske atmak demektir.

O yanlış seçim... tabii düşersek ne olacağını görmeye nihayet hazır değilsek.

BİR

SELENE

SAÇLARIM bir fare yuvası gibiydi, göğüslerim ortadaydı ve denizcilik müzesiyle olan sanal toplantıma geç kalmam için tam on iki dakikam kalmıştı.

Saate tekrar baktım.

Amanda nerede?

Amanda — pek de güvenilir olmayan bakıcım — bu sabah kızım Winnie'ye bakacaktı. Parka gitmek ya da dondurma yemek gibi bir aktivitenin, erken gelişmiş beş yaşındaki kızımı oyalayıp yormaya yeteceğini ummuştum.

Göğüs kafesimin arasında derin bir acı hissettim. O yukarıda olmasına rağmen onu bu kadar özlemekten nefret ediyordum.

O kişinin ben olmasını çok isterdim, ama boşanma sonrası ödemem gereken faturalar ve her geçen an daha da uzayan bir yapılacaklar listem vardı.

"Anne!" Winnie'nin çığlığı merdivenlerden aşağı yankılandı ve tam da endişemin yerleştiği yere, göğsüme çarptı.

Sinirlendim ve ona bağırma dürtüsünü bastırdım.

Bir iç çekerek kahve fincanımı masaya bıraktım. Daha sonra mikrodalgada yeniden ısıtabilirdim. Merdivenleri çıkarken aceleyle bluzumun düğmelerini ilikledim.

"Win, sana kaç kez söyledim, bu evde birbirimize bağırmayız. Benden bir şey istiyorsan, aşağı inip..."

Durup, banyoda bir basamak taburesinin üzerinde duran beş yaşındaki kızıma baktım. Saçları ıslak ve parlak görünüyordu ve üstüne bir tür... yapışkan madde damlıyordu.

Lütfen saç jeli olsun, tutkal olmasın. Lütfen saç jeli olsun, tutkal olmasın.

Yapışkan eli, kendini görmek için dudaklarını bükerek yaklaşırken banyo aynasına bulaştı. "Elodie teyzeminki gibi kabarık buklelerim olsun istiyorum."

Ne yazık ki, Winnie'nin koyu saç rengi kız kardeşiminkiyle aynı olsa da, saç yapısı bana benziyordu — yarı düz, yarı kıvrıkcık, beni her zaman kız kardeşimin zahmetsizce dalgalı saçlarına imrenen bir karışım.

Derin bir nefes verdim ve kızıma doğru yaklaşırken ona yumuşak, anlayışlı bir gülümseme attım. Ellerimle yüzünü kavradım, yanaklarını sıkıştırdım ve dudaklarındaki somurtkanlığı vurguladım. "Bence saçların olduğu gibi mükemmel."

Çocukluğumdan kalma seslerin yankılarını içime attım. O saçlarına bir şeyler yapsan çok daha güzel olurdun. Hiç ablan gibi şekillendirmeyi denedin mi?

Onun tatlı, hüzünlü yüzüne baktım. "Bak ne diyeceğim," dedim. "Eğer gerçekten bukleler yapmak istiyorsan, bir profesyonel çağırırız." Parmak uçlarımı saçlarına sokmaya çalıştım, ama yapışkan karışıklık bunu imkansız hale getirdi. "Elodie Teyze ve Cal için akşam yemeği pişirebiliriz, eminim o da sana birkaç ipucu vermekten mutluluk duyacaktır."

Kriz atlatılmıştı, Winnie'nin kocaman kahverengi gözleri parladı. "Levi de gelecek mi?"

Kıkırdadım. "Levi de." Levi, Cal'ın on dört yaşındaki oğluydu ve Winnie'nin gözünde, dünyadaki en havalı çocuktü.

Kızımın arkasına geçtim, ellerimi omuzlarına koydum. "Bunu nasıl düzelteceğimi bilmem için ne kullandın?"

"Guh-ell," dedi gururla.

Winnie anaokuluna başlamadan önce okumayı öğrenmek konusunda çok kararlıydı, bu yüzden onun "jel" demek istediğini hemen anladım. Ses bilgisi iyiydi, ama hâlâ öğrenme aşamasındaydı.

Rahat bir nefes aldım. *Tanrıya şükür.*

Toplantıma kadar çok az zaman kaldığını kafamdan hesapladım.

Aynada gözlerimiz buluştu; benimkiler yorgun, onunkiler ise inanılmaz derecede umut doluydu. "Buna ne dersin?" Saçlarını geriye tarayarak at kuyruğu yapmaya başladım. "Bugün geriye taranmış bir at kuyruğu deneyebiliriz." Ona kaşlarımı oynattım. "Çok şık."

Winnie aynada kendine baktı, sanki tam olarak ikna olmamış gibi, sonra kalbimi burkan, dişleri aralıklı geniş bir gülümsemeyle gülümsedi.

876 krizden ilki atlatıldı. Tamam.

Saçları yeterince geriye tarandıktan sonra, omuzlarını bir kez daha sevgiyle sıktım. "Gitme zamanı. Amanda her an gelebilir ve benim de iş görüşmem var."

"O ne?" Winnie yüzünü buruşturarak aynadaki gömleğimi işaret etti ve ben de aşağıya baktığımda krem rengi bluzumun yakasında gizemli bir leke gördüm.

Sinirli bir şekilde banyodan çıktım, sonra gömleği hiç nazik davranmadan başımdan çıkardım. "Lütfen giyin," diye omzumun üzerinden seslendim ve bluzumu yatak odasındaki çamaşır sepetine attım.

Çekmecemi uygun başka bir seçenek bulmak için karıştırırken, ön kapı iki kez çalındı ve ardından kapı açıldı.

"Benim," diye seslendi küçük kız kardeşim Kit.

Gözlerimi tavana kaldırdım. *Küçük mucizeler için şükürler olsun.*

"Selam," diye merdivenlerden seslendim. "Giyiniyorum. Kahve makinesinde kahve var."

Artık siyah-beyaz çizgili bir üst ve pembe tütü giymiş olan Winnie, teyzesini karşılamak için merdivenlerden dans ederek indi.

Önceki gece kıyafetlerimi çıkarırken ikinci bir seçenek hazırlamamıştım, ama son zamanlarda hayatımın gidişatına bakılırsa, muhtemelen hazırlamalıydım. Mütevazı bir bisiklet yaka ve kısa kollu, sade siyah bir triko üst seçtim. En azından üzerine bir şey bulaşırsa, koyu renk onu gizleyebilirdi.

Saate baktım. *Dört dakika.*

Makyajı bırakın, pantolon giymeye bile vaktim yoktu, uyku şortumla merdivenlerden aşağı atladım.

Kit, kesik şort ve lacivert bir tişört giymiş, tezgahın üstüne tünemiş, kahvesini yudumluyor ve her zamanki gibi hiç rahatsız görünmüyordu.

"Seni yarım saatliğine alabilir miyim?" diye yalvardım. "Acil bir durum var. Amanda'nın nerede olduğunu bilmiyorum ve denizcilik müzesiyle görüşmem başlıyor..." Saatiime baktım. "Tam anlamıyla şimdi."

Kit, kahve fincanını selam olarak kaldırdı ve ağzında kocaman bir yudum yaban mersini muffiniyle konuşmaya başladı. "Anlaşıldı patron."

İçim rahatladı ve minnettarlık duydum.

Soğuk kahve fincanımı elime alıp Kit'in koluna hafifçe vurdum. "Teşekkürler. Çabuk olacağım, söz veriyorum."

Kit başını salladı, sonra kıkırdadı. "Bugün 'pantolonsuz Çarşamba' mı?" diye sordu, uyumsuz kıyafetlerimi fark ederek.

Omuz silktim. "Sanal toplantı var ve başka seçeneğim yok." Kıyafetimin her bir parçasını işaret ettim. "Üstte profesyonel bir görünüm." Elim pijama şortuma indi. "Altta ise zorluklarla boğuşan bekar bir anne."

Kit'in esprili cevabını beklemeden arka kapıdan çıktım ve çimleri geçip arka taraftaki garaja doğru koştum.

Başlangıçta, Star Harbor şehir merkezinin kenarındaki bir dubleks dairede yaşamak ideal değildi, ama zamanla bunun da avantajları olduğunu fark ettim. Avrupa tarzındaki evin arka bahçesinde oldukça geniş bir garaj vardı. Emlak yöneticimi küçüklüğümden beri tanıyordum ve Nancy'ye kullanılmayan bu alanı ofis ve restorasyon atölyesine dönüştürebilir miyim diye sorduğumda, hiç umursamadı.

Burası, hayatımın kaosunda bir sığınaktı.

At evi, eski çınar ağaçlarının gölgesinde yer alıyordu; yıpranmış tuğlaları ve beyaz süslemeleri, sarmaşıklar ve yaz sonu güneş ışığıyla yumuşatılmıştı. Martılar yüksekte dönüyordu, çit boyunca uzanan kumul otlarının hışırtısı altında çığlıkları uzaktan geliyordu. Bunun gibi nemli Ağustos sabahlarında, esinti Michigan Gölü'nden temiz bir tatlılık getiriyordu — tatlı su ve kum, yaz sonu çamlarının keskin yeşiliyle çevrili. Çitleri düzgün ve özenli bir şekilde budamıştım, ancak veranda merdivenlerinin yanındaki yabani bergamot, evcilleştirilmeyi reddediyordu.

Ofisimin içinde her şey değişmişti. UV korumalı pencerelerden serin, süzölmüş bir ışık sızıyordu. Duvarlar boyunca düz dosyalar ve çalışma masaları düzgün sıralar halinde dizilmişti, aletler sessiz bir amaçla düzenlenmişti — kemik

klasörler, pH kalemleri, yumuşak fırçalar tam da olması gerektiği gibi yerleştirilmişti. Pembe kadife bir şezlong, Winnie'nin aniden uykuya dalmak için işgal ettiği zamanlar dışında, köşede dokunulmamış bir şekilde duruyordu. Pamuk eldivenler ve tarih kokuyordu ve günde birkaç saatlik mutluluk dolu saatler boyunca, o benim oluyordu — sessiz, düzenli ve tamamen kontrolüm altındaydı.

Ama kapının kilidini açıp kapıyı açar açmaz, her şeyin ters gittiğini anladım.

Havadaki nem oranı normal değildi. Nem alıcıya baktım, ışığı uğursuz bir kırmızı renkte yanıp sönüyordu. Bu bir sorundu, ama telefon görüşmesi bitene kadar beklemesi gereken bir sorundu.

Bir örümcek düz dosya raflarında dans ediyordu ve ben çığlık attım, sonra elimi uzatıp onu kim bilir nereye fırlattım. Tüm vücudumu titreme sardı. Bilgisayarımı açtım ve her şeyin açılmasını beklerken ayağımı yere vuruyordum.

"Hadi," diye fısıldadım, masaya vurarak. "Hadi, hadi..."

Zaten iki dakika geç kalmıştım.

Dijital takvimimi açtıktan sonra, toplantı bağlantısını tıkladım ve elimi saçlarımın üzerinden geçirdim. Parmaklarım başımın arkasındaki bir düğüme takıldı. Yüzümü buruşturdum.

Kahretsin.

Yaramaz saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım ve omuzlarımı düzelttim. Yüzüme zarif, kayıtsız bir gülümseme takınmak için elimden geleni yaptım. "Başarabilirsin."

Düz gülümsememin kenarları titredi ve görüşmeyi sonlandırırken müşterinin ekran aracılığıyla bunu fark etmemesini umdum. Otuz dakikalık toplantı neredeyse bir saat sürdü.

Yerel denizcilik müzesiyle çeşitli projelerde çalışıyordum; bunlardan biri özellikle müzenin kayıtlarının dijitalleştirilmesiydi. Kayıtların *bugün* yüklenmesini istiyorlardı.

Sarı not defterimde temiz bir sayfayı açtım ve bunu yepyeni bir yapılacaklar listesinin en başına ekledim; sonuncusu artık

İyi bir listeyi severdim, ama önceki listedeki görevlerin hiçbiri tamamlanmadan her zaman yeni bir listeye başlamak gerekiyor gibi görünüyordu. Beni kurtaran şey, dijitalleştirilmiş kayıtlardan sonra başlayabileceğim projeydi.

Köşedeki rafa göz attım, gözlerim yaklaşan projemin kalın, sararmış sayfalarına takıldı.

Boğazımdan keyifli bir kıkırdama çıktı. Kısa bir süre önce bir müşteri, 1902'den kalma, küflü ve muhtemelen lanetli bir düğün defterini bırakmıştı.

Müşteri, kitabın *sırlar gibi koktuğunu* söylemişti ve ben de ona tamamen katılıyordum.

Arşiv koruma alanında müzecilik üzerine yüksek lisans yapmıştım. Yıllarca bir üniversite kütüphanesinde çalıştıktan sonra, boşanmamın ardından memleketim Star Harbor'a dönmüştüm. Artık kitaplar, mektuplar, haritalar, fotoğraflar, defterler gibi nadir kağıt materyallerin korunması, restorasyonu ve değer biçimi konusunda uzmanlaşmış, küçük ama saygın bir özel muayenehane işletiyordum.

Beni cezbeden sadece fotoğrafları restore etmek ya da zaman içinde kaybolmuş gibi görünen dalgalı el yazısı üzerinde parmaklarımı gezdirmek değildi. Gözümün önünde gizli olan şeylere takıntılıydım.

Kenar notları — kitaplarda ve mektuplarda bırakılmış insan izleri. Benden önce birinin burada olduğunu bilmek hoşuma gidiyordu. Kenar boşluklarına karalanmış olsa bile, onların sözlerinin önemi vardı. Kenar boşluklarındaki notlar, yarısı yırtılmış aşk mektupları, solmuş ithaflar... içimden hüznü bir iç çekiş kaçtı.

Şimdilik, o proje beklemek zorunda kalacaktı.

Sandalyemi döndürerek arka bahçeye bakan pencerelere doğru döndüm.

Boğazımdan yüksek bir kahkaha çıktı. Camın önüne yapışmış, dillerini dışarı çıkarmış, yanaklarını şişirmiş Kit ve Winnie vardı.

Ben dışarı çıktığımda camdan kayarak indiler ve kahkahalara boğuldular. Saçlarına yapraklar ve dallar yapışmıştı ve Winnie'nin yanında şüpheli, açılmış bir fıstık ezmesi kavanozu duruyordu. Ellerimi belime koyup onlara baktım.

"Siz ikiniz ne yapıyorsunuz?"

"Uh-oh. Eğlence polisi geldi," diye alay etti Kit, Winnie'den yine şakacı bir kahkaha kopardı.

Winnie ayaklarını salladı. "Evcil hayvan olarak bir sincap yakalamaya çalışıyordum ve Kit Teyze fıstık ezmesiyle daha şanslı olabileceğimi düşündü." Söylediklerini vurgulamak için Winnie kirli işaret parmağını ağzına soktu ve kalan fıstık ezmesini bir çırpıda yaladı.

Nefes alırken burun deliklerim genişledi ve küçük kız kardeşime sinirlenmemeye çalıştım. "Öyle mi?"

Kit sadece güldü ve omuz silkti, sonra da ayağa kalktı.

Winnie'ye ayağa kalkması için yardım ettim, sonra onun önüne çömelip parlak pembe tütüsünü tozlarından arındırdım. Ona bakarken ellerini tuttum. "Unutma, bunu konuşmuştuk. Bir şeyi evcil hayvanımız yapabilmemiz için, onun *gerçekten* evcil hayvan olmak istediğini bilmemiz gerekir. O rakunu hatırlıyor musun?"

Winnie kaşlarını çattı ve başını salladı. "O evcil hayvan olmak istemiyordu."

"Doğru." Kollarını okşadım. "Sence bir sincap kafeste evcil hayvan olmak ister mi?" Bahçenin kenarındaki akçaağaçlara baktım. "Yoksa dışarıda zıplayıp koşarak yaşamak onu daha mutlu eder mi sence?"

Winnie homurdandı ve minik ayağını yere vurdu, ama sonunda pes etti. "Dışarıda yaşamak."

Ayağa kalktım ve onu kucakladım, üzerinden çim ve fıstık ezmesi kokusu geliyordu. "Ben de öyle düşünüyorum."

Omuzlarını dubleksimizin arkasına çevirdim ve onu nazikçe ileriye doğru ittim. "Tamam, git temizlen. Amanda'nın nerede olduğunu bulmamız lazım."

"Hayret." Kit elindeki tozu silkeledi ve güldü. "Ne?" diye sordum, onun peşinden yürürken.

"Selene Darling." Kıkırdadı. "Profesyonel eğlence katili."

Kaygısız Kit başını salladı ve kızımın peşinden dubleksin arka merdivenlerinden yukarı çıktı. Kız kardeşim evin içine kayboldu, ben ise bahçede kalıp içimden bir iç çekerek bekledim.

Ellerimi belime koyup durdum, yaz sonu havasına fıstık ezmesi ve toprak kokusu karışmıştı. Omuzlarım gergindi.

Dişlerimi sıkarak yeni mantramı fısıldadım: "Ölme, ağlama ve kız kardeşini öldürme."

Eve doğru döndüm.

Sineklik kapısı gıcırdadı. Mutfağa geri adım attım ve fırtına kapısının arkamda çarpmasını bekledim. Aniden bir sessizlik çöktü — ve bu şüpheliydi.

Etrafa göz gezdirdim. Musluğun yavaşça damlaması ve duvar saatinin hafif tik takları dışında sessizlik hakimdi.

Gözlerimi kapattım. Nefes aldım.

Sorun yok. Ben iyiyim. Her şey yolunda.

Ping.

Gözlerim birden açıldı. Telefonuma uzandım,

.

AMANDA

Çok üzgünüm ama artık bunu yapamam. İyi şanslar!

Ekrana baktım.

Pencereden, fıstık ezmesi bulaşmış tek bir tüy süzülüp geçti.

Okul yılı tam hızına ulaşmadan önce yeni bir sabah rutini bulmak için tam olarak dört buçuk günüm vardı. Bu, çocukları okula bırakma ve alma saatlerini ayarlamak, beş yaşındaki Winnie'nin dramatik davranışlarıyla başa çıkmak ve tarihi defterlerin ve dijital teslim tarihlerinin ağırlığı altında işimin çökmesini önlemek anlamına geliyordu.

Kupamı elime aldım ve artık ılık ve hafif acı olan soğuk kahveden uzun bir yudum aldım.

Sonra arkamı döndüm ve kilerde sessizce çığlık attım.

iki

SELENE

SABAH HAVASI, gölün nemiyle yoğuşmuştu; cildime yapışan yumuşak bir sıcaklık, çıplak ayaklarımın altındaki veranda tahtalarını terletiyor ve her küçük işi bir sıkıntıya dönüştürüyordu. İkinci fincan kahvemi alıp arka basamakta oturdum, çitin altında koşuşturan bir sincap izledim. Mahallenin kedisi, hiç etkilenmemiş bir şekilde, çimlerin karşısından aynı enerjiyle izliyordu. Bir an için huzurluydu, ya da son zamanlarda hayatın huzurlu olabileceği kadar huzurluydu.

Amanda'nın spontane "ruh sağlığı haftası"ndan dönüp dünyanın en tutarsız dadısı olarak görevine geri döneceği yanılsamasıyla yaşıyordum.

Spoiler uyarısı: Bu yanılsama, kirpi çukurundaki bir balon gibi patlamıştı.

Bir yudum daha aldım. Kahve çoktan soğumuştı, telefonumda gelen kutumu kaydırırken acı tadı dilimde yayıldı. Restorasyon teklifleri. Vadesi geçmiş faturalar. Denizcilik müzesinin kayıtlarında hâlâ yirmi yedi taramanın eksik olduğunu belirten kibar ama kararlı bir hatırlatma.

Bunu yapabilirdim.

Sadece biraz zamana ihtiyacım vardı. Belki de bir mucizeye.

İşte o anda duydum — bir kamyon motorunun düşük gürültüsünü, ardından da ağır bir şeyin verandaya çekilirken çıkardığı belirgin gürültüyü.

O tarafa baktım.

Ve hemen bakmamış olmayı diledim.

Bana sırtı dönüktü, üstü çıplaktı. *Tabii ki üstü çıplaktı.*

Benimkinin yanındaki boş dubleks dairenin arka sokağında — ki artık o kadar da boş görünmüyordu — fitness influencer'larının çekici fotoğraflarından çıkmış gibi görünen bir adam duruyordu.

Bir kolunun altında bir kutu tutuyordu; ters takılmış şapkası, güneşten sararmış dağınık saçlarını tutuyordu; ve mantıklı düşünmeyi zorlaştıran türden dövmeli ön kolları vardı.

Sonra döndü ve midem düğümlendi. Ağzım kurudu. Ama avuç içlerim... onlar aniden terlemeye başladı. Kahverengi saçları uçları kıvrılmaya başladığı için biraz fazla uzundu. Çenesi keskin ve belirgindi. Uzaktan bile gözlerinin unutulmaz bir deniz köpüğü yeşili olduğunu görebiliyordum.

Lütfen hayır.

"Hey, sonunda yeni bir komşun oldu." Kız kardeşim Elodie'nin sesi, görünmeden önce arkamdan geldi; bir elinde kahve fincanı, güneş gözlüğü ise sanki bir tatil reklamına aitmişçesine dağınık koyu renkli buklelerinin üstüne oturmuştu.

Güneşin ısıttığı, çiftçi kızı tarzında doğal bir güzelliği vardı; parlak yeşil gözleri, geri dönüp kurmak için geldiği Star Harbor Aile Çiftliği projesi için toprağı hazırlamakla geçirdiği uzun öğleden sonralarından dolayı cildi ıslıl ıslıl parlıyordu.

Cevap veremedim, çünkü veremedim. Boğuluyordum.

Elodie bana göz kırptı. "İyi misin?"

Sertçe öksürdüm. Kahve tişörtümün önüne sıçradı ve sanki kafein beni ihanet etmiş gibi göğsümü sıktım.

Her zaman yardımsever olan Elodie, el çantasından

"Selene," dedi, alçak sesle ve eğlenerek. "Yakışıklı bir adam ağır şeyleri kaldırdığında

? O kim?" Çimeni ayıran çalıların ve çitin arkasına bakmaya çalıştı ama bir şey göremedi.

Boğazımı temizledim ve başımı salladım. "Kimse."

"Kimse mi? Hmm . . ." Başını eğdi, açıkça bana inanmamıştı. "Çünkü 'kimse' yarı tanrı kolları var ve şu anda tek eliyle bir kutuyu sanki bir meze tabağıymış gibi kaldırıyor."

Tanrım, evet, o kolları hatırlıyorum.

Bir kez. Karakterime hiç uymayan, tüylerimi diken diken eden, saçlarıma ağaç kabuğu yapışan bir hata.

Elodie sırttı, gözleri benim kesinlikle zamanım olmayan türden bir belaya işaret ediyordu. "Harika pazıları olan, yürüyen bir fitness modelinin yanında yaşamak zor olabilir. Senin için endişelenmeli miyim?"

"Lütfen," dedim ciddi bir ifadeyle. "Libidom komada ve orada kalmaya niyetli."

Ama içimde panik kıpırdanıyordu. Tüm vücudum, toprağa karışmakla yörüngeye fırlamak arasında karar vermeye çalışıyordu. O adamı son gördüğümde, Brie peynirli tostlar servis eden ve kendini eğlenceli ve samimi olarak tanıtan bir caz barda, yaban mersini şarabıyla yarı sarhoştum.

Bir aydan biraz fazla bir süre önce dışarı çıkmaya ihtiyacım vardı. Sadece bir gece, istenmiş hissetmek, başka biri gibi hissetmek için. Benden daha genç olduğunu biliyordum, ama umursamamıştım. Bara yaslanmış, çarpık bir gülümsemeyle ve kendine güvenle duruyordu ve ben de biraz flört etmenin zararsız olacağına kendimi ikna etmişim.

Beni arabama kadar geçireceğini teklif etti. Ben de evet dedim. Sonra alacakaranlıkta ormandaki bir patikada birlikte yürümeye başladık. Farkına varmadan, ağaç kabukları omurgama batmaya başlamıştı, geniş avuç içi kaburgalarımaya yapışmıştı ve nemli havada nefes nefese kalmıştık.

Hiçbir zaman isimlerimizi paylaşmadık. Anlaşmamız böyleydi. Ta ki şimdiye kadar.

Şimdi de yan daireye taşınyordu.

"Oh, lanet olsun!" Elodie elini kaldırıp ona dostça el salladı ve kocaman bir gülümseme attı. "Bu Austin mi?" dedi, yarı kendine yarı başkalarına, içten bir kahkaha atarak, ve tekrar bana baktı. "Brody'nin kardeşi. Ne *tesadüf* ama!" Elinin tersiyle sertleşmiş omzuma bir şaplak attı.

Çimlerin karşısına baktı ve bizi gördü. Austin gülümsedi ve *karşılık verdi*.

Ilık kahvemi bir yudum daha içtim ve fincanın yüzümdeki dehşeti gizlemesini diledim.

ÖĞLEDEN SONRA, panik umutsuzluğa yakın bir şeye dönüşmüştü. Dadı ajanslarında hiçbir şey yoktu — çok kısa süreli bir iş, çok az başvuru, çoğu üniversite öğrencisinin sonbahar stajlarına çoktan başladığı bir kasabada, sabahın erken saatlerinde ve akşamüstü bakımını üstlenecek birini part-time olarak işe çekecek yeterli teşvik yoktu.

Son bir saati, Winnie'yi Goldfish krakerleri ve en sevdiği hayalet avı dizisinin bir bölümüyle oyalarken, ben de üzerine ağlamadan 19. yüzyıldan kalma kırılğan bir defteri taramaya çalışıyordum.

Kit, elbette, yardımsever ama küstah bir kasırga gibi gelip gitmişti; *çocuk bakımı için çözümler sunmuş*, sonra da çantasındaki yarısı yenmiş bir muffinle hemen ortadan kaybolmuştu.

Saat altı buçukta temiz kıyafetler giydim ve bir çift sandalet giydim. Çarşamba geceleri teknik olarak Winnie'nin babası Brian'la geçirdiği zamandı. Brian üniversitede akşam dersleri veriyordu, bu yüzden onu bırakma saatleri genellikle son dakikaya kalır ve tutarsız olurdu. Yine de bu gece onunla gitmişti, bu da benim için nadir bir sessizlik fırsatı anlamına geliyordu.

Gayri resmi olarak Keepers olarak bilinen Star Harbor Tarih Derneği her hafta toplanıyordu ve ben Star Harbor'a geri taşındığımdan beri henüz hiçbir toplantıyı kaçırmamıştım. Bu kısmen bir yurttaşlık görevi, kısmen bir gelenek ve kısmen de çok ihtiyaç duyduğum bir oyalama idi.

Bu akşam, emlak yöneticim Nancy Strickland'ın ortancalarla dolu arka bahçesinde toplandık. Bahçe, sanki bir bahçıvan ekibi tarafından bakılıyormuş gibi görünüyordu. Şarap ucuz ama soğuktu, hava taze kesilmiş çim gibi kokuyordu ve sohbet, arılar şeker etrafında vızıldar gibi etrafımda uğulduyordu.

Konu elbette Kum Tepelerinin Leydisiydi.

"Sana söylüyorum," dedi yaşlı Bekçilerden biri, kadehini dramatik bir şekilde sallayarak, "Elodie bir şeyin peşinde olabilir. O mektuplara bakmaya değer."

Yaz boyunca kız kardeşim Elodie, Stafford

Çiftliği'ni yenilerken, uzun zamandır unutulmuş bir sandık içinde eski mektuplar bulmuştu. O, yerel efsanemizin bizim bildiğimizden daha fazlasını içerdiğine ikna olmuştu. Onun bulduğu her şeye bir an önce ulaşmak için sabırsızlanıyordum.

"Sence Leydi bilerek mi gitti?" diye sordu biri.

Star Harbor'ın tüm kimliği, Kum Tepelerinin Leydisi'nin hikayesiyle iç içe geçmişti. Dalgalı beyaz bir elbise giymiş hayalet gibi bir kadın, elinde bir buket kır çiçeği tutmuş, kıyı kum tepelerinde çıplak ayakla yürürken görülürdü. Bazıları, onun 1800'lerin sonlarında fırtınalı bir gemi kazasında kaybettiği sevgilisini aradığını söylüyordu. Diğerleri ise intikam peşinde olduğuna inanıyordu. Efsane nesiller boyu aktarılmış, her anlatımda biraz daha çarpıtılmıştı; sonunda kimse onun kim olduğunu ya da ne istediğini tam olarak bilmiyordu—sadece solmayı reddeden bir anı gibi burayı musallat ettiği biliniyordu. İnsanlar onu alacakaranlıkta gördüklerine yemin ediyorlardı; elbisesi parıldıyor, gözleri boş bakıyordu.

İnanıp inanmasalar da, Star Harbor'daki herkes onun hikâyesini biliyordu. Şimdi bazılarımız — mantığımızın aksine — bunun tamamen doğru olup olmadığını merak etmeye başlamıştı.

"Bence ortadan kaybolmak için bir nedeni vardı." Elodie öne doğru eğildi, kaşlarını kaldırdı. "Her kadının hayatında bir noktada böyle bir nedeni olmaz mı?"

Grup kahkahalarla çınladı ve ben gergin bir gülümseme attım, düşüncelerim dalıp giderken dikkatim çit boyunca dizilmiş peri ışıklarının titremesine kaydı.

Austin'in kolları. O sırtışı. O alçak ve eğlenceli ses, Michigan'ın yıldız ışığı altında hiç öpüldüğümü soruyordu.

Odaklanmam gerekiyordu.

Kadınlar yaklaşan sonbahar etkinliklerini tartışırken dikkatim tekrar onlara döndü. Notlar aldım, birinin bahsettiği pansiyon defterini araştırmayı teklif ettim. Bir saat sonra oradan ayrıldığımda, geldiğim zamankinden daha huzurlu hissetmiyordum.

PAZARTESİ HIZLA GEÇTİ.

Hafta sonu, Winnie'nin okul öncesi ve sonrası bakım programına kabul edildiği kesinleşmişti ve ben bu değerli hediye bir can simidi gibi sarılıyordum. Onu aceleyle kucaklayıp, yemediği bir muz vererek bıraktım, sonra bir müşteri görüşmesi için hazırlanmak ve denizcilik sicil dosyalarını kontrol etmek üzere eve koştum.

Saat 15:19'da telefonum çaldı.

"Bayan Darling?" Telefonun diğer ucundaki ses, okul sonrası bakım programı koordinatörüne aitti. Midem düğümlendi. "Bugün okuldan sonra Winnie ile ilgili küçük bir olay yaşandığını size bildirmek istedim."

Dişlerimi sıktım. "Ne tür bir olay? O iyi mi?"

Bir duraklama. "Evet, o iyi. Ama diğer çocuklara okulun tavan arasında hayaletlerin yaşadığını ve yaramazlık yaparlarsa Kumların Leydisi'nin ayak parmaklarını yiyeceğini söyledi."

Gözlerimi kapattım. "Olamaz."

Kadın tsk diye ses çıkardı. "İki anaokulu öğrencisi o kadar çok ağladı ki erken alınmak zorunda kaldılar."

Elbette ağladılar.

"Programımız, böyle bir... ruhu olan bir çocuk için pek uygun olmayabilir." Kadın kelimeleri aradı.

Sinirlerim sesimi titretmişti. "Hayır, programınız onun için mükemmel. Söz veriyorum, bu sadece geçici bir durum. Onunla konuşacağım."

"Üzgünüm," diye devam etti kadın, "burada bulunan diğer çocukların *korkmasına* izin veremeyiz. Onu programdan çıkarmak zorundayız, en azından geçici olarak. Anlıyorsunuz."

Özenle renk kodlarıyla düzenlediğim yapılacaklar listem bir anda havaya uçtu. Bir sürü özür diledim, onunla konuşacağıma dair güvence verdim ve ipi kopmak üzere olan bir kadının kırılğan sakinliğiyle görüşmeyi sonlandırdım.

Akşam olduğunda, dizüstü bilgisayarımı dizlerimin üzerine koymuş, kucağımda bir not defteri ile araba garajının arka merdivenlerinde oturuyordum. Limonataamdaki tüm buzlar erimiş, geriye sulu ve hayal kırıklığı yaratan bir içecek kalmıştı. Başardığım tek şey, kızarmış peynirli sandviçi yakmak ve havalandırma deliğine düşürdüğüm antika fırçaya bağırmaktı.

Omuzlarım ağrıyordu. Başım zonkluyordu. Her şey çok gürültülü geliyordu. Ağustosböcekleri. Son teslim tarihleri. Kendi düşüncelerim.

Çitin ötesinden sesini duydum.

Austin.

Birisi ile gülüşüp konuşuyordu, bir treylerden ikinci el bir kanepi indiriyorlardı. Sesi alçak, sabit ve rahattı.

Elbette öyleydi.

İhtiyacım olan son şey, onun gibi insanlar için her şeyin ne kadar kolay olduğunun hatırlatılmasıydı.

Genç. Özgür. Karmaşık olmayan.

Otuz altı yaşında, çekiciliğe, dövmelere ya da bir başka pervasız hataya ihtiyacım yoktu. Hayatımdaki en önemli şeyi emanet edebileceğim birine ihtiyacım vardı.

Dadılık iş ilanlarını yeniledim.

Hâlâ bir şey yoktu.

ÜÇ

AUSTIN

Kalmak gibi bir niyetim yoktu. Ne Star Harbor'da, ne Michigan'da, ne de başka bir yerde.

Ama işte oradaydım — kamyonetimin arkasından son kutuyu indiriyordum, arka kapak sanki hayat seçimlerim hakkında bir fikri varmış gibi gıcırdıyordu. Bir yaz boyunca biriken kum hâlâ döşeme tahtalarına yapışmıştı ve yıllarca amatör lig maçlarında giyilip pürüzsüzleşen beyzbol eldivenim koltuktan yuvarlanıp ayaklarımın dibine düştü.

Artık kanepede yatıp kalkmamak beni mutlu ediyordu. Mahremiyete ihtiyacım vardı. Kendime ait bir yere.

Bu, benim pek sahip olduğum bir şey değildi. Annem her zaman eğlenceli olanıydı — spontane, güzel, biraz pervasız. Akşam yemeğinde dondurma yemene izin veren ama elektrik faturasını ödemeyi unutan bir ebeveyni. Kendime nasıl bakacağımı erken öğrendim. Nasıl hızlı toparlanacağımı ve fazla rahatlamayacağımı.

Brody'nin hayatı çok farklıydı. İstikrarlı. Sağlam. O, uzaktan izlediğim üvey ağabeyimdi; ulaşamayacağım kadar uzak, ama daha fazlasını isteyeceğim kadar yakın.

Nedense, benim var olmamam gerektiği söylenen bir adamın beni tanımak isteyebileceğini düşünerek kendimi kandırmıştım. Brody beni uzaklaştırmamıştı ve bu, umduğumdan çok daha fazlasıydı. Tek yapmam gereken, bunu mahvetmemek için ne yapmam gerektiğini bulmaktı.

Eskimiş bir dubleksin yarısı pek bir şey sayılmazdı, ama bir çatısı, düzgün bir su tesisatı ve kağıt kadar ince duvarların ötesinde kimsenin

. Ben de bunu kabul ettim. Üniversiteden beri hiçbir yerde dekorasyon yapacak kadar uzun süre kalmamıştım, bu yüzden bu eğlenceli bir değişiklik olabilirdi.

Brody bulmama yardım etmişti. Teknik olarak, arkadaşı Wes bu iyiliği istemişti ve ikisine de kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar borçluydum. Wes, bacağını kaybetmesine neden olan araba kazasından sonra nihayet hastaneden taburcu olmuş, iyileşiyordu. Arkadaşı Hayes'i yaklaşan bir aracın önünden itmiş, darbeyi tam olarak üstüne almış ve bir şekilde paramparça olmuş, ama hayatta kalmıştı.

Son zamanlarda, o iyileşirken onun inşaat şantiyelerinde onun yerine çalışıyordum. Çekiç sallıyor, kereste taşıyor ve kafamdan uzak durmaya çalışıyordum.

Belki de sorun buydu. Star Harbor'da ne kadar uzun kalırsam, o kadar çok kalmak istediğimi fark ediyordum ve bir şeyi çok fazla istemek her zaman başıma bela açmıştı.

Son kutuyu verandaya bıraktım ve gerindim, omuzlarım bu hareketle çatırdadı. Sabah güneşi enseme yakıyordu ve bir an için her şey durmuş gibi geldi.

Sonra duydum.

Kahkaha.

Tiz, parlak ve sıcak bir kahkaha. Havayı sadece dolduran değil, onu değiştiren türden bir kahkaha. Kafamı sesin geldiği yöne çevirdim ve...

Donakaldım.

Oradaydı. Arka bahçede küçük bir kızla birlikte duruyordu, ikisi de uzamış çimlerin üzerinde çıplak ayakla. Saçları — vahşi ve fare rengi kahverengi, gerçi ben daha çok güneşin ısıttığı kumsal çimlerine benzediğini düşünürdüm — gevşek bir topuz haline getirilmişti, birkaç tel ışığı yakalamak için dışarı çıkmıştı. Elinde acınacak derecede sulu bir limonata gibi görünen bir bardak tutuyordu ve gülümsüyordu. Gülüyordu.

Işıldıyordu.

Havaalanlarında, barlarda ve kısa karşılaşmalarda görmeye alıştığım o cilalı, özenle hazırlanmış güzellikten bahsetmiyorum. Hayır, bu başka bir şeydi. Sanki güneş ışığı cildine hapsolmuş gibiydi. Sağlam. Yumuşak. Canlı.

Ve sonra anladım.

Vay canına, bu o.

Taşındığımda komşulara dalgın dalgın el sallamıştım, ama gerçekten bakmaya zaman ayırmamıştım.

Tabii ki oydu — hâlâ rüyalarımnda gördüğüm kadın, yirmi metre ötede yaşıyordu.

Kızın eline toprakla kaplı bir solucan gibi görünen şeyi tutuştururken, ona bir şeyler söylediğini izledim. O hiç irkilmedi, gülümsedi ve hediye kabul etti, gömleğinin eteğiyle onu sildi.

Yüzümde yayılan gülümsemeyi durduramadım.

Gizemli kadınım bir anneymiş.

HATIRLAYACAĞIMI DÜŞÜNDÜĞÜM bir gece değildi.

Bar, pek tanımadığım bir kasabanın dar bir yan sokağında gizlenmişti; çatlak pencerelerden caz müziği süzülüyordu, eski ahşap, yanmış şeker ve yıllar önce birinin döktüğü ama hiç temizlenmemiş kırmızı şarap kokan bir yerdi. Her şey loş ışıktaki kehribar rengi parıltıyordu. Samimi. Biraz zamansız.

İçeri girdiğim anda onu gördüm.

Yaz boyunca onu kasabada birkaç kez görmüştüm. Bir keresinde çiftçi pazarında, şeftali dolu bir el arabasını çekiyordu. Bir keresinde de kütüphaneden çıkarken, elinde ciltli kitaplarla dolu bir çanta ve kimsenin saçmalıklarına ayıracak vakti olmadığını söyleyen bir bakışla. Bir keresinde birine —belki de Cal’a— adının ne olduğunu sormuştum.

Selene.

Ona yakışıyordu. Hem keskin hem de yumuşaktı. Onun olduğunu biliyordum ama ona yaklaşmak için doğru anı bulamamıştım.

Barın köşesinde tek başına oturuyordu, sanki oraya oyulmuş gibi yüksek bir tabureye tünemişti; sırtı dik, bacakları çapraz, parmakları terli, böğürtlen rengi bir şarap kadehini kavıyordu. Saçları açıktı, başını her çevirdiğinde ışığı yakalayan yumuşak kahverengi dalgalarından oluşan vahşi bir karışıklık. Grubu izlemiyordu.

Çıkışları izliyordu.

Odayı tarayışında bir şey vardı — keskin, değerlendirci, sanki birini bekliyor ve onun gelmemesini umuyormuş gibi.

Bara yaslandım ve bir içki sipariş ettim. Viski, sek.

Bir süre birbirimize göz kırptıktan sonra, yanındaki tabureye kayarak otururken doğal davranmaya çalıştım. Trompetçinin şapkası hakkında saçma sapan bir yorum yaptım. Gülmedi, ama bana baktı — gerçekten bana baktı — ve içimdeki bir şeyi parçalayan o yarım gülümsemeyi attı.

"Caz için çok genç değil misin?" diye sordu, sesi bardağının kenarı kadar pürüzsüzdü.

Gülümsedim. "Çizgi filmler için çok yaşlıyım."

Kız burnunu çektikten sonra bir yudum daha aldı ve yerinden kıpırdamadı.

Konuştuk. Derin bir şey değildi. Çoğunlukla şakalaştık. İkimizin de aslında cazdan *nefret ettiğimizi* fark ettik, bu da bir içki daha içip gülmemizi sağladı. Kadın zekiydi — sözleri hızlıydı ama gözleri yumuşaktı, sanki benimle vakit geçirmeye değer miyim diye henüz karar vermemiş gibiydi.

Kaç yaşında olduğumu sordu. Ona yirmi sekiz olduğumu söyledim. Mırıldandı. "Hâlâ bir bebeksin."

Biraz öne eğildim. "Ben bebek değilim, hanımefendi. İzin verirseniz, size bir içki daha ısmarlayacak kadar büyüdüğümü garanti edebilirim."

Bu sözlerim ona içten bir gülümseme ve yanaklarında çok hoş bir kızarıklık kazandırdı. Elbette benden birkaç yaş büyük olabilir, ama umurumda değildi. Havalı ve gizemli biriydi; ortak noktalarımız o kadar fazlaydı ki, bol bol güldük ve sohbetimiz çok akıcıydı.

Bana adını söylemedi ve adını bilmenin büyüü bozacağını söyledi. Adını bilsem de, inisiyatifin onda olmasına izin verdim.

"Gerçekten bilmek istiyor musun?" diye sordu, başını yana eğerek.

Omuz silkтім, havalı davranmaya çalışıyordum. "Sadece beni hatırlamamı istiyorsan."

Yumuşak bir kahkaha atarak kadehine baktı. "İstemiyorum."

Selene şarabını bitirdi ve tek kelime etmeden tabureden indi. Onu ön kapıya doğru yürürken izledim, peşinden gitmem mi yoksa karanlığa kayboluşunu izlemem mi gerektiğini bilemiyordum.

Bir kez arkasına baktı ve bu kadarı yeterliydi.

Dışarıda hava yaz sıcığıyla boğucuydu, ağaçlarda cırcır böcekleri ötüyordu. Hava almam gerektiğini söyledi. Onunla birlikte yürümeyi teklif ettim.

Fazla konuşmadık, ama parmaklarım onun parmaklarıyla iç içe girdiğinde o da çekilmedi.

Park yerinden geçip barın arkasındaki ormana giden patikaya doğru yürürken, içeriden gelen müzik sesleri arkamızda giderek azaldı. Patika neredeyse hiç aydınlatılmamıştı; sadece dalların arasından süzülen ay ışığı ve uzun zaman önce birinin asıp unuttuğu peri ışıklarının ara sıra parıldaması vardı. Ortam çam özü ve nemli yapraklar gibi kokuyordu, bir de onun parfümü... Temiz ve yumuşak bir koku, tıpkı fırtınadan sonra pamuklu çarşaflar gibi. Her nefesimde kokusu beni sarmalıyordu.

Müzik tamamen kesildiğinde yürümeyi bıraktı ve bir karar vermiş gibi bana döndü.

Sonra beni öptü.

Tereddüt etmedi. Soru sormadı. Sanki bunu yapmak için yıllardır beklemiş gibi parmaklarını gömleğimin içine soktu ve dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı.

Ben de onu öptüm.

Tanrım, sanki hayatımda iyi olduğum tek şey buymuş gibi ona karşılık verdim.

Çılgınca değildi, ama şiddetliydi. Elleri her yerdeydi — boynumda, göğsümde, kot pantolonumun belinde — ve nefes alıp verişinin sesinden ya da vücudunun benimkine baskısından başka bir şey düşünemiyordum. Beni bir ağaca dayadı, uylukları benimkilerin arasına sıkıştı ve ben de istediğini almasına izin verdim. Ona daha fazlasını vermek istedim.

Konuşmadık.

Konuşmamıza gerek yoktu.

Ağustos böcekleri şarkı söylüyordu. Orman nefesini tutmuştu. Ağız çenemin kenarını, boğazımın çukurunu buldu. Sonra kontrolü ele aldım. Ormanın derinliklerine doğru ilerledik, her şeyi hissedebilecek kadar kıyafetlerimizi çıkardık — ten ten, sırtımda ağaç kabuğu, bana doğru hareket ederken parmakları saçlarıma dolanmış, ateşli, aç ve kendinden geçmiş.

Sert değildi. Tatlı da değildi. İkinin arasında bir şeydi. Sanki ikimiz de bunun biteceğini biliyorduk ama bir saniyesini bile aceleye getirmek istemiyorduk.

Kollarımda dağıldı, inlemeleri ağaçlar arasında yankılanırken titriyordu.

Her şey bittiğinde, ikimiz de ormanın ağır sessizliği altında nefesimizi toparlarken, bana tekrar öpmeyi. Sadece bana baktı; gözleri iri, vahşi, sanki az önce ne yaptığından emin değilmiş gibi.

Konuşmak üzereydim ki parmakları dudaklarıma bastırdı. "Bu, bu ağaçların dışına çıkmayacak," diye fısıldadı.

Daha fazlasını istedim; bana telefon numarasını vermesini ve onu gerçek bir randevuya çıkarmamı.

Oysa o, eteğini aşağı indiriyor, saçlarını düzeltiyor ve sanki beni tamamen alt üst etmemiş gibi barın ışığına doğru uzaklaşıyordu.

Onu takip etmeden önce uzun bir süre orada durdum. O zamandan beri onu düşünüyordum.

BRODY, arka bahçesindeki ızgarayı sanki bir suç mahalliymiş gibi idare ediyordu; sakindi, odaklanmıştı, yüzüne dolanan duman onu hiç rahatsız etmiyordu. Polis üniformasını çıkarmış, bir elinde bira tutarken diğer eliyle hamburgeri çeviriyordu. Kollarını sıvamış, duruşu rahatı.

"Demek," dedi ben kapıdan içeri girerken, "sonunda taşındın. Nancy buranın hayaletli olduğunu söylemedi mi?"

Burnumdan soludum ve kapıyı arkamda kapattım. "Ne hayaletleri? Sivrisinekler ve çürümüş alçıpanlar mı?" Ayaklarının dibindeki soğutucuya uzandım. "Yok, sorun değil."

O sırtı ve şişesini benimkine çarptı. "Uğradığına sevindim."

Son zamanlarda ilişkilerimiz böyleydi: hafif, rahat, sanki aramızda yıllarca kaçırılmış doğum günleri ve garip bir geçmiş yokmuş gibi. Brody, insanların gördüğü anda hemen güvendiği bir adamdı. Sağlam. Zeki. Star Harbor şerif yardımcısı ve küçük kasabalarda taş kazınmış türden bir üne sahipti.

Aynı zamanda, birlikte büyümediğim üvey kardeşimdi.

Aynı çatı altında yaşamamıştık, mutlu anılarımız da yoktu. Sadece kan bağımız vardı. O rozeti ve futbol maçlarına gelen bir babayı almıştı. Ben ise paslanmış bir motosikleti ve mutfakta dans etmeyi öğreten ama çoğu zaman beni okuldan almayı unutan bir anneyi.

Yine de, birkaç garip telefon görüşmesinden sonra buraya geldim. Birkaç ay önce kasabaya geldim ve Wes iyileşirken yardım etmek için elverişli bir şekilde devreye girdim. En azından insanlara böyle söyledim.

Gerçek mi?

Henüz tam olarak emin değildim. Kardeşimi tanımak istiyordum. Brody her zaman ulaşamayacağım bir yerdeymiş gibi görünüyordu, sahip olamayacağım bir hayat gibi, ama bu yerin bir yanı, kalmama izin verebileceğini hissettirmeye başlamıştı.

Bir süre Wes hakkında konuştuk ve Hayes Darling'in de kazadan beri eskisi gibi olmadığını konuştuk.

"İyi gidiyor," dedi Brody, bir hamburgeri çevirirken. "En azından fiziksel olarak. Zihinsel olarak mı? Arka bahçesindeki hendeklerde volta atıyor. Bazen yerinde duramıyor. Wes'in bacağını kaybetmesinin kendi suçu olduğunu düşünüyor."

Kardeşimin arkadaşlarını tam olarak anlamasam da anlamaya çalışarak başımı salladım. "Wes ordudaydı, değil mi? O tür adamlar her zaman daha güçlü geri dönerler. Hayes'in bu arada burayı havaya uçurmaması için birine ihtiyacı var herhalde."

Brody, ne demek istediğimi anladığını gösterircesine başını salladı.

"Hâlâ beyzbol oynuyor musun?" diye sordum, kardeşimin düzenli olarak hezimete uğrayan bir softbol takımında olduğunu bildiğimden.

Brody gülümsedi. "Tabii ki. 30 santimlik yavaş atış. Bu hafta bir maç var ve bir oyuncuya ihtiyacımız var. Katılmak ister misin?"

Sırıttım. "Başka bir vurucuya ihtiyacın olduğu için mi soruyorsun, yoksa Cal'ın koşusu çok yavaş olduğu için mi?"

"Evet," dedi, sırtarak.

"Evet, sanırım gelebilirim." Kendimi yeniden on iki yaşında hissettiren o küstah gülümsemeyi bastırdım.

Brody bir hamburgeri daha çevirdi, sessizlikte cızırtı sesi keskin bir şekilde duyuldu. Sonra, sanki az önce bir bomba atmamış gibi, "Selene Darling'in komşusu olduğunu biliyorsun, değil mi? O, Hayes'in kız kardeşi."

Kendime yarım saniye zaman kazanmak için bir yudum bira içtim.

"Onu buralarda görmüştüm," dedim. "Belki bir iki kez karşılaşmışımdır." Brody, bu yeterliymiş gibi başını salladı.

"Zor günler geçirdi," dedi. "Muhtemelen yardıma ihtiyacı vardır. Boşandığından beri tek başına yaşıyor. O hâlâ üniversitede ders veriyor. Zeki ama karakteri zayıf. Duyduğuma göre iyi biriymiş ama bazen onu ve çocuğu yüzüstü bırakıyormuş. Veli toplantılarına espresso ve bahanelerle geliyor."

Hafifçe güldüm, ama Brody'nin ses tonu hiç de rahat değildi. "Bunu nereden biliyorsun?"

Brody omuz silkti. "İnsanlar konuşur, ben de dinlerim. Selene her şeyi tek başına hallediyor. Çocuğu, işini, her şeyi idare ediyor. Hiç şikayet ettiğini duymadım ve yardım da istemiyor. Bu da demek oluyor ki... eğer bir gün isterse?" Bana baktı, gözlerinde bir şey biliyormuş gibi bir ifade vardı. "Evet dersin."

Şişeyi daha sıkı kavradım.

Evet, şey... Ben zaten evet demiştim. Ağzımla, ellerimle, daha iyi bilmesi gereken her pervasız parçamla.

Selene ile geçirdiğim o gece hayatımın en ateşli gecesi idi, ama belki de en akılsızca olanıydı, çünkü Selene Darling geçici bir ilişki için yaratılmamıştı ve ben de hep öyleydim.

Brody'ye sıkıca başımı salladım ve şişemin üzerindeki etikete baktım.

O GECE İLERİ SAATLERDE, bir elimde bira, diğer elimde telefonumla arka merdivenlere oturmıştım; aslında ekranı kaydırmıyordum — sadece öyle yapıyormuş gibi davranıyordum ki, bahçenin karşısındaki kadına bakıp duran, kafamın içinde yaşadığından haberi olmayan bir kadın hakkında düşünen bir adam gibi görünmeyeyim diye.

Ayağa kalkıp arka bahçede volta atmaya başladım, Selene ile tekrar yüz yüze gelme düşüncesiyle istemeden penise akan kanın bir kısmını başka yerlere yönlendirmek için. *O kadar yakındı ki*, bu er ya da geç gerçekleşecekti.

Güneş ağaçların arkasında batıyordu ve tüm bahçeyi, dünyayı olduğundan daha sıcak

. Çitlerin arasında cırcır böcekleri cıvıdamaya başlamıştı ve yaz sonu çamları ile biçilmiş çimlerin kokusu göl esintisiyle birlikte geliyordu.

Başımı kaldırıp pencereden onu gördüm.

Mutfağında, zar zor kontrol altına alınmış bir fırtına gibi hareket ediyordu. Yanağının birinde bir leke vardı. Bir sırt çantasıyla, saçları dağınık, plastik taç takmış, yarı giyinik bir çocukla ve bir zamanlar volkan olmuş olabilecek, folyo kaplı bir canavara benzeyen bir şeyle boğuşuyordu.

Bir eliyle bir şeyi çöp kutusuna tıkmaya çalışırken, diğer eliyle bir meyve suyu kutusunu havada tutmasını izleyerek içimden güldüm.

Çaresiz görünüyordu. Yorgun. Gerçek.

Ve sanki hala bir bakışla beni dizlerimin üzerine çöktürebilirmiş gibi.

Şişeden uzun bir yudum aldım. Cam, avucumda terliyordu ama beni sakinleştiriyordu. O gece yaptığı gibi bana gülümser mi diye görmek için bahçeyi geçmek gibi aptalca bir şey yapmamı engelliyordu.

Onu hatırladığımı bilmiyor, ama hatırlıyorum.

Her dakikayı. Her nefesimi. Zorlansam, o ormandaki her bir yaprağı bile hatırlayabilirim.

Ve şimdi o benim komşumdu.

Selene'nin yardıma ihtiyacı olduğu belliydi, istese de istemese de. Muhtemelen yardım teklif etmemeliydim bile.

Oraya karışmak için gitmemiştim.

Çimlerin üzerinden adım adım evime dönerken kendime bunu hatırlattım, sanki mesafe, hafızamın bırakamadığı şeyi düzeltebilecekmiş gibi.

DÖRT

SELENE

STAR HARBOR halk softbol sahası yerel parkımızın bitişindeydi, bu yüzden kız kardeşim Elodie, Winnie'nin önünde o koca ağzını açıp softbol maçını izlemek isteyip istemediğimizi sorduğu anda, kapana kısıldığımı anladım.

Winnie merdivenleri tırmanırken sevinç çığlığı kesildi.

"Bisiklet şortunu unutma!" diye arkasından seslendim. Kız kardeşime döndüm. "Winnie şu anda elbise giyme aşamasında."

Dubleksin ince duvarlarından televizyonun boğuk uğultusu geliyordu. Televizyon kapandığında gözlerim tekrar kız kardeşime döndü.

"Yeni komşunla işler nasıl gidiyor?" diye sordu.

Omuzlarımı silkerek, karnımın derinliklerinde çırpınan duyguların dalgalanmasını bastırdım. "İyi. Onu hiç görmüyorum."

Aslında, aktif olarak kaçındığın birini görmemek kolaydı.

Bazen duvarın arkasından onun derin, boğuk kahkahasını duyabiliyordum. Bu ses, bir tehdit gibi omurgamda yankılanıyordu.

Ya da bir vaat gibi.

Austin'in ağır ayak sesleri dubleksin onun tarafında yankılanıyordu ve Elodie yüzünü buruşturdu. "Hayret." Yüzünü ekşitti. "Jeffersonlar çılgınca sevişirken duvarların ince olduğunu söylemiştin, ama ben sadece namuslu davranıyorsun sanmıştım."

Kız kardeşime şakacı bir şekilde hırladım. Önceki kiracılar birkaç ay önce taşınmıştı ve dürüst olmak gerekirse, bu benim için bir rahatlamaydı. Yetmişli yaşlarının sonlarında iki yaşlı insanın benden çok daha heyecanlı ve aktif bir seks hayatı olması beni depresyona sokuyordu.

İsteyerek yapmıyordum ama son birkaç gündür kendimi, Austin'in evin o tarafında herhangi bir hareket olup olmadığını dinlemek için hareketsiz kalırken yakalıyordum.

Winnie'nin minik ayakları merdivenlerden gümbür gümbür iniyordu ve ben onu merdivenlerin altında kucaklayarak yakaladım. "Lütfen sessizce yürü." Onu ayak parmaklarının ucuna kaldırdım. "Yine bir komşumuz olduğunu unutma."

"Üzgünüm anne," dedi Winnie.

"Orada buluşalım mı?" diye sordum kız kardeşime, o da başını salladı. Çantamı omzuma astım. "Tamam, gidelim bakalım, ufaklık."

Okul öncesi ve sonrası bakım hizmetinin olmaması nedeniyle iş günüm kısaldığı için Winnie arabayı sohbetleriyle doldururken, sinir bozucu derecede çekici yeni komşumu aklımdan çıkardım.

Tek başına bir anne ve tam zamanlı bir iş sahibi olmak arasında gidip gelmek beynimi tamamen doldurmuştu.

"Anne." Tam bir ergen gibi adımı homurdandı. "Beni duydun mu?"

Gözlerim dikiz aynasından ona kaydı. "Ne var tatlım?" Winnie homurdandı ve gözlerini devirdi. "Hiçbir şey."

Gözyaşlarımı tutmaya çalıştım. Beni böyle hatırlamasını istemedim —yorgun ve yarım kulakla dinleyen biri olarak.

Bu noktada stresimin neredeyse sürekli olması ve zavallı Winnie'nin benim dikkatsizliğimin bedelini ödemesi beni çok rahatsız ediyordu. Direksiyonu daha sıkı kavrayarak gözyaşlarımı yuttum. "Üzgünüm, canım. Son zamanlarda kafam çok dolu." Umarım beni anlayabilir ve sesimdeki samimiyeti duyabilir. "Elimden geleni yapıyorum, söz veriyorum."

Winnie ayaklarını salladı ve cevap vermeden pencereden dışarı baktı.

Remington County Erkekler Softbol Ligi her Çarşamba akşamı maç yapıyordu. Tüm maçlar Star Harbor'da oynanmıyordu ama biz Star Harbor'da oynananlara katılmaya çalışıyorduk.

Arabamı park ettim, Winnie hiç beklemeden koşum takımını çıkardı ve arabadan fırlayarak

koşmaya başladı.

"Sadece dikkatli ol!" diye seslendim. İleride, kız kardeşim Kit, "Onu yakaladım! Ve gerekirse, onu bir huni kekle takas ederiz." diye bağırdı. Kit, Winnie'yi kucaklarken onu gıdıkladı.

Teşekkür etmek için elimi kaldırdım. Arkadan bir battaniye ve atıştırmalıklarla dolu küçük bir soğutucu aldıktan sonra sahaya doğru yola çıktım.

Erkeklerin 12 inçlik softbol ligi maçları oldukça eğlenceli olabiliyordu. Elbette, bizimkiler ligdeki en yaşlı ikinci takımdı, ama en azından komikti.

Taşınabilir bir hoparlörden eski country ve doksanların R&B şarkıları karışık olarak çalıyordu. Paslı tribünler neredeyse doluydu ve düzensiz sıralar halinde dizilmiş bahçe sandalyeleri faul çizgilerini çevreliyordu. Kenarda, bir grup küçük çocuk limonata standı kuruyordu.

Kalabalığı taradım ve kardeşim Hayes'in omuzlarının üzerinde duran Winnie'yi ve bana ayırdığı yeri işaret eden Elodie'yi görünce gülümsedim. Kız kardeşim Kit'in yanına sıkıştım.

"Bize yer ayırdığınız için teşekkürler." Bir iç çekerek, tüm eşyalarımızı indirdim.

Öğleden sonra güneşinde gözlerini kısarak en büyük ağabeyime baktım. "Bu akşam oynuyor musun?" diye sordum.

"Evet," diye homurdandı ve Winnie'yi omuzlarından indirip ayaklarını yere koydu.

Onun çok dar tişörtünü inceledim. "Ne giyiyorsun?" Hayes'in burun delikleri, sanki benim kadar sabırsızmış gibi genişledi.

"Kamyonetimden inerken takıldı. Yüzüm kadar büyük bir delik açıldı. İnanılmazdı. Yedek bir tişört ödünç almak zorunda kaldım ve ellerinde sadece küçük beden kalmıştı."

Hayes kollarını göğsünün önünde gerdi. Kollar neredeyse yırtılacaktı ve tişört o kadar kısaydı ki, karnının küçük bir kısmı görünüyordu. Tişört, crop top olarak nitelendirilebilecek kadar kısa ve ikinci bir deri gibi görünecek kadar dardı. Tişört, Winnie'ye bile uyacak kadar küçük görünüyordu.

Gülmeme zor tuttum. "Ah," dedim, anlamış gibi başımı sallayarak.

Zavallı Hayes'in neredeyse komik derecede kötü bir şansы vardı.

Lise son sınıfının bitmesinden beri, bu durumdan

. Bu da, bizim küçük kasabamızda, Kumların Leydisi tarafından lanetlendiğine dair söylentilerin dolaştığı anlamına geliyordu.

Elbette hiçbirimiz buna inanmıyorduk, ama bazen huysuz, kederli ağabeyimizin şanssızlığının bu kadar bariz olduğunu görmezden gelmek zordu.

Takım sahaya çıkmaya başladı ve Kit alkışladı. "Hadi, çık oraya koca köpek. *Hav, hav,*" diye havladı.

O inledi ve gözlerini devirdi, ama aynı zamanda nadir görülen bir gülümseme de attı.

"İşte orada!" Winnie parmağıyla işaret ederek dikkatimizi sahaya çekti. "Cal orada."

Yemin ederim, küçük kızım, teyzesinin yanında, Elodie'nin erkek arkadaşı sahaya koşarken hüznle iç geçirdi. O, Winnie'yi kurtarmak için kendi üzerine gelen bir faul topunun önüne atladığından beri, onun gözünde bir kahramandı.

Küçük kız kardeşime baktım ve göğsümde bir sıkışma hissettim. Son birkaç ayda canlanmış, mutlu ve neşeli bir hale gelmişti.

"Ooh, kızlar, görünüşe göre önümüzdeki takımda yeni bir yüz var." Keepers'tan tanıdığım üç yaşlı kadın kendi dürbünlerine baktılar.

Onların bakışlarını takip ettim ve gözlerim, Austin'den başkası olmayan geniş omuzlara takıldı.

"Oh, bu çok eğlenceli," dedi Elodie, Kit'e dönerek. "Brody onu Wes'in yerine geçmesi için ikna mı etti?"

En küçük kız kardeşimin yüzü buruştu. "Ben nereden bileyim ki? Brody, Hayes'in arkadaşı, benim değil."

Engelleyemeden boğazımdan inanamayan bir hırıltı çıktı, bu da bana Kit'ten keskin bir bakış kazandırdı. Brody ve Hayes ilkokuldan beri en iyi arkadaşı ve Kit, gözlerinde yıldızlarla onları takip ettiği, ona hayran hayran baktığı o yaz yüzünden yıllarca alay konusu olmuştu.

Bu aşık olma hali sadece bir yaz sürmüştü ve Tommy Fitzsimmons kasabaya taşındığında, Brody'ye olan aşkı neredeyse tamamen yok olmuştu. Ama ara sıra, o on yaşındaki Kit'in hâlâ içimde bir yerlerde kalmış olup olmadığını merak ederdim; kardeşinin en iyi arkadaşının onu fark etmesini umarak.

Benim için Brody her zaman koruyucu ağabey tipi biriydi, ama kardeşi tamamen farklı bir hikayeydi.

Austin'in yirmi sekiz yaşında olduğunu biliyordum. Bir erkek olarak kabul edilebilecek kadar yaşlıydı, ama hayallere kapılmış otuz altı yaşındaki bekar bir annenin fantezilerini süslemesi için çok gençti. Austin kısa stop pozisyonundaydı ve ısınırken, bir yer topu hızla ona doğru yuvarlandı. İnanılmaz derecede hızlıydı, topu yakaladı ve hiç çaba harcamadan birinci kaledeki Cal'a attı. Topun Cal'ın eldivenine çarpmasıyla çıkan keskin ses beni irkitti.

Cal elini eldivenden çıkardı ve salladı. Cal sırtarak Austin'i işaret etti. "Tabii ki, hadi gidelim."

"Belki Austin takımda olduğu için gerçekten bir maç kazanırız," dedi Kit, kıkırdamasını gizleyerek.

Takımın bir galibiyete ihtiyacı vardı, özellikle de Wes için endişelendikten sonra.

Elodie ile konuşmak için öne eğildim. "Wes şu anda evde, değil mi? Onu buralarda pek görmedik." Sesim kesildi. Wes, böylesine travmatik bir yaralanmanın ardından beklendiği gibi iyileşiyordu.

Elodie başını salladı, yüzünde hüznün belirdi. "Evde. Cal onu sık sık ziyaret ediyor ve fiziksel olarak çok iyi iyileştiğini söylüyor. Zihinsel olarak ise..." Bir an durdu, dudağının içini ısırdı. "Biraz zor."

Zavallı Wes için içim acıdı. Star Harbor'da büyümüş ve her zaman eğlenceyi seven bir adam olmuştu. Winnie, tribünün arkasına sarkmış, tribünü geçici bir tırmanma parkuru olarak kullanıyordu. Soğutucuya uzanıp bir şişe maden suyu aldım, umarım boğazımı rahatlatırdı.

Austin'in ikiye katlanıp ayak parmaklarına dokunarak esnemesini izlemek de kesinlikle işleri kolaylaştırmıyordu.

"Clara'dan haber alan var mı?" Konuyu değiştirmek için çaresizce kız kardeşlerime sordum.

Ortanca kız kardeşimiz Clara, neredeyse bir yıldır Star Harbor'a gelmemişti. Nişanlısının başarılı teknoloji şirketi, sosyal takvimini tamamen doldurmaya fazlasıyla yetiyordu. Sık sık ona ulaşırdım ama her şeyin yolunda olduğu dışında pek bir cevap alamazdım.

Belki de abla sezgilerimden kaynaklanıyordu, ama bir şeyler *ters* gidiyordu. "Bu yaz bir kez bile eve gelmedi," diye suçladı Kit. "Sanki bu aile için fazla iyi olduğunu düşünüyor gibi."

Omuz silktim. "Belki de sadece çok meşguldür. Greg ve ajandasının onları çok meşgul ettiğini biliyorum."

"Greg ve ajandası." Kit tiksiniş bir ses çıkardı. "Ne salak herif."

Elodie ve ben birbirimize baktık ve gülmek için zorlandık.

Winnie'nin başı tribünlerin arkasından çıktı. "Aptal ne demek?"

Hepimiz birden kahkahalara boğulduk. "Hadi ama, bebeğim." Elimi uzattım ve Winnie'yi tribünün üstüne çıkarmaya yardım ettim. "Maça odaklanalım. Başlamak üzere."

Bakmamaya çalıştım ama *lanet olsun*. Topu hiç zorlanmadan dış saha duvarının üzerine fırlattıktan sonra, Austin ana üssü dolaşp terli ve sırtarak yedek kulübesine doğru koştu. Ne kadar sinir bozucu derecede seksi görüldüğünün tamamen farkında değildi.

Beyzbol şapkası ters takılmıştı ve gözleri yukarı kayıp benimkilere takıldığında, midem bir anda altüst oldu.

Ah, ne kadar yakışıklı olduğunun *çok da* farkındaydı.

Düşüncelerim karıştı. *O sadece bir erkek. Dövmeleri, kaslı kolları ve başını geriye doğru çevirmiş şapkası olan, belaya davetiye çıkaran bir yüzü olan bir erkek. Ve kesinlikle aklıma gelmeyen bir ağzı. Asla.*

Kit dirseğiyle kaburgalarımın çarptı. "Peki, seksi komşunla hayat nasıl gidiyor?"

"Ah, evet." Elodie öne doğru eğildi, dirseğini dizine dayadı ve çenesini eline dayadı. "Nasıl biri?" diye sordu. "Onunla sadece birkaç kez karşılaştım, ama çok çekici görünüyordu."

Yüzümü kayıtsızlık örneği olacak şekilde ayarladım. "Bilemem. Konuşmadık."

Kit beni kızdırmak için burnunu havaya kaldırdı. "Bilemem. Konuşmadık." Güldü. "O kağıt kadar ince duvarlarla, düşün aktığını duyup o adamın çıplak halini hayal etmediğini mi söylüyorsun?"

Neyse ki Winnie duyamayacak kadar uzaktaydı, okuldan bir arkadaşıyla karahindiba taşları örmeye çalışıyordu.

ısı köprücük kemiğime ve yanaklarıma yayıldığını hissedebiliyordum.

Şu anda kesinlikle bunu düşünüyorum.

"Çok komiksin," dedim ciddi bir ifadeyle.

"Sadece şunu söylüyorum," diye araya girdi Kit, "o adam sanki gömleksiz odun kesip hayatını en iyi şekilde mahvedebilirmiş gibi görünüyor."

Elodie kıkırdadı. "Bir erkeğin odun kesmesini izlemekten daha seksi bir şey olmadığını güvenilir bir kaynaktan biliyorum." Gülümserken bakışları Cal'a kaydı.

İçimdeki bir parça —genellikle sıkı sıkıya kilitli tuttuğum bir parça— tekrar o şekilde arzulanan biri olmak nasıl bir his olurdu diye merak etti.

Düşüncesizce. Hiç soru sorulmadan.

Başımı salladım ve Austin'i gömleksiz bir oduncu olarak hayal etmemeye çalıştım.

Maç ilerledikçe, temiz mavi gökyüzünde süzülen beyaz kabarık bulutlara, çimlerde solucan arayan bir kuşa, Winnie'nin saçlarına odaklandım; bu akşam banyo yaparken tararken bana kesinlikle karşı çıkacağı o karışık saçlara.

Granitten yapılmış gibi görünen kıcı olan belirli bir kısa stop oyuncusuna gizlice bakmak dışında her şeye. Maç nihayet bittiğinde, bir başka ezici yenilginin getirdiği inlemeleri gizlemek için nazikçe alkışladık. Diğer takım ve taraftarları kutlama yaparken, Star Harbor'ın çoğunluğu sandalyelerini ve battaniyelerini toplayıp arabalarına doğru yöneldi.

Atılmış atıştırmalık ambalajlarını toplarken ve yarısı bitmiş meyve suyu kutusunun kalanını yudumlarken, gözlerim yukarı kayd ve doğrudan Austin'e takıldı, ama o zaten bana bakıyordu.

O göz kırptı ve doğrudan bize doğru yürümeye başladığında tüylerim diken diken oldu.

Winnie de fark etti ve çılgınca el sallamaya başladı. "Merhaba! Merhaba!" Bana döndü. "Anne, bu komşumuz." Sonra tekrar Austin'e döndü. "Merhaba."

O an ruhum bedenimden ayrıldı.

Austin, ön kollarını sığınak yanındaki çitin üzerine koyup bileklerini çaprazladığında, nabzım boğazımda atıyordu. "Selam komşu." Yüzünde geniş bir gülümseme belirdi.

Düşün, düşün, düşün.

Tek yapabildiğim ona göz kırpmaktı, ta ki keskin bir şey yanıma çimdikleyene kadar — Kit.

"Merhaba," diye boğuk bir sesle söyledim.

Gülümsemesi genişlerken, boğazından çıkan bir kahkaha aramızda yankılandı. "Bayanlar, Lantern'da birkaç tur daha kalacak mısınız?"

Softbol takımının galibiyetlerini ve mağlubiyetlerini yerel bir bar olan Lady's Lantern'da bira içerek kutladığı herkesçe bilinen bir şeydi.

Herhangi bir kurtarma umuduyla kız kardeşlerime bir göz attım, tam o sırada Kit tribünden atladı. "Hayır," dedi *P*, ayakları yere basar basmaz rahat bir şekilde.

"Belki." Elodie tribünden uzaklaşırken gülümsedi ve kıkırdarak Cal'ın kollarına atıldı.

"Peki ya sen?" Austin'in gözleri göğsümden aşağıya doğru kaydı ve bakışlarının her bir santimini hissedebiliyordum.

"Winnie var." Dikkatimi kızıma verdim ve saçlarını arkasına toplayarak kendimi oyaladım. "Benim için eğlence yok," diye şaka yaptım.

"Eminim *biraz* eğlenebilirsin." Sesi kalın ve imalarla doluydu.

Tanrım, hatırlıyor.

Hatırlaması gerekiyordu. Sanki tadımın nasıl olduğunu tam olarak biliyormuş gibi gülümsüyordu ve bunu tam da benim önümde dile getirmek için can atıyordu.

"Tabii ki eğleniyoruz anne," diye haykırdı Winnie. "Plaja gidip dalgalarla dans ediyoruz. Kurabiye pişirip çiçek ekiyoruz."

Yumuşadım ve kızıma gülümsedim. "Kesinlikle haklısın, Win." Ona burnumu kırıştırdım. "Gerçekten çok eğleniyoruz, değil mi?"

O anda Brody, boynuna bir havlu asmış olarak küçük grubumuza doğru koştu ve Austin'e bir Gatorade uzattı. "Hey, siz ikiniz resmi olarak tanıştınız mı?"

"Hayır."

"Oh, evet."

Gözlerim Austin'e doğru kayarken seslerimiz birbirine karıştı. O da nezaketen elini sallayarak gülümsemesini sildi.

Brody, Gatorade'inin yarısını tek yudumda bitirirken, bizim garip etkileşimimizi ya duymadı ya da görmezden gelmeyi tercih etti. "Winnie konusunda ondan yardım istemeyi düşünmelisin," dedi Brody. "Hemen yan komşumuz, inşaat işlerinde yardım ediyor ve çocuklarla arası iyi. Wes'le olan programı esnek, yani hem sabahları hem de akşamları sorun olmaz."

Çenem ve midem bir anda boşaldı. Neredeyse gülecektim, ama çıkan ses daha çok paniklemiş, kontrolsüz bir öksürük gibiydi.

"İyi misin?" diye sordu Brody.

"İyiyim. Ben sadece, şey," diye kekeledim.

"Sadece bir düşünce." Brody omuz silkti. Omuzlarındaki havluyu çıkardı ve şaklatarak Austin'in poposuna, onu çığlık attıracak kadar sert bir şekilde vurdu.

Eşyalarımızı toplamayı bitirdim, kalp atışlarım çılgınca hızlanırken nefesimi düzeltmek için elimden geleni yaptım.

Winnie'nin kaçmasını önlemek için onu kolumun altına sıkıştırarak arabalarımıza doğru yola çıktık. Kaçış yoluma doğru ilerlerken, gözlerimi önümden ayırmadım.

Tamamen anonim ve biraz da yasadışı bir orman seksiyile birlikte olduğum adam, şimdi ailemle softbol oynuyor, kızıma el sallıyor ve bana çocuk bakımı için öneriliyordu.

Bu durum sürdürülebilir değildi.

Winnie'yi arabaya bağlarken, parkın diğer tarafına baktım ve Austin'in kardeşim Hayes ile konuştuğunu gördüm. O adam, bir şekilde benim imkansız huysuz kardeşimde gerçekten bir gülümseme yaratmıştı.

Winnie de fark etmişti. "Austin'i sevdim. İyi birine benziyor."

Beynim adeta patlayacak gibi olduğu için, sadece yarı yürekli bir mırıldanma çıkarabildim.

BEŞ

AUSTIN

THE LADY'S Lantern, yağ, zemin cilası ve yenilgi kokuyordu — ama bir şekilde bu koku neredeyse rahatlatıcı geliyordu. Softbol maçı bittikten sonra kalabalık azalmış, bar müdavimleri, mesaisi bitmiş tamirciler ve muhtemelen her çarşamba aynı bar taburesinde oturup gelenekmiş gibi yerli biraları yudumlayan erkeklerden oluşan tanıdık bir karışım kalmıştı — belki de gerçekten de gelenektir.

Hayes barmenle konuşurken, Cal sandalyesine yaslanıp bacak bacak üstüne atmış, Brody ise parmakları arasında bir bardak altlığını çevirirken, ben de masanın ucunda bir birayı yudumluyordum. Hepimizin üzerinde maç sonrası bir sis vardı; adrenalin ve kas ağrısıyla ılık, benim içinse biraz daha keskin, çünkü sinirlerim hâlâ Selene Darling ile iki saniyeden fazla göz teması kurduğum gerçeğini sindirmeye çalışıyordu.

Sadece göz teması değil. Bir kıvılcım. Bir sarsıntı. İstememem gereken ama kafamda durmadan tekrar eden bir şey.

"Böyle bakmaya devam edersen, insanlar sende bir sorun olduğunu düşünecek," diye mırıldandı Brody, bana bir bira daha uzatırken sesini alçaltarak. "Rahatla. Eğlenmeye hakkın var."

Kaşımı kaldırdım. "Bu benim eğlenirkenki yüzüm."

"O zaman biri çenene de bunu söylemeli." Arkasına yaslanarak koltuğa yerleşti.

Ardından sırtarak gülümsedi ama ben gerçeği biliyordum. Brody, insanları izlerken o kadar doğal davranırdı ki, bunu yaptığını unuttururdu. O, her şeyiyle rahat ve babacan biriydi, ta ki öyle olmadığı ortaya çıkana kadar.

Selene ve kız kardeşleri söz konusu olduğunda, kimse ondan istemese de bu adamın tam bir ağabey moduna geçtiğini çabucak öğrendim.

Merak etmeden duramadım. “Sence Selene’nin gerçekten yardıma ihtiyacı var mı?”

“Sadece çok zor bir dönemden geçti,” dedi Brody rahat bir tavırla, ama aslında pek de öyle değildi. Gözleri köşedeki televizyonda kalmıştı, ama ses tonundaki değişimi fark etmemek imkansızdı.

“Bundan bahsetmiştin,” dedim, sesimin nötr kalmasına dikkat ederek.

Bir yudum bira içti. “Tam olarak yardım istemiyor ama işi ve küçük kızı arasında, bir kişinin üstesinden gelebileceğinden çok daha fazlasını idare etmek zorunda.”

Yavaşça başımı salladım. “Çocuk epey baş belası gibi görünüyor.”

“Winnie çok enerjik bir çocuk,” dedi Brody ve ağzının köşesinin yukarı kıvrılmasını gözden kaçırmadım. “Çok zeki. Komik de. Annesine çok benziyor.”

Sözler bir saniye aramızda asılı kaldı, hâlâ çocuktan mı bahsediyorduk, yoksa başka bir konuya mı kaymıştık, emin olamadım.

İçim kurşun gibi ağırlaştı ama sormak zorundaydım. “Selene ile senin aranızda...
bir şey var mı?”

“Hayır.” Brody kıkırdadı. “Kesinlikle hayır. Sadece biraz dinlenmeye ihtiyacı var,” diye ekledi. “Açıkçası, sen teklif etmelisin. Sabahları, öğleden sonraları... Programın yeterince esnek, değil mi?”

“Gerçekten bana bakıcılık yapmamı mı istiyorsun?” Gözlerimi kıptım. Brody bunu ilk söylediğinde şaka yaptığını ya da belki de ona resim çerçevesi asmak gibi bir şeyde yardım edebileceğimi kastettiğini düşünmüştüm.

“Bebek bakıcılığı değil. Sadece... oraya gitmen. Hemen yan komşusundun. Çocuklar o kadar da zor değil. Sen de pratikte hâlâ bir çocuksun. Futbol topuna vurabilir ve at kuyruğu yapabilirsin, değil mi? İş tanımı bu. Karmaşık olması gerekmiyor.”

Gülmek istedim. O, durumun *zaten* karmaşık olduğunu bilmiyordu.

Omuz silktilim. “Düşüneceğim.”

Brody sonunda bana baktı ve gözlerinin arkasında bir şey vardı—sadece endişeden daha fazlası.

gerçeği bilmiyordu, tam olarak değil, ama kör de değildi.

"O iyi kızlardan biri," dedi basitçe. "Sadece... ona kapıyı kilitlemesi için bir neden verme."

Şişeyi tutuşum biraz daha sıkılaştı. "Vermeyeceğim."

Beni bir an daha inceledi, sonra tek bir kez, memnun bir şekilde başını salladı ve birasını benimkine doğru eğdi. "İyi. Çünkü Hayes, seni pataklayacak tek kişi olmazdı."

"Evet." Sırıttım. "Mantıklı."

Sanki bu beklediği cevap değilmiş gibi kaşlarını kaldırdı, sonra Cal'ın yanına dönüp rakip takıma sataşmaya başladı. Arkanıza yaslandım ve barın gürültüsünün etrafımı sarmasına izin verdim. Uyarıya ihtiyacım yoktu.

Selene, uğraşılabilir bir değildi. O, uğruna ateşe atlayacağın türden bir kadındı.

Ve ben zaten yanıyordum.

GECE HAVASI mangal dumanı ve kesilmiş çim kokuyordu, bu koku sanki bu kasabanın insanı etkilemek için fazla çaba sarf etmeyen, olduğu gibi kalmaktan memnun bir yer olduğunu hissettiriyordu.

Eve geldiğimde dubleks sessizdi.

Yetmişli yıllardan kalma, ortadan ikiye bölünmüş evlerden biriydi; mükemmel bir evi alıp onu iki çarpık yarıya dönüştüren, özensiz bir alçıpan ameliyatı. Dikiş yerleri hâlâ görünüyordu. Tek bir ön sundurma her iki daireyi de kaplıyordu, çatı çizgisi sanki tek bir yer değilmiş gibi davranmaktan yorulmuş gibi eğimliydi. Bana, alt kattaki mutfak ve oturma odalarının birbirinin aynısı olduğu söylenmişti. Üst katta ise sınırlar bulanıklaşıyordu. Yatak odalarımız sırt sırta duruyordu. Aynı dar boyutlar. Aynı gıcırdayan döşeme tahtaları. Aralarında aynı ucuz, içi boş duvar.

Selene Darling her zaman benden yirmi fit uzaktaydı. Üst katta olduğumuzda on fit, ve çoğu gece bunu bilmiyormuş gibi davranırdım.

Ama bu gece? Bu gece bu imkansızdı.

Evime taşınalı bir hafta olmuştu ve Selene'nin yatak odasının benimkinin tam karşısında olduğunu çoktan öğrenmiştim. Ayrıca geceleri duş almayı sevdiğini de biliyordum, çünkü kalın boya katmanlarının altında gizlenmiş orijinal tavan süslemelerinin izlerini takip ederseniz, ana yatak odasının tam olarak nereden ikiye bölündüğünü görebilirdiniz. Tahminimce onun yarısında orijinal bir ebeveyn banyosu vardı.

Kapının yanında ayakkabılarımı çıkardım, kapüşonlu sweatshirt'ümü çıkardım ve merdivenleri ikişer ikişer çıktım. Ev taze boya ve çamaşır deterjanı kokuyordu — yeni kiracının kokusu. Yatağım beni çağırıyordu, köşede birkaç açılmamış kutu yığılmıştı. Duvarlara hiçbir şey asma zahmetine bile girmemişim. Uzun süre kalmayı planlıyorsam yerleşmeme gerek olmadığını kendime söyledim.

Ama yine de oyalanmışım.

Merdivenlerin tepesinde yavaşladım, onun odasının benimkine bittiği yerden geçerken parmaklarım alçıpan duvarın üzerinde kaydı.

Sonra duydum. Şarkı söylüyordu.

Dinlemeye çalışmıyordum, ama ev sakinleşip sessizliğe büründüğünde, sanki duvarlar eğilip fısıldıyormuş gibi geldi.

Yumuşak, detone bir şarkı duvarların arasından süzülüyordu. Göğsümde bir şeyin sıkışmasına neden olan türden bir hassasiyetti. İkinci bir ses katıldı — daha küçük, daha tiz, kahkahalarla dolu.

Winnie.

Birbirlerine şarkı söylüyorlardı. Alçıpan duvarların ötesinden sıcak ve canlı bir ses geliyordu.

Elim kapı pervazında dondu. Dinlemiyordum, aslında. Sadece ... o anın içindeydim. Seslerinin göğsümdeki boşluğu yalıtım malzemesi gibi doldurmasına izin verdim.

Beni etkileyen de buydu.

Selene'nin sesi yine dışarı süzüldü, bir tür hikaye okuyordu. Sesinde hayalet gibi, ürkütücü, belki biraz da gülünç bir ton vardı ve Winnie hiç sabırsız bir şekilde sorular sorarak onu sürekli kesiyordu. Selene, sözlerine kahkaha katarak, daha önce kimsede görmediğim kadar sabırla cevap veriyordu. Bu, elinden gelenin en iyisini yapan çalışan bir annenin dalgın uykuya dalışlarından çok uzaktı

Çoğu gece, annem sabah işe gitmeden önce onu görebilecek miyim diye merak ederek uykuya daldım.

Sevgi dolu bir annenin çocuğunun güvende ve sıcak olduğundan emin olmak için çıkardığı o tatlı ses — benim için hiç öyle olmamıştı.

Yatağımın kenarına oturdum, dirseklerimi dizlerimin üzerine dayadım, lamba yere kehribar rengi bir ışık saçıyordu. Selene'nin nazik hikâye anlatışı sona erdikten çok sonra da orada kaldım. Birkaç dakika sonra, Winnie'nin sesi kesildi, ardından yumuşak bir sessizlik geldi.

Duvarın ötesinden gelen hışırtı seslerini ayırt etmek zordu ve birkaç dakika kendimi tam bir sapık gibi hissettikten sonra, denemeyi bıraktım. Bunun yerine, koridorun sonundaki banyoda duş aldım ve Selene Darling'i zihnimden silmeye çalıştım.

Yatak odasına geri döndüğümde, siyah bir boxer giydim ve yatağımın kenarına oturdum.

"Hayır, onunla yatmak istememiştim," dedi Selene ince duvarların arkasından tıslayarak.

Dikkatim anında çekildi.

Sesi alçaktı, ama duvara yakın olmalıydı, çünkü ses boğuk olsa da her kelimesini duyabiliyordum. "Karanlıktı. Alkol vardı... ve muhtemelen çok seksi bir iblis tarafından ele geçirilmiştim."

Donakaldım.

Sesi fısıltıya dönüştü. "Ciddiyim, Kit. Bana gülme. Çok utanıyorum."

Öne doğru eğildim, nabzım boğazımda hızla atıyordu.

"Hayır, hatırladığından tam olarak emin değilim," diye ekledi, hayal kırıklığı giderek artıyordu. "Ben olduğumu biliyor mu bilmiyorum. Tanrım, bu bir felaket." Selene durakladı. "Kapatmam gerek. Yarın konuşuruz."

Gülümsememi zorla bastırdım. Elimi ağzıma götürdüm, sanki bu hareketim kaburgalarımın arkasında yayılan acıyı durdurabileceğim gibi. Hatırladığımı bilmiyordu. Unutabileceğimi sanıyordu.

Ormandaki o geceden beri onu düşünmeyi hiç bırakmadığımı bilmiyordu; geçmişini tamamen yakıp yok etmek istercesine öpüşüşünü, sanki yaptığımız tüm hatalardan kaçmaya çalışıyormuşuz gibi her santimini hevesle almasını.

Yatağa uzandım, bir kolumu gözlerimin üzerine attım.

"Evet, tatlım," tavana doğru fısıldadım, içimdeki öfkeyi dışarıya vererek. "Lanet olsun, hatırlıyorum."

Dakikalar geçiyordu ve onu zihnimden silemediğim için kendimden nefret ediyordum. Sessizce bakakaldım, ne yaptığını merak ediyordum. Tek bir bakışla beni yerle bir edebilecek, aşırı seksi bir bekar anneyle uğraşmaya ihtiyacım yoktu. Eğer işi batırırsam kardeşim çok kızardı ve, gerçekçi olalım, genellikle olan da buydu.

Sonra hafif bir ses duydum. Keskin bir nefes alma sesi. Kelimeler için çok yumuşak, görmezden gelinemeyecek kadar ağır bir ses.

Nefes nefese bir şey. Sonra yine, boğuk bir inilti.

Elimi yüzümden indirdim. Sanki bir faydası olacakmış gibi tavana baktım.

Selene kendini okşuyordu.

Emin değildim. Her şey olabilirdi, ama içimden bir ses *biliyordu*.

Benim duyabildiğimi bilmiyordu. Tıpkı o karanlık ormandaki adamın ben olduğumu bilmediği gibi.

Sıcaklık beni sert bir şekilde vurdu—hızlı, öfkeli ve berbat. Kalçalarım kıpırdadı, avucumu boxerımın önünden aşağı doğru sürüklerken ağrı keskinleşti. Niyetim bu değildi. Muhtemelen yapmamalıydım, ama yine de yaptım.

Gözlerimi kapattım ve görüntünün içime dolmasına izin verdim—vücudu benimkine yaslanmış, nefesinin kesilmesi, sanki tutunacak bir şeye ihtiyacı varmış ya da yoksa parçalanacakmış gibi parmaklarının omuzlarımı kavraması.

Sikim çoktan sertleşmiş, kumaşa baskı yapıyordu; ben de lanet olası bir acemi gibi bel kısmıyla uğraşıyordum. Elim dolaylayıp sıkabileceğim kadar iç çamaşırlarımı aşağı indirdim.

"Siktir," diye mırıldandım.

O gecedен hatırladığım her inilti bir anda geri geldi — onunkiler, benimkiler. Ne kadar çabuk ve yoğun bir ritim yakalamıştık. Sanki birbirimizi çoktan tanıyormuşuz gibi, sanki birbirimize son kez dokunuyormuşuz gibi hareket ediyorduk.

Elim yavaş, sert ve açgözlü bir şekilde okşuyordu. Sessiz kalmak, sesini derinlerde tutmak için dudagımı ısırdım. Duvarın arkasından gelen sesler

gelmeye devam ediyordu — yumuşak, düzensiz. Belki de bu kadar yakın olduğumu bilmiyordu. Belki de biliyordu.

Benim hakkımda düşündüğüne inanmak istedim.

Parmaklarının bacaklarının arasında olduğunu hayal ettim. Nefesinin kesildiğini.

Başını geriye attı.

O görüntü o kadar derine yerleşmişti ki acıtıyordu, elimle kendimi becerdim.

Alay yoktu. Rol yapma yoktu. Sadece ihtiyaç vardı, ham, pürüzlü ve keskin.

Sırtım kavislendi. Çenem sıkıldı.

"Siktir, Selene," diye fısıldadım.

Nefes alışması keskinleştğinde, ardından orgazmının titremesi geldiğinde, boşalmam şiddetli oldu — ormandan beri bekliyormuş gibi şiddetli.

Karnımın üzerine boşaldım, ağır ağır nefes alıyordum, elim hala sikimi tutarken titriyordu.

Bir an için her şey çok sessizdi. Sonra güldüm—sessiz ve acı bir kahkaha.

Bir mendil uzandım ve kendimi sildim, utancın sıcaklığı enseme kadar yükseldi. Bu ona ait değildi. Bu sır. Bu arzu.

Bunu taşımak bana düşüyordu. Gömmek de bana.

Yan dönüp aramızdaki duvara baktım.

"Sadece seni kafamdan atmam gerekiyordu," diye boşluğa mırıldandım, ama bunun lanet bir yalan olduğunu ben bile biliyordum.

Daha iyi ya da daha boş hissetmem gerekirdi, ama acı sikimde değildi —lanet olası göğsümdeydi.

Ertesi sabah erken uyandım ve benim durumumda vicdan azabı çeken, mantıklı ve duygusal dengesi yerinde herhangi bir erkeğin yapacağı şeyi yaptım.

Hediyeler getirdim.

Şehir merkezindeki bir kafeden iki içecek sipariş ettim — Winnie için krem şanti ve çikolata parçacıklı bir sıcak çikolata ve Selene için yulaf sütlü vanilyalı latte. Bu bir tahmindir, ama doğru gelmişti. Sonra

parlak sarı bir Post-it'e bir not yazdım ve bardağın yanına yapıştırdım.

Yardıma olacaksa, ben de ele geçirilmişim.

—Şeytan

Bu riskliydi; ona sadece duvarın arkasından konuşmalarını duyabildiğimi değil, aynı zamanda *hatırladığımı* da belli etmek.

İki kez kapıyı çaldıktan sonra içecekleri verandasına bıraktım, sonra kapıma geri çekildim ve önceki gece kesinlikle sapık gibi kulak misafiri olmamış bir adam gibi içeri süzüldüm.

Ama bekledim.

Kısa bir süre sonra, ön kapının gıcırdayarak açıldığını duydum, ardından bir anlık sessizlik oldu. Sonra Winnie'nin kıkırdaması. "Anne! Bize kahveyi bir şeytan mı getirdi?"

"Bir not bırakmış," diye mırıldandı Selene ve gözlerini devirmek istermiş gibi notu incelerken gözlerimi kısarak onu hayal edebiliyordum, ama onun yerine gülümsedi.

Kupama bakarak sıdıttım ve sıcaklığın avuçlarımı ısıtmasına izin verdim. Selene'nin beni neden bu kadar etkilediğini tam olarak anlayamıyordum.

Ama büyülenmiş olsam da olmasam da, harika bir komşu olabilirdim.

Arka bahçeye çıktığımda güneş batmaya başlamıştı. Işık her şeye yanlamasına vuruyordu, ağaçların arasından süzülerek geç yazın o altın rengiyle, uzamış çimleri bile romantik gösteriyordu.

Bahçemizin iki yarısını ayıran kapıyı kasten açık bırakmıştım. Kapı biraz sıkışmış gibi görünüyordu, bu yüzden kapanmasını önlemek için altına bir taş sıkıştırmıştım.

Bir fırsat.

Selene'yi dışarıda görmeyi beklemiyordum, ama oradaydı — hafifçe eğilmiş, Winnie'nin saçındaki karahindiba taçını nazikçe çıkarıyor ve aynı zamanda onun bir şişe baloncuk sıvısını çimlerin üzerine dökmemesini sağlamaya çalışıyordu.

"Bir su birikintisi daha olursa, resmen bir peri su partisi vermiş oluruz." Selene güldü, ama yarı yorgun olduğunu anlayabiliyordum.

Winnie çimlerin üzerinde zıplayarak bahçeme doğru döndü ve Selene'yi ışığın altında tek başına bıraktı. İnce omuzları, nasıl gevşeyeceğini bilmiyormuş gibi kulaklarına kadar çekilmişti. Selene yüzünü batmakta olan güneşe doğru eğdi ve nefes verdi.

Döndüğünde, ben bakmıyormuş gibi davranamadan beni fark etti.

"Oh," dedi, saçlarını yüzünden çekerek. "Merhaba." Elimi kot pantolonumun cebine soktum. "Merhaba."

Selene yutkunurken boynundaki kaslar hareket etti. Açık kapıyı işaret etti. "Onu kapalı tutsan iyi olur. Winnie senin tarafına geçmesiyle bilinir. Ona senin alanından uzak durmasını söyleyip duruyorum."

Yavaş ve kararlı adımlarla birkaç adım yaklaştım. "Winnie'nin bir şeyi yok. Daha fazla alanı olsun diye kapıyı açtım. Senin için de."

Gözlerini kısarak baktı. "Ben mi?"

"Evet," dedim, bir elimi çit direğine dayayarak. "Ne zaman istersen buraya gelebilirsin."

Gözlerini kırptı. Sonra gözlerini o kadar sertçe devirdi ki, göz bebeklerinin şikayetçi olacağını sandım, ama gülümsedi.

Küçük bir gülümsemeydi, ama yeterliydi.

Selene'nin sinirli nefes veriş sesi sessizdi. "Sen imkansızsın."

Başımı salladım. "Öyle olabilirim."

Kollarını kavuşturdu, ama sesi tüm hafta boyunca olduğundan daha neşeliydi. "Kahve konusunda..."

Gözlerimi kısarak, içimdeki gerçek merakın galip gelmesine izin verdim. "Siparişini doğru aldım mı?"

"Hayır." Sesi tamamen iş gibiydi ve içimden içten bir kahkaha kaçtı. Bu meydan okumayı sevdim.

Selene alt dudağını ısırды, sonra bıraktı. "Komikti. Not."

Rahatladım. "Söylediklerimde ciddiydim. Ben... büyülenmişim."

Gözleri benimkilere doğru kaydı ve bir an için her şey sessizleşti.

Gerçekten sessiz.

"Şey... fazla anlam yükleme," dedi, sesi düz ama daha yumuşaktı. "O gece. Önemli bir şey değildi."

Kıkırdadım ve gülümsedim.

"Tamam." Kaşlarını çattı.

"Ciddiyim."

"Sana inanıyorum." Sesimin alçalması için yeterli olacak kadar hafifçe eğildim. "Ama hâlâ her saniyesini hatırlıyorum ve o hiçbir şey değildi."

Derin ve keskin bir nefes aldı.

"Tamam, peki, gitmeliyim." Sözleri, sanki kalp atışlarını yakalamaya çalışır gibi hızlıca dökülüyordu. "Winnie'nin banyo yapması gerekiyor."

Selene bahçesine doğru dönmüştü ki, delilik beni sardı. "Oh, hey," diye seslendim ve o da dönüp güneşten gözlerini korudu. "Brody haklıydı. Okuldan önce ve sonra sana yardım edebilirim. Sorun olmaz. Yani, yardıma ihtiyacın olduğu konusunda fikrini değiştirirsen..."

"Değiştirmeyeceğim." Çenesini kaldırdı, kasları gerildi. Gülümsemem genişledi.

"Biliyorum."

Arkasını dönüp, o sırada bahçenin benim tarafına doğru bir kelebeği kovalayan Winnie'yi seslendi. Küçük kız koşarak geldi ve annesinin elini tuttu; buklelerine hâlâ karahindiba yaprakları dolanmıştı.

Selene onu içeriye götürdü ve ben kapının arkalarından kapanışını izledim.

Tel örgü gıcırdadı, güneş batmaya başladı ve ben sanki beni dengede tutacakmış gibi çite yaslandım.

Aramızdaki bu çekim mi?

Bunun daha yeni başladığını hissediyordum.

ALT

SELENE

Kupamda tam olarak üç yudum kahve kalmıştı ki, Winnie'nin pembe plastik tek boynuzlu at kupası havaya uçtu.

Onu yakalamaya çalıştım ve ılık kafein boynuma sıçradı. Gömleğime. Tezgaha. Yere. Winnie —her zamanki gibi farkında bile değildi— kıkırdadı, sanki çılgın bir slapstick komedisinde başrol oynuyormuşuz gibi kaçak bardağı kovalarken bukleleri sallanıyordu.

Sesimi sakinleştirdim. "Winnie, bardağını buraya getirmemeni istemiştim."

"Ama susamıştım!" diye ısrar etti, öfkeyle.

Parmaklarımı göz çukurlarıma bastırdım ve ağlamamaya çalıştım. Bu sabah beni yaşam dünyasına bağlayan tek şey kahveydi. Şimdi ise gömleğimin eteğine sızıyor ve karanlık bir kehanet gibi tost makinesinin altında birikiyordu.

Uzarlarda bir yerde — muhtemelen Mars'ta — telefonum iki dakika içinde beşinci kez titredi. Şüphesiz iş mesajlarıydı. Onları görmezden geldim.

Yardıma ihtiyacım yoktu. Daha iyi tavırları ve daha düşük kortizol seviyeleri olan klonlanmış versiyonlarıma ihtiyacım vardı.

"Anne, mor çorabımı bulamıyorum!" diye bağırdı

Winnie. Dişlerimi sıktım. "O zaman sarı olanları giy!"

O inledi. "Kaşındırıyorlar!"

Gözlerimi kapattım. Beşe kadar saydım ve nefes aldım. Hava, dökülmüş kahve ve şurup bulaşmış parmaklar gibi kokuyordu. Bir gözümü

ve mutfağı gözden geçirdim — konfeti gibi dağılmış mısır gevreği, lavaboda ayakkabılar, pijamalı Winnie ve sanki bir latte ile on iki raunt dövüşmüşüm gibi görünen bir tişört giymiş ben.

Mutfak duvarının ötesinden Austin'in hareket ettiğini duyabiliyordum. Dupleksin onun tarafında kendine özgü bir ritim vardı; daha az kaos, daha çok sessiz gümbürtüler ve kararlı adımlar. Bir kapı tıkırdayarak kapandı. Ayak sesleri arkaya doğru uzandı. Sonra sessizlik.

Lavaboya yaslandım, başımı sarkıttım. Austin'in önceki gün bıraktığı şakacı not, adımlarıma biraz neşe katmıştı, ama görünüşe göre bu sabah kendi başımaydım. İlk başta, Kit'le konuşmamı duyduğunu öğrenince çok utanmıştım. O ince duvarların arkasından *başka* neler duymuş olabileceğini düşündüğümde yanaklarım daha da kızardı.

Saygın, mütevazı yanımda, yerin açılıp beni yutmasını istiyordu, ama soğukkanlı, iddialı yanımda, kendimi tatmin ederken beni duymuş olabileceğini umursamıyordu. Aslında, duvarın diğer tarafında kendini okşadığını hayal ederek orgazm olduğumu bilseydi ne derdi diye merak ettim.

Karnımın derinliklerinde bir sıcaklık yayıldı. Tehlikeli, özlem dolu yanlarımı gizli tutmak en güvenli yoldu.

Omuzlarımı silkeledim. Yapmam gereken işler vardı ve bunu yapmak için *çok* az zamanım vardı.

Austin bugün yoktu — ya da ben öyle sanıyordum. Ev, sessizliğin yerleşmesi ve dünkü kahveyi ısıtmayı düşünürken tezgâhı ovmaya başlamam için yeterince uzun süre sessizdi — o sırada kapı çalınması beni irkitti.

İki kısa vuruş. Kendinden emin ve tanıdık.

Sanki kapıya kollar çıkmış gibi ona gözlerimi kırptım.

Bir vuruş daha, ardından boğuk bir ses. "Orada her şey yolunda mı? Sanki biri bir rakunu balıkçı yaka kazak giydirmeye çalışıyormuş gibi geldi."

Winnie kahkahalarla çığlık attı.

Ön kapıya doğru sessizce yürüdüm ve onu, karton tepside iki adet paket kahveyle verandada dururken görebilecek kadar kapıyı araladım. Austin sinir bozucu derecede uyanık görünüyordu. Saçları dağınıktı ama bir şekilde yine de

mükemmeldi. Siyah tişört ve kot pantolon giymişti ve sanki sabahımın nasıl geçtiğini zaten biliyormuş gibi o kendini beğenmiş küçük gülümsemesi vardı.

Kapıyı biraz daha açtım, sadece tek çorap giydiğimi gösterecek kadar. Bakışları bacaklarımdan aşağıya doğru kaydı ve tekrar yukarı çıktı, gözlerinde mizah dans ediyordu.

"Tek kelime etme," diye uyardım.

Boş elini kaldırdı. "Hiçbir şey söylemedim, ama barış teklifi getirdim."

Ve, kahretsin, neredeyse gülümsüyordum.

Tepsiyi uzattı. Bir fincanın üstünde şeffaf kubbe şeklinde bir kapak vardı ve üzerine bolca çikolata parçacıkları serpilmiş krem şanti yığılmıştı. Diğerinin üzerine Sharpie kalemikle adım yazılmıştı.

"Dur tahmin edeyim," dedim, ona şüpheyle bakarak. "Kargaşayı duydun ve zor durumdaki kızları kurtarmaya karar verdin, değil mi?"

"Hayır," dedi. "Kargaşayı duydum ve 'Vay canına, bahse girerim kahvesi bitmiştir' diye düşündüm."

Kendime rağmen bardağa uzandım. "Sen bir baş belasısın." Ağzının köşesi yukarı kalktı. "Sadece bazen."

Winnie aramızda koşuşturdu ve her gün bunu yapıyormuş gibi kendini onun beline attı. "Austin! Sprinkles getirmişsin!"

Austin, onun seviyesine çömelip buklelerini karıştırdı. "Yeni favori kasırgam için sadece en iyisi."

Winnie eve geri koştu, muhtemelen yeni arkadaşına gösterecek havalı bir şey bulmak için, şüphesiz.

Kalçamı kapı pervazına dayadım. "Hayatında çok fazla kasırga olan bir adama benziyorsun," kendimi durduramadan söyledim.

Bana yavaşça ve eğlenerek baktı. "Hayır. Benim bir tipim var. Tek çorap giyen, üzerinde kahve lekesi olan ve ölümcül bakışları olan kadınlar." Ağzım açıldı, sonra tekrar kapandı.

Evimin içinden bir şey düştü ve gözlerimi kapattım.

"Ben hallederim," dedi, sanki orası kendi eviymiş gibi içeri girerken.

İçecekleri tezgaha koydu, yerden mısır gevreği kutusunu aldı ve Winnie masaya çarpmadan önce onu yakaladı

"Tamam, minik ama güçlü," dedi ona, "annen kendini yok etmeden önce şu çorapları bulalım."

O, sanki yıllardır bunu yapıyormuş gibi mutfakta dolaşırken, ben şaşkınlıkla öylece durdum.

"Selene?" dedi, omzunun üzerinden bana bakarak. "Neden biraz dinlenmiyorsun? Kumaşında kahve lekesi olmayan bir şey giy. Ben hallederim."

Hareket etmedim.

"Cidden," dedi, sesini yumuşatarak. "Git. Ben hallederim." Ve görünüşe göre, halletti de.

Merdivenlerin altında tereddüt ettim, onun fikrini değiştirmesini, talimatlara ihtiyaç duymasını, beş dakika bile olsa bırakamayacağımı kanıtlamasını bekledim.

Ama öyle olmadı. Sanki mutfak ona aitmiş gibi dolaştı, Winnie de sanki o güneş, o da onun yörüngesindeki küçük bir gezegenmiş gibi peşinden gitti.

Döndüm ve merdivenleri çıktım — sessizce, isteksizce — eski katlardan yukarıya doğru yükselen sesini dinleyerek, alçak, sakın ve istikrarlı sesini.

Ve nedense beni en çok etkileyen de bu oldu.

Aşağı indiğimde mutfak hâlâ dağınıktı, ama nedense gürültü dinmişti. Winnie masada bir granola barı çiğniyor, sandalyenin altında bacaklarını sallıyor ve sanki her zamanki bir günmüş gibi kendi kendine mırıldanıyordu. Austin tezgâha yaslanmış, bir bacağını diğerinin üzerine atmış, oraya aitmiş gibi kahvesini yudumluyordu — sanki bu, haftanın en tuhaf sabahı değilmiş gibi.

Kapının eşiğinde, kollarımı kavuşturmuş, Winnie'nin bardağını bulamadığı için sütünü bir kavanoza doldurmuş olmasını ya da Winnie'nin bunu hiç tereddüt etmeden seve seve kabul etmesini fazla kafama takmamaya çalışıyordum. Ya da ikisi de ağlamadan bir şekilde onu çorap giymeye ikna etmeyi başarmış olmasını.

"O bir müzakereci," dedi, ona kağıt havlu uzatırken gözlerini bana doğru çevirerek. "Bence atıştırmalıklar uygun olursa bir yönetim kurulu toplantısını bile yönetebilir."

"O daha beş yaşında," diye mırıldandım, ama yine de ağzımın köşesi yukarı doğru kıvrıldı. "Ve burada tabak olmadan yemek yememesi gerekiyor."

Sanki onu suçüstü yakalamışım gibi iki elini havaya kaldırdı. "Not aldım. Bir dahaki sefere tam bir masa düzeni ve keten peçeteler hazırlayacağım."

Ona baktım. "Bir dahaki sefer olmayacak."

Austin sadece omuz silkti ve kahvesinden bir yudum daha aldı. "Tamam."

Odanın karşısına geçip bir muz aldım ve gereğinden biraz daha fazla güç uygulayarak kabuğunu soydum. "Ciddiyim."

O başını salladı. "Biliyorum."

"Ciddiyim." Elimini kalçama dayadım.

Austin gülümsedi. "Anlıyorum. Ciddi muz yeme duruşunu takındın."

Muz bana ihanet etmiş gibi ona baktım, sonra derin bir nefes verdim. "Yardıma ihtiyaç duymaktan hoşlanmıyorum."

Austin'in sesi , karışmıştı anlayış anlayışla
"Çoğu anlamıyor."

Dişlerimi sıktım. "Ben çoğu insan değilim."

Kıkırdadı, ama nedense benimle dalga geçtiğini hissetmedim. "Bunu anlamıştım."

Bir saniye orada durduk — ben yarısı soyulmuş muzumla, o sinir bozucu bir şekilde sakın görünüyordu — ve göğsümde bir şey büküldü. Ben bunu istemedim. Kimsenin araya girmesini istemedim, ama o girdi. Winnie onu kollarını açarak kabul etmişti ve şimdi bu durumdaydık.

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Bir işin yok mu?" Dupleksin içinde etrafa baktım. "Gitmen gereken *başka bir* yer yok mu?"

Austin'in yanağı seğirdi. "Çalışıyorum."

Ona boş bir bakış attım.

Kıkırdadı ve ekledi, "Yat limanında çalışıyordum, ama oradan ayrıldım. Şu anda Wes iyileşirken onun inşaat şirketine yardım ediyorum. Aslında, kız kardeşin için Star Harbor Çiftliği'ndeki bir şantiyede çalışıyorum." Omuzlarını kaldırdı. "Fiziksel olarak zorlu bir iş, ama aslında hoşuma gittiğini fark ettim. Çalışma saatleri esnek ve maaş da gayet iyi."

Ona tekrar baktım. Bir gecelik ilişkiden doğan bir çocuktan çocuk bakımı yardımı almayı gerçekten düşündüğümü biri bilseydi, okulun çocuk alma sırasındaki herkesin alay konusu olurdum. Sanki acıma dolu bakışları yetmezmiş gibi,

tek seçeneğimin, kazanan bir gülümsemeye sahip, büyük penisli bir adam olduğunu bilselerdi, *trajik bir enkaz* olduğum resmi olarak kesinleşirdi.

Yine de, okul öncesi ve sonrası bakımı üstlenebilecek, hemen yan komşumda bir bakıcının olmasının sağladığı kolaylığı inkar etmek zordu.

Kahretsin.

"Sadece bu hafta için." Şakaklarımı ovuşturdum. "Başka bir çözüm bulana kadar."

Austin'in gülümsemesi inceydi, ama oradaydı. "Tabii. Geçici de bana uyar. Patron sensin."

Winnie, sandalyesinden bir sürpriz kutusu gibi fırladı. "Bu, benim dadım olacağın anlamına mı geliyor?"

Austin kahvesini boğazına kaçırdı. "Bence 'harika komşu yardımcısı' daha havalı bir unvan."

Kız başını eğdi. "Sana isim etiketi yapabilir miyim?" Austin ciddiyetle başını salladı. "Sadece üzerinde parıltı varsa."

Fırındaki zamanlayıcı çaldı; bu, uzun zaman önce, aslında hiç koymadığım çamaşırları değiştirmek için ayarladığım bir hatırlatmaydı. Gözlerimi ovuşturarak inledim. "On dakikaya ihtiyacım var. Ona göz kulak olabilir misin?"

Tereddüt etmedi. "Git."

Yine de tereddüt ettim.

"Selene," dedi, sesi alçak ve sakin. "On dakikayı atlatabiliriz. Ben hallederim."

Sesinde bir şey —sakin ve kararlı bir şey— itiraz etmeyi zorlaştırıyordu. Ben de başımı salladım ve odadan çıktım, Winnie'nin bu hafta üçüncü kez anlattığı en sevdiği kapı çalma fıkrasını sadece yarım kulakla dinleyerek.

Merdivenlerin yarısına geldiğimde, nefesimin daha rahatladığını fark ettim. Ve bu beni çok korkuttu.

YEDİ

SELENE

WINNIE okula geç kaldığımızı umursamıyor gibiydi. Yola çıkıp yarıya kadar zıpladı, beslenme çantasını salladı ve tek boynuzlu at krakerleri hakkında uydurduğu bir şarkı söyledi. Austin, sanki güneşin altında yürüyüşe çıkmışız da, mazeretsiz geç kalma cezası almayacakmışız gibi onun yanında süzülüyordu.

Birkaç dakika içinde üçüncü kez saatime baktım. "On beş dakika önce çıkmış olmamız gerekirdi."

Austin bana yan gözle baktı. "Zaten yoldayız. O çantada bir ışınlanma cihazı saklamıyorsan, başka bir şey yapabileceğimizi sanmıyorum."

Sesi rahattı, alaycıydı, bu da endişemi daha da artırdı.

Dişlerimi sıktım. "Geç kalmayı sevmem."

Winnie, yaya geçidinde beklerken yerinde zıplamaya başladı. Bukleleri başının iki yanında küçük kanatlar gibi kabarmıştı ve çoraplarından biri ayak bileğini tamamen ortaya çıkarmıştı.

"Sanki kurtlar tarafından büyütülmüş gibi görünüyor," diye mırıldandım.

Austin sırtıttı. "Yok canım. O özgür ruhlu. İki farklı şeyler."

Zil çaldığında tam zamanında yetiştik — uzun, tiz bir ses, sanki bir yargı gibi.

Kapıdaki öğretmen bize yaklaşırken gülümsedi. "Oh, Winnie! Günaydın tatlım. Bugün biraz geç kaldın, ha?"

Ben cevap veremeden Winnie parmağıyla işaret etti. “Bu Austin. Beni okula götürüyor.”

Öğretmen — Bayan Evelyn, genç, güzel ve muhtemelen düzenli olarak su içen ve cildini temizlemeye vakti olan türden bir kadın — güneşin peşinden giden bir ayçiçeği gibi dikkatini Austin’e çevirdi. Gülümsemesi genişledi. “Tanıştığımıza memnun oldum. Star Harbor’a yeni mi geldin?”

Boğazımı temizledim. “Austin bizim komşumuz. Bu hafta okula bırakma işlerinde yardımcı olacak...” Ona bir bakış attım.

“Ve okuldan almada da,” diye ekledi o, bir şekilde hem rahat hem de kendinden emin görünen bir el sıkışma sunarak.

Bayan Evelyn elini sıktı, bana sorarsanız biraz fazla hevesli bir şekilde. “Bu harika. Winnie çok sevimli bir çocuk.”

Winnie gülümsedi. “Kahvaltıda çikolata parçacıklı mısır gevreği yedim!”

Omuzlarımı düzelttim. “Gerçek kahvaltı da yaptı,” diye ekledim çabucak.

Austin ona göz kırptı. “Kızımız için sadece en iyisi.”

Bundan sonra Bayan Evelyn’in bana attığı bakışı kaçırmadım — meraklı, belki biraz da şaşkın bir bakış. Neden şaşırmasın ki? Ben ipin ucunda sallanan bir kadın gibi görünüyordum, o ise “mükemmel koca adayı” temalı yürüyen bir Pinterest panosu gibiydi.

Muhtemelen bizim birlikte olduğumuzu düşünmüştü. Daha da kötüsü, muhtemelen benim onun için yeterince iyi olmadığını düşünmüştü.

Objektif olarak bakıldığında, bu tamamen yanlış da değildi.

Arkasına bakmadan sınıf kapısından dışarı fırlayan Winnie’ye veda ettik.

Birkaç adım sessizce yürüdük, hava sabah güneşiyle çoktan ısınmıştı. Omzum bir an onun omzuna değdi. Kasıtlı değildi, ama çekilmedim.

O da çekilmedi.

Bir süre sonra, “Peki. Sadece açıklığa kavuşturmak için. Ben senin çalışanın değilim, değil mi?” dedi.

Ben alaycı bir şekilde güldüm. “Lütfen. Seni karşılayabileceğimden bile emin değilim.”

Bana baktı, ağzında tembel bir gülümseme belirdi. “O zaman sanırım ücretimi pazarlık etmemiz gerekecek.”

Bu şakacı sözler bende incelemek istemediğim bir etki yarattı. Yutkundum ve başka yere baktım. "Onunla gerçekten çok iyisin."

Sesi sakindi. "İyi bir çocuk. Eğlenceli."

Gülümsememe engel oldum. "Senden hoşlanıyor."

"Evet," dedi. "O işleri kolaylaştırıyor."

Verandaya çıktık. Kapıda tereddüt ettim. "İçeri girmek ister misin? Kahve içmek için?"

Bir kez başını salladı. "Tabii."

Mutfak hâlâ dağınıktı ama özür dilemeyi düşünmedim. O fark etmemiş gibiydi.

Bu sefer kahveyi ben doldurdum ve ona bir fincan uzattım. Tezgaha yaslandı, sanki odayı ezberlemeye çalışır gibi gözleriyle etrafa bakındı.

Bir sandalyeye çöktüm ve şakaklarımı ovuşturdum. "Sürekli yetişeceğimi düşünüyorum. Bir ara vereceğimi, ama o ara hiç gelmiyor."

Austin ilk başta hiçbir şey söylemedi. Sadece kahvesini yudumlarken, sanki çok çabuk çözmek istemediği bir bilmeceymişim gibi beni inceledi.

"O zaman bir fırsat çıkana kadar sabırlı olmalıyız," dedi.

Bu bir tavsiye değildi. Bir çözüm de değildi. Sadece söylenmesi gereken basit, sağlam bir şeydi.

Fırtınada çadırı sabitlemek gibi.

Sözleri göğsümün bir köşesine yerleşti.

Bir iki dakika daha orada oturduk, aramızda sessizlik uzadı. Rahatsız edici değildi. Sadece... öyleydi.

Sonunda ayağa kalktı. "Tamam. Seni çalışmaya bırakmalıyım. Elodie'nin evindeki işe gidiyorum, ama okuldan sonra seni almaya vaktinde döneceğim."

Onu kapıya kadar geçirdim. Eşiğinde durdu, sanki başka bir şey söyleyecekmiş gibi, ama söylemedi.

Austin çenesini kaldırdı ve güneş ışığına çıktı, ben de kapının arkasından kapanmasını izledim, sonra yere çöktüm.

KÜTÜPHANENİN topluluk odası eski kitaplar ve limon kokulu yer temizleyicisi gibi kokuyordu — zamanın kokusunu asla tam olarak örtbas edemeyen steril bir tazelik. Ben geldiğimde Bekçiler çoktan kaosun ortasındaydı; nakış kasnakları ve çay kutuları, sanki bir cuma gecesi çok kibar bir darbe planlıyormuşuz gibi iki katlanır masanın üzerine yayılmıştı.

Elodie masanın başına oturmuş, birbirine uymayan porselenleri düzgün sıralar halinde diziyordu; baş Bekçi Helen ise düz durmak bilmeyen dantel masa örtüsüyle uğraşıyordu. Pencerenin yanındaki bir koltuğa doğru ilerledim ve iğne işimi çıkardım, gerçi buna iğne işi demek biraz abartılı olurdu. Ayçiçeğim, küçük ama yıkıcı bir yangından kurtulmuş gibi görünüyordu.

"Geç kaldın," dedi Helen başını kaldırmadan. Helen'i çocukluğumdan beri tanıyordum. Artık altmışlı yaşlarındaydı ama her zamanki gibi genç görünüyordu. Her zaman gülümserdi, burnunun köprüsü kırıştığında çiller dans ederdi. Koyu kahverengi gözleri, gizli bir bilgiyle parıltıyor gibiydi. Tuz-biber saçları yıllar boyunca farklı stillere bürünmüştü ama son zamanlarda şakaklarına değen kısa bukleler halinde tutuyordu.

"Geldim," dedim, çantamı bir sandalyeye bırakarak. "Elimden gelenin en iyisi buydu."

"Bugün yardımcını gördüm," dedi annem Angela, sırıtarak, kelimeyi bir kement gibi dolandırıp doğrudan bana fırlattı.

Gözlerimi önümdeki çay fincanından ayırmadım. "Yardımcım mı?"

"Bilirsin," dedi, dirseğiyle kız kardeşim Elodie'ye hafifçe dürterek. "Austin. Sanki birinin hayallerinden çıkmış gibi görünen uzun boylu, yakışıklı olan. Bu öğleden sonra Winnie'yi okuldan alan ve okul önündeki tüm annelerin karnını içe çekmesine neden olan adam."

Elodie'nin yüzü buruştu. "Okula neden gittin?"

Annem masumca gözlerini kırptı. "Yürüyüş yaparken oradan geçiyordum. Yaşlandıkça esnek ve formda kalmak önemlidir."

Ben homurdandım.

Annem çok meraklı biriydi. Yürüyüşleri, kasabadaki *herkes* hakkında her şeyi bilmek misyonunun bir parçasıydı, kızları da dahil.

“Austin yeni komşumuz ve sadece geçici olarak buraya yerleşmiş.” Çay kaşıklarını gereğinden biraz daha yüksek sesle fincan tabağına koydum. Önümdeki narin porseleni işaret ettim. “Biz burada ne yapıyoruz ki?”

Kit omuz silkti. “Çay partisi, tabii ki.”

“Oh, demek o *erkek bakıcı*,” dedi Helen neşeyle, konuyu bu kadar kolay değiştirmesine izin vermedi. “Ne şanslısın.” Kaşlarını oynattı.

“O erkek bakıcı değil,” diye mırıldandım, gerçi bu unvanın oldukça komik olduğunu kabul etmeliyim.

Annem başını eğdi. “Değil mi? Çünkü gördüğüm kadarıyla, sanki burası ona aitmiş gibi Winnie’yi dışarı çıkarıyordu.”

“Bu kasabada *hiç* mahremiyet kalmadı mı?” Burnumdan yavaşça nefes aldım. “Austin sadece birkaç günlüğüne yardım ediyor. Bu Brody’nin fikriydi.”

“Mmm. Yardım ediyor,” dedi annem, sırtışını saklamaya bile zahmet etmeden. “Ne kadar centilmen.”

Burnumun köprüsünü sıktım. “Lütfen başka bir şeyden konuşabilir miyiz?”

Bu, onların gülümsemelerini daha da genişletmekten başka bir işe yaramadı.

Aslında bu, kanlı bir spor gibiydi.

En ufak bir rahatsızlık belirtisi gösterir göstermez köpekbalıkları gibi etrafımı sararlardı.

“Tamam, tamam.” Elodie ilk fincan çayı doldurdu. “Ben Lady hakkında konuşalım diyorum.”

Küçük mucizeler için şükürler olsun.

Masada, tribünlerin arkasında sırlarını paylaşan kız öğrenciler gibi alçak bir “*oooh*” sesi yükseldi.

Elodie sırtıttı ve not defterini çıkardı. “Şu ana kadar bildiklerimiz şunlar: 1903’te, kum tepelerinde A.L. harflerinin kazınmış olduğu bir madalyonla birlikte genç bir kadının cesedi bulundu, ancak kadının gerçek kimliği hakkında hiçbir bilgi yoktu. Alma, William Lovell ile nişanlıydı ve A.L. harflerinin kazınmış olduğu bir madalyon takıyordu, bu yüzden Star Harbor’ı musallat eden kadının Alma olduğunu varsayabiliriz.”

Yumuşak bir uğultu odayı doldurdu. Leydi hakkındaki efsaneyi biliyorduk, ama Elodie’nin tanıdık bir hayalet hikayesine yeni bir yorum getirmesi büyüleyiciydi.

“Ama eğer sadece nişanlıysalar, kadının soyadı Lovell olmazdı. En azından henüz olmazdı, değil mi?” diye sordu Kit.

“Doğru.” Başımı salladım.

“Tabii ki...,” Elodie'nin gözleri sevinçle parladı. “Madalyon, müstakbel gelini için bir hediye idi. Ona ait olduğunu gösteren bir işaret ya da yakında evlenecek olan çiftin baş harfleriyle bir tür söz mü?”

“Bu çok tatlı.” Kit hüzünle iç geçirdi.

“Ya da kontrolcü,” diye mırıldandım, bu da bana birkaç yan bakış kazandı. Kit omzuma hafifçe vurdu ve ben de ona şakacı bir şekilde kaşlarımı çattım.

“Aklıma gelenler var,” diye devam etti Elodie. “Helen, o nişan duyurusundan sonra William Lovell’a ait hiçbir kayıt bulunmadığını doğruladı. Aşık gelin adayıyla birlikte ortadan kaybolduğu varsayılmaya başlandı.”

Kit omuz silkti. “O zaman belki de o, efsanede anlatıldığı gibi denizde ölen, uzun süredir kayıp olan sevgilisiydi.”

Elodie kaşlarını çattı. “Belki. Ama”—gözleri, ona güven verici bir şekilde başını sallayan Helen’e kaydı—“benim farklı bir teorim var.”

Kütüphanedeki hava gerginlikle doldu. Hepimiz kız kardeşimin sözlerine kulak kesilmişken kimse kıpırdamaya cesaret edemedi. “Nişan duyurusunda kadının soyadından hiç bahsedilmemişti. Hâlâ Alma’nın gerçek soyadının ne olduğunu merak ediyorum. Bence Alma Lovell’ın aslında Alma Barker olma ihtimali çok yüksek.”

“Drifted Spirit Inn’in sahibi olan Barkerlar mı?” diye sordu bir başka Keeper olan Tara Smithton.

Elodie gözlerini kocaman açarak başını salladı. “Bence Alma Barker, William Lovell ile nişanlıydı ve madalyon, müstakbel gelinine bir hediye idi. Ama”—parmağını kaldırdı—“Alma’nın bir sırrı vardı.”

Elodie solmuş kağıdı masanın üzerine dikkatlice yaydı. Kağıdın ne kadar narin olduğunu bildiğim için içim sızladı.

“Ahır yandıktan sonra, kök mahzeninde eski bir sandık buldum. Bu mektup ve diğerleri sandığın içindeydi—tarihi 1903 civarıydı ve sadece A.B. baş harfleriyle imzalanmıştı.”

Meraklı gözler mektupların üzerinde dolaştı. Kum Tepelerinin Leydisi efsanesi kasabamızda o kadar iyi biliniyordu ki, yeni bilgiler nadiren ortaya çıkardı. Grubumuzda hafif bir heyecan dalgası yayıldı ve hepimiz birlikte öne doğru eğildik.

“Mektubu tuhaf,” diye ekledi Elodie. “Bence efsane yanlış, en azından bir kısmı. Alma’nın kayıp aşkını beklediğine inanmıyorum.” Kız kardeşim omuzlarını dikleştirdi. “O saklanıyordu.”

Bu sözler masayı sessizliğe bürüdü.

Annem söz aldı. “Eğer saklanıyorsa, kimden? Ya da neyden?”

“İşte bunu,” dedi Elodie, heyecanını zar zor gizleyerek, “bulmamız gereken şey bu.”

Grup mırıldandı, spekülasyonlar çoktan başlamıştı: kıskanç aşıklar, sahte isimler, kaybolmalar. Sırtımı yaslayıp kapıya doğru baktım, sanki biri içeri girip hepsini doğrulayacakmış gibi.

Parmaklarım karıncalandı. Zamanın yıprattığı kağıt üzerinde soluk, dalgalı el yazısını görmek başımı döndürüyordu. Onu yakından incelemek için sabırsızlanıyordum. “Belki biraz araştırabilirim. Derinlemesine değil, sadece bir şeyler bulabilecek miyim diye bakarım. Eski tapu kayıtları, pansiyon kayıtları. O tür şeyler.”

Helen kaşlarını kaldırdı. “Belki William hakkında bir şey var mı diye bakabilirsin, hatta Barker çocukları hakkında daha fazla bilgi bulabilirsin.”

Omuz silktim, Elodie’nin gülümsemesini bastırmaya çalışıp başaramadığını fark etmemiş gibi davrandım. “Winnie yine hayalet hakkında sorular soruyor. Bu, merakını biraz giderir ve tam anlamıyla bir takıntıya dönüşmesini engeller.”

“Dioramaları o yapabilir,” diye alay etti Elodie.

“Aynen öyle.” Gülümsedim. “O beş yaşında; bu onun için bir tez gibi.”

“Yine de,” dedi Helen, konuyu özetleyerek. “Gerçekten orada bir şey olduğunu mu düşünüyorsun?”

Hemen cevap vermedim. Sıcak ışık Elodie’nin defterine vurdu; sayfalar, karalanmış teoriler ve eski imzaların eskizleriyle doluydu. Gizemli mektubu düşündüm; bu kadar küçük bir şeyin nasıl bu kadar çok tarihi ortaya çıkarabileceğini.

“Muhtemelen önemsiz bir şeydir,” dedim sonunda. “Ama elimde bazı araştırma araçları var. Bunları kullanabiliriz.”

Elodie sevinçle çığlık atarak çay fincanını kaldırdı. “Hayaletlere, dedikodulara ve iyi niyetlere.”

Diğerleri kahkahalarla bu şerefe katıldılar, ama ben sadece orada oturdum, parmaklarımın altında pürüzsüz porselen,

gizemin garip ağırlığını hissederek oturdum.

Hayaletlere
inanmıyordum. Gerçekten
inanmıyordum.

Ama yarım kalmış hikayelere inanmaya başlamıştım — ve onları bir araya getirmeyi bitirdiğine yemin etsen bile, seni tekrar içine çekme alışkanlıklarına.

SEKİZ

AUSTIN

Pazartesi sabahıydı ve üçüncü kez saatime bakmak için yatağımda döndüm. Selene yardım almayı istemediği için, başlangıç saatini tam olarak konuşmamıştık, bu yüzden son bir saati yatakta uzanıp duvarın arkasından gelen kaos seslerini dinleyerek geçirmiştım.

Winnie'nin okulunun saat sekiz buçukta başladığını öğrenmek için basit bir internet araması yeterliydi. Her şey yolunda giderse, Winnie'yi okula bırakıp yine de saat dokuzdan önce Star Harbor Çiftliği'ne ve şantiyeye varabilirdim.

Çocuk oyuncağı.

Saat yedi olduğunda, Winnie'nin ayak sesleri döşeme tahtalarında gümbür gümbür yankılanıyordu ve ben de hızlıca duş almak için yataktan kalktım. Duş aldıktan sonra, ön kapımdan çıkıp verandayı geçerek onların evine gittim.

Ben daha kapıyı çalmadan, ön kapı birden açıldı. "Günaydın!" diye bağırdı Winnie heyecanla.

Selene kapının eşiğinde duruyordu, nefesi kesilmişti ve sanki kapının açılmasını hiç istememiş gibi bornozunu düzeltmeye çalışıyordu. Saçları dağınıktı, yanakları kızarmıştı ve ona bakmamak için tüm nezaketim gerekiyordu.

"Winnie, sana yapmamamı söylemişim..." Bana baktı. "Üzgünüm."

Avuçlarımı kaldırdım. "Başlama saatini konuşmamıştık. En iyi tahminimi yaptım, ama şu anda bana ihtiyacın yoksa geri gelebilirim."

Aklımdan, Selene'nin o bornozun altında çıplak olabileceği gibi haylaz bir düşünce geçti ve beynim tam üç saniye boyunca kısa devre yaptı.

Yüzündeki bir saç telini kenara iterek dikkatimi tekrar şimdiki ana çekti. "Hayır, sorun değil." Selene, düzgün dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirdi. "Aslında zamanlaman kusursuz. Winnie tam giyinmek üzereydi." Selene kızına sırtıttı ve omuzlarıyla merdivenleri işaret etti; küçük kız homurdandı ama itaat etti.

Bana döndü. "Az önce onun öğle yemeğini hazırlıyordum ve seninle birkaç temel kuralı gözden geçirmek istedim."

Selene kenara çekilince, evine girdim ve ellerimi belime koyarak ona döndüm. "Kurallar mı?"

Omuzlarını silkti ve bakışlarımı saygın tutmak ve bornozunun ince kumaşının bir omzunda sarkışına takılmamak için tüm gücümü kullanmam gerekti.

"Beklentiler," dedi. "Amanda'ya anlattıklarımın aynısını sana da anlatayım, sonra da oradan devam ederiz."

"Patron sensin," dedim sadece, bu da bana şakacı bir göz

Selene evinin içine doğru yürüdü, ben de itaatkar bir şekilde onu takip ettim. "Saat yedi buçuk ya da yedi kırk beş civarı en uygun olur," dedi. "Böylece sen onu okula hazırlamaya yardım edersin, ben de saat sekizde toplantım varsa kendimi hazırlayabilirim. Okul saat üç buçukta bitiyor ve ben saat beşe kadar çalışabilmeyi çok isterim." Ela gözleri benimkilere dikildi. "Tabii bu senin için de uygunsa."

Gülümsedim. "Uygun."

"Bazı günler programım esnek oluyor ve mümkünse onu okula kendim götürmek ya da almayı tercih ederim. Yani..." Selene, kalın kirpiklerinin arasından bana bakarken alt dudağını dişleriyle ısırды. "Numaralarımızı paylaşmalıyız ki programda değişiklik olursa sana haber verebileyim, ya da bir sorunun olup yardım edemeyeceğin durumlarda bana haber verebilesin."

Sırtıttım. "İsimler ve telefon numaraları. Vay canına."

Gözleri parladı. “O geceden asla bahsetmeyeceğiz. Bu ilk kural.”
Burnumu buruşturdum. “Bu kurallar pek eğlenceli değil.”

“Ciddiyim,” dedi. “Bunun işe yaraması için en ufak bir şans varsa, kendi akıl sağlığım için, ikimizin de o gece hiç yaşanmamış gibi davranmamız gerekiyor.”

Dudaklarımdan düzenli bir nefes üfledim ve başımı salladım. “Bunun mümkün olup olmadığını bilmiyorum,” dedim ve ellerimi ceplerime soktum, “ama elimden geleni yapacağım.”

Sinirli görünüyordu, ben de ona biraz müsamaha göstereyim dedim.

“Tamam, gerisini de söyle,” dedim. “Diğer kurallar neler?”

Selene, zihnindeki yapılacaklar listesinden her kuralı işaretledikçe çenesini eğdi. “Okula gitmeden önce ya da en azından akşam yemeğinden sonraya kadar ekran zamanı yok. Asla olmasın isterdim ama ben de tam bir canavar değilim. İşlenmiş şeker risklidir. Eğer ona verirsen, elinde bir manyakla uğraşmak zorunda kalabilirsin. Yani akıl sağlığını korumak istiyorsan, bu tür şeyleri okul sonrası ikram olarak sakla. Okula gitmek için burnu kapalı ayakkabılara ihtiyacı var. Ve ne derse desin, hiçbir koşulda evcil hayvan sahiplenmeyeceğiz. Ne derse desin ya da bunu isterken ne kadar sevimli görünürse görünsün umurumda değil.”

Son cümleye gülmeden edemedim. “Evlat edinmek yok.” Kıkırdadım. “Anladım. Sanırım bununla başa çıkabilirim. Başka bir şey var mı, patron?”

Selene inledi. “Tanrım, neden bu kadar naziksin?”

Mutfak tezgahına yaslandım. “İnsanların sana yardım etmeyi sorun etmemesine neden bu kadar şaşıırıyorsun?”

Selene bana şüpheyle baktı, ama oldukça yorgun olduğu ve yardım ettiğim için minnettar olduğu belliydi.

Onun parmağıyla parmağıyla parmağını havada havada, Selene ileriye ilerledi, gözlerini kısarak. “Sadece çekici olman, sana güvendiğim anlamına gelmez.”

Tanrım, sert görünmeye çalışırken ne kadar da sevimliydi.

Çenemi eğdim. “Haklısın, ama eminim ki azmim ve üstün granola bar yönetim becerilerimle seni ikna edeceğim.”

Selene'nin boğazından yarım bir kahkaha çıktı ve ağzının köşesindeki sinsî bir gülümsemeyle ödüllendirildim.

Selene zarif hareketlerle yanımdan geçti. "Birkaç dakika sonra aşağı ineceğiz." Başını köşedeki kahve makinesine doğru eğdi. "Kahve sıcak. Şeker yanındaki kavanozda, krema da buzdolabında."

Cevap vermeden başımı salladım ve o yukarı süzülürken etrafımdaki mekanı inceledim.

Güzel bir evin bölünerek bu korkunç kiralık mülke dönüştürüldüğü açıkça görülüyordu. Bir zamanlar tarihi bir bina olan bu yere modern duvarlar sıkıştırılmıştı. Bunu, orijinal tavan süslemesinin onun tarafında kaybolup benim tarafımda devam etmesinden anlayabilirdiniz.

Ortak arka bahçede, arka merdivenlerde yağmur damlaları müzik yapıyordu. Yukarıdan herhangi bir sorun belirtisi olup olmadığını dinledim ama bir şey duymadım, hemen dairemin tarafına koşup bir şemsiye aldım.

Onların tarafına geri döndüğümde, Winnie merdivenlerden iniyordu. Ön dişlerinden biri eksik olan küçük gülümsemesi çok sevimliydi.

"Hazır mısın, evlat?" diye sordum.

Winnie, diz boyu kot şort ve kırmızı-mavi çizgili bir tişört giymişti.

"Neredeyse," dedi neşeyle. "Fransız örgüsü ve büyük bir fiyonk istiyorum." Merdivenlere doğru geri döndü. "Anne!"

İleri adım attım. "Oh, dur bakalım, hey... belki yardımcı olabileceğim bir şey vardır." Omuz silktim.

Winnie, ellerini küçük kalçalarına dayayarak bana şüpheyle baktı. "Fransız örgüsü yapmayı biliyor musun?"

"Kesinlikle hayır." Kıkırdayarak başımı salladım. Parmağımı daire şeklinde çevirdim. "Bana hızlıca bir tur dön."

Dikkatlerin odağı olmaktan mutlu olan Winnie, isteğimi yerine getirdi, büyük bir daire çizerek döndü ve sonunda reverans yaptı.

"O büyük fiyonkla sıradan bir at kuyruğu nasıl olur? Sanırım bunu yapabilirim."

Dudaklarını büzüştürdü, ama hemen omuz silkti. "Tabii, neden olmasın," diye razı oldu ve ben rahat bir nefes aldım.

Kollarımı açtım. "Hadi, Austin'in güzellik salonuna gel."

Winnie kıkırdadı ve dönerek, dağınık saçlarını at kuyruğu yapmam için bana izin verdi. Kahverengi saçları omuzlarından aşağıya uzanıyordu, yarısı kıvrıkcıktı, diğer yarısı ise farklı yönlerde dağılmıştı. Saç derisine çok fazla baskı uygulamadan ön ve yanları düzeltip, saçlarını arkada toplamak için elimden geleni yaptım.

"Yüksek mi, alçak mı?" diye sordum.

Winnie omzunun üzerinden şüpheci bir bakış attı. "Yüksek," diye karar verdi. "Peki at kuyruğunu nasıl yapacağını nereden biliyorsun?"

Gülerek saçlarını başının üstüne daha yükseğe topladım. "Şey," diye açıkladım, "üniversiteden hemen sonra Michigan'dan Kaliforniya'ya taşındım. Sörfçü olmak kulağa çok havalı geliyordu. Hatta o role uygun görünmek için saçlarımı uzattım bile."

"Ne oldu?" diye sordu.

Aklım, hayatımda kabul görmek ve bir amaç arayan, amaçsız bir çocuk olduğum o çılgın, pervasız günlere kısa bir süreliğine kaydı.

"Saç lastiği," dedim ve Winnie bileğini kaldırdı, böylece lastiği alıp saçında bükmeye başlayabildim. "Meğer Orta Batı'da büyümüş bir erkeğin sörf yapmayı öğrenmesi çok daha zormuş." At kuyruğunu sıkılaştırdım ve bana uzattığı büyük kırmızı kurdeleyi alıp abartılı bir fiyonk yaptım. "*Berbat* bir sörfçüydüm," diye devam ettim. "Ama oldukça iyi at kuyruğu bağlamayı öğrendim." Omzuna hafifçe vurdum. "Ne dersin?"

Winnie, yaptığım işi incelemek için koridordaki aynaya doğru yürüdü. Başını sola, sonra sağa çevirdi. Başını eğdi ve kaşlarını kaldırdı. "Oldukça iyi."

Erken gelişmiş beş yaşındaki bir çocuğun basit bir iltifatının insanın tam da göğsüne çarpabileceğini kim bilebilirdi ki?

"Teşekkürler," dedim gururlu bir gülümsemeye, tam da Selene merdivenlerden inerken.

"Austin saçımı yaptı anne," dedi Winnie. "Çıkmaya hazırız, sen yüzünden geç kalacağız."

Selene son basamağa gelmeden durdu ve bana doğru göz kırptı. "Oh. Teşekkürler."

"Çocuk oynacağı... ve kimseyi geciktirmiyorsun." Gözlerim onun kıyafetine kaydı. Bir çift kot şort ve

siyah-beyaz çizgili bir tişört giymişti. Üstüne de düğmeleri açık bir kot gömlek giymişti.

"Çok güzelsin," dedim.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Böyle şeyler söyleyemezsin." Kaşlarımı çattım. "Başka bir kural mı?"

"Evet." Öfkeyle yanımdan hızla geçti ve ön camdan dışarı bakarken omuzları çöktü. "Hay aksi. Yağmur yağıyor, yani yürüyüş oldukça berbat geçecek."

Selene bileğindeki küçük, ince altın saate bir göz attı. "Muhtemelen onu arabayla götürüp toplantıma yetişebilirim."

"Winnie'yi okula ben götürebilirim, sorun değil. Ben bunun için buradayım." Topuklarımın üzerine hafifçe bastım.

"O motosiklete binmeyecek." Selene gözlerini kısarak bana baktı. "Kamyonet güvenli mi?"

Tanıştığımızda eski bir motosiklet kullanıyordum. Babam öldükten sonra, motosiklet babamdan kalan tek şeydi. Brody onu bana vermişti, muhtemelen babamızın varlığını bile kabul eden hiçbir şey bırakmadığı için suçluluk duyduğu içindi. Şimdi motosiklet kullanılmadan duruyordu ve Selene, taşındığım o boktan kamyoneti görmüştü.

Selene'ye çocuğuyla ilgili yardım etme fikrini ciddi olarak düşündüğümde, daha iyi bir araca ihtiyacım olacağına karar verdim. O aracı özellikle Winnie ya da Selene için almamıştım, ama onların gibi insanlar için böyle bir şey almayı düşünen bir adam olmak hoşuma gidiyordu.

"Garajdaki o SUV benim." Gülümsedim, umarım hemen kabul eder diye düşündüm. "Yeni. Oradaki en güvenli araç."

"Emin değilim..." Selene teklifimi düşünürken alt dudağını ısırdı.

"Selene, ben tam da bunun için buradayım; sabahları Winnie'ye yardım ederek işine zamanında gidebilmeni ve bu süreçte çok fazla stres yaşamamanı sağlamak için. Gel, onun için aldığım yükseltici koltuğu bir kontrol et ve boyuna uygun olup olmadığına bak. Mağazada yardım aldım, ama boyunu ve kilosunu tahmin etmek zorunda kaldım."

Selene bir anlığına bana öylece baktı. "Onun için çocuk koltuğu aldın mı?"

Omuz silktim. "Star Harbor'ın yürüyerek gezilebilecek bir yer olduğunu düşündüm, ama hava kötü olabilir ya da canımız istemeyebilir, o yüzden en azından arabayla gitme seçeneğimiz olsun diye."

Kıvrak ağzı bir balık gibi açıldı, ama benim basit mantığım karşısında hemen kapattı. Öncü olarak, dışarı çıkıp yepyeni crossover SUV'uma doğru yürüdüm.

Selene, burnunu havaya kaldırarak araba koltuğunu ve sabitleme sistemine nasıl takıldığını inceledi.

Emin olmak için koltuğu ve kayışları bir kez çekiştirdikten sonra gözlerini bana kaldırdı. "Mükemmel."

Onun onayı adrenalin gibi geldi ve yüzüm aydınlandı. "Öyle mi? İyi iş çıkardım mı?"

Selene gözlerini devirdi ve kıkırdadı. "Benimkinden bile daha güzel." Başını salladı. "Fena değil, daha da fazlası. Teşekkürler."

"Tamam." Ona gülümsedim. Omzunun üzerinden Winnie'yi verandadan aşağı çağırdım. "Hadi evlat, başlayalım. Arabaya bin."

Winnie merdivenlerden aşağı atladı ve Selene'ye sarılarak ona kocaman bir kucak verdi. "Hoşça kal anne, sonra görüşürüz."

Selene kızını kucakladı ve bir saniye daha ona sarıldı. Başını kaldırdığında, yorgunluktan gözyaşlarını tutmaya çalıştığını görebiliyordum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Okula giderken, sanki yerden 15 santim yükseklikte süzülüyormuşum gibi hissettim.

DOKUZ

AUSTIN

ARAÇ SIRASI tamamen durmuştu, ebeveynler her zamanki gibi araçlarının dışında çocuklarını bekliyorlardı. Son birkaç gün içinde, bu sıranın bir erkeğin anaokulu çocuklarının gerçekten eğitime ihtiyacı olup olmadığını sorgulamaya başlayacak kadar uzun olduğunu öğrenmiştim. SUV'nin yan tarafına yaslandım ve öğleden sonranın ılık nefesinin içime dolmasına izin verdim. Güneş ışığı, keskin ve eğik ışınlarla boyaya vuruyor ve gösterge panelindeki tozu altın rengi bir sis gibi aydınlatıyordu. Bu ışık, her şeyi daha yumuşak hissettiriyordu, hatta beklerken her zaman hissettiğim göğsümdeki sıkışıklığı bile.

Sonra... işte oradaydı.

Winnie Darling ilkokulun merdivenlerinden aşağı koşarak indi, sırt çantası minik vücuduna çarpıyor, kolları sanki yeterince hızlanırsa havalanacakmış gibi iki yana açılmıştı. Bir öğretmen yardımcısı ona daha ağırbaşlı yürümesi için el salladı ama o bunu tamamen görmezden geldi, sabırsızlıkla paylaşmak istediği bir sırrı varmış gibi odaklanmış ve sırıtıyordu.

Yolcu kapısını açtım ve o koltuğa atladı, kemer takılmadan önce konuşmaya başlamıştı bile. "Geç kalmadın."

Çocuk koltuğunun kayışlarını ayarlarken kaşlarımı kaldırdım. "Hiç geç kaldım mı?"

Omuz silkti ve sanki bu konuyla ilgisi yokmuş gibi pembe su şişesinin kapağını açtı. "Henüz geç kalmadın."

Sözleri acı değildi, gayet sıradandı. Basit bir gerçektir, ama göğsümün içindeki o küçük, sessiz yere sert bir şekilde çarptı; o yer, onun çoktan atlatmayı öğrendiği, dile getirilmemiş boşlukların giderek daha fazla farkına varıyordu. Sürücü koltuğuna geri otururken başımı salladım.

Ben cevap veremedim, gözlerini kısarak, bir su birikintisinde yarı ilginç bir şey keşfeden bir biyolog gibi beni inceledi. "Kirlenmişsin."

Gömleğime baktım; buraya gelmek için zar zor yetiştirdiğim işten kalma alçı tozu lekeleri ve etek ucunda ince bir derz macunu izi vardı.

"Kaba," dedim, kırılmış gibi davranarak. "Buna sert görünmek denir."

Winnie, buna hiç inanmamış gibi sırtıttı. Sonra parıltılı sırt çantasına uzandı ve avucunda tuttuğu küçük bir şeyi çıkardı.

"Senin için," dedi, sanki kutsal bir şeymiş gibi açık elinde tutarak.

Yavaşça aldım — küçük, ışıltılı bir taş, güneş ışığını yıldızlar gibi yansıtan mika parçacıklarıyla kaplı — kırmızı ve mor, üzerinde hafif gümüş rengi bir kıvrım vardı.

"Bu bir koruma taşı," dedi ciddiyetle. "Her ihtimale karşı. Önümüzdeki hafta için. Dün gece bununla bir kutsama yapmam gerekti, ama büyüsü devam etmelidir."

Sesindeki ciddiyet beni hazırlıksız yakaladı ve uzun bir saniye boyunca taşla baktım. Alay yoktu. Rol yapma yoktu. Sadece çocuksu bir samimiyet vardı — sadece çocukların özür dilemeden sunmayı bildikleri türden bir samimiyet.

"Teşekkürler," dedim, artık daha sessiz bir sesle. Şaka yapmadan onu cebime attım. Şakaya gerek yoktu.

"Anneme de bir tane aldım." Gülümsedi.

"Onun da korumaya mı ihtiyacı var?" diye sordum.

Winnie başını salladı. "Onunkisi rahatlamak için. Annem stresli olmadığında en güzel kahkahayı atar."

Burnumdan bir nefes çıktı. *Bu çocuk*. "Öyle, değil mi?"

Winnie koltuğuna yaslandı, tanımadığım bir şarkıyı mırıldanırken, sanki araba onun

oturma odasıymış gibi bacaklarını çaprazladı.

Otoparkın etrafında dolaşıp sokağa çıktığımızda, “Peki, kalede neler oluyor?” diye sordum. Winnie ve arkadaşları teneffüs saatlerini rol yapma oyunları oynayarak geçiriyorlardı. Bazen olayları takip etmek zordu, ama bu dramalar herhangi bir televizyon dizisinden daha iyiydi.

Bana bakmadan Winnie, “Lavanta Kanadı’nda bir darbe oldu. Kraliçe Esmerelda ikinci teneffüs sırasında Kuzey Hollow’u ele geçirmeye çalıştı, ama Felicity—o Ay Mahkemesi’nin başkanı—bunun antlaşma kurallarına aykırı olduğunu söyledi. Şimdi kanatlı bir savaşla sihirli bir yargılama yapılacak.”

Gözlerimi kırptım. “Vay canına. Bu çok heyecanlı.”

“Bayan Evelyn, hayal gücümün fazla olduğunu söylüyor.” Bu suçlamaya burun kıvrıldı. “Ama o, Fae kanunlarını anlamıyor.”

Başımı salladım. “Bence bu onun açısından oldukça ciddi bir ihmal.”

Winnie sırttı. “Değil mi? Yani, Hollow’un toprakları sadece seksek çizgisine kadar uzanıyor. Bunu herkes bilir.”

Ciddiyetle başımı salladım. “Elbette. Sınırlar önemlidir.” O gülümsedi. “Aynen öyle.”

Sokak sonunda açıldı ve ben, güneşin ve avucunun ısıısıyla ısınmış küçük taşın bulunduğu cebimin yanına bir elimi koyarak, günün son saatlerindeki trafiğe karıştım. Önemli bir şey değildi. Basit bir taş, ama onu düşünmeden edemiyordum.

Ben onun babası ya da üvey babası değildim. Aslında hiçbir şey değildim. Belki de onun güvendiği bir şey hariç.

Bu düşünce içimde derinlerde, sessiz ve yabancı bir yerde yerleşti. Ağır hissettirmeyen, sadece kalıcı olan bir tür yük, tıpkı kilitte bırakılmış bir anahtar gibi.

Kızım ileriye işaret etti. “Pembe evin önünden tekrar geçebilir miyiz?”

Gülümsedim. “Penceresinde kedi olan ve mantar şeklinde posta kutusu olan ev mi?”

Kızım başını salladı. “Kraliçe Esmerelda’nın duruşmaya kadar orada saklandığını düşünüyorum.”

“O zaman tabii ki,” dedim ve sinyal lambasını yaktım. “Onun düşmanca bir devralma yapmasına izin veremeyiz.”

Winnie su şişesini kaldırıp kadeh kaldırır gibi yaptı. “Direniş’e.”

Ben ulaştım arkama geri dokunmak parmak parmak onunkine parmak “Direniş’e Direniş’e.”

Ve yolumuza devam ettik.

GİRİŞ YOLUNA girdiğimizde, güneş ağaçların arkasına batmış, gökyüzünü erik ve altın rengi bir suluboya tablosuna dönüştürmüştü. Winnie, en alt basamakta parlak spor ayakkabılarını çıkardı ve sadece çocukların sonsuz bir kaynağa sahip olduğu görünen enerjisiyle merdivenleri tırmandı. Ben daha yavaş bir tempoda onu takip ettim; günün yorgunluğu omuzlarıma çökmüş, dizlerimdeki hafif ağrı sınırlarımı zorladığımı hatırlatıyordu.

Araba garajına baktım. Selene'nin klavyesinin hafif tıklamalarını duyamıyordum ama onu görebiliyordum. Arka penceresi sıcak bir ışıkla parlıyordu ve hareket halindeki silüetini ortaya çıkarıyordu — omuzları hafifçe kamburlaşmış, bir eli masaya dayalı, diğeri ise yazarken hızla hareket ediyordu. Yaşadığı gibi çalışıyordu — sessizce odaklanmış, biri ona ihtiyaç duymadıkça dikkatinin dağılmasına yer yoktu. Eve geldiğimizi fark ettiğinde, tereddüt etmeden her şeyi bıraktı.

Winnie arka kapıyı açtı. “Anne! Eve geldik! Ve tahmin et ne oldu? Austin, Kraliçe Esmerelda'nın sınırlarını tamamen aştığını söylüyor!”

Winnie'nin kanepeye atladığını, sırt çantasının fermuarını açıp içinden bir yığın çalışma kağıdı ve buruşuk bir granola bar ambalajı çıkardığını izledim.

Bir dakika sonra, Selene çıplak ayakla içeri girdi, gözlükleri burnundan kayıyordu ve bir kulağının arkasına bir kalem sıkıştırmıştı. Saçları topuz yapılmıştı ve kalçalarının hemen altına kadar uzanan yumuşak, bol bir tişört giymişti, bununla birlikte, bu kadar yakından görmeye hâlâ alışamadığım kıvrımlarına yapışan tayt giymişti.

"Onu aldığın için teşekkürler," dedi, Winnie'nin tepesine bir öpücük kondurmak için eğildikten sonra bana baktı.

"Ne zaman istersen," dedim, enseme ovuşturarak. "Harika bir arkadaş. Bana peri krallığının hukuk sistemini baştan sona anlattı."

Winnie bana bir boya kalemi doğrulttu. "Anlaşmalar hakkındaki yorumuma katılıyor."

Selene bana alaycı bir şekilde sert bir bakış attı. "Demek artık bir diplomatsın?" Omuz silktim. "Görünüşe göre öyle."

Başını salladı ve gülümsedi; küçük, yorgun bir gülümsemeydi ve hazırlıklı olmadığım bir şekilde kalbimi sızlattı. Gözlüğü aşağı kaydı ve elinin içiyle geri itti.

Telefonu tekrar çaldığında iç geçirdi ve burnunun köprüsünü sıktı. "Bu aramayı cevaplamam gerekiyor. Beş dakika daha bekler misin?"

"Ben hallederim," dedim. "Acele etme."

Selene'nin eli ön koluma kısa bir süre dokundu; neredeyse hissetmeyeceğim kadar hafifti, ama derimin altında bir sıcaklık uyandırmaya yetti. "Teşekkürler," diye mırıldandı, çoktan koridora doğru geri çekilirken.

Mutfağa geçtim ve geçen hafta, Winnie'nin serpmeye veya şekerleme dışında yeşil olan her şeye karşı bir tiksinti duyduğunu keşfettikten sonra aldığım acil durum makarna ve peynir stoğunu kutudan çıkardım. Sonra buzdolabına doğru ilerledim ve bir torba brokoli çiçeği çıkardım.

Winnie içeri girerken homurdandı. "Hayır. Yeşil ağaçlar yok. Bugün zaten meyve yedim."

"Kahvaltıda yarım çilekli yoğurt yedin," dedi Selene, başını mutfağa uzatarak.

"Ve bir üzümün kokusunu aldım," diye ekledi Winnie.

"Aynı şey değil," dedi annesi, sesli mesajı dinlerken fısıldayarak.

Boğazımı temizledim. "Bir anlaşma yapsak nasıl olur?"

İkisi de bana döndü. Selene'nin kaşları saç çizgisine doğru yükseldi. Winnie, deneyimli bir müzakereci gibi gözlerini kısarak baktı.

Kaşığı tencereye doğrulttum. "Bu akşam brokoliyi bir ısırik denerseniz —sadece bir ısırik— arka bahçeye bir sebze bahçesi yapacağım. Ne yetiştireceğimizi siz seçeceksiniz. Şeker çizgili havuçlar, mor fasulye,

garip domates melezlerinden bahsediyorum... ne isterseniz. Sonra, anneniz de kabul ederse, yemeniz gereken tek sebze, sizin yetiştirdiklerinizi olacak.”

Winnie bunu düşündü, çenesine dramatik bir şekilde dokundu. “Peri kabağı istiyorum.”

Selene kaşlarını çattı. “Peri kabağı da ne?”

“Çok küçüktür ve ay ışığında parlar,” diye açıkladı Winnie, dişleri aralıklı bir gülümsemeye. “Tabii ki.”

Selene’ye doğru eğildim. “Öyle bir şey var mı?”

Omuzlarını kaldırdı ve ben güldüm. Winnie’ye ciddiyetle başımı salladım. “Yarın planlamaya başlayabiliriz.”

Winnie bana asil bir şekilde başını salladı ve oturma odasına geri kayboldu.

Selene ocak başında bana *teşekkür etti* ve ben sadece omuz silktim, ama bu hareketin bir yanı aklımda kaldı: bunu söylerkenki hali. Minnettar. Biraz şaşkın. Sanki destek almaya alışkın değilmiş gibi.

Selene elini telefonunun mikrofonuna tuttu. “Hemen dönerim.”

Ona el salladım ve sonra Winnie’yi kanepede bağdaş kurmuş, sualtı perileri ve evcil yunusları hakkında bir kitaba dalmış halde buldum. Bir oyun uydurduk; sırayla deniz cadısının sesiyle okuduk, birbirimizi dramatiklikte alt etmeye çalıştık, ta ki ikimiz de gülmekten ikiye katlanana kadar.

Selene yirmi dakika sonra geri döndüğünde Winnie’yi yanımda kıvrılmış, yanağını koluma dayamış halde buldu.

Kararsız bir şekilde çekilmeye başladım ama Selene başını salladı ve “O gayet iyi,” diye fısıldadı.

“Ben gidiyorum,” dedim sessizce, Winnie’nin yanağının altından dikkatlice kayarak çıktım.

Selene beni kapıya kadar geçirdi. “Tekrar teşekkürler,” dedi. Sesi bu sefer daha sıcaktı. Daha samimiydi.

Verandada tereddüt ettim, bir elim hala kapı kolundaydı. “Çok çalışıyorsun,” dedim, araba garajına doğru başımı sallayarak. “Bugün öğle yemeği yedin mi ki?”

“O brokoli makarnasını ve peyniri afiyetle yiyeceğim.” Elini sallayarak beni uğurladı. “Sorun değil. Alıştım artık.”

O anda hiçbir şey söylemedim, ama ona hafif bir gülümseme attım ve dubleksin bana ait olan tarafına geri döndüm.

ON

SELENE

Fırtına yatma vaktinden hemen önce geçmişti, pencerelerde izler bırakmış, havayı ıslak çam ve kaldırım kokusuyla doldurmuştu. Daha önce gök gürültüsü, dev birinin gökyüzünde mobilya sürüklemesi gibi yankılanmıştı, ama şimdi sadece ara sıra oluklardan damlayan damlalar sessizliği bozuyordu.

Winnie önümde koridorda sessizce yürüdü, battaniyesi bir pelerin gibi arkasında sürükleniyordu, tüylü çorabının yarısı ayağından çıkmıştı. Daha önce kütüphaneden ödünç aldığımız kitabı —*The Legends of Star Harbor*— sıkıca tutuyordu, parmakları yıpranmış kapağı lekeliyordu. Kütüphane etiketi köşelerinden yıpranmıştı ve cilt neredeyse açılmıştı. Kitabı, emekliler ve benim gibi tuhaf tipler dışında kimsenin dokunmadığı referans bölümünde, eski denizcilik tarihleri ve güncel olmayan nüfus sayımı defterlerinin arasında bulmuştum.

Winnie, kitabı karıştırdığımı fark etmiş ve eve götürmek için yalvarmıştı. Neredeyse hayır diyecektim – hayalet hikâyeleri, yatmadan önce okunacak sakinleştirici kitaplar listemde pek yer almıyordu – ama o kadar ısrarcıydı ki, gözleri o kadar parıldıyordu ve o kadar samimiydi ki, sonunda pes ettim. Yatmadan önce okuyabilirdik ve çok korkutucu olabilecek kısımları atlayabilirdim. Bunun, onun YouTube'da hayaletli bebekler ve lanetli oyun parkları ile ilgili videolara dalıp gitmesinden daha iyi olacağını düşündüm.

Yatağa giderken, çok sevdiği ve kuyruğundan kurdeleler sarkan doldurulmuş tek boynuzlu atı kolunun kıvrımında sallanıyordu.

"Dişlerini fırçaladın, değil mi?" diye sordum, cevabı zaten biliyordum.

Döndü ve bana diş macunu bulaşmış bir gülümseme gösterdi, bu da yeterli bir cevaptı.

"Tamam, yat hadi," dedim ve küçük bir deniz feneri şeklindeki gece lambasını yaktım. Işığı duvarları soluk sarıya boyadı, ışın tavanda yavaşça dönüyordu, sanki küçük bir gemi kabinindeymişiz gibi.

Winnie dramatik bir iç çekişle yatağa tırmandı ve geriye doğru uzandı, kollarını genişçe açtı, kitap yumuşak bir sesle göğsüne düştü. "Hayalet kısımlarını okuyabileceğimizi söylemiştin."

"*Bir* hayalet bölümü dedim," diye hatırlattım ona, yanına oturup battaniyeyi bacaklarının üzerine çekerek. "Ve sadece, gece yarısı hayaletli plaj gelinlerinden korkup beni uyandırmayacağına söz verirken."

Kıkırdadı ve tek boynuzlu atı çenesinin altına sıkıştırdı. "Uyandırmam. Söz veriyorum. Leydiden korkmuyorum. O sadece üzgün."

Onun samimiyetinden şaşırıp etkilenerек tereddüt ettim. "Leydi'nin üzgün olduğunu mu düşünüyorsun?"

Winnie ciddiyetle başını salladı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "O tamamen tek başına.

En kötüsü de bu."

Kitabı, sırt çantasından çıkardığı bir Post-it ve kalp şeklinde bir çıkartma ile işaretlediği sayfaya açtım. Kağıdı düzeltirken küflü kağıt hışırdadı ve ben alçak, sabit bir sesle okumaya başladım.

"Leydi'nin beyaz gelinlik giyip, elinde kır çiçekleriyle kum tepelerinde yürürken görüldüğü söylenir. Aşkının denizden dönmesini bekliyor—ama o asla gelmiyor."

Winnie'nin eli yorganın altında elimi buldu. Avucunda tatlıdan kalan jöle izleri vardı.

"Sonsuza kadar bekledi, değil mi?" diye fısıldadı.

"Hikaye öyle diyor," dedim, saçlarını nazikçe yüzünden geriye doğru tarayarak. "Ama kimse gerçeğin ne olduğunu bilmiyor. Bu eski bir efsane. Bazen olaylar birbirine karışır."

Bir an sessiz kaldı, küçük kaşları düşünceli bir şekilde çatıldı. "Sence babam gelecek hafta sonu yine gelecek mi?"

Kalbim sızladı. "Geleceğini söyledi," dedim dikkatlice, battaniyeyi göğsüne doğru düzeltirken. "Ama bazen... programlar değişir."

Winnie hiçbir şey söylemedi. Sadece başını yana çevirip duvara bakakaldı. Başparmağı ağzına doğru kaydı ama yarı yolda durdu, sanki hissettiğinden daha büyük davranmaya çalışıyormuş gibi.

"Geçen sefer beni hayvanat bahçesine götürecekti," diye fısıldadı.

"Biliyorum." Elimi uzattım ve tek boynuzlu atını yanına daha sıkı sıkıştırdım. "Eğer işi varsa, bunun yerine burada eğlenceli bir şeyler yaparız. Sadece sen ve ben."

Brian ve ben aynı işkolik eğilimleri paylaşıyorduk, ama bu durum kızımızı giderek daha fazla etkiliyordu. Üniversitedeki işi her zaman önemli olmuştu, ama planları değiştirmek zorunda kaldığında kızımızın tatlı yüzünün nasıl düştüğünü fark etmiyor gibiydi.

Uzun bir sessizlik oldu, sonra Winnie mırıldandı, "Belki Austin beni götürür."

Gözlerimi kırptım. "Ne?"

Bana dönerek baktı, gözleri yuvarlak ve uykulu ama ısrarcıydı. "Austin beni hayvanat bahçesine götürür. Beni dinler ve şakalarımı güler, çok kötü olanlara bile."

Yumuşakça güldüm, boğazım aniden sıkıştı. "Gerçekten çok kötü şakalar yapıyorsun."

"Ben istemediğimde bile bana yardım ediyor," diye devam etti. "Yeni arabasına meyve suyu döktüğümde kızmadı ve son jöle ayıcığını bana verdi. Kendine saklamak için kırmızı olanı bile seçmedi."

"Vay canına," diye fısıldadım, alaycı bir şekilde. "Bu oldukça ciddi bir şey."

"Beni okuldan alması çok eğlenceli," diye ekledi, zihni çoktan başka yerlere kaymışken. "Karnımda mutluluk hissettiriyor. Karın ağrısı ya da üzüntü değil."

İşte oradaydı. Nazik ve çocuksu, ama netti. *Kaygı* ya da *hayal kırıklığı* demedi. Henüz bunları ifade edecek kelimeleri yoktu, ama benim vardı. Karnımın burkulmasının ne anlama geldiğini çok iyi biliyordum.

Yutkundum, gözleri kapanırken saçlarını tekrar okşadım. "Sana böyle hissettirdiği için mutluyum, bebeğim."

Bir eliyle tek boynuzlu atın yelesini tutarken esnedi. "O, filmlerdeki insanlar gibi yakışıklı, ama gerçek hayatta."

Gülümseyerek alnına bir öpücük kondurdum, karpuz şampuanının kokusunu ve hafif bir fıstık ezmesi kokusunu içime çektim.

"Bence asıl film yıldızı sensin," diye fısıldadım. "Tatlı rüyalar, aşkım."

Ben ayağa kalkıp video monitörünü açmadan önce uykuya dalmıştı. İşlerimi yetiştirmeyi umuyordum ve monitörü kullanarak araba evinden Winnie'yi kontrol edebileceğimi bilmek her zaman içimi rahatlatıyordu.

Ben arkamdan kapıyı neredeyse tamamen kapatırken, elimde hala efsane kitabı varken, onun deniz feneri şeklindeki gece lambası tavanda yine yavaşça bir yay çizdi. Kitabı göğsüme bastırdım, birdenbire hayalet hikayesi mi yoksa yan dairede yaşayan adam mı beni daha çok rahatsız ediyordu, emin olamadım.

Sanki onu hissedebiliyormuşum gibi, duvarın diğer tarafına baktım.

Austin.

Çok genç ve çok çekici. Çocuğuma karşı fazlasıyla iyiydi. Bir gecelik rahatlama ve eğlencenin beni bu kadar derinden etkileyeceğini asla tahmin edemezdim. Birçok gece, kendimi uyanık yatarken, tavandaki boyaya bakarken ve ormandaki gecemizin her ayrıntısını hatırlarken buldum. Eteğimi kaldırdığında uyluklarımı okşayan serin esinti, tenime değen sıcak nefesi, omurgamdan aşağıya doğru yayılan beklenti titremesi. İçimde, o kadar canlı, o kadar *özgür* hissetmeyi çaresizce isteyen bir parça vardı... ve cazibe, kelimenin tam anlamıyla birkaç adım ötede duruyordu.

Derin bir nefes alıp başımı salladım ve koridora çıktım. Evin sessizliğinde mutfak saatinin yavaş tik taklarını ve saçaklardan hâlâ damlayan yağmur suyunun sesini duyabiliyordum. Aklımı, son derece uygunsuz ama bir o kadar da karşı konulmaz komşumdan uzak tutacak bir şeye ihtiyacım vardı. Islak çimlerin üzerinden geçmek için bir çift lastik bahçe çizmesi giydim.

Araba garajına girince, Elodie'nin bana verdiği malzemeleri istiflediğim küçük masaya yöneldim — kırılğan, suyla bükülmüş mektuplar ve onun bulduğu sandıktan çıkan birkaç ıvır zıvır

bulduğu sandıktan çıkan birkaç ıvır zıvır. Mektupları, Bekçiler toplantısından sonra bırakmıştı; her biri asitsiz kılıflara özenle sarılmış ve unutulmuş bir hazine gibi ipile bağlanmıştı.

Onları pansiyonun defterlerinin ve henüz ayırmadığım eski sayfaların yanına koydum. Kütüphane kitabını da yığına ekledim ve her şeye yer açmak için eski klasörleri karıştırmaya başladım.

Kendi tarihsel belge yığınımı da gözden geçirdim. Çoğu kırılğan defterler ya da el yazısı menüler ve haritalardı. Cal, Drifted Spirit Inn'in ilk günlerine ait, su hasarlı bir konuk kayıt defteri yığınınını ödünç vermişti. Bazıları neredeyse okunaksızdı, mürekkep sisli mavi-gri kıvrımlara dönüşmüştü, ama diğerlerinde isimlerin, tarihlerin ve oda numaralarının soluk izleri hâlâ duruyordu.

1890'ların sonlarına ait bir pansiyon defterinin iki kırılğan sayfası arasında, parmaklarıma daha sert bir şey takıldı. Kırılğan ciltlemeyi yırtmamaya dikkat ederek onu çıkardım. Solmuş ve köşeleri kıvrılmış bir fotoğraftı. Kenarları dantel gibi dalgalı, albümin kağıda basılmış türden bir fotoğraftı. Ortada bir kadın duruyordu, uzun siyah saçları sade bir şapkanın altında kıvrılmıştı, figürü tanıdık ama tam olarak nereden olduğunu çıkaramadığım bir veranda korkuluğunun önünde poz vermişti. Gözleri küçük, kasıtlı X işaretleriyle çizilmişti.

Fotoğrafı ters çevirdim.

Arkasına kurşun kalemle bir isim karalanmıştı, o kadar soluk ki zamanın izleri altında neredeyse kaybolmuştu.

Barnes mi? Barlow mu?

El yazısı düzensiz, tereddütlü ve solmuştu. Anlamak zordu. İsim net değildi, ama yine de kalbim hızlandı.

Barker.

Omurgamdan bir ürperti geçti. Star Harbor'ın erken tarihlerinde Barkerlar vardı, bundan emindim. Defterlerdeki geçici isimler değil, toprak sahipleri. Drifted Spirit Inn, bir han haline getirilmeden çok önce, bir zamanlar Barker ailesinin eviymiş. Hatırladığım kadarıyla, mülkün hemen batısındaki araziye de sahiplermiş; bu arazi, sonunda bugünkü Elodie's Star Harbor Farms haline gelmiş.

Barker'ların bir oğlu ve bir kızı vardı. Kayıtlarda bu kadar bilgi vardı, ama başka pek bir şey yoktu.

Evlilik kaydı yoktu. Mezar yoktu. Sadece, kum tepelerinden yükselen sis gibi kasaba belgelerinden silinip giden bir soyadı vardı.

Kalbim bir an durdu. *Bu o olabilir miydi? Fotoğraftaki kadın — çizik gözleri, gizemli gülümsemesi — o Leydi olabilir miydi? Sadece isimsiz bir hayalet değil, gerçek biri? Bir geçmiş, bir ailesi ve gerçek bir adı olan biri?*

Görüntünün sabitlenmesi, taranması ve dikkatlice temizlenmesi gerekiyordu. Ama bundan da öte, daha derine inmem gerekiyordu. Tapu kayıtlarını karşılaştırmak istedim. Mülkiyet geçişlerini takip etmek. Tarihleri karşılaştırmak. Burada bir şey olabilir. *Gerçek* bir şey.

Bunun ne anlama geldiğini henüz bilmiyordum, ama bunu görmezden gelmemem gerektiğini biliyordum.

Ağrıyan omuzlarımı çevirdim. Fotoğrafı bir arşiv kılıfına koyup diğer belgelerin arasına sıkıştırdım, sonra derin bir nefes aldım.

Boynumu uzattım, geriye uzanıp gıcırdayarak gergin omzumu masaj yaptım. Böylesine ilgi çekici bir projeye daldığımda, zihnimin tek bir yolda koştuğunu biliyordum. Saatile baktım. Dikkatli olmazsam, belgeleri inceleyerek sabahın erken saatlerine kadar uyanık kalabilirdim. Bu da kaçınılmaz olarak uzun ve yorucu bir gün anlamına gelirdi, bu yüzden nefes verdim ve kendimi masadan uzaklaştırdım.

Garajı kilitlediğimde, dubleksin diğer tarafından gelen hafif bir müzik sesi duydum. Midem sıkıştı. Başımı kaldırdığımda, karnım bir anda sıkıştı ve gülümsememek için kendimi zor tuttum.

Austin merdivenlerde oturuyordu, uzun bacaklarını önüne uzatmış, aralarında bir şişe duruyordu. Gömleği buruşmuştu, kaslı kolları kısa kollu gömleğin sınırlarını zorluyordu. Ön kolunun iç kısmında soluk bir çürük izi fark ettim. Muhtemelen daha önce kereste taşırken oluşmuştu.

Ben ıslak çimlerin üzerinde sessizce yürürken o başını kaldırdı. "Gece geç saatlere kadar mı çalışıyorsun?"

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Sadece birkaç şeyi düzenliyordum." Ciğerlerimi gece havasıyla doldurdum. "Biraz temiz hava alıyorum."

“Görünüşe göre bulmuşsun.” O, açık bıraktığı kapıdan içeri girerken gülümsedi. Austin, bana yer açmak için merdivenlerin en ucuna kaydı.

Onun yanındaki en üst basamağa oturdum, aramızda birkaç santim boşluk bırakmaya dikkat ederek. Hemen bir şey söylemedi, ama bana bir şişe burbon uzattı.

Cesaretimi toplayıp bir yudum aldım, boğazımı yakan sıcaklığa yüzümü buruşturup öksürerek şişeyi geri uzattım.

Bir süre yan yana oturduk, küçük kasaba hayatının sessiz uğultusunu içimize çektik. Bu gece yıldızlar solgundu, kalan bulutlar yüzünden bulanıktı, ama cırcır böcekleri geri dönmüştü ve dünya toprak ve vahşi bir şeyin kokusuyla doluydu.

"Karnını rahatlattığını söyledi," dedim, siyah lastik çizmelerime bakarak.

Austin bana bakmadı. "O havalı bir kız."

Gülerek, "O imkansız bir çocuk. Huysuz. Dramatik. Beni gerçekten korkutan bir zekası var," dedim. Dramatik bir şekilde nefes verdim. "Ama o gerçekten en iyisi."

Yumuşak bir kahkaha attı. "Sanırım onu anlıyorum."

Vücudum hafifçe ona doğru eğildi ve bunu düzeltmediğim için kendimden nefret ettim. Ona doğru eğilmek, daha yakın olmak istedim. Kokisini alabiliyordum — odun dumanı, yağmur, cildine yapışmış hafif baharatlı bir koku.

"Onunla gerçekten çok iyisin," diye itiraf ettim sonunda.

Çenesi bana doğru eğildi, kaşlarından biri yukarı kalktı. "Şaşırmış gibisin."

Göğsümden bir kahkaha çıktı. "Öyleyim."

Austin sonunda bana doğru döndü ve bunu yapma şekli—sanki hâlâ üzerimde olduğunu bilmediğim katmanları soyuyormuş gibi—ağzımı kuruttu.

"Şaşırmak istemiyorum," diye ekledim çabucak. "Sadece... Bütün bunları beklemiyordum."

Sesi alçaldı. "Ne bekliyordun?"

Yutkundum. "Daha az bağlanmış birini. Daha geçici birini. Daha... sıradan birini."

Hafifçe eğildi. "Sana geçici biri gibi mi görünüyorum?"

Tanrı yardımcım olsun.

Yüzü artık benimkinden birkaç santim uzaktaydı ve aramızdaki ısıyı hissedebiliyordum, sanki kendi çekim gücü varmış gibi. Nefesim kesildi ve o bunu gördü—görmüş olmalıydı. Gözleri ağızıma indi.

Sonra gözlerimi kırptım ve dik durdum, o an paramparça oldu.

Hafifçe döndüm, doğal gelmeyen bir mesafe yarattım. “İçeri girmeliyim.”

Austin yavaşça nefes verdi ama kıpırdamadı.

Ayağa kalktım, şortumdan hayali bir tozu silkeledim. “İçki için teşekkürler.”

O da ayağa kalktı ve aramızdaki mesafeyi kapattı. “Selene.”

Başımı kaldırdım, yarattığım mesafeden şimdiden pişman olmuşum.

"Önemli değil," diye mırıldandı, parmağının ucuyla kolumdan aşağı doğru bir iz bırakarak bileğimi tuttu. "Beni daha sonra düşünebilirsin. Kendine dokunduğunda." Sesi alçak ve kasıtlıydı. "Duvarlardan bile duyabilirim. Ve eğer nazikçe sorarsan... belki sana katılırım bile."

Sözleri yıldırım gibi çarptı bana; ateşli, lezzetli ve tamamen uygunsuzdu. Cevap vermeden döndüm, titrek bacaklarla kapıdan geri yürüdüm.

Arkamdan kapıyı kapattım, titrek parmaklarımla kilitledim ve yanaklarım kızarıırken, kalbim deli gibi çarparak kapıya yaslandım.

Başım büyük beladaydı.

ON BİR

AUSTIN

GÜNEŞ, öğleden sonra ortasına doğru kat kat giysilerimi çıkarmama yetecek kadar ısınmıştı. Akşamın çoğunu, çimlerin pes edip yabancı otların ele geçirdiği dubleks evin arka bahçesine talaş taşımakla geçirdim. Winnie benim için bir harita çizmişti; üzerinde parlak mürekkeple işaretlenmiş bir bahçe ve kırmızı pastel boyayla yazılmış, peri toprakları ve asla yerinden oynatılmaması gereken lanetli kayalarla ilgili uğursuz uyarılar vardı.

Haritayı kutsal bir kitap gibi takip ettim.

Şimdilik kaba kesilmiş çerçevelerden oluşan, kartonla kaplı ve kompostla doldurulmuş ilk sıra yükseltilmiş yatakları düzenliyordum ki, arkamda kapının gıcırdayarak açıldığını duydum.

Önce müzik geldi. Retro bir ritimle, neşeli ve hareketli bir şey. Sonra ayak sesleri — iki çift — arka verandada ritme uyarak tıklıyordu.

Dönüp, ön kolumla alnımı sildim.

Selene, bir elinde telefonu, diğer elini kızına doğru uzatmış, evinin kapısında duruyordu. Çıplaktı ve Winnie onun hareketlerini taklit etmeye çalışırken gülüyordu; dirsekleri bir yavru kuş gibi sallanıyor, örgüsü arkasında sallanıyordu.

"Hile yapıyorsun," dedi Selene, yerinde dönerek.

"Doğaçlama yapıyorum," dedi Winnie, neredeyse korkuluklara çarpacakken.

Selene onu tam zamanında yakaladı, iki eliyle dengeledi ve sonra tekrar gülmeye başladılar, birlikte dönüyorlardı. Güneş

saçlarına vuruyordu. Güneş, Selene'nin yüzünü sıcak altın rengiyle boyadı, elmacık kemiklerine vurdu, elbisesinin yakasının hafifçe açıldığı yerden köprücük kemiğinde parladı.

Henüz bana baktığını fark etmemişti.

Kürek sapına yaslandım, bahçe yatağını inceliyormuş gibi yaptım, ama gözlerim sürekli ona kayıyordu. Dans ederken kalçaları sallanıyordu, rahat ve özgürce, sanki kimse izlemiyormuş gibi. İzliyor olsalar bile umursamıyormuş gibi.

Belki de yapmamıştır.

"Hey!" Winnie aniden beni fark edince seslendi. "Sen de!"

Başımı salladım ve dik durdum. "Hayır. Meşgulüm. Çok resmi bahçe işlerim var."

Selene şakacı bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Gölgede kalmaktan mı korkuyorsun?" Gülümsedim. "Dehşete kapıldım."

Winnie kapıdan koşarak bana doğru geldi ve elimi tuttu. "Sadece bir tur. Kirli olman umurumda değil."

"Arkadaş baskısı çok güçlü bir şeydir." Güldüm, ellerimi silkeledim ve küreği yere bıraktıktan sonra Winnie'yi geniş bir daire çizerek döndürdüm.

Selene, çimlerin benim tarafıma adım atarken alkışladı. Winnie gülümsedi ve sanki bir Broadway gösterisinde işaret veriyormuş gibi dramatik bir sayım yaptı. Elini tuttum, onu bir kez döndürdüm, sonra onu gülünç bir reveransla eğdim.

Kahkahalarla çığlık attı.

Selene başını salladı, kollarını kavuşturdu ama gülümsüyordu. Gözlerini yakaladım ve ona göz kırptım.

O çok çabuk başka yere baktı, ama Winnie'yi geri verip kendi tarafıma dönmek için döndüğümde, onun fısıldayarak bir şeyler söylediğini duydum.

"Ne dedin?" diye sordum, durup Selene'ye baktım. O da bana baktı. "Onunla gerçekten çok iyisin."

Bunu ilk kez söylemiyordu ve bu iltifat beni bu kadar etkilememeliydi. Boynumun arkasını kaşıdım. "Onu sevmek kolay."

Selene yine gülümsedi, ama bu seferki daha sessizdi. Düşünceli bir gülümsemediydi. Bahçeme geri dönerken bu gülümseme göğsümde kalakaldı.

Saatler sonra, güneş ufukta batmış olsa bile, o heyecan hâlâ oradaydı.

CUMARTESİ günü şehir merkezinden arabayla geçiyordum ve onları görmeyi beklemiyordum.

Alışverişimi yeni bitirmiştım — süt, yumurta, indirimde olan herhangi bir biradan altı paket — ve kasabanın ana caddesinde ilerlerken en sevdiğim ikiliyi gördüm. Selene kot pantolon ve çizgili tişört giymişti, Winnie ise ışıklı spor ayakkabılar ve tek boynuzlu at sırt çantasıyla onun yanında zıplıyordu; ikisi de eriyip bitmeden yiyemedikleri dondurma külahlarını tutuyorlardı.

Gülüyorlardı. Başlarını birbirlerine doğru eğmişlerdi, biri yavaşlamak zorunda kalırken diğeri hızını ayarlamak için yarı koşar adımlarla ilerliyordu.

Düşünmeden kenara çektim.

Camı indirdim ve yolcu koltuğuna doğru eğildim. "İkiniz de tüm yolu yürüyerek mi döneceksiniz?"

Selene şaşkınlıkla döndü. Sonra ağzı, benim ağzımı kurutan bir gülümsemeye dönüştü.

"O kadar da uzakta değiliz," dedi. "Sadece biraz dışarı çıkmamız gerekiyordu." Winnie pencereye koştu. "Kütüphanenin yanında periler gördük!"

Gözlerimi kırptım. "Hadi canım. Düşman topraklarına mı girmişler?"

Kafasını salladı. "Parıltılı izler bıraktılar ve teşekkür etmezsen kötü şans getirir." Dondurma bileğinden damlarken bana gözlerini kısarak baktı. "Geçen sefer teşekkür ettin mi?"

Dudaklarım büküldü. "Dürüst olacağım, hatırlamıyorum."

Sanki dünyanın genel durumunu açıklayan tam da bu tür bir ihmalmiş gibi iç geçirdi. "Lanetlenmediğin için şanslısın."

Selene gökyüzüne baktı. "Geç oluyor."

Winnie dramatik bir şekilde parmağıyla işaret etti. "İşte o zaman Leydi ortaya çıkar. Yollarda dolaşır ve nazik olmayı unutan insanları arar."

Umarım onu görürüz.”

Selene inlerken gülmemeye çalıştım. Winnie her türlü efsaneye meraklıydı ama Leydi hakkındaki dedikodulardan kaçamazdınız ve Winnie’nin genç zihni bu hikayeleri gerçek olarak kabul ediyordu.

Kapıyı açtım. “Öyleyse, bula bula. Hayaletle ilgili bir olaydan sorumlu olmak istemem.”

Selene, sorun olmadığını ısrar edecekmiş gibi tereddüt etti, ama sonra, yapışkan ellerinde koniyi dikkatlice dengeleyerek arka koltuğa tırmanmış olan Winnie’ye bir göz attı.

"Teşekkürler," dedi sessizce yanıma binerken. Başımı salladım, torpido gözüne uzandım ve ona bir tomar yedek peçete uzattım.

Winnie, sihirli geçitler ve peri fiziği hakkında durmadan konuşuyordu, sonra cümlesinin ortasında sesi kesildi. Dikiz aynasına baktığımda, pencereye yaslanmış, külahını yalayıp bitirmiş, parmakları yapış yapış ve gözleri kapalı olduğunu gördüm.

"Sanırım uykuya daldı," dedim.

Selene dönüp baktı, yüzünde yumuşak bir ifade vardı. "Bu aralar saat sekizi geçemiyor."

Aracı garaj yoluna çekip motoru kapattım. Ortak verandanın ışıkları yanıyordu ve her şeyi sıcak, kehribar rengi bir ışıkla kaplıyordu.

"Onu taşıyabilirim," dedim, çoktan arabadan inmişken.

Selene, belki itiraz etmek için ağzını açtı ama sonra sadece başını salladı ve kapıyı açtı.

Onu kaldırdığımda Winnie kıpırdamadı bile. Omzuma yaslandı, bana tamamen güveniyordu; küçücük, sıcacık ve karpuz şekerlemesi, toprak ve şeker kokuyordu.

Selene önümde yürüdü, kapıyı tuttu, sonra ben koridordan geçebileyim diye geri çekildi.

Odası loştu, perdeler çekilmişti. Onu yatağa yatırdım ve battaniyeyi omuzlarına kadar çektim. Anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı ve yanına kıvrıldı.

Gerekenden bir saniye daha fazla orada durdum.

Sonra dönüp Selene’nin kapı eşiğinden izlediğini gördüm, kolları göğsünde kavuşturulmuş, gözlerinde okunamaz bir ifade vardı.

"O şanslı," dedi. "Senin gibi bir arkadaşının olması."

Buna ne cevap vereceğimi bilemedim.

"Şanslı olan benim," dedim, kendimi durduramadan.

Bu çok samimi geldi. Henüz itiraf etmediğim bir şeye çok yakındı —kendime bile.

Selene başka yere baktı. Onu takip ederek oturma odasına çıktım. Gece sessizdi, bütün ev sessizdi. Her şeyin arasında bir nefeslik bir ara.

Ön kapıda tereddüt ettim. "Tamam, ben çıkıyorum."

O başını salladı. "Beni bıraktığın için teşekkürler. Yeni arabana dondurma bulaştırdıysa özür dilerim."

Kapı kolunu çevirdim ama durdum.

Selene kıpırdamamıştı. Hâlâ koridor ışığının altında duruyordu, sanki kendini toparlamak istercesine kollarını kavuşturmuştu.

Ne halt ettiğimi bilmiyordum, ama bir şeyden emindim:

Bu — o, Winnie, bu hayatın rutinleri — vazgeçmek istemediğim bir şey gibi hissetmeye başlamıştı. İstememem gerekse bile.

"İyi geceler," dedim.

"İyi geceler," diye tekrarladı.

Verandaya çıktım, erken sonbahar havasının ve cırcır böceklerinin sessizliğine daldım ve arkama bakmadım.

ON İKİ

AUSTIN

İNŞAAT ALANINDA, ögle güneşi şimdiden delice yakıyordu ama sıcaklık umurumda değildi. Isı tenime işliyor, sırtımdaki gerginliği gevşetiyor ve teri omurgamdan aşağı akıtıyordu. Bu, teneke çatılardan havanın titremesine neden olan ve ahşaba reçine ile güneş yanığı kokusu katan türden bir sıcaktı. Orta Batı her zaman böyleydi; yazın bittiğini düşündürür, sonra beklenmedik bir sıcak dalgasıyla sizi vururdu. Bu, buradan taşındığımda en çok özlediğim şeylerden biriydi; esintili ve serin başlayan, sonra kaslarınızı gevşeten bir sıcaklığa dönüşen, tanıdık Michigan sabahları.

İnşaat ekibi, Star Harbor Çiftliği'nde eskiden ahır olan binanın içini iskeletlemekle meşguldü. Elodie Darling, bir şekilde yerel Amish topluluğuyla dostluk kurmuş ve inanılmaz bir ahır inşası ile sonuçlanan bir anlaşma yapmıştı. Wes'in inşaat şirketi şimdi, Cal'ın işleteceği bir çiftlikten sofraya restoranına dönüştürülecek binanın içini iskeletlemekle görevlendirilmişti.

Etrafıma, yığılmış odunlara ve çoktan dikilmiş kırıslara baktım ve hayal edebiliyordum. Çocukken hep Star Harbor Çiftliği'ne gidip kabak toplamak ya da saman balyası üzerinde gezintiye çıkmak istemiştim, ama annem babamın kasabasına ölse de gitmezdi. Her zamanki gibi, kenara itilmiştim, her zaman dışarıdan bakan bir yabancıydım ve bir ailenin kabak tarlasının cazibesini hiç deneyimleyememiştim. Star Harbor'dan geçerken, pencereleri aralık bırakılmış arabada oturup, diğer çocukların kollarına sığmayacak kadar büyük

kollarına sığmayacak kadar büyük kabakları taşıdıklarını izlediğimi hatırlıyorum. Bir keresinde yalvarmıştım. Annem sadece bir sigara yakmış ve bana zavallı numarası yapmayı kesmemi söylemişti.

Elodie Darling, çiftliği eski ihtişamına kavuşturmak amacıyla devralmıştı ve ben gülümsemeden edemedim. Winnie'nin mısır labirentinde nasıl koşturacağını ya da hiç düşünmeden sayısız elma şarabı donutunu nasıl yiyip bitireceğini şimdiden görebiliyordum. Kendi kendime kıkırdadım.

"Neden aptal gibi sırtıyorsun? Dün gece ateşli bir randevun mu vardı yoksa sadece bebek bakıcılığı görevlerini mi düşünüyorsun?" Kırklı yaşlarında ve ortalığı karıştırmasıyla tanınan Scott sırtıttı.

Ona baktım ama cevap vermedim.

"Mary Poppins'i rahat bırak." Jackson burun kıvırdı. "O Michigan'daki en seksi erkek bakıcı. Hepimiz o kadar şanslı olmalıyız."

Scott ıslık çaldı. "Selene Darling ile tüm boş zamanımı geçirebileceksem, ben de erkek bakıcı olurum. O kadın tam bir ziyafet."

Bu bardağı taşıran son damla oldu.

Çenem gerildi. Kör değildim; Selene güzeldi, ama bunu Scott'ın ağzından duymak, kulağıma yanlış geliyordu.

Sanki onun gerçekte nasıl bir kadın olduğunu görmüyorlardı.

Ama ben gerçekten daha mı iyiydim? Sözlerim hâlâ yankılanıyordu, küstah ve alçakgönüllü: *Beni sonra düşünebilirsin. Kendine dokunduğunda.*

Bunu söylemeye cesaretimi nereden bulmuştum? Selene gibi bir kadına bu şekilde konuşulabileceğini düşünme cüretini nereden bulmuştum?

Kendimi azarlarken, onun gülümsemesi ve kızaran yanakları zihnimde canlandı. Bir parçam, onun bundan nefret etmediğini, hatta biraz hoşlandığını umuyordu. En azından bana karşı kin besliyor gibi görünmüyordu.

"Siz soytarılar işe koyulacak mısınız? Yoksa Wes'i ararım ve inanın bana, o sizin saçmalıklarınızı çekecek havada değil." Cal'ın sert sesi boş ahırda yankılandı. "Ayrıca bir tahta daha eğri takılırsa burayı ateşe vereceğini söyledi... yine."

Ekip, bu kaba şakaya güldü — ahır sadece birkaç ay önce yanmıştı — ama yokluğundaki patronumuzun adı geçince yumuşadık.

Şaka tuttu, ama kimse uzun süre gülmedi. Wes'in yokluğunun ağırlığı, kirişlerdeki toz gibi şantiyenin üzerinde hâlâ asılı dururken kimse gülmedi.

Scott başını kaldırdı. "Hey, bu onu o lanet evden çıkaracaksa, sorumluluğu ben üstlenirim."

Ekip arasında mırıldanmalar, onaylar ve baş sallamalar yayıldı. Wes'in kazası sadece bacağını almamıştı. Ruh sağlığını da mahvetmişti ve hepimiz bunu hissedebiliyorduk. Haftalardır evine kapanmış, kapıyı sadece seçilmiş birkaç kişiye açıyordu.

Cal de onlardan biriydi. "Evet, biliyorum," diye mırıldandı ama konuyu değiştirdi. "Hey, bugün hava sıcak. Su ve Gatorade getirdim, burada kendinizi öldüresiye çalıştırmayın."

Gözlerim onunla buluştu ve o çenesini ahır kapısına doğru çevirdi. Arka cebimden bir bez çıkardım ve onu boynumun arkasındaki teri silmek için kullanırken onu dışarıya kadar takip ettim. Güneş ışığına çıktım ve sert ışınlara karşı gözlerimi kısarak baktım.

"Hâlâ bir maç daha oynamak ister misin?" diye sordu Cal.

Başımı salladım ve ayaklarımın yanındaki soğutucudan açık mavi bir Gatorade aldım. Kapağını açıp uzun ve derin bir yudum aldım. "Sana, ihtiyacın olduğu sürece seni idare edebileceğimi söylemiştim."

Cal dudaklarını sıkıştırdı ve başını salladı. "Tamam," dedi, "sadece sözünü tutacağından emin olmak istedim."

Derin bir nefes aldım. Cal beni pek tanıımıyordu, ama geçmişimdeki insanlar her zaman yetersiz olduğumu düşünürlerdi. Cal'ın farklı olacağına inanmak için hiçbir nedenim yoktu. Genç olabilirim, ama bir beceriksiz olduğum beklentisinden gerçekten bıkmıştım.

Her sabah ve akşam Selene ve Winnie için oraya gidiyordum, sonra da iş yerinde kendimi paralamak için aradaki zamanlarda deli gibi çalışıyordum. Çoğu gece dışarı çıkmak ya da kız peşinde koşmak için çok yorgundum, bu yüzden akşamlarımı yatakta uzanıp tavana bakarak ve yan daireden gelen boğuk sesleri duymazdan gelmeye çalışarak geçiriyordum.

Bazen açık pencereden onun yumuşak ve alçak sesli kahkahasını duyardım ve onu kafamdan atmak için yatağın diğer tarafına dönüp yüzümü yastığa gömmek zorunda kalırdım.

"Evet." Hayal kırıklığımdan dolayı tek söyleyebildiğim buydu.

Küçümsenmeye alışkındım, ama son zamanlarda bu durum itiraf etmek istediğimden daha fazla canımı sıkmaya başlamıştı.

"Demek komşunla işler yolunda gidiyor, öyle mi?" diye sordu.

İçkimi yudumlarken durup Cal'a baktım. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, tanıdık bir çizgi kaşlarının arasında belirmişti. Onunla kardeşimin arkadaş olması hiç de şaşırtıcı değildi. İkisi de aynı huysuz ağabey tavrını mükemmel bir şekilde sergiliyorlardı. Sanki beni, biraz emek ve birkaç sert nasihatle düzeltebilecekleri bir projeymiş gibi elden ele dolaştırıyorlardı.

Boş elimi cebime soktum. "Çocuk çok eğlenceli. Yardım etmekten memnunum."

Başını salladı; bu hareket, cevabımın neredeyse yeterli olduğunu, ama onun standartlarına tam olarak uymadığını gösteriyordu.

Ağabey konuşması üç, iki, bir...

"Biliyor musun..." Boğazını temizledi. "Onunla aranız iyi görünüyor. Sanki her şey sadece eğlenceymiş gibi davranarak işi mahvetme."

Savunmacı tavrım çirkin yüzünü gösterdi. "Sabah beşte uyanmak ya da tam zamanlı işimden sonra onunla vakit geçirmek, neden fazladan çaba göstermeye istekli olmadığımı gösteriyor? Bu işi çok ciddiye alıyorum, tamam mı?"

Cal'ın şaşkın bakışları, içimdeki şaşkınlığı yansıtıyordu. Ona sert çıkmak istememiştim, ama yorumu içimdeki hassas bir noktaya dokunmuştu.

Ellerini kaldırdı. "Hepimiz sadece Selene ve Winnie'yi koruyoruz. Kötü bir niyetim yoktu. Onları önemsiyoruz. Hepsi bu."

Gatorade'imi tek yudumda bitirdim ve boş şişeyi çöp kutusuna attım. "Evet, ben de onları önemsiyorum."

"Tamam." Cal başını salladı. "Anlaşıldı. O zaman bu konuyu kapatayım." Dikkatini omzumun üzerinden başka bir yere çevirdi, sonra tekrar bana döndü. "Canlan biraz, evlat. Görünüşe göre patronlarımız bu tarafa geliyor."

Döndüğümde Selene'nin kız kardeşinin yanında yürüdüğünü gördüm. Esinti, arka tarladaki ağaçları hışırdatabilecek kadar şiddetlendi ve sonra orada duruyordu —lanet olası bir rüya gibi—

güneş gözlüklerini saçına itmiş, yazlık elbisesi rüzgarda dalgalanıyordu. Elodie heyecandan adeta titriyordu ve son birkaç metreyi zıplayarak Cal'ın kollarına atladı. Cal onu kendine çekti ve uzun, derin bir öpücük verdi. Selene ile benim birbirimize garip bir bakış atmamıza yetecek kadar uzun bir öpücük. İkimiz de aniden gökyüzünü büyüleyici bulduk. Cal'ın güpegündüz Elodie ile öpüşmesini izlemekten kaçınmak için her şeyi yapardık.

Boğazımı temizledim ve Cal onu yere indirdi. "Merhaba," dedi nefes nefese.

"Günaydın," diye Elodie'yi selamladım, sonra Selene'ye döndüm. "Hanımefendi," diye yavaşça gülümsedim, çenemi ona doğru eğerek. "Peki, işime dönsem iyi olacak." Cal'a elimi uzattım ve o da tuttu. "Özellikle de patronlar buradayken." Selene'ye bir göz attım ve ona şakacı bir şekilde göz kırptım. Dudakları, belki de şaşkınlıktan, aralandı, ama bakışlarını başka yöne çevirmeden önce göğsü ve boynu en güzel pembe tonuna büründü.

Üçlü ahırın dışında kalmış, Elodie kollarını çılgınca sallarken bir şeyler hakkında sohbet ediyorlardı. Cal başını salladı; Selene ise neşeli kız kardeşinin yanında durmuş, sabırlı zarafet ve inceliğin tam bir örneği gibi görünüyordu. Üzerinde, gölden esen her hafif rüzgârda dalgalanan, havadar bir keten elbise vardı. Üstünde ise vücut hatlarını öyle bir sarıyordu ki, içimden yüksek sesle inlemek geldi.

Selene'nin ellerimin altında nasıl hissettiğini zaten çok iyi biliyordum ve o anıyı bastırıp bir kutuya tıkadım, tamamen unutmaya çalıştım. Gözlerinin benim yönüme doğru kaymasını fark ettiğimde sıırttım. Bakışları, derimin altına saplanan bir kanca gibi benimkilere takıldı; keskin, hızlı ve görmezden gelinmesi imkansızdı. O bakışın üzerime konduğunu, orada kaldığını ve yaktığını hissettim.

Bu durum, beni biraz daha ileri gitmeye itti.

Sadece pisliklik yapmak için tişörtümün arkasını tutup yavaşça yukarı doğru sıyırdım. Ter cildime yapışmış, kumaşı başımdan geçirip bir kenara attığımda güneş ışığını yansıtıyordu. Gözümün ucuyla Selene'nin çenesinin düştüğünü gördüm. Farkında değilmiş gibi davranarak elimi göğsümün üzerinde gezdirdim. Bu biraz haksız, ama iyi planlanmış bir taktikti, ama umurumda değildi. Eğer gizlice bakmaya devam edecekse,

en azından ona güzel bir gösteri sunabilirdim. Eğer bir göz atmak istiyorsa, ona daha sonra yüzünü kızartacak bir anı verecektim.

"Yine gösteriş mi yapıyorsun, yakışıklı?" diye mırıldandı Jackson, karnıma bir tokat atarak dikkatimi tekrar ekibe çekti.

"Siktir git. Hava sıcak," diye karşılık verdim.

"Oh, biliyor musun? Sanırım haklısın." Hayatı boyunca inşaat işlerinde çalışmış, saçları ağarmış bir adam olan Ben, T-shirt'ünün yakasını çekmeye başladı, ne kadar sıcak olduğunu abartarak göstermeye çalıştıktan sonra kalçalarını sallamaya başladı. "Gerçekten sıcak." T-shirt'ünün alt kenarını yakaladı ve çıkıntılı bira göbeğinin üzerine sarmaya başladı.

"Ah dostum, aşırı ısındım." Tişörtünü tamamen çıkardı ve etrafında sallamaya başladı. Sanki tarihin en kötü Chippendales gösterisinin başrolündeymiş gibi tişörtünü başının üzerinde döndürürken göbeği sallanıyordu.

Ekibimizden başka bir adam bu fırsatı değerlendirip Ben'in kafasına bir şişe suyu boşalttı. Hep birlikte güldük. Alay etmek ve biraz dalga geçmek işin bir parçasıydı.

"Siz aptallar soyunmayı bitirdiniz mi?" Cal, açık kapıdan içeri eğilirken sinirli bir sesle gürledi.

"Bilmiyorum patron," dedi Jackson alaycı bir şekilde, kemerini yavaşça çözmeye başlarken. "Kendimi çok... " Kemer tokasını açtı. "Çok ateşli hissediyorum."

Cal ellerini havaya kaldırıp uzaklaştığında, hepimiz bir tavuk sürüsü gibi kahkahalara boğulduk. Elodie ve Selene'nin peşinden, arazinin kenarındaki küçük kulübeye doğru giderken onu izledim. Selene'nin dönüp omzunun üzerinden başını hafifçe çevirdiğini gördüm—ama bu yeterliydi. Gözlerimiz bir anlığına buluştu ve yemin ederim ki dünya o bakışla daraldı. O bakışı tutturdum. Alçakça sıırttım. Sonra, sırf onun izlemesi için, gömleğimi giydim — çok yavaşça.

Hâlâ net görebiliyor mu bilmiyordum, ama sırf onun için geniş bir gülümseme attım.

O ÖĞLEDEN SONRA, sırtım ağrıyordu ve günün büyük bir kısmını başımın üstünde kereste kaldırarak geçirdiğim için kaslarım bana haykırıyordu. Saatile bir göz attım ve darbeli tornavidayı kullanarak destek kirişine son bir vida çaktım.

"Gitmem gerek, çocuklar." Aleti kemerime astım ve ekibe döndüm. Gömleğim sırtıma yapışmıştı, terden nemliydi ve güneş boynumu istediğimden biraz daha koyu bir renge çevirmişti. Omuzlarımı çevirdim, sanki hâlâ beş yaşındaki bir çocukla uğraşmak zorunda değilmişim gibi, kereste kaldırmakla geçen uzun bir günün ağrısını atmaya çalışıyordum.

"Herkes Michigan'ın en seksi dadısına veda etsin," diye alay etti Jackson.

Hoşça kallar ve kıkırdamalardan oluşan bir koro üzerime süzüldü. Omzumun üzerinden onlara orta parmağımı gösterdim ve gülümsememi saklamaya zahmet etmedim. Pisliklerdi, ama haksız da değillerdi. Cevap verme zahmetine girmeden, eşyalarımı topladım ve kabak tarlasının kenarından Drifted Spirit Inn'e doğru yürüdüm.

Kabak tarlası çarpık sıralar halinde uzanıyordu, yeşil asmalar kuru toprağın üzerinde kıvrılıyordu, yeni şişmeye başlayan genç turuncu kürelerle noktalanmıştı. Ekim ayında çocuklar, elma şarabı ve saman arabalarıyla kaos olurdu, ama şimdi sessizdi — potansiyelle doluydu. Dünyanın sessiz ve olasılıklarla dolu olduğu bu hali daha çok seviyordum. Winnie'nin gözünden gördüğünüzde, şeylere inanmak daha kolaydı.

Eminim Winnie tuhaf görünümlü bir tane seçerdi; şekilsiz ya da siğil gibi çıkıntılarla dolu bir tane, sırf ilginç ve farklı olduğu için. Bu, o çocukta en sevdiğim özelliklerden biriydi. O, şeyleri mükemmel oldukları için değil, sırf sevdiği için severdi.

Aslında, o beş yaşındaki çocuğun gözünde mükemmelliğin fazlasıyla sıkıcı olduğundan emindim. Belki de bu yüzden benden hoşlanıyordu. Parlak değildim. Sadece... oradaydım.

Drifted Spirit, sanki bir kartpostaldan çıkmış gibi duruyordu —üç katlı, tahta kaplamalı ve yeni boyanmış süslemeli, kırmızı ve sarı çiçeklerle dolup taşan çiçeklikleri olan bir ev. Geniş, evin önünü çevreleyen bir veranda vardı, sanki bina her zaman birinin gelip bir süre oturup kalmasını bekliyormuş gibi.

Selene'ye yardım etmeyi kabul ettiğimde, Cal, işten erken çıkmadığım günlerde Winnie'yi almadan önce eve gidip duş almakla zaman kaybetmememi önermişti. Bugün kesinlikle o günlerden biriydi.

Han'a girerken, paspasta botlarımı sildim ve son birkaç saati talaş içinde terden sırılsıklam olmuş bir adam gibi görünmemeye çalıştım. Resepsiyon masasına yaklaştım ve parmak uçlarımla masif meşe yüzeyi tıklattım. "İyi günler, Bayan Helen. Duş alabilir miyim acaba?"

Uzun, kemikli parmakları masanın arkasındaki bilgisayarın klavyesinde tıkırdadı. "Mariner's Room tamamen sizin," dedi. "Temiz havlular, nane sabunu, her şey var."

Star Harbor çok hareketli bir turizm merkezi olduğu için, Drifted Spirit Inn bu açıdan benzersizdi; konuklar sabah check-out yaptıktan sonra bile, keşif veya geziye çıkmayı planlıyorlarsa, şehirden ayrılmadan önce dinlenmek, duş almak veya kendilerini tazelemek için otele geri dönebilirlerdi.

Okuldan sonra Winnie'yi almaya giderken kokmamak için bunu sık sık bir fırsat olarak kullanırdım.

"Teşekkürler, Helen. Beni şımartıyorsun," diye takıldım ve ona gülümsedim. "Yakında benimle yaşamak imkansız hale gelecek."

"Sorun değil," diye gülümseyerek cevapladı. "Gerçi çok geçmeden bu dertten kurtulacaksın gibi görünüyor."

Durup boynumu ona doğru uzattım. Elim anahtara uzanırken dondu. "Ne?"

"Duyduğuma göre, Selene bugün oldukça harika bir çocuk bakıcısı adayıyla görüşmüş. Kasabaya yeni gelmiş. Tatlı bir kız. Zarif ve zeki. Erken çocukluk gelişimi üzerine lisans yapmış. Selene onun mükemmel olduğunu söyledi. Postacı Dale'in yeğeni, 'kendini bulmak' için Ann Arbor'dan gelmiş, ama onun yerine Selene'yi bulmuş. Üniversiteden sonra yazını Star Harbor'da geçiriyor. İş arıyordu ve ona Selene'yi önermişler." Helen, sanki az önce karnıma sert bir yumruk atmamış gibi omuz silkti. "Eğer her şey yolunda giderse, gelecek hafta staj yapmaya başlayabilir. İkinci için de iyi olacak gibi görünüyor."

Diplomalı, deneyimli bir çocuk bakıcısı. Kibar.

Kirle kaplı nasırlı ellerime baktım ve onları birbirine sürttüm. Ben ise pürüzlü kenarları olan, ikinci tercihlerden ibarettim. İlk planın suya düştüğünde seçtiğin bir adam.

“Evet,” dedim, “bu harika bir haber.” Sesim bir yabancınkinki gibi çıkıyordu. “Bu... harika.” Sözler, sıyrılmış bir parmak eklemi gibi yanıyordu. Bunun beni ne kadar etkilediğini görmeden önce arka döndüm. Asla kalıcı olmamam gerektiği gerçeğinin acı hatırası damarlarımda yanarken Mariner’s Room’a geri yürüdüm.

Benim açımdan, rahat bir rutine yerleşmiştik. Winnie ve Selene ile ilerleme kaydettiğimi ummuştum, ama tabii ki mantıklı olanı seçecekti.

Kahretsin, ben de kendimi seçmezdim.

Winnie ile geçirdiğim öğleden sonra, sadece formalite icabı yaptığım üzücü bir olaydı. Selene'nin hala diğer bakıcılarla görüşüyor olması beni hiç rahatsız etmiyormuş gibi davranmaya çalıştım, ama içimi kemiren o korku hissini bir türlü atamadım.

Winnie her zamanki gibi tuhafılık ve merak fırtınası gibiydi, ama ben formumda değildim. Şakalarım sönük kaldı. Kalbim işimde değildi. Kendi lanet kafamın içinde sıkışıp kalmıştım ve oradan manzara pek de iyi değildi. Selene beni görevimden almak için garajdan çıktığı anda, arkamı dönüp bakmadan neredeyse koşar adımla dubleksin bana ait olan tarafına gittim.

Selene kapıdan çıktığında bana neredeyse hiç bakmadı. Bir gülümseme ve hızlı bir "Teşekkürler" aldım.

Ne beklediğimi bilmiyordum. Bir teşekkür geçit töreni mi? Beni değiştirmeyeceğine dair bir söz mü? Kendime gelmem gerekiyordu.

Somurtkan ve surat asmıştım ve bundan hiç hoşlanmıyordum.

Brody'yi arayıp takılmak ister mi diye sormayı, hatta belki Lantern'a gidip birkaç bira içmeyi ya da dans pistinde dans edecek turistler bulmayı düşündüm, ama kendimi buna ikna edemedim. Genelde soğuk bir bira ve sıcak bir vücut düşüncesi, boktan ruh halimi silkelemek için yeterli olurdu. Bu gece ise hepsi boş geliyordu.

Ayrıca, Brody'nin gecesini de benim kötü ruh halimle mahvetmek istemedim. Bunun yerine, davrandığım devasa bebekle tam uyumlu bir şekilde sessizce somurtmaya devam ettim.

Ön kapıya gelen bir vuruş dikkatimi çekti ve saate baktım. Star Harbor'a taşındığımdan beri pek yeni arkadaş edinmemiştim ve tanıdığım herkesin cep telefonu numaram vardı.

Peki bu saatte kim kapıyı çalıyor olabilirdi?

Sinirli bir ifadeyle ön kapıyı sertçe açtım. Kapıyı açmadan önce neredeyse "Ne var?" diye bağıırıyordum. Ama sonra onu gördüm — şortuyla ve kendine güveniyle orada duruyordu — ve tüm sinirim botlarımdan akıp gitti.

Engelleyemeden bakışlarım aşağıya kaydı; o şortlar yasaklanmalıydı. Ellerim yanlarımda seğıirdi. Selene gözlerini kırptırdı ve kapıyı açtığım şiddet yüzünden bir adım geriye attı.

Birden durdum. "Oh, merhaba." Onun evine doğru baktım. "Winnie ile her şey yolunda mı?"

Selene'nin ince omuzları dik duruyordu. Yutkundu ve nazikçe boğazını temizledi. "Evet, mükemmel." Selene avuç içleriyle kot şortunun önünü silip süpürdü. "Sanırım bu öğleden sonra işler biraz garipti." Kendi kendine hafifçe güldü. "Sadece iyi olup olmadığını kontrol etmek istedim."

Çenemi sıktım. Selene'ye kendi güvensizliğini yükleme niyetim yoktu. "İyiyim."

Dudakları büküldü ve tereddüt etti. "Tamam, Star Harbor'daki dedikodu çarkı tuhaf ve korkunç bir şey. Helen'in sana bugün yaptığım röportajdan bahsetmiş olabileceğini duydum. Belki de bunu benden değil, dedikodulardan duyduğun için kızgın olabileceğini düşündüm. Bilmiyorum, aptalca." Dudaklarını ısırdı, biraz fazla yüksek sesle güldü, sonra tüm konuşmayı geri alabilmeyi dilediği gibi yüzünü buruşturdu.

Savunmamı güçlendirip çenemi kaldırdığımda duruşum genişledi. "Duydum, ama çocuğun için en iyisi olduğunu düşündüğün şeyi yaptığını düşündüm. Bana ihtiyacın olduğu sürece yardım edeceğimi söylemiştim."

Selene alt dudağını dişlerinin arasına aldı ve ben o dudakların tadının nasıl olduğunu hayal ettiğim için kendimden nefret ettim.

“Şöyle ki,” diye devam etti. “Röportaja katılmayı kabul ettim, ama sadece Dale ailemin eski bir dostu olduğu ve yeğenine adil bir şans vermek istediğim için. Ama kararımı verdim. Winnie’nin, ben yanında olamadığımda ona destek olabilecek birine ihtiyacı var. Hayatımızın kaosunu toparlayacak, bir ortak olacak, güvenilebileceğim birine ihtiyacım var.” Selene konuşurken, inanamıyormuş gibi başını salladı. Gözleri benimkilere kaydı. “Hayatımıza aldığım kişiye güvenilebilmem lazım. Anlıyor musun?”

Başımı salladım ve dişlerimi gıcırdattım. Soğukkanlı olmak istedim. Sakin olmak. Sanki önemsizmiş gibi omuz silkmek istedim, ama sözleri, hâlâ kanadığını fark etmediğim bir yaraya tuz basmak gibi geldi. “Anlıyorum.”

“Ve mesele şu ki...” Derin bir nefes verdi. “O kişi...”

İşte geliyor. Darbeye hazır ol.

“Sen.”

Bu kelime göğsüme bir yumruk gibi indi. Tek hece. Bir saniye. Ve her şey değişti. Boğazım düğümlendi ve onun bunu görmemesi için dua ettim. Sesi, benim hissettiğim kadar şaşkın geliyordu. Ona bakarken, sözlerinin anlamını kavramam birkaç saniye sürdü.

Selene keskin bir nefes verdi. “Artık bu konu açıklığa kavuştuğuna göre, bütün gece suçluluk duygusuyla dolaşmak zorunda kalmayacağım. Sen de katılıyorsan tabii...”

"Ben varım." Hiç tereddüt etmedim.

"Harika." Selene'nin yüzünde bir gülümseme belirdi ve göğsüm sızladı.

Dubleksin kendi tarafına doğru döndü, sonra durakladı ve omzunun üzerinden bakarak bir elini kalçasına koydu. “Ah, bir de Austin.” Sesi, bıçağın üzerine dökülmüş bal gibiydi. Uzun kirpikleri aşağıya, sonra tekrar yukarı doğru hareket etti. “Kendime dokunmak için yardıma ihtiyacım olduğuna karar verdiğimde sana haber veririm.”

Şaşkınlık içinde, sadece arkasından bakakaldım.

Cevap bile veremedim. Bunun yerine, onun uzaklaşmasını izledim ve tasmalı bir köpek gibi onu takip etmemeye çalıştım. Kapı arkasında kapandı ve ben orada, şok geçirmiş, gömleksiz ve deli gibi sertleşmiş bir halde durdum.

Tanrım. Tamamen mahvoldum.

ON ÜÇ

SELENE

Sadece üç hafta olmuştu, ama sanki Austin hep buradaymış gibi geliyordu bana — sabahlarımı dolduran bu gölge, komşumun evinde sürekli var olan bu varlık. Winnie, peri bahçesindeki yosunları ayıklarken kendi kendine mırıldanıyordu, Austin'in geçen hafta bir sabah eklediği soluk pembe bankın etrafındaki minik seramik mantarları yeniden düzenliyordu. Austin bununla ilgili tek kelime etmemişti — sanki gizli bir armağan gibi oraya bırakmıştı. Winnie, karahindibaları sulamaya çıkarken onu keşfetmişti ve onu görünce, beklediğimden daha fazla göğsü sıkışmıştı. Şimdi o, ortanca çalısının altında duruyordu, kızımın inşa ettiği, sürekli büyüyen dünyanın bir parçası olarak.

Kızımın inandığı bir dünya.

Austin'in kimse bakmıyorken sürekli eklemeler yaptığı bir dünya.

Arka basamakta durdum, kahve avuçlarımı ısıtıyordu, o ortak verandadaki saksıları sularken ona bakmıyormuş gibi davrandım. Giydiği tişört yıpranmıştı ve boynu boldu, ama sırtına yapışmıştı; ter, omuz bıçakları arasındaki tanıdık üçgen şeklinde kumaşı koyulaştırmıştı.

Bana bakmadı, ama ağzının hafifçe seğirdiğini gördüm.

Biliyordu.

Elbette biliyordu.

Bu bizim yeni ritmimizdi.

Eylül başlarında, bu durum şüpheli bir şekilde rutin gibi hissettiren bir şeye dönüşmüştü. Winnie'nin okul yılı başlamıştı ve Austin —gerçek bir bitiş tarihi düşünmeden resmi olarak işe aldığım— sanki her zaman buraya aitmiş gibi günlerimize sızdı.

Sabahları, ben dişlerimi fırçalamayı bitirir bitirmez içeri girerdi. Kapıyı kilitlemezdi. Bazen muffin getirirdi. Bazen sadece kahvemi yapardı. Ama her zaman bir şey bırakırdı — hemen bulmamam gereken küçük, sessiz şeyler.

Buzdolabındaki not:

Yine kafeinsiz mi? Kafein sana ne yaptı ki?

Haftalardır sıkışmış olan çekmeceyi tamir ettikten sonra aynaya yapıştırılmış bir not:

Banyon benimkinden daha güzel. Resmi şikayette bulunacağım.

Saçma sapan şeylerdi. Alaycı. Sadece kağıt üzerine yazılmış kelimelerdi, ama kendimi onları atmaya ikna edemedim. Sanki çok özel şeylermiş gibi, benim bile görmemem gereken şeylermiş gibi, üst çekmecemin en arkasına, sütyenlerimin altına sakladım.

Ayrıca etkileşimlerimizi kesinlikle PG seviyesinde tutmayı başarmıştık; artık kendimize ya da birbirimize dokunmaktan bahsetmiyorduk. Gerçi kendi yatağımın mahremiyetinde yaptıklarım için aynı şeyi söyleyemezdim.

O her yerdeydi. Evimde. Kızımın çevresinde. Rutinlerimde, ritüellerimde ve eskiden kendime ait bir alanım olduğunda geçirdiğim sessiz anlarda.

Kahveden uzun bir yudum aldım, yutmadan önce dilimin üzerinde gezdirdim.

"Peri Kraliçesi," diye seslendi Austin, Winnie'ye. "Ben kahvaltı bulaşıklarını yıkamaya giderken burada idare edebilir misin?"

Dik durdum. "Ben halledebilirim."

Austin bana gülümsedi. "Yok, önemli değil. Onunla birkaç dakika daha vakit geçir." Kalbim göğsümde çarpıyordu.

Winnie, peri bahçesindeki bir şeyi düzeltirken yüzünü konsantrasyonla buruşturarak iki eliyle ona başparmak işareti yaptı. "Sıradaki

lütfen yosuna dokunma. Özenle seçilmiş.”

O, verandaya sımayacak kadar derin ve gr bir kahkaha attı.
“Aklımın ucundan bile geçmez.”

Merdivende yanımdan geçerken, eli bir anlığına omzumun üstüne dokundu.

Gerçek olabilecek kadar uzun sürmedi.

Sadece birkaç dakika sonra bile hâlâ hissedebileceğim kadar uzun sürdü.

YÜRÜDÜK. Mecbur olduğumuz için değil, sabah havası hâlâ yazın yumuşaklığıyla doluydu ve Winnie pembe spor ayakkabılarıyla kaldırımındaki çatlakların üzerinden atlamayı seviyordu. Bana da katılmamı istediğinde, karşı koyamadım.

Winnie, Austin'in elini sıkıca tuttu ve dn hikâye saatinde sınıfın kurbağası Waffles'in akvaryumundan nasıl kaçtığını ayrıntılı bir şekilde anlatmaya başladı. Her zıplamada at kuyruğu arkasında sallanıyordu, parlak bir sa lastiği onu bir arada tutuyordu. Austin tüm vücuduyla dinliyordu, doğru yerlerde başını sallıyor ve mırıldanıyordu, kahkahası alçak ve telaşsızdı, sanki hikâye gerçekten sabahının en güzel kısmıymış gibi.

Onların birkaç adım gerisinde, biraz daha yavaş yürüyerek, ikisinin nde gitmesine izin verdim. Dışarıdan bakıldığında, muhtemelen bir aile gibi görünüyorduk. Bu düşünce içimde derin bir düğüm oluşturdu. Hoş olmayan bir şey değildi, sadece... tehlikeliydi.

Bir kadının yanıımızdan geçerken arabasını hafifçe yavaşlattığını gördüm. Bir adamın nazikçe başını sallayıp sonra bir kez daha arkasına baktığını gördüm. Kasabadaki insanlar fark ediyordu.

Austin ise elbette hiçbir şeyin farkında değildi.

O bakışları görmüyordu. Okula bırakırken bekleyen diğer ebeveynlerin yüzlerindeki ince merakı fark etmiyordu. Neden etsin ki? Nasıl grndğmz kafasında hesaplayan o değildi — o, daha genç, dövmeli, dikkat dağıtıcı bir şekilde kaba saba yakışıklılığıyla. Ben, daha yaşlı, sakın, kolumu kurcalamamaya ya da *onun* bakıcısı olduğumu mu düşündüklerini merak etmemeye çalışıyordum.

Okulun merdivenlerine vardığımızda, Winnie Austin'in elini bırakıp belime sarıldı. "Bugün benimle geliyor musun?"

"Sadece kapıya kadar, ufaklık," dedim, yanağındaki kırıntıyı silerek. "Eğlenceli bir gün geçireceksin, müzik dersin var."

Yüzü güneşin doğuşu gibi aydınlandı. "The Ants Go Marching'i çalmayı öğreniyoruz. Austin, çok seveceksin."

"Sabırsızlanıyorum," dedi, elini kalbinin üzerine bastırarak.

Kapıda bana bir öpücük verdi ve küçük sırt çantası arkasında zıplayarak içeri koştu.

Geri dönüş yolu ilk başta sessizdi. Adımlarımız ritim içindeydi. Austin sessizliği doldurmadı ve şakalaşmaya çalışmadı. Bu, onun hakkında fark ettiğim bir şeydi; sırf boşluğu doldurmak için konuşmaya ihtiyaç duymayan bir tavrı vardı. Bazen sadece sessizliğin nefes almasına izin verirdi.

Yine de meraklı bakışların ağırlığını hissediyordum. Diğer ebeveynler okul bahçesinde dolaşüyor, vedalaşıyor, sohbet ederken seyahat kupalarından kahvelerini yudumluyorlardı. Birkaç anne bize doğru baktı, dedikodu sayılmayacak kadar kibar bir merakla. Onları suçlamadım. Ben de farkındaydım. Benden daha genç ve aşırı derecede yakışıklı bir adamın yanında yürüyen ben. Dövmeli önkollar, iş botları ve başını örten yıpranmış bir beyzbol şapkası. İnsanların iki kez bakmasına neden olan bir görünüşü vardı.

Austin ise elbette hâlâ hiçbir şeyin farkında değildi.

Köşeyi dönerken bana döndü. "Salı sabahları hep topuklu ayakkabı mı giyersin?"

Botlarıma baktım — kalın topuklu, deri, işlevsellikten çok moda odaklı. "Şehirde bir toplantım var."

Başını salladı. "Çocuğunu okula bırakmak için çok şık giyinmişsin."

Kaşımı kaldırdım. "Keşke şu anda eşofman giyiyor olsaydım." Ağzı kıvrıldı.

Yaya geçidinde durup ışığın yanmasını bekledik. Kollarımı kavuşturup, boynumun dibinde yayılan sıcaklığı görmezden gelmeye çalıştım. "Sabah dokuzdan önce her zaman bu kadar çekici misin?"

Austin arkamdan geçerek kaldırımın iç tarafında olduğumdan emin oldu. "Sadece seninle geri dönerken."

İşte yine oradaydı—asla kibirli bir havaya bürünmeyen, doğal ve rahat bir özgüven—ve bu bana bir şeyler yapıyordu.

Hain bir şey.

Dubleks gözüme çarptı; birbirine bağlı iki daire, aynı sedir kaplaması ve çiçek tarhları vardı. Austin, geçen hafta ben geç saatlere kadar çalışırken gizlice otları ayıklamıştı. Bundan bahsetmemişti bile. Eve geldiğimde, sanki sihirli bir şekilde düzelmiş gibi, düzenli bir malç ve budanmış bir ortanca çalıyla karşılaştım.

Kapının kilidini açıp önce içeri girdim, botlarımı çıkardım. Austin peşimden geldi ve artık ikinci doğasıymış gibi mutfığa yöneldi.

Kapı arkasında sessiz ve kararlı bir şekilde kapandı.

Ardından gelen sessizlikte, ev nefes verdi — sadece yumuşak bir sessizlik — ama bunu göğsümde bir değişim gibi hissettim, sanki bir şeyler değişiyormuş gibi.

Austin mutfakta, midemi burkan bir rahatlıkla dolaştı. Artık eşyaların nerede olduğunu sormuyordu. Çekmeceleri açarken ya da kahve poşetine uzanırken tereddüt etmedi. Fincanları nereye koyduğumu biliyordu. Hangisinin benim olduğunu. Kulpu çatlak, silinmeyen soluk ruj izi olan aptal pembe fincan.

Kendi bardağını makinenin altına koydu ve yavaş, düzenli damlamanın bitmesini bekledi. Sonra sabah kullandığım bardağı yıkadı ve lavabonun yanına ters çevirdi.

Hiçbir şey söylemedi, çünkü söylemesine gerek yoktu.

Bu, bir tür ritüel haline gelmişti — küçük, sözsüz ve bir şekilde samimi. Sabah ortasında toplantılar arasında dışarı çıktığımda fincan her zaman oradaydı, durulandığından dolayı sıcaktı ve düşünmeden uzanabileceğim yere tam olarak yerleştirilmişti. Bu ilk kez olduğunda, *düşünceli davranışın* basit imasıyla kalbim bir an durdu ve fincanı neredeyse düşürüyordum. Şimdi ise, mutfağın sessizliğinde çok yüksek sesle bir şey söylemiş gibi, sessizce ona bakıyordum.

"Bunu sonra hallederim," dedi Austin, gevşek çekmece koluna parmağıyla dokunarak. Sesi rahat ve samimiydi; zihni çoktan o andan uzaklaşmıştı. "Yerinden çıkıyor."

Seyahat kupasını çıkardı, kapağını sıkıca kapattı ve elini ensesinin arkasına götürdü. Hareketini izledim, gömleğinin kolunun altında uzanan uzun kas çizgisini. Pazıları

, dikkat çekecek kadar pamuğu gerdi ve gözlerim, haince oraya kaydı.

Kollarımı daha sıkı kavuşturdum, evin artık ona benzediğini, çam sabunu ve temiz pamuk gibi ya da kullandığı deterjanın güneşin ısıttığı hafif kokusu gibi koktuğunu görmezden gelmeye çalıştım. Bu koku havada ve kanepelerinde asılı kalmıştı.

Evim — yeniden inşa etmek için mücadele ettiğim ev — artık tamamen bana ait değildi.

Winnie onun resimlerini çizmeye başlamıştı.

Büyük gülümsemeli, pastel boya ile çizilmiş çöp adamlar, titrek blok harflerle yazılmış: AUSTIN. En son çizdiği resim buzdolabındaki bir mıknaşın altına sıkıştırılmıştı ve ben onu oradan almamıştım.

O, kızımın sanatında vardı. Sabah rutinlerinde. Kelime dağarcığında. Duvarlarımda vardı.

Ve en kötüsü de, onu kovmak istemiyordum.

"Gitmeden önce bir şeye ihtiyacın olmadığına emin misin?" diye sordu, başparmağını kot pantolonunun kemer halkasına takmış halde.

Belki biraz fazla hızlı bir şekilde başımı salladım. "Hayır, ben iyiyim." O anı gerginleştirecek kadar uzun süre orada kaldı.

Sesim boğazımla kaburgalarımın arasında bir yerde takıldı. "Şey... bu akşam pizza yemeyi düşünüyorum."

Austin kaşlarını kaldırdı, eli sırt çantasının askısında durakladı. "Öyle mi?"

Yorgun olduğunu biliyordum. Austin aslında iki işte çalışıyordu; biri ücretsizdi, çünkü benim paramı kabul etmiyordu, eklemeliyim. Sabahki kaosumuzdan kurtulduktan sonra, ağır bir işte çalışıyordu. Ona yemek vermek, en azından yapabileceğim bir şeydi.

"Evet." Boğazımı temizledim. "Akşam yemeği için kolay bir şey sipariş edeyim diye düşündüm. Winnie pizza istiyor."

Gözlerinde bir şey parladı; sıcak, savunmasız bir şey. "Kalmamı mı istiyorsun?"

Bu, imalı bir soru değildi. En azından, görünüşte öyle değildi, ama onu işe aldığımdan beri konuşmadığımız sınırı zorluyordu.

O yardım ederdi. Ben çalışırdım. O giderdi. Ritim buydu. Güvenliğimiz ağımdı.

Onu kalmaya davet etmek önemsiz bir şey değildi.

Rahat ve kaygısız konuşmaya çalıştım. "Sadece vaktin varsa."
Austin dudaklarında hafif bir gülümseme belirirken yavaşça başını salladı.
"Boşum."

Elbette boştu.

Parmak eklemleriyle tezgâha hafifçe vurdu ve geri çekildi. "O zaman iş çıkışı görüşürüz."

Başımı salladım. "Tekrar teşekkürler."

Kaşları çatıldı. "Ne için?" Ağzımı açtım, sonra kapattım.

Kahvemi nasıl içtiğimi bildiği için.

Zorla girmeden hayatımıza girmiş olduğu için. Benim farkına bile varmadığım sorunları çözdüğü için. "Kupa için," dedim onun yerine.

Gülümsedi, ağzının sadece bir tarafını kıvrıran ve o şekilde kalan, yavaş bir gülümsemeydi. Arkasını dönüp giderken, ön kapı arkasından fısıldayarak kapandı.

Ardından gelen sessizlik, sükunetten çok bir yokluk gibi hissettirdi.

Lavabonun yanında duran ters çevrilmiş kupa uzun bir süre baktım, sonra nihayet dizüstü bilgisayarımı almaya gittim.

PEPPERONI, taze fesleğen ve erimiş peynirin kokusu mutfağa yayılıyordu; sıcak, lezzetli ve rahatlatıcıydı, burayı gerçek bir yuva gibi hissettiriyordu — sanki istemeden birlikte inşa ettiğimiz bir yer gibi.

Winnie, tezgahın önündeki bir bar taburesinde bacak bacak üstüne atmış oturuyordu; ikinci diliminden peyniri koparmaktan parmakları yağlıydı. Dolgulu kenarlı ve ananaslı "özel pizza"yı ısrarla istemişti ve bunu en az üç kez "şimdiye kadarki en iyi fikir" ilan etmişti.

Austin karşıdaki tezgaha yaslanmış, bir bacağını diğerinin üzerine atmış, tüm bu sahnenin ne kadar ev gibi görüldüğünün farkında değilmişçesine bir bardak sodadan yudumluyordu. Kollarını sıvamıştı, Winnie'nin pizzasını

. Winnie, pizza kutusundaki bir çıkartmayı Austin'in gömleğine yapıştırmış ve ona "Peynir Patronu" adını takmıştı. Austin da şikayet etmeden bu ismi kabul etmişti.

Kalbim, bir şeyin hem mükemmel hem de sürdürülemez olduğunu hissettiğimde hissettiğim o boş, tanıdık olmayan şekilde sızladı.

Gözlerimi yakaladı ve gülümsedi — tembel, asimetrik, sanki özel bir şakaya dahil edilmişim gibi hissettiren bir gülümseme.

"Biliyor musun," dedi, artık tabağında pepperoni dilimlerini bir yüz şekline dizmeye başlamış olan Winnie'ye bakarak, "sanırım sonunda beni kulübün tam zamanlı bir üyesi olarak kabul ediyor."

"Kibirlenme," diye uyardım, bir dilim daha alırken. "Hala yatmadan önce hikaye anlatma sınavını geçmedin."

"Oh, en iyi malzemelerimi bunun için saklıyorum." Sesi alçaktı, alaycıydı.

Winnie dramatik bir esneme yaptı, kollarını yukarı doğru uzattı ve "Karnım uykulu" dedi.

"Öyle mi?" Kaşlarımı kaldırdım. "Bu ifadeyi ilk kez duyuyorum." *Yorgun karnını* gıdıklamak için ona doğru yaklaştım.

"Bu demek oluyor ki," dedi kıkırdayarak, "Austin'in bana hikâye okuma zamanı geldi."

Tabureden kayarak indi, parmaklarıyla onun elini tuttu ve onu merdivenlere doğru sürükledi; aralarındaki güven bağı bir ip gibi onları birbirine bağlıyordu.

Onu önce banyo lavabosuna götürmeyi başarmıştım, dişlerini fırçalamadan önce ellerini ve yüzünü yıkadım. Göz kapakları ağırlaşmıştı ve birkaç dakika içinde derin bir uykuya dalacağına bahse girerdim.

İşimiz bittiğinde, onları Winnie'nin odasına kadar takip ettim ve Austin odanın köşesindeki küçük koltuğa yerleşirken kapı çerçevesine yaslandım. O, doldurulmuş zürafasıyla yatağa tırmandı ve ona sırtında parıltılar olan pembe ciltli bir kitap uzattı.

Austin tereddüt etmedi. Kitabı açtı ve Winnie'yi kahkahalara boğan komik bir aksanla okumaya başladı. Hatta karakterlerin seslerini bile taklit etti.

Orada durup onları izledim. Sessiz kısımlarda sesinin nasıl yumuşadığını ve parmaklarının sayfaları nasıl özenle çevirdiğini izledim

. Winnie'nin nefes alış ı yavaşladı ve sonunda uykuya dalarken elini uzatıp onun koluna dokundu.

Sonunda adam kitab ı kapatt ı. Winnie'nin kirpikleri yanaklarına değ iyordu, eli hâlâ adamın ön kolunda duruyordu.

Araya girip bileğ ini nazikçe kaldırarak onu yorganın altına soktum. “İyi geceler, böceğ im,” diye fısıldadım ve saçlarına bir öpücük kondurdum.

Kız neredeyse hiç kıpırdamadı.

Austin ayağ a kalktı ve bir an için orada öylece durduk — birlikte, baş baş a, karanlıkta parlayan yıldızlar ve beyaz gürültü makinesinin hafif uğultusu ile çevrili.

Yatak başındaki lambayı kapattım ve koridora doğru başımı salladım. Sessizce ilerledik, ta ki tekrar mutfağ a varana kadar; mutfak artık loş ve sessizdi, hafif bir sarımsak ve pepperoni kokusu geliyordu.

Ona bakarken ağır dakikalar geçti.

Boğazını temizledi. "Gitmeliyim," dedi, arka kapıya doğru bakarak.

Tereddüt ettim, başparmağ ım tezgâhın üzerindeki ş arap kadehimin kenarını daireler çizerek. “Teşekkürler. Her şey için.”

Gözleri gözlerime baktı. "Ne zaman istersen."

Ciddiydi. Tehlikeli olan da buydu. Gözlerim bir anlığına dudaklarına kaydı.

Her şeyi bir kenara bırakıp onu öpersem ne olurdu?

Karnımın derinliklerinde özlem dolu bir acı hissettim. Çok korktuğ um için başımı salladım ve tabakları yıkamaya başladım. Kapının yanındaki askıdan kapüşonlu ceketini aldı ve tek kelime etmeden dışarı çıktı.

Kap ı kapandıktan sonra nihayet nefes alabildim.

Sanki çok önemliymiş gibi mutfağ ı temizlemeye çalıştım, tabakları ve çatalları gereğ inden fazla ovuşturdum, gümüş çatal bıçak takımını sıraya dizerek, bu küçük düzenin, elimden kayıp giden büyük düzeni geri getirmeye yardımcı olacağını umdum. Her şey tertemiz olunca, kendime bir kadeh ş arap doldurdum ve yatak odama çekildim. Bir yudum aldım ve banyomdaki küvete baktım.

Bir şeye ihtiyacım vardı: buhar, yalnızlık, göğsümü sıkıştıran tüm duygulardan daha basit bir şeye.

Küvet yavaşça doldu, suyun porselene çarpma sesi düşüncelerimin kenarlarını yumuşattı. Bir mum yaktım — incir ve

sandal ağacı kokulu bir mum yaktım ve sıcaklığın içine daldım. Şarap koyu, sek ve lüks hissettiren bir şekilde acıydı.

Pencere pervazında duran kitabı açtım. Yeni bir kitap değildi — üniversiteden kalma eski bir favorim. Sayfaları kıvrılmış. Notlarla dolu. Kenar boşluklarında benim düşüncelerimin yanında başkalarının düşüncelerinin de yer aldığı türden bir kitap. Nemli parmaklarımla mürekkebi izledim, zar zor okuyordum. Sanki odak noktam kaybolmuş gibi, kelimeler bulanıklaşıp dağıldı.

İşte yine oradaydı — içimden izlendiğimi hissetme duygusu. Hayaletli bir şekilde değil, tanıdık bir şekilde.

Banyo penceresinin dışında, esinti ağaçların arasında fısıldıyordu. Boğuk cırcır böcekleri ve uzaktaki bir araba sesi duyabiliyordum. İçeride ise sadece mumun zayıf titremesi ve bir yudum daha almak için uzandığımda tırnağımın cama çarpmasıyla çıkan tıkırtı vardı.

Sonra pikap çalışmaya başladı.

Ses ilk başta yumuşaktı, iğnenin plakla temas etmesinden kaynaklanan o tanıdık cızırtı. Duvardan geçip gelen düşük bir uğultu, borularda hafifçe titriyordu.

Sonra ses geldi.

Dean Martin. Sıcak. Göz kırpan. Her şeyi uçup gitmesine neden olacak kadar romantik. Gözlerimi kapattım ve müziğin beni sarmasına izin verdim, taşların üzerinden akan nehir suyu gibi banyonun köşelerine sızıyordu.

Kendi kendime güldüm. Tabii ki Sinatra'yı değil, Dean Martin'i seviyordu. Austin nedense her zaman daha az bariz olan seçeneği seviyor gibiydi. Bir parça biterken diğerine geçerken dinledim.

Banyo suyu nihayet soğuduğunda, küveti boşalttım ve mumu söndürdüm.

Çıplak olarak zeminde dolabıma doğru yürüdüm. Müzik hâlâ çalıyordu. Hafif. Sabit. Giyindim, sonra alnımı aramızdaki duvara dayadım. Duvarlar onu duyacak kadar inceydi.

Onu *hissetmek* için.

Yatağa kıvrıldım, battaniyeyi çeneme kadar çektim, gözlerimi kapattım ve sessizliği bekledim. Sessizlik, plak sonuna ulaşır parazitler yatıştır gibi yavaşça geldi. Sonra, tam uykuya dalmak üzereyken, onu duydum.

Alçak. Sessiz. Alçıpan duvardan geçen bir iplik. "İyi geceler, Selene."

Gözlerim birden açıldı. Kıpırdamadım. O başka bir şey söylemedi.

Elimi göğsüme bastırdım, kalp atışlarım boğazımın yakınlarında bir yerde dolanıyordu.

ON DÖRT

AUSTIN

WINNIE arka basamakta durmuş, elleri belinde, alnında savaş boyası gibi parıltılar vardı.

"Üç tur," dedi. "Arayıcı benim. Geri dönüş yok."

Selene ona gözlerini kırptırdı. "Aşk böceği, 'geri dönüş' ne demek?"

Winnie, ikimizin de onun az önce uydurduğu oyunun kurallarını bilmememizden derin bir şekilde kırılmış olarak gözlerini kısarak baktı. "Bu, başladığımızda kuralları değiştiremeyeceğimiz anlamına geliyor."

Selene ve ben birbirimize baktık; bakışlarımızda hem eğlence hem de yorgunluk vardı. Uzun bir gün olmuştu. Sabah rutinimiz, çocukları okula bırakmak, iş ve okuldan sonra mutfağı disko topu suç mahalline çeviren mavi parıltılı şişenin dökülmesi.

Neyse ki Selene, ahşap zemindeki mavi izler yüzünden strese girmeden Winnie ve ben ortalığı temizlemiştik. Selene, öğleden sonra güneşine gözlerini kırptırarak garajdan çıktığında, eğilip Winnie'nin kulağına fısıldadım ve annesinden kısa bir saklambaç oyunu için mola vermesini istemesini önerdim.

"Ben sayacağım," dedi Winnie, sanki bunu daha önce yapmış gibi veranda direğine doğru dönerek. "Koşup iyi bir yere saklansan iyi olur."

"Bunun için esneme yapmadım," dedi Selene sırtını kamburlaştırarak. Mükemmel yuvarlak göğüslerinin

gömleğinin kumaşını gerginleştirirken ağzım kurudu.

"Sorun yok," dedim, gömleğimin eteğini aşağı çekip kendimi hazırladım. "Sadece bir yerlerini incitme."

"Bale ayakkabısı giyiyorum, Austin. Bu kurallara uygun bir spor kıyafeti değil." Gülümsedi, ama Winnie saymaya başlar başlamaz, Selene şaşırtıcı bir hızla bahçeyi geçip gitti.

Ben ters yönden, arazinin arkasına, Selene'nin ofisinin arkasındaki garaja doğru dolaştım. Öğleden sonra havası gölün nemiyle yoğunlaşmıştı, toprak çünkü yağmurdan dolayı hâlâ yumuşaktı. Tuğla duvar ile ahşap çitin arasındaki dar boşluğa süzülürken, botlarım yosun ve malç üzerinde neredeyse hiç ses çıkarmadı. Tahmin ettiğimden daha dardı, sarmaşıklarla kaplıydı ve gölgesinde sanki zamanın bir ceplerine adım atıyormuşum gibi hissettiriyordu.

Çömelip nefesimi düzenledim. Kalbim koştuktan dolayı çarpıyordu. Bu his yüzünden, üçümüzün ne kadar kolay evcilik oynadığımızdan dolayı sertçe atıyordu. Bu yerin, bu rutinlerin ne kadar çabuk benim de bir parçam haline geldiğinden dolayı.

Arkamda bir yerden Winnie'nin "Otuz! Hazır ol ya da olma!" diye bağırdığını duydum.

Sonra ayak sesleri bahçede yankılandı. Gülümsedim ve karanlığa daha da gömüldüm.

Ve sonra... yumuşak bir ses. Bir fısıltı, kumaşın cilde değmesinden çıkan hışırtıdan biraz daha fazla olmayan bir ses: "Yakın mı?"

O ses. *Selene*.

Tam o sırada yanıma eğildi, alını neredeyse benim alnıma değecekti.

"Tanrım," diye mırıldandım, biraz geriye çekildim. "Beni çok korkuttun."

O hiç aldırış etmeden sırtı. "Bir suçlu gibi saklanıyorsun."

Ben de sırttım. "Merhametsiz bir beş yaşındaki çocuğun eline düşmek istemeyen bir adam gibi saklanıyorum."

"Biraz kay," diye fısıldadı yine, çok dar olan o alanda birbirimize yaslanarak vücudunu kaydırdı.

Kıpırdamadım. "Zaten kenara çekildim. Boyum 1,90 metre."

Selene gülümsedi ama Winnie'yi aramak için gözlerini dört bir yana gezdirirken sessiz kaldı. Ben de onun profilini inceledim.

"O acımasız," diye fısıldadı Selene. "Yemin ederim, bunu kimden aldığını bilmiyorum."

"O güçlü... tıpkı annesi gibi," diye mırıldandım, gözlerim Selene'nin dudaklarına takıldı.

Orada, ikimizi zar zor sığdıran o dar alanda hareketsiz ve birbirimize sıkıca yaslanmış olarak kaldık. Vücudundan yayılan ısıyı hissedebiliyordum, vücudu yine benimkine dokunuyordu, sanki elektrikli bir tel gibi.

Yer değiştirmek ya da uzaklaşmak kolay olurdu, ama ikimiz de bunu yapmadık.

Kolu çıplaktı, benimkine hafifçe bastırıyordu. Öğleden sonra güneş ışığı çitin çitaları arasından süzülerek yüzünü sıcak gölgelere bürüdü. Kokusunu alabiliyordum—parfümünden gelen yeşil ve keskin bir koku, göl esintisiyle saçlarındaki nem ve cildinin sıcak, neredeyse tatlı kokusu. Vücudum buna tepki olarak gerildi, istemsiz ve ısrarcı bir şekilde. Penisim kot pantolonumun fermuarına baskı yaparak kalınlaştı ve ben de acıyı dindirmek için yerimi değiştirdim.

Sanki zaman nefesini tutmuş gibi, aramızdaki havanın yoğunlaştığına yemin edebilirdim.

Gözlerimi onun ağzından ayıramıyordum. Sözleri yumuşaktı, ama dudakları o kadar yakındı ki neredeyse tadını alabiliyordum. Beynim yetişemedi tüm vücudum tepki verdi, sanki o güneşmiş ve ben onun yörüngesine çekiliyormuşum gibi parladı.

Uyluklarının benimkine değmesi, nefes alırken göğsünün yükselmesi... Hepsini acı verici bir hassasiyetle algıladım. Bu çok fazlaydı, çok yakındı, eğilip dudaklarımı onunkilere bastırırsam ne olacağını hayal etmek çok kolaydı.

Ta ki o titrek bir kahkaha atıp başını sallayana kadar. "Bu delilik."

Boğazımı temizledim. "Evet. Muhtemelen."

Winnie çimlerin etrafında dolaşıyor, çalıların arkasına atlıyor ve verandanın altına bakıyordu. Bizi bulmaya tehlikeli derecede yakındı, ama ben kıpırdamadım, Selene de öyle.

Bakışları bana kaydı ve ifadesi değişti — çok az, ama ben fark ettim. Gözlerinin arkasında bir şey parladı, belirsizlik

ve henüz adını koyamadığı başka bir şeyin karışımı. Bakışları ağızma indi ve orada kaldı.

Aramızdaki sessizlik uzadı, daha da gerginleşti.

Bahçenin öbür ucunda, Winnie ortancaların arasında tavşanlar olduğunu haykırdı.

Ama orada, bu gölgeli küçük alanda, dünya yanımdaki Selene'nin nefes alıp verişinin sesi ve kendi nabzımın gürültüsüne daraldı.

Yine bana dönüp baktı, bu sefer daha yavaş. Yüzü benimkine doğru eğildi, nefesi çenemi okşadı. Ellerim yanlarımda seğirdi. Ona dokunmak istedim.

Tanrım, ona dokunmayı ne kadar da istiyorum.

Hafifçe kıpırdandım. Ayakkabısının burnu benimkine sıyırdı. O geri çekilmedi.

Tam bir saniye boyunca bunu yapacağımızı sandım. Sonunda "siktir et" deyip aramızdaki mesafeyi kapatacağımı sandım. Ellerimin onun yüzünü, belini, kalçalarının eğimini ezberlemesini istedim. Rüyalarımın her versiyonunda olduğu gibi, bana doğru çökmesini hissedeceğimi sandım.

Bir kahkaha duyuldu. "Buldum seni!"

Winnie, yanaklarında zaferin izleriyle odaya daldı, örgüsü bir savaş bayrağı gibi dağılmıştı. Selene irkildi, ben de gözlerimi sıkıca kıptım, o an kaldırımdan buharlaşan su gibi yok oldu.

"*Birlikte* saklanmamalısınız." diye güldü. "Böylece sizi bulmak çok kolay oluyor."

"Win," dedi Selene, nefes nefese, elini göğsüne bastırarak. "Sen korkunçsun."

Winnie, sanki bu bir iltifatmış gibi gülümsedi. "Sana iyi olduğumu söylemiştim."

"Sen bunun için doğmuşsun," dedim, kendimi toparlayıp güneş ışığına adım attım. "Bir dahaki sefere daha zor bir yer bulmam gerekecek. Ama şu anda gitmem lazım. Bu akşam ertelenen bir maçım var." Winnie'nin saçlarını karıştırdım ve büyü bir anda dağıldı, ama aslında kaybolmadı. Derimin altında kaldı, çıtır çıtır ve sıcak.

Verandaya doğru yürürken Selene'nin gözlerine son bir kez baktım; sanki ona neredeyse dokunmuş olduğum yeri hâlâ hissedebiliyormuş gibi elini kalçasına hafifçe sürüyordu

hala dokunmak üzere olduğum yeri hissedebiliyormuş gibi.

Telaşlandığını bana belli etmek istemediğinde sergilediği o dikkatli rahatlıkla kızına doğru yürüdü.

Ben sadece onu izledim, ellerim hâlâ yanlarımda yumruk halinde, rol yapmanın her geçen gün daha da zorlaştığını fark ederek.

Oyunu bitirdiğimizde GÜNEŞ BATIYORDU, tüm saha yanık kehribar rengi bir parıltıyla kaplanmıştı ve bu parıltı, sanki ağaç özü gibi tenimize yapışmıştı. Hayes'in ensesinde ter damlaları parlıyordu ve Brody, altı inning boyunca yarı koşu yapmış gibi değil de, maraton koşmuş gibi bir birayı yudumluyordu. Cal, hâlâ enerjik olan tek kişiydi; küçük bir kasabanın lig maçıymış gibi davranamayacak kadar rekabetçiydi.

Takım, Lantern'a gitmek yerine otoparkta piknik yapmaya karar verdi. Hayes'in kamyonetinin arkasından bahçe sandalyelerini çıkardık ve sanki burayı sahipleniyormuşuz gibi çakıl taşlarının üzerinde sürükledik. Hayes'in telefonundan cızırtılı klasik rock müziği çalıyordu ve biri şerbetçiotu ve erimiş buz kokan bir soğutucu açmıştı.

Avucumu yakacak kadar soğuk bir bira aldım ve Brody'nin karşısındaki katlanır sandalyeye oturdum. Plastik, ağırlığım altında çöktü. O gün ilk kez kendimi sakin hissettim.

"Aile hayatı sana yakışıyor, evlat," dedi Hayes sırtarak, beyzbol eldivenlerini fazla havalı bir şekilde çıkarırken. "Erken gelmişsin, atıştırmalıkları da unutmamışsın. Az önce kullandığın şey ıslak mendil miydi?"

"Adam çamaşırları bile katlıyor," dedi Brody, alay etmeye katılmaktan memnun bir şekilde çenesini kaldırdı. "Omuzlarından belli oluyor."

Yavaşça ve rahatça güldüm, çünkü gerçeği söylemektense bu daha iyiydi — ki onlar yanılmıyorlardı. Selene'nin banyosundaki havlular, benim özenle katlamamdan dolayı kırıxıklıklara sahipti. Botlarım, onun ön kapısının hemen içinde bir yer bulmuştu.

Yarı uykulu halde kanepede kıvrılmış, uzun bir günün yorgunluğunu hissetmiyormuş gibi davranırken ağzının nasıl görüldüğünü ezberlememişim gibi omuz silkdim.

"O benim patronum," dedim.

Bu sözüm, bana bir dizi yan bakış kazandırdı.

"Tabii, dostum," dedi Brody, kelimeleri yavaşça uzatarak. "Kendine bunu söylemeye devam et."

"Hayır, gerçekten," diye ekledim ve bu sözler sanki çakıl taşı çiğniyormuşum gibi geldi. "Selene'nin çalışması gerektiğinde Winnie'ye yardım ediyorum. İşim bu."

Bir an kimse bir şey söylemedi. Sadece şişenin dişlere çarpmasıyla çıkan hafif bir tıkırtı duyuldu.

Sonra Cal, "Kesinlikle daha az stresli görünüyor," dedi.

Cevap vermedim, sadece boğazımdaki çakılları yutmaya çalıştım.

"Ve bu," dedi Hayes gülerek, şişesini Cal'inkine çarptı, "lanet olası bir mucize. Kız kardeşim, Winnie doğduğu andan beri durmaksızın koşturup duruyor." Gözlerini bana dikti ve ben koltuğumda kıpırdamamaya çalıştım, ama feci şekilde başarısız oldum. "Sana ne kadar ödüyor ki? Teşekkür olarak iki katını veririm."

"Şey..." Boğazımı temizledim. "Aslında hiçbir şey. Sadece yardım ediyorum."

"Gördün mü?" Brody eğilip bacağıma yumruk attı. "İyi bir samaritan."

Hayes'in belirsiz mırıldanması göğsümde sıkıştı. O adam hayattaki en şanssız insan olabilir, ama benim zar zor sakladığım şeyi görmek için şansa gerek yoktu.

Kız kardeşi yüzünden tam bir enkaz halindeyim. Bahçede saklambaç oynadığımızdan beri, onu düşünmeden duramıyorum—ikimizin birlikte araba garajının arkasına saklandığımızı. Nefesinin sığığını. Ağzının o kadar yakın olduğunu.

Şişeden bir yudum aldım, boğazımın derinliklerine yerleşmiş ve haftalardır oradan kıpırdamayan acıyı yutmaya çalıştım.

Hayes, kramponunun ucuyla bir çakıl taşına vurdu. "Görüştüğün o kıza ne oldu, Muskegon'dan olan?"

Göğsümden biraz fazla yüksek ve çok hızlı bir kahkaha çıktı. "O hiçbir şeydi. Hemen söndü."

Aylar önceydi ve o kız Selene olmadığı için sönüp gitmişti. Hepsi de boktan bir caz barında bir yabancıyla tanışıp hayatımın en iyi

seksimi yaşamıştım. Hiçbir kadın onunla boy ölçüşemezdi ve açıkçası bu beni pek de rahatsız etmiyordu.

Hayır. Selene, o küvette bir kitapla keyif çatarken beni duvarın diğer tarafında volta atmaya zorlayan tek kadındı ve kapının arkasından gelen iç çekiş sesleri beni deliye çeviriyordu.

"Dostum," diye mırıldandı Brody, sırtarak, "seni boku yedin evlat."

Onun yönüne sert bir bakış attım. "Kapa çeneni." Ama hepsi biliyordu.

Grup içinden bir kahkaha korosu yükseldi. Geriye yaslandım ve gözlerimi kapattım, esintinin hala cildime yapışmış olan sıcaklığı kesmesine izin verdim. Güneş artık ağaçların arkasındaydı, ama gökyüzü o erken sonbaharın morarmış mavi tonunu koruyordu.

Hayatımda pek çok oyun oynamış ve pek çok darbe almıştım, ama bu sanki hareketsiz durup yine de mahvolmak gibi bir histi.

Gözlerimi açtığımda, Hayes bana bakıyordu. Yargılamıyordu, sadece... değerlendiriyordu.

"Sana farklı bakıyor, biliyorsun," dedi basitçe. "İkisi de öyle." Hayes ayağa kalktı, sırtını gerip omzuma elini koydu. "Sadece işleri batırma."

Çenemi sıktım. Cevap vermedim, çünkü gerçeği biliyordum. Bana gerçekten farklı bakıyordu ve ben de ona bakmaktan kendimi alamıyordum.

Kendime, sadece kapüşonlu ceketimi almaya uğradığımı söyledim — Winnie'nin sahiplendiği ve Selene'nin eve götürmezsem bağışlamakla tehdit ettiği ceket.

Bu bir bahaneydi. Benim bile zar zor inandığım bir bahane.

Arabayı park ettiğimde ev sessizdi. Verandanın ışığı her zamanki gibi yanıyordu, ama pencereden televizyonun ışığı sızılmıyordu. Winnie'nin sesinin, bir sürü soru ve ışıltıyla birlikte ekran kapısından içeri dolmadığı bir ortamda, ortalığın bu kadar sessiz olması şaşırtıcıydı.

Saat geç olmuştu. Yatma vakti gelip geçmişti ve bu yüzden çok yüksek sesle kapıyı çalmak istemedim. Buraya olay çıkarmak

ya da beni dünyanın merkezi sanan uyuyan bir çocuğu uyandırmak için gelmemiştim.

Yavaşça kapıyı çaldım ve bekledim. Cevap gelmeyince, kulaklarımı dört açıp dubleksin içinden bir ses gelip gelmediğine dikkat ettim, ama ortalık sessizdi.

Kapıyı yavaşça araladım ve içeriye göz attım, sesim alçaktı. "Selene?"

Cevap yoktu.

Sonra onu duyabildim. Evin arka tarafında hafif bir hareket. Evin düzenini avucumun içi gibi biliyordum — koridor dönmeden hemen önce zeminin nasıl gıcırdandığını, çamaşır köşesinin yakınında tavan lambasının nasıl uğuldadığını, mutfak perdelerinin en ufak bir esintiyle nasıl dalgalandığını.

Sessizce içeri girdim ve arkamdan kapıyı kapattım. Ayakkabılarım halıya yumuşak bir sesle çarptı. Mutfak loştu, sadece ocak lambası yanıyordu. Akşam yemeğinden kalma bir tava hala lavabonun yanında duruyordu. Hafif bir domates ve fesleğen kokusu geliyordu. Havada daha tatlı bir koku vardı; belki şampuanı ya da sevdiği kurutma kağıtlarıydı.

Kurutma makinesinin sesleri beni ona yönlendirdi.

Selene çıplaktı, yumuşak şort ve sırtına yapışan, yakası bol olan eski bir üniversite tişörtü giymişti. Saçları toplanmıştı ama zar zor; beni acıtacak şekilde yarısı dağınıktı. Kulaklık takmıştı, benim duyamadığım müziğe hafifçe sallanıyordu. Havluyu katlayıp sepete atarken elleri alışılmış bir ritimle hareket ediyordu.

Donakaldım ve bir anlığına ona baktım. Belki daha uzun süre.

Onu o halde görmek — farkında olmadan, rahat, kendinde — kalbimin tam ortasına bir yumruk gibi çarptı. Orada rol yapma yoktu, sadece Selene vardı, sıcak, vahşi ve o kadar güzel ki neredeyse acıtıyordu.

Döndü ve beni görünce irkildi. Elini göğsüne götürdü. "Tanrım, Austin..."

Gülerek ellerimi kaldırdım. "Üzgünüm, seni korkutmak istemedim."

Kulaklıklarını çıkardı. Hareket ederken gömleğinin bir tarafı aşağı kaydı ve omzunun yumuşak kıvrımı ortaya çıktı.

"Beni çok korkuttun," dedi, ama sesinde bir kahkaha vardı.

Gülümsedim ve bir adım yaklaştım. "Winnie'yi uyandırmak istemedim, ama kapüşonlu ceketimi almaya geldim."

"O dışarıda. Peri avıyla geçen uzun bir gün." Gözleri üzerimde dolaştı. "Kazandınız mı?"

Başımı salladım. "Hayır. Fena halde yenildik. Brody bana sataştı, sadece galibiyeti garantilemek için beni oyuna soktuklarını söyledi." Şakacı bir şekilde omuz silktim. "Görünüşe göre ben bile bize yardım edemiyorum."

Kız kıkırdadı ve kurutucuya geri döndü. "Hayes nasıl?"

Omuz silktim. "Yine geç geldi. Akşam yemeği için marinada park etmişken bir martının ön camına pislediğini ve sandviçini çaldığını söyledi. Brody ona yalan söylediğini söyledi ama ben ön camındaki hardalı gördüm."

Selene iç geçirdi ve başını salladı. "Şansı *hiç* yok."

Kaşlarımı çattım. "Duyduğum şey doğru mu? Sence Lady tarafından lanetlendi mi?"

"Hayır." Bana hüzünlü bir gülümseme attı. "Belki?" Selene nefesini verdi ve elindeki gömleğe baktı. "Hayal edilebilecek en kötü şansa sahip, ama ben lanetlere pek inanmam... Sanırım. Hayes bu konuyu konuşmaktan hoşlanmaz." Başını yana eğdi. "Kapüşonlu ceketin şurada. Yeni yıkanmış."

"Görüyorum," dedim, ama uzanıp almadım.

Arkasına yaklaştım, teninden yayılan sıcaklığı hissedebilecek kadar yakına. Hindistan cevizi ve temiz çamaşır kokusunun en hafif izini alabilecek kadar yakına. Nefesi kesildi.

"Lanet olası bir tanrıça gibi katlıyorsun," diye mırıldandım, sesim alçak ve pürüzlüydü.

O burun kıvırdı. "Bu yeni bir laftı."

Kapüşonlu sweatshirt'ü almak için arkasına uzandım, bu sırada kasıtlı olarak eline dokundum.

Vücudu hareketsiz kaldı, benimki de öyle. Cildi sıcaktı. Hava değişti. Aramızdaki her santimlik boşluk yok oldu. Nefesi kesildi. Nabzım hızlandı.

Bana bakmıyordu, ama aramızdaki gerilimi hissedebiliyordum. Kurutucunun uğultusu. Zeminin gıcırtısı.

o kadar yoğundu ki başım dönüyordu.

Eğildim, sesim zar zor duyuluyordu. "Her zaman bu kadar güzel kokar mısın, yoksa sadece beni öldürmeye çalışırken mi?"

Selene omuzlarını geriye attı, sırtı göğsüme yaslanırken nefesi kesik kesik ve titriyordu. "Sen... *Tanrım*, sen imkansızsın."

Ağzımı boynunun kıvrımına bastırdım, sadece bir kez, sadece bir dokunuş.

"Gitmemi söyle," diye mırıldandım, söylememesi için dua ederek.

"Gideceğim.

Sadece söyle."

Konuşmadı, ben de ağzımı dolaştırmaya başladım. Dilim, boynunun narin kıvrımlarını yaladı. Ben onun derisini emip inerken, o bana doğru eğildi. Kontrolümü kaybetmemek için çabalarken ellerim kalça kemiklerine gömüldü.

Vücudumdaki her sinir ucu alevlenirken, aletim seğirdi. Onu sıkıca kavrayarak, onu döndürdüm. Bir anlığına ona baktım. Selene'nin yanakları kızarmıştı, küstah ağzı sanki yaptığımız şeye inanamıyormuş gibi gevşemişti. Gözlerim onun gözlerini aradı, çok geç olmadan bana durmamı söylemesi için yalvardım.

Boğazımda bir gürültü yükseldi. "Siktir et."

Ağzım onun ağzına çarptı. Öpücük nazik değildi; müstehcendi.

Sanki bunu bekliyormuş gibi ağzını bana açtı—

aç ve vahşi, sanki o da benim kadar buna ihtiyaç duyuyormuş gibi. Onu kurutucuya sıkıştırdım, ellerimle kalçalarını yoğurarak onu ağrıyan sikime doğru çektim.

Ben ileri doğru hamle yaptığımda inledi ve o lanet ses ... ciğerlerimdeki nefesimi kesip aldı.

"Bana ne yaptığının farkında değilsin," diye homurdandım, ağzımı çenesine doğru sürükleyerek.

Elleri gömleğimi tırmaladı, beni kendine doğru çekti. "O zaman göster bana."

Eğildim, sırtını sıcak kurutucuya yasladım. Uyluklarım bacaklarının arasına girdi ve kalçaları sanki içgüdüselmişçesine bana sürtündü.

"Tanrım, Selene," diye fısıldadım. "Bunu hissediyor musun? İşte bana yaptığın şey bu."

Parmakları omuzlarıma saplandı, başı geriye düşerken bir inilti çıkardı.

"Her lanet gece bunu düşünüyorum," dedim, üstünü daha aşağı çekerek omzunu ortaya çıkardım. "Dilimin üzerinde amını düşünüyorum. Benden daha fazlasını dilendiğini düşünüyorum. Ormandaki o geceden beri bunu düşünüyorum."

Umutsuz bir ses çıkardı ve ben onu bir öpücükle yuttum — yakacak kadar sıcak, derin ve müstehcen bir öpücük.

"Bunu istiyor musun?" diye sordum. "Ağzımın üzerinde olmasını mı istiyorsun?" Gözleri çılgınca parlayarak başını salladı. "Evet. Lütfen. *Lanet olsun...* Austin..."

Tereddüt etmeden dizlerimin üzerine çöktüm. İlk seferinde acele etmiştik, bu yüzden yavaşlayamamıştık ve aynı hatayı ikinci kez yapmayacaktım. *Aylardır* onun tadını hayal ediyordum.

Selene bir şey söylemeye çalıştı ama ben kalçalarını tutup onu kendime doğru çektim.

"Şşş," dedim, ağzımla bacağına iç kısmına sıcak öpücükler kondururken. "Ben buradayım."

Ve sonra...

Yukarıdan ayak sesleri geldi.

Yukarıdaki kadın zemini gıcırdadı.

Selene, elini omzuma sıkıca bastırarak kaskatı kesildi. Ona doğru gözlerimi kırıştırdım, ikimiz de bir mil koşmuş gibi nefes nefeseydik.

Gözleri fal taşı gibi açılmıştı, başını salladı. "Yapamam. Burada olmaz."

Çenemi sıkıp bir kez başımı salladım, sanki beni öldürecekmiş gibi içimdeki arzuyu son damlasına kadar yuttum.

Yüzü kızarmış ve titreyerek bluzunu düzeltti. "Üzgünüm."

"Üzülme." Yavaşça ayağa kalktım ve başparmağımı yanağına dokundurdum.

"Ama şunu netleştirelim..." O da gözlerini kırıştırtarak bana baktı.

"Seninle işim bitmedi." Kapüşonlu ceketimi aldım ve arkamı dönmeden kapıdan çıktım.

O anda anladım ki — o da anladı — rol yapma devri bitmişti.

ON BEŞ

SELENE

VENTİLATOR ÜSTÜMDE YAVAŞ, HİPNOTİK DAİRLER ÇİZEREK DÖNERKEN, ben hareketsiz ve sessizce tavana bakıyordum. Sabahın erken saatlerindeki ışık, panjurların arasından içeri süzülüyordu; eğimli ve yumuşaktı, gece bir ara bacaklarımın etrafına dolanan çarşaflara sıcaklık katıyordu. Aslında pek uyumamıştım. En azından, sayılabilecek bir şekilde değil.

Vücudum unutmamıştı.

Hâlâ *onun* anılarıyla titriyordu — dudaklarının benimkilere değmesi, beni kurutucuya sıkıştıran vücudunun baskısı, sanki vermeye hazır olduğum her şeyi almak istermişçesine adımı inleyerek söylemesi. Yüzümü yastığa gömmek için yuvarlandım.

Ne düşünüyordum ki?

Neredeyse çamaşır odasında onunla sevişecektim. O durmasaydı sevişirdim. Kalmak istiyor ama yapmaması gerektiğini bilen o yıkık ifadeyle geri adım atmasaydı.

Ve onun durmasına hayal kırıklığına uğramış olmam benim hakkımda neyi gösteriyor?

Yastığın üzerinde başımı çevirdim; kalbimin sıkışması, bacaklarımın arasında utanç verici bir şekilde yayılan o sıcaklık yüzünden şimdiden kendimden nefret ediyordum. Bunu – onu – düşünmemeliydim. O şekilde dokunulmanın ve arzulamanın nasıl bir his olduğunu. Kendimi ona kaptırmak, yukarıda bir çocuk olduğunu ve çoğu gün zar zor ayakta tuttuğum bir hayatım olduğunu unutmak çok kolay olmuştu.

Çarşafın altında bacaklarımı birbirine sıkıştırdım, hak etmediğim bir rahatlama arayışındaydım. Meme uçlarım,

, aşırı duyarlıydı; kumaşın onlara sürtünmesi beni kıvrandırmaya yetiyordu. Hâlâ ellerinin izini hissedebiliyordum—geniş, nasırlı ve kendinden emin. Yanlarımdan aşağı kayışlarını hatırladım; sahiplenici ya da aceleci değildi, sanki ne yaptığını biliyormuş gibi. Austin sabırlıydı, sanki haftalardır ikimizin de etrafında dolandığımız gerçeği benim de kavramamı bekliyormuş gibi.

Gözlerimi kapattım ve bunu hatırlamak için kendime bir saniye zaman verdim. Sesi—alçak, yıpranmış, müstehcen.

Hissediyor musun? Sen de bana bunu yapıyorsun.

Yutkundum, vücudum hem lezzetli hem de kirli hissettiren bir titremeye tepki verdi. Onun için çok yaşlıydım. O, kızıma bakmama yardım ediyordu.

Yine de, kalın bacağının benim bacaklarımın arasına nasıl girdiğini, kalçalarımın düşünmeden daha fazlasını istemek için nasıl yukarı doğru eğildiğini hatırlamaktan kendimi alamıyordum. Onun için sıırıslık olmuştum. Acı içinde, açık ve çaresiz. Bu düşünceyle amım kasıldı, sadece anıdan dolayı ihanetkar ve ıslak.

Yıllarca pekiştirdiğim tüm sınırlarımı kaybetmeme ramak kalmıştı.

Ve o... o olgun olanıydı.

Yukarıdan Winnie'nin sesini duyduğumuzda gitmişti.

Beni en çok mahveden de bu kısımdı.

Sadece ısrar etmemiş olması değil, yüzümdeki korkuyu okuyup ikimiz için de yeterli ölçüde geri adım atmasıydı. O soğukkanlıydı, ben ise orada durmuş, ağzım şişmiş, nabzım hızlanmış, dizlerim titriyor ve şimdiye kadar koyduğum tüm kuralları çiğnemeye hazırdım.

Yüzümü elimle ovuşturdum, yanaklarımdaki kızarıklığın geçmesini diledim. Ben böyle bir kadın değildim. Dikkatsiz değildim. Artık pervasızca davranmıyordum.

Winnie'den beri değil.

Her şey paramparça olup da onu tek başıma yeniden bir araya getirmek zorunda kaldığımdan beri.

Bu sadece bir çekimdi. Fiziksel. Hormonlar, yakınlık ve onun kaslı vücudu ve yavaş gülümsemeleriyle lanet olası bir fırtına gibi görünmesi.

Elbette hepsi bu kadardı.

Ama bunu mantıklı bir şekilde açıklamaya çalışırken bile yalan söylediyimi biliyordum, çünkü beni bu kadar etkileyen sadece şehvet değildi.

Kimse görmediğini sandığında Winnie'nin battaniyesinin altına doldurulmuş tek boynuzlu atını sıkıca yerleştirmesi. Winnie hayali peri krallığından bahsederken, sanki bu herhangi bir yetişkinin sorunu kadar önemliymiş gibi onu dinlemesi. Gösteriş yapmadan bazı şeyleri fark etmesi, beni görmesi.

Sadece anne olarak değil. Sadece evin geçimini sağlayan kişi olarak değil.

Ben olarak.

Beni en çok korkutan da buydu, çünkü içten içe bunu istiyordum. Öyle görülmek istiyordum. Öyle dokunulmak istiyordum. Dudaklarının tekrar dudaklarıma bastırılmasını, sakalının boğazımı sertçe sıyırmasını, penisinin içime girip, onun adı dışında her şeyi unutana kadar beni doldurmasını istiyordum. Onun için kıvrılmak istiyordum. Parmaklarına, diline, onun...

İnledim ve yüzümü yastığa gömdüm, bu sefer boğazımda bir çığlık yanmasına izin verdim. Uyluklarım hâlâ birbirine sıkıca bastırılmıştı, orada biriken ıslak sıcaklığı hissedecek kadar sıkı.

Yapamazdım. Yapmayacaktım.

Çünkü kafamla düşünmeyi bırakıp bedenimle düşünmeye başladığım anda, uğruna çalıştığım her şeyi kaybetme riskine girerdim — rutinimizi, güvenliğimizi, tek tek tuğla tuğla inşa ettiğim sakin, istikrarlı hayatımızı.

Flörtöz bir kaçamak yapamazdım — en azından diğer kadınların yaptığı gibi.

Ne seks, ne ateş, ne de beni bir kontrol listesi yerine bir kadın gibi hissettiren bir erkeğin manyetik çekiciliği.

Beni mahvolmak için can atmaya iten o his de yoktu.

Bu yüzden, anne olduğumdan beri binlerce kez yaptığım gibi, bunu yine içime attım. Göğsümdeki yanmayı ve bacaklarımdaki ıslaklığı bir kenara itip, onu istemeye gücümün yetmeyeceği tüm nedenleri kendime hatırlattım.

Ve yine de, içimdeki en derinlerde bir ses fısıldadı:

Belki sadece bu seferlik onu isteyebilirsin... belki de zaten istiyorsundur.

Cumartesi sabahları eskiden en sevdiğim zamanlardı. Alarm yoktu. Okula götürecektik öğle yemeği hazırlamak yoktu. Sadece ben, Winnie ve fazla bir şey talep etmeyen, rahat ve keyifli bir günün ritmi vardı, ama bu sabah her şey ters gidiyordu.

Güneş mutfak panjurlarından süzülerek, canlılığını yitirmiş bir suluboya tablosu gibi tezgahın üzerine uzun altın çizgiler çiziyordu. Sanki su altındaymışım gibi hareket ediyordum

—kahve makinesini doldurup, iki kaseyi masaya koyup, hangisini istediğini sormadan birine mısır gevreği döktüm.

Arkamda, soluk renkli denizkızı desenli pijamalarını hâlâ üzerinde olan Winnie, mutfak masasına çapraz bacaklı oturmuş, bir elinde kaşık, diğer elinde tek boynuzlu at peluş oyuncakıyla fısıldayarak mırıldanıyordu.

"Anne?" diye sordu, ağzı mısır gevreği dolu. "Austin bugün neden burada değil?"

Onun adı geçince, elim kahve kutusunun üzerinde dondu.

"Genelde cumartesi günleri gelmez," dedim, hissettiğim kadar tuhaf görünmemeye dikkat ederek. "Kendi işleri var. Bugün izin günü."

Winnie, bu mantığa katılmıyormuş gibi boğazının derinliklerinden küçük bir ses çıkardı. "Yine de gelebilir, değil mi?"

Yavaşça döndüm, sanki beni sabit tutacakmış gibi fincanımı sıkıca kavradım ve gülümsedim. "Yani... sanırım. Ama bazen insanların ara vermeye ihtiyacı olur."

Kaşlarını kırıştırdı, kaşığı ağzına yarı yolda durdu. "Benim ihtiyacım yok."

Bu beni hafifçe güldürdü. Masanın etrafından dolaşıp elimi onun başına koydum, parmaklarım tepesindeki karışıklığa takıldı. Saçları çocuk şampuanı ve aşırı kullanmayı sevdiği lavanta kokulu vücut spreyi gibi kokuyordu.

"Kesinlikle ihtiyacın yok," diye mırıldandım. "Ama yetişkinler de bazen yorulur."

Bana gözlerini kısarak baktı, kaşığı havada durdu. "Bugün komik görünüyorsun."

Gözlerimi kırptım. “Nasıl komik?”

Başını eğdi, sanki bir bulmaca çözüyormuş gibi kaşlarının arasındaki o küçük çizgiyle beni inceledi. “Sanki... yüzün bir sır saklıyor gibi.”

Bu sözler beni güldürdü. “Yüzüm bir sır mı saklıyor?”

Winnie ciddiyetle başını salladı. “Evet. Gülümsediğin zaman, ama neden gülümsediğini söylemediğin zaman gibi.”

Parmaklarımı ağzımın köşelerine bastırdım, bunu düzeltmeye çalıştım ama başaramadım. “Ne demek istediğini anlamadım.”

Gözleri parladı. “Bana bir hediyen var mı?”

Gülerek başımı salladım. “Üzgünüm, evlat. Bugün sürpriz yok.”

Winnie dudaklarını bükse de, hiç aldırış etmeden mısır gevreğine geri döndü. “Belki de seni mutlu eden bir şey düşünüyorsundur. Bay O’Brien’ı gördüğümüzde ve kedisinin sevimli olduğunu söylediğinde yüzün öyle olmuştu.”

Kahveme burun kıvırdım. Bay O’Brien, kedisini tasmaıyla şehir merkezinde gezdiren tatlı bir yaşlı adamdı. “Kedisi gerçekten çok sevimli.”

Bana, beş yaşında ama kırk yaşında gibi bilgili bir bakış attı. “Sesin marshmallow gibi yumuşadı. Bence bu, bir kedi almamız gerektiği anlamına geliyor.”

Winnie’nin mantığı etkileyiciydi. Evcil kedi alma konusundan kaçınarak tezgaha geri çekildim, sanki suçüstü yakalanmışım gibi kalbim güm güm atıyordu. Tost makinesindeki yansımamı incelemeye çalıştım ama nafileydi.

Winnie her zaman algısı keskin bir çocuktı, yaşlılarının çoğundan daha fazla. O bazı şeyleri görüyordu, hissediyordu ve gerçek şu ki, muhtemelen gerçekten farklı görünüyordum.

Çünkü kendimi farklı *hissediordum*.

Austin içime işlemişti ve onu oradan nasıl çıkaracağımı bilmiyordum.

Ben tekrar kahveye uzanırken, Winnie kediler hakkında gevezelik ediyordu ve ben kendimi kenar notları hakkında düşünürken buldum.

Okuyucuların kitapların kenar boşluklarına bıraktıkları o sessiz notlar — yarım kalmış düşünceler, altını çizilmiş kelimeler, sır gibi hissettiren narin önemsizlikler. O anları toplamayı severdim, hem kelimenin tam anlamıyla hem de başparmağımı sayfaya bastırıp o satırı işaretleyecek kadar derinden hisseden başka kimler olduğunu merak ederek. Bunu hep sevmişimdir —

benden önce gelmiş birinin kanıtı. En küçük, en samimi şekilde benim hayatıma dokunan bir hayat.

Ve şimdi merak etmekten kendimi alamıyordum: Ben geride ne bırakıyordum? Kızımın hayatına ne tür kenar notları yazıyordum? Hepsi yorucu rutinler, mikrodalgada ısıtılmış akşam yemekleri ve botlarıyla çorap giymesini hatırlatmalar mıydı? Beni bir bütün olarak mı görüyordu? Yoksa sadece her şeyi ayakta tutan iskele mi?

Ona bir göz attım — pembe yanakları, dağınık kahverengi saçları, pijama gömleğinin önünden aşağıya doğru akan mısır gevreği damlası — ve bunu kemiklerimde hissettim. Onu hayatımda hiçbir şeyi sevmediğim kadar seviyordum, ama başka ne olmam gerektiğini merak etmeye başlamıştım.

Sadece bu mu olmam gerekiyordu?

Ona, annelerin çocukları dışında hiçbir şey istemeyeceklerini mi öğretiyordum? Sorumluluk sahibi olmak, arzularını bir çekmeceye kilitleyip anahtarı atmak mı demekti?

Ben daha fazlasını istiyordum.

Onun annesi olmak yerine değil, tam da onun annesi olduğum için. Ona korkusuzca yaşamayı öğretmek istedim.

Ona kadınların karmaşık olabileceğini göstermek istedim. İstikrar isteyip yine de tutkuyla yanabileceğini. Hatalar yapıp bunlardan kurtulabileceğini. Bazen aynı anda hem rahatlığı hem de riski arzulayabileceğini.

Peki ya Austin? Onda bir şey, bana yeniden o tür bir kadın olabileceğimi hissettirdi.

Yıkıma muktedir. Sevinçlere muktedir.

Sessizce kahvemi bitirdim ve fincanı lavaboda yıkadım, tıpkı Austin'in yaptığı gibi ters çevirip yerine koydum. Winnie o sırada arka kapıya doğru gitmişti, arkasında bir battaniye sürükleyerek, Austin'in inşa ettiği bahçeye çiçek mi yoksa sebze mi ekeceklerini tek boynuzlu atıyla konuşuyordu.

Ev sessizdi. Fazla sessizdi.

Onu özlüyorum.

Onu bu kadar özlemem beni korkutuyordu, ama her şeyden çok, mutluluk anımın çok uzun zaman önce geçtiğini fısıldayan kafamdaki ses beni dehşete düşürüyordu.

ON ALTI

SELENE

YEREL KAFEMİZ ve kitapçımızın adı Crooked Spine'dı. Kitapçının sarmaşıklarla kaplı yan duvarı ile öğleden önce nadiren açılan antika harita dükkanının arasında gizlenmişti. İçerisi espresso ve eski kağıt kokuyordu; uyumsuz sandalyeler ve her adımda gıcırdayan ahşap zeminler vardı. Şişman, uykulu kediler koltuklara ve pencere pervazlarına uzanmış, krallar gibi güneş ışığının tadını çıkarıyorlardı. Winnie hepsine isim vermişti — Marmalade, Sir Pounce ve Biscuit Head gibi — ve her birini uzun zamandır tanıdığı bir dost gibi selamlıyordu. Bana pencere kenarındaki masaya oturmam için yalvarmıştı, “çünkü Biscuit Head orada kıvrılıp yatıyor,” ve tabii ki, o zaten oradaydı, camın yanında tüylü bir kağıt ağırlığı gibi tembellik ediyordu.

Kafenin kapısının üzerindeki zil her zamanki gibi narin bir tınıyla çaldı, ama ben bunu neredeyse fark etmedim. Gözlerim kucağımdaki kitaba takılmıştı; sayfaları kıvrılmış, iki kez okuduğum ama olay örgüsünden çok rahatlamak için raftan çıkardığım bir kitap. Winnie karşımda oturuyordu, bacakları masanın altında sallanıyordu, ellerine göre çok büyük görünen sarı seramik bir kaptan sıcak kakaosunu yudumlarken üst dudağına marshmallow köpüğü yapışmıştı.

Bir şeyler mırıldanıyordu — okulda öğrendiği ya da o anda uydurduğu bir melodi, aradaki farkı ayırt etmek imkansızdı — ve ben sayfadaki kelimelere kendimi kaptırmaya çalıştım, ama kelimeler bulanıklaşıyordu.

Son zamanlarda her şey bulanıklaşıyordu.

Vücudum hâlâ bana ihanet ediyordu. Gözlerimi her kapattığımda, Austin'in çeneme bastırıldığı sıcak dudaklarını, karanlıkta bir sır gibi adımı fısıldayan sesini hâlâ hissedebiliyordum. Sadece hatırlamak bile içimi eritiyordu. Şu anda bile, halka açık bir yerde otururken, uyluklarım sanki kendi iradeleri varmış gibi masanın altında birbirine sıkışlıyordu.

Ve sonra...

"En sevdiğim iki kızı burada bulmayı beklemiyordum. Beni takip mi ediyorsunuz, yoksa bu kader mi?"

Başımı kaldırdım, nabzım hızlandı.

Austin kapının eşiğinde duruyordu, güneş ışığı omuzlarına bir spot ışığı gibi vuruyordu. Üzerinde, küçük düğmeleri açık, yıpranmış gri bir Henley tişört, kalçalarına kadar inen kot pantolon ve nefes almayı gereksiz kılan o aptalca rahat gülümseme vardı.

Zaten bize doğru yürüyordu, acele etmiyordu ve tamamen kendindeydi.

Sanki bu dünyadaki en doğal şeymiş gibi masamızın kenarında durdu. Sanki oraya aitmiş gibi.

Winnie güneşin doğuşu gibi parladı. "Austin!"

Kızın sandalyesinin yanına çömeldi, tüm dikkatini ona verdi. "Bugün kakaonun tadı nasıl, ufaklık? İyi mi?"

"Annem kakaonun içmek için biraz fazla sıcak olduğunu düşündü," dedi ciddiyetle. "Haklıydı, ama krem şanti yardımcı oluyor."

Austin'in flörtöz bakışları bana doğru kaydı. "Eminim annen pek yanılmıyordur, ama senin damak tadına güvenebilir miyim?"

Kız tereddüt etmeden ona bardağı uzattı. Austin sanki içiyormuş gibi yaptı, dudaklarını şapırdatıp ciddiyetle başını salladı. "Evet. Bu sağlam bir kakao. Burada iyi bir şey yapıyorsun."

Kız gülümsedi ve sanki hiç şüphe duymadan içkisini yetişkin bir erkeğe vermiş gibi, yeniden yudumlamaya başladı. Austin'in özelliği buydu: insanlara güven hissi verirdi. Anında. Kolayca.

Peki ya ben?

Onu sanki ateşten yapılmış gibi izliyordum.

O da bana baktı. Gerçekten baktı. Sadece gözleriyle değil, daha ağır ve daha derin bir şeyle, sanki dün gecenin ateşini her santimini hatırlıyor ve hiçbirinden pişman değilmiş gibi.

Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım, sakın kalmaya çalışıyordum. “Seni bir kafe-kitapçı tipi olarak görmemiştim.”

“Sizi ikinizi vitrinden gördüm.” Tam boyuyla, etkileyici bir duruşla ayağa kalktı, gülümsemesi hâlâ alaycıydı. “Hâlâ kahve siparişinizin şifresini çözmeye çalışıyorum.”

Kaşımı kaldırdım. “Ne?”

Kollarını kavuşturdu. “Haftalardır tahmin etmeye çalışıyorum. Sürekli değiştiriyorsun. Önce vanilyalı bir şeydi, sonra tarçınlı olan.” Önümdeki köpüklü soğuk kahveye kaşlarını çatarak baktı. “Bugün buz var ve üzerine bir şey serpilmiş. Bu hindistan cevizi mi?”

Gözlerimi kırptım, sonra fincanıma baktım. “O kadar dikkat mi ediyordun?”

"Belki." Yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi. "Her gün değiştirmeyi bıraksan işler çok daha kolay olurdu."

Göğsüm sıkıştı. Onun cevabını bu kadar beğenmiş olmaktan nefret ediyordum.

Winnie sandalyesinden kalkıp masanın ucundaki küçük kitap sepetine daldı, yine mırıldanmaya başladı. Austin'in bakışları bir anlığına onu takip etti, yumuşak ve sıcaktı, sonra bana geri döndü.

“Tuhaf, değil mi? Sabahları birbirimizi görmemek?” dedi, sesi artık daha alçaktı. “Cumartesi olduğunu fark etmeden az kalsın uğrayacaktım.”

Başımı salladım, çünkü sesime güvenmiyordum. Çünkü evet. Garip geliyordu. Austin'in yanımda olması kısa sürede bana rahatlık vermişti. Sanki o hep buradaymış gibi, sanki kahkahası mutfağımıza, ayakkabıları ön kapıya ve o lanet sesi geceleri kulağıma aitmiş gibi.

Gözlerimi ondan ayırmadım, ama ilk bakışımı başka yere çeviren bendim.

"Ben bahçeye gidiyorum," dedi rahat bir tavırla. "Bahçeye birkaç bitki alayım dedim. Sen de istersen bir tane seçebilirsin... Tabii ikinizin başka planı yoksa?"

Winnie başını hızla çevirdi. “Ben de gitmek istiyorum!”

Hayır demek, bir çıkış yolu sunmak için ağzımı açtım. “Yani, gidebiliriz tabii, ama bugün izin günün. Muhtemelen bizden biraz uzaklaşmaya ihtiyacın vardır,” dedim nazikçe.

Başını eğdi, kaşları hafifçe kalktı. "Selene," dedi, sesi cilde sürtünen kadife gibiydi, "başka bir yerde olmak isteseydim, orada olurum. Sizinle vakit geçirmek bir iş değil. Sadece... olmak istediğim yer burası."

Ve bir anda, yine eriyip gidiyordum.

O, Winnie'ye elini uzattığında, ben de yavaşça başımı salladım. "Hadi gidip biraz sebze bulalım, ufaklık."

Winnie çığlık attı ve önümüze fırladı. Hâlâ sarsılmış ve hâlâ acı içindeydim, çantamı aldım.

Çıkarken yanından geçerken, Austin'in eli belimin alt kısmına değdi — bu kesinlikle tesadüf *değildi*.

"Bana böyle bakmaya devam edecek misin," diye fısıldadı, sadece ben duyabileceğim şekilde, "yoksa sonunda benim yanımda olmaktan hoşlandığını kabul edecek misin?"

Cevap vermedim, ama gülümsememi gördüğünü biliyordum.

ÇOCUK BAKIM EVİ, kasabanın kenarında, çakılın toprağa dönüştüğü, tarlaların geniş bir alana yayıldığı ve güneşin parladığı, uykuya hazırlanırken ^{yer} alıyordu. Sonbahar, havayı kurumuş yapraklar ve hasadın son kalıntılarına hâlâ yapışmış toprak gibi kokutan keskin sessizliğiyle yerleşmişti.

Bir rüzgâr esintisi altın rengi huş ağacı yapraklarını havalandırıp arabamın kaputunun üzerinde savururken, biz de otoparka girdik. Sera, öğleden sonra güneşinin eğik ışığında parılıyordu; kemerli camları sıcaklık ve yaşamla hafifçe buğulanmıştı.

Austin'in SUV'si bizimkinin yanına park etti ve o, sürücü tarafındaki kapıyı açıp gülümsedi; Winnie ise çılgınca koşum takımını çıkarmaya çalışıyordu. Bana döndü. "Sence heyecanlı mı?"

"Titriyor," diye mırıldandım, başımı sallayarak.

Austin kaşlarını oynattı. "Kadınlar üzerinde böyle bir etkim var," diye fısıldadı, sonra göz kırptı ve bana inip Winnie'nin kapısını açmam için yer açtı.

Gülüşüm boğazımda takıldı ve içimi hafif bir sıcaklık kapladı.

Winnie arka koltukta kıpır kıpırdı. "Sence şeker bezelyesi olur mu? Sonbahar bezelye ekme zamanıdır demiştin."

"Bunu bir keresinde söylemiştim." Austin başını salladı ve ona kemerini çözmesine yardım ederken gülümsedi. "Hafızan çelik gibi, evlat."

Winnie gülümsedi. "Ben çok zekiyim."

Austin'in gülümsemesi parladı, göz kamaştırıcı ve parlaktı. "Öylesin, Win."

Arabadan indim, ayaklarımın altındaki çakıl taşlarının çıtırtısı ve girişin hemen üzerinde çınlayan rüzgâr çanlarının sesiyle kendime geldim. Bir parçam hâlâ burada olduğumuza inanamıyordu. Birlikte. Etrafıma bakındım, insanların bunu fark edip etmediğini ya da kendi düşüncelerime fazla dalıp kalmış olup olmadığını merak ederek.

Austin seranın kapısını açtı ve sanki centilmenlik ona doğuştan geliyormuş gibi kapıyı bizim için tuttu. Bu bir randevu değildi... ama nedense yine de öyle hissettiriyordu.

Fidanlığın içinde, nemli malç ve sedir saksıların kokusu beni bir kazak gibi sardı. Masalar, dayanıklı yeşillikler, serin mevsim marulları ve seramik saksılardaki küçük meyve bitkileriyle doluydu

— koyu mor damarlı lahana, bodur lahanalar ve hatta kafeslerine sığmayacak kadar büyümüş birkaç geç olgunlaşan domates çeşidi. Dikim telaşı çoktan geçmiş olduğu için bahara göre daha sessizdi, ama bu sessizlikte huzur verici bir şey vardı. Nem ve içeride hapsolmuş güneş ışığı beni ısıttı, ben de ceketimi çıkarıp koluma astım.

Austin, Winnie'yi bir brokoli fidesi tepsisine doğru itti ve sanki gizli bir görevmiş gibi fısıldadı. "Sence bunları yetiştirirsen annen yer mi?"

Kız, bunun bir tuzak olup olmadığından emin olamıyormuş gibi ona gözlerini kısarak baktı. "Sadece peynire dönüşürlerse."

Benim pahasına güldüler, ama bu beni mutlulukla doldurdu. Yanaklarım gerginleşti ve kalbim doldu.

Seranın üstü uzun bir cam kemer şeklinde kıvrılıyordu, yumuşak ışık bitki sıraları ve fide saksılarının üzerine yayılıyordu, saksılara dalgalı el yazısıyla yazılmış küçük etiketler yapıştırılmıştı: fesleğen, kabak, biftek domatesi ve 1.500 yıllık mağara fasulyesi denen bir şey.

Austin, kız tüylü yaprakların üzerinde parmaklarını gezdirirken yanına çömeldi. "Konuştuğumuz şeyi hatırlıyor musun, böcek?"

en az bir tane seçmelisin.”

Kız burnunu kırıştırdı ve şüpheyle kırışik bir ifadeyle ona baktı. “Tuhaf olsa bile mi?”

“Özellikle tuhafsa,” dedi Austin ciddiyetle. “İşte bu yüzden eğlenceli.”

Kız, hâlâ minik ve kabarık tüyleri olan gökkuşağı havuç filizlerinin bulunduğu tepsiyi işaret etti. “Bunlar komik görünüyor.”

Austin sırttı. “Mükemmel.”

Kollarımı kavuşturup, rahatmış gibi görünmeye çalışarak onların birkaç adım arkasında duruyordum, ama göğsüm sıkışmış ve ceketim olmasa bile cildim çok sıcaktı. Austin, kızın başının üstünde asılı sepetleri görmesini sağlamak için onu hiç zorlanmadan kucağına aldı; sepetlerde uzun tatlı patates filizleri ve kırmızı sardunyalar vardı.

Elini kızın sırtına koydu. Kahkahası yumuşaktı.

Yine hissettim — sadece fiziksel olmayan o acıyı. “Ya eğer...” diye fısıldayan acıyı. Eğer izin verirsem beni tamamen yutacak gibi olan acıyı.

Winnie, gözü çatlamış seramik bir kurbağa heykelini işaret etti. “Onu çok seviyorum. Sence bir adı var mı?”

Austin omzunun üzerinden bana baktı ve gözlerimle buluştu. “Ne dersin, Selene?”

Gözlerimi kırptım. “Ben mi?”

“Evet,” dedi, sesi alçaktı ve neredeyse samimi bir tondaydı. “Sen kurbağaya isim verecek birine benziyorsun.”

Alaycı bir gülümseme attım. “Çok çekici.”

O sırttı. “Hadi ama. Kurbağayı hayal kırıklığına uğratma.” “Willie.” Omuz silktim ve hemen pişman oldum.

“Tek Gözlü Willie.” Austin’in sırtışı genişledi. “Mükemmel.” Willie’yi boynundan yakaladı ve heykelciği koltuk altına sıkıştırdı.

Yüzümü çevirip lavanta bitkilerinin bulunduğu tepsiyi inceliyormuş gibi yaptım, ama yine de dudaklarımın kenarında bir gülümseme belirdiğini hissedebiliyordum.

Çok fazla bitki aldık. Dupleksin arkasına yaptığı küçük yükseltilmiş yatağa sığmayacak kadar çoktu, ama Winnie çok heyecanlıydı ve ben de bu büyüü bozacak cesareti kendimde bulamadım. Kasiyer kadın, Willie’nin çatlak olduğu için büyük bir indirim yaptı ve Winnie’nin yüzü tüm bu süre boyunca gülümsüyordu.

Austin ödeme yaparken, eli hafifçe ve kasıtlı olarak belimin alt kısmına dokundu.

Nefesim kesildi ve kıpırdamadım.

"İyi misin?" diye fısıldadı, sesi sadece bana yönelikti. "Biraz... telaşlı görünüyorsun."

Yutkundum, nabzım hızla atıyordu. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Eli kıpırdamadı. "Elbette bilmiyorsun."

Ben cevap veremedim Winnie'ye döndü, ama avucunun sıcaklığı benden ayrıldıktan sonra da uzun süre kaldı.

Güneş ışığına geri adım attığımızda, kollarımız fide bitkileriyle ve ihtiyacımız olmayan seramik bir hayvanla doluydu. O, kolunun altındaki kadife çiçeklerini düzeltti ve bana bir göz attı. Ceketimi çıkardığım için havadaki soğuğu hissetmem gerekirdi, ama Austin'in dokunuşunun sıcaklığı sanki cildime kazınmış gibi kalmıştı.

"Evde görüşürüz," dedi rahat bir şekilde.

Ev.

Bu sözler kalbimi bu kadar sıkıştırmamalıydı, ama sıkıştırdı.

ON YEDİ

AUSTIN

Çiçekçiye yaptığımız geziden bu yana bir hafta daha geçmişti. Kapıları açıldığında ben ön verandada oturuyordum.

Selene, Winnie ile birlikte dışarı çıktığında paslı sineklik tanıdık bir gıcırtı çıkardı; ikisi de öğleden sonra ışığının altın rengi parıltısına bürünmüştü. Winnie, sanat dersinde olan bir olayı anlatıyordu; parıltılı bir şey, belki de yapıştırıcı ve Harper adında birinin karıştığı çok dramatik bir ihanet vardı.

Selene, arkalarındaki kapıyı kapatırken gözleri benimkilerle buluştu. Yorgun görünüyordu, ama o sıcak, uzak türden bir yorgunluktu; uykusuzluktan çok, bir anda kendinin çok fazla parçasını bir arada tutmaya çalışmaktan kaynaklanan türden bir yorgunluk.

Yavaşça ayağa kalktım, bir elimi verandanın korkuluğuna dayadım ve hafif bir gülümseme attım. "Cuma gecesi için büyük planlar mı var?"

"Babasını bekliyoruz," dedi, Winnie'nin kapüşonlu sweatshirt'ünün kolunu bileğine kadar indirerek. "Hafta sonu için onu almaya gelmesi gerekiyor."

Sözleri dilinde tarafsız geliyordu, ama omuzlarının gerilmesi gerçeği ele veriyordu.

Winnie kaldırımda dönüp duruyordu, sırt çantası minik vücuduna çarparak zıplıyordu. "Yol için tarçınlı kek yaptık."

"Ben gözetimdeydim," diye açıkladı Selene gülümseyerek. "Bu da çoğunlukla otuz saniye aralıklarla 'Lütfen hamuru yemeyi bırak' demek anlamına geliyordu."

Kıkırdadım ve ellerimi kot pantolonumun ceplerine soktum. "Muhtemelen gitmeliyim. Sana biraz alan açayım."

Bana baktı, gözlerinden okunamaz bir şey geçti. Sonra başını salladı. "Hayır. Sorun yok."

Hastalıklı bir merak içimi kemiriyordu, bu yüzden kaldım.

En az on dakika geçti, güneşin çatıların arkasına batması için yeterince uzun bir süre. Gölgeler çimlerin üzerine uzanıyordu. Winnie merdivenlerin yanında bağdaş kurup oturmuş, yaprakları renklere göre sıralarken kendi kendine konuşuyordu.

Siyah sedan nihayet kaldırıma yanaştığında, Selene'nin sanki bir dalga geliyormuş gibi kendini hazırladığını gördüm.

Arabanın kapısı açıldı ve düzgün bir gömlek ve koyu renk kot pantolon giymiş bir adam indi. Elinde telefonu vardı, ışık azalmaya başlamış olmasına rağmen güneş gözlüğü hâlâ takılıydı.

Sıradan bir sohbet "pedagoji" gibi kelimeler kullanan ve etrafındaki herkesin düşünceli bir şekilde başını sallamasını bekleyen bir adama benziyordu.

Winnie, adam küçük kızına doğru acele etmeden yürürken dik durdu. Gözleri verandayı taradı ve bana takıldığında durakladı bana takıldı.

Bakışları benden evin ön cephesine, sonra tekrar bana döndü ve Selene'ye "Yeni komşu mu?" diye sordu. Bana elini uzattı. "Merhaba, ben Brian."

Hemen cevap vermedim, çünkü o pislik Winnie'ye selam bile vermemişti.

"Brian, ben..." Selene'nin yüzünde bir duygu parladı, ama tam olarak ne olduğunu anlayamadım; belki yorgunluk ya da hayal kırıklığıydı.

Ayağa kalktım ve elimi onun eline koydum. Ağzımı açmadan, Winnie verandanın basamaklarını tırmanıp yanıma geldi ve tüm özgüveniyle, "O komşu değil, benim dadım!" dedi.

Gülmek için kendimi zor tuttum. Komik olmadığı için değil, ki komikti, ama Brian'ın çenesinin seğirmesinden dolayı. Son basamaktan inen Selene'ye baktı; Selene kollarını göğsünde kavuşturmuş, gözleri okunamaz bir ifadeyle duruyordu.

Brian memnun görünmüyordu. "Evde kalacak birini işe aldığını bilmiyordum, Sel," dedi, sesi hafifti ama rahat değildi.

Bir an — sadece bir an — bir şey söylemeli miyim, yoksa onun bu iğneleyici sözünü görmezden gelmeli miyim diye düşündüm, ama yapamadım.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Brian. Ben Austin." Sakin ve kararlı bir şekilde öne çıktım, sesim düzgündü. "O emin ellerde. Önemli olan da bu, değil mi?"

Hangi "o"dan bahsettiğimi belirtmemiştim, ama bunu onun yorumuna bırakmıştım. Brian, başka bir şey söyleyecekmiş gibi başını eğdi, ama bir parça da olsa kendini koruma içgüdüsü vardı herhalde, çünkü kendini tuttu.

Selene hiç irkilmedi. "Winnie'nin sırt çantasında ihtiyacı olan her şey var. Pazar akşamı saat altı buçukta eve dönmesini bekliyorum. Lütfen yine geç kalma."

Brian Winnie'ye bakıp gülümsedi. "Gidelim. Zaman geçiyor."

Selene'ye baktı. "Pazar günü döndüğümde film gecesi yapabilir miyiz?"

Selene, kızı sorusunu bitirmeden diz çöküp kollarını kızının omuzlarına doladı. "Elbette canım. Seni her dakika özleyeceğim."

Tekrar sarıldılar ve elinin kızının omzunda kalma şekli beni etkiledi, sanki çok çabuk bırakırsa bir şeyler bozulacakmış gibi.

Arabanın kapısı kapandı, motor çalıştı ve caddenin sonunda gözden kayboldular.

Selene kaldırımda kalıp, onlar uzaklaşırken yolu izledi. Sanki kendi derisinin içinde kalmaya çalışır gibi kollarını kendine dolamıştı. Gözleri, yolun virajının arkasında kaybolana kadar kırmızı arka lambaları takip etti.

Yanına yaklaştım, ona dokunmadan. Sadece orada durdum. "İyi misin?" diye sordum.

Sanki bütün gün nefesini tutmuş gibi bir nefes verdi. "Bundan nefret ediyorum," dedi. "Onun gitmesini izlemekten. Her seferinde berbat bir his."

Hiçbir şey söylemedim, sadece bekledim. Gerçek, hâlâ gözlerinin arkasında şekilleniyordu.

"Ama" diye yavaşça nefes verdi, "bir saniye nefes almak da biraz rahatlatıcı. Bu benim için çok kötü bir şey, değil mi?"

“Hayır,” dedim başımı sallayarak. “Bu gerçek. Çok çalışıyorsun ve bazen mola vermek yanlış değil.”

Selene dönüp bana baktı. Gerçekten baktı. Gözleri yorgundu, ama arkalarında bir şey vardı — sanki uzun zamandır kilitli kalmış bir parçası yüzeyin altında kıpırdanıyor ve değişiyordu. Henüz ortaya çıkmaya hazır değildi, ama bir parçası inşa ettiği duvarlardan kurtulmaya çok yakındı.

Ona hissetmesi gereken her şeyi hissetmesi için alan tanımak amacıyla bir adım geri attım. Boğazımı temizledim. “Bir kez olsun başkası akşam yemeği hazırlasa ne dersin?”

Kaşlarını şüpheyle kaldırdı. “Teklif mi ediyorsun?”

“Ben sadece yakışıklı değilim,” dedim gülümseyerek. “Yemek de yapabilirim.”

Kollarını kavuştururken yüzünde bir gülümseme belirdi. “Öyle mi?”

Göğsüm sıkıştı. “Evet. Sen otur, ben sana yemek yapayım. Hatta şarap bile olabilir.”

“Hmm . . .” Selene başını salladı ve verandanın merdivenlerini çıktı. Evet demedi, ama hayır da demedi.

Sadece dönüp dubleksin kendi tarafındaki kapıyı açtı ve ben de onu içeriye kadar takip ettim.

Selene, sanki hâlâ bir felaketin yaşanmasını bekliyormuş gibi evin içinde dolaştı.

Ayakkabılarını çıkarmamıştı. Kollarını kavuşturmuştu, sanki bir parçası görünmez bir iplikle kendini bir arada tutuyormuş gibi. Arkamızda kapanan kapının sesi olması gerekenden daha yüksek yankılandı, sanki ikimizin de henüz kabul etmek istemediği bir sınırı işaret ediyormuş gibi.

Hiçbir şey söylemedim. Sadece botlarımı çıkardım, lavaboda ellerimi yıkadım ve bunu yüzlerce kez yapmışım gibi dolapları açmaya başladım. Çünkü gerçekte, yapmıştım. Mutfağında o kadar çok dolaşmışım ki zeytinyağının nerede olduğunu, en keskin bıçağını nerede sakladığını ve baharat kavanozlarını düzgün, kıvrımlı bir el yazısıyla nasıl etiketlediğini biliyordum.

Arkamda duruyordu. Bakışlarının ağırlığını hissedebiliyordum; alçak, uzun ve meraklıydı, boynumun arkasındaki deriyi gerginleştiren bir şekilde.

"Fazla bir şeyim yok," dedi bir süre sonra. "Birkaç sebze. Belki biraz makarna."

"Ben bekâırım. Daha azıyla da idare ettim," dedim, dönüp ona gülümsedim. "Sıradan bir kabak ve yarım kutu spagetti ile neler yapabileceğimi hiç görmedin."

Kahkaha patladı. Mutfak kapısına yaslandı ve sonunda kollarını açtı. "Bu senin baştan çıkarma tekniğin mi? Yorgun bekar anneleri ahlaklarını unutana kadar beslemek mi?"

Soğanı dilimlerken sııttım. "Sadece tarçınlı kek ve baştan çıkarıcı kokanlara."

Bu sözüm ona tam bir gülümseme kazandırdı. Bunu bir zafer olarak kaydettim.

Radyo hâlâ yerel bir istasyona ayarlıydı; cızırtılı vokalleri ve hüzünlü gitarıyla odayı en güzel şekilde daha da daraltan yumuşak bir indie parçası çalıyordu. Sesini birazcık açtım. Müzik, sessizliği silmeye çalışmadan onu doldurmaya yetiyordu.

Mutfakta alışılmış bir rahatlıkla dolaştım; suyu kaynattım, sıcak tavaya sebzeleri attım, sarımsak ve tereyağından lezzet çıkardım.

Selene, elinde bir kadeh kırmızı şarapla mutfak adasındaki tabureden beni izliyordu. Ben sormamıştım. Sadece şarabı doldurup ona uzattım, elimi uzatırken parmaklarım onun parmaklarına değdi ve o çekilmedi, bu durumdan büyük keyif aldım.

Beynimde bir şey çırpındığında boğazımı yuttum. "Sana bir şey sorabilir miyim... Winnie hakkında?"

Selene bana gözlerini kırptı, ama başını salladı.

"Sen ve Brian evliydiniz, değil mi? Ama Winnie senin soyadını taşıyor. Bu nasıl oldu?"

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Yaklaşık bir yıl önce kızlık soyadım olan Darling'e dönmek istediğime karar verdim. Winnie de bunu sevdi. Brian bana karşı çıkmadı... ve sorun da bu zaten. O hiçbir şey için mücadele etmezdi, ben dahil."

Selene, anlattığı şey sanki çok da önemli bir mesele değilmiş gibi alaycı bir tavır takınsa da, boğazım düğümlemişti. Bir erkeğin bu ikisi için dünyanın sonuna kadar mücadele etmeyeceği bir dünya hayal edemiyordum.

“Sonra,” diye devam etti Selene, “soyadlarımızı değiştirdiğimizde, beni yeni bir ikinci isim almaya da ikna etti. Winifred Elizabeth *Amaryllis* Darling çünkü...”

“Amaryllis ‘ışıltı’ anlamına gelir,” diye gülerek sözünü tamamladım. “Biliyorum, bana söylemişti.” Akşam yemeği için malzemeleri çıkarmaya devam ederken başımı salladım. “O  ocuk gerçekten başka bir şey.”

“ yle.” Selene’nin kahkahası yumuşak ve melodikti. Sonra radyoya eşlik ederek mırıldandı ve beni çalışırken izledi. “Bunu sık sık yapar mısın?” diye sordu sonunda, sesi alçak ve biraz pürüzlüydü.

“Güzel kadınların mutfaklarında yemek mi pişiriyorsun?” Omzumun üzerinden baktım, tam da yanaklarında beliren kızarıklığı yakalayacak kadar zamanında. “İstediyim kadar sık değil.”

Gözlerini devirdi ama dudakları kıvrıldı. “Sen imkansızsın.”

“Ben bir zevkim,” diye düzelttim, dolaptan iki tabak alarak. “Lütfen arkadaşlarına söyle.”

O alaycı bir şekilde güldü. “Arkadaşlar için vaktim yok. Arkadaşlarım kız kardeşlerimdir ve onlar beni sevmek zorundadır.”

“Akşam yemeği için vaktin var,” dedim. “Bu bir başlangıç.”

Akşam yemeği basitti: sarımsak, kavrulmuş domates ve makarnanın ısıısıyla eriyen tuzlu Parmesan peyniri parçalarıyla harmanlanmış makarna. Masada yedik, dizlerimiz birbirine değiyordu, omuzlarımız gereğinden fazla birbirine yakındı. Selene  atalını yavaşça döndürdü, biz hiçbir şey hakkında konuşurken lokması havada asılı kaldı: eski öğretmenler, pişirilen en kötü yemekler, kızının her otun sevgiye ihtiyacı olan bir  i ek olduğunu ısrarla söylemesi.

Selene şarabı her yudumladığında daha kolay gülüyordu ve ben o sesi sanki daha sonra kullanmak üzere cebime atabileceğim bir şeymiş gibi tadını  ıkarıyordum. Bir lokma alırken inledi—sikimi titretmeye yeten samimi, keyifli bir ses—ve ben neredeyse çatalımı d ş recektim. O farkına bile varmadı, sadece sırttı ve bir lokma daha aldı.

Yemeğimizi bitirdiğimizde, ben bulaşıkları lavaboya götürürken Selene, sanki şarabında cevaplar bulabilecekmiş gibi kadehine baktı. Kadehi eğdiğinde ışık kadehin içinde yansıdı, tam da kenarından bir damla damlayıp alt dudağına düşecek kadar.

Beynim kısa devre yaptı.

Dili onu yakalamak için dışarı çıktı ve yemin ederim ne yaptığımı unuttum. Elim spatula etrafında sıkılaştı.

Vücudumdaki her kas, kendimi tutmak için gerildi. "Selene."

Gözlerini yavaşça ve merakla kaldırdı. "Hmm?"

"Buraya gel." Sesim alçak ve emrediciydi.

Gözlerini kırptırdı, bardağı hâlâ elinde tutuyordu, sonra sandalyeden kayarak mutfak zeminini geçti. Benden bir adım önde durdu, vücut ısını hissedebileceğim kadar yakındı. Boğazında takılan nefesini hissedebileceğim kadar yakındı.

Elimi uzattım ve başparmağımı alt dudağının altına sürttüm. Cildi sıcak ve yumuşaktı.

"O şarap damlası," diye mırıldandım. "Aklımdan çıkmıyor ."

Hareket etmedi. Geri çekilmedi.

Eğildim ve onu öptüm—yavaş ve kasıtlı bir şekilde, sadece şarabın değdiği yere dilimi hafifçe değdirdim.

Tadı ekşi meyve, günah ve kendime izin vermediğim bir şey gibiydi.

Nefesi kesildi. Elindeki kadeh hafifçe eğildi.

"Sen beladan ibaretsin," diye mırıldandım, sesim kısılmıştı.

Selene'nin bakışları ağızma indi. "Sen de almamam gereken iyi kararlar gibi tadıyorsun."

Elinden bardağı alıp tezgaha koydum.

Sonra başımı eğdim. "Ya başka bir yerden tatmak istersem?"

Göz bebekleri büyüdü, siyah renk ela rengini yuttu. Ellerimi kalçalarına doladım, masanın kenarına çarpana kadar onu geriye doğru yönlendirdim.

Beni durdurmadı.

Yine şarap kadehine uzandım ve onu aramızda tuttum. "Ne zaman durmam gerektiğini söyle."

Hiçbir şey söylemedi, ama çenesini kaldırdı.

Ben de kadehi eğdim —sadece biraz— ve şarabın yavaşça bir şerit halinde boğazının çukurundan göğsünün dolgunluğuna doğru, elbisesinin kıvrımlarını takip ederek akmasına izin verdim.

Selene titredi.

Ağzımla o yolu takip ettim. Dilim cildine dokunduğunda nefesi kesildi. Şarap düştüğü yerde serindi, ama cildi altında yanıyordu. Yolu yavaşça, kasıtlı olarak takip ettim, dudaklarımın saygı ve açlık arasındaki ince çizgiyi okşamasına izin verdim. Parmakları masanın kenarına kıvrıldı, vücudu gerginleşti ve ağzımın altında titredi.

Boğazının çukurunun hemen altında durup yukarı baktım. "İyi misin?"

Küçük, keskin bir baş sallamayla "Evet" dedi.

Sesi, çok uzun zamandır kendine izin vermediği bir şeyin eşliğindeymiş gibi titriyordu.

Şarap kadehini masaya bıraktım ve ellerimi dizlerinin arkasına doladım, nefes alışını sığlaştıran ve elbisesi uyluklarının etrafında toplanana kadar onu nazikçe ayırdım. Avuç içlerim cildinde yavaş ve istikrarlı bir şekilde kaydı, dokunduğum her yerde onu yere sabitledi. Öne eğildim, ağzım uyluklarının içini yalarken, külotunu uyluklarından aşağı çekerken onun sıcaklığını ve havada kalan hafif kırmızı şarap kokusunu tattım.

Onu izlemek için durakladım, elbisesi kalçalarında toplanmış, amcığı çıplak ve bekliyordu. Bacaklarının arasına yerleşmeden önce gömleğimi çıkardım. Selene, onu yaladığımda —sadece bir kez, yavaş ve emin bir şekilde— nefesini tuttu, sonra da sanki açlıktan ölüyormuşum ve beni hayata döndürebilecek tek şey buymuş gibi yüzümü bacaklarının arasına gömdüğümde yine nefesini tuttu.

Adımı inledi — sessiz, boğuk ve yıkılmış bir sesle. O sesin içinde yaşayabilirdim.

Sırtı kavislenirken masa gıcırdadı, parmakları sanki beni kendine çekmek mi yoksa itmek mi istediğini bilemiyormuş gibi saçlarıma dolandı. Durmadım. Bacakları titreyene, nefesi kesik kesik olana, uylukları omuzlarımı sıkıca kavrayana kadar durmadım.

Bir iniltiye dönüşen bir nefesle orgazm oldu, tüm vücudu ellerimin altında titriyordu.

Onun sakinleşmesine izin verirken dizinin içini öptüm. Onu, çılgın ve bitkin halde izledim ve kendimi tamamen kaptırdığımı anladım.

"Bana daha fazlasını istetiyorsun," diye mırıldandım, alnımı alnına dayayarak.

Selene bana şaşkın ve kızarmış bir şekilde gözlerini kırptı. "Daha fazlası mı?"

Şarap kadehini tekrar almak için biraz geri çekildim, kalan şarabı çalkaladım ve son damlasını göğsümün ortasından aşağı akıtmaya bıraktım. Şarap, göğüs kemiğimin izini takip ederek kasların çıkıntılarına takıldı, sonra daha aşağıya kaydı.

Sonra kot pantolonumun kemerini çözdüm, pantolonu aşağı indirdim ve şarabın aşağı akmasına izin verdim.

Selene'nin gözleri karardı.

Kırmızı şarap karın kaslarımın üzerinden akıp, kalçalarımın V şeklindeki kıvrımlarından süzüldü ve çoktan sertleşmiş, onu arzulayan kalın penisimin boyunu boydan boya ıslattı.

Elimi penisimin tabanına doladım ve ona çarpık bir gülümseme attım. "Hâlâ susadın mı, Selene?"

Gözleri yarım saniye benimkilerle buluştu, sonra masadan kayarak dizlerinin üzerine çöktü.

Önce eli geldi—sıcak ve emin, parmakları sanki nasıl hoşuma gittiğini zaten biliyormuş gibi beni sardı. Ağzı da onu takip etti, yavaş ve yıkıcı, sanki tadı ezberlemek istermişçesine dili şarapla ıslanmış derime dolanıyordu.

İnledim, bir elim masaya dayalı, diğeri ise saçlarına gömülmüştü.

Siktir.

Etrafımda mırıldandı, neredeyse dizlerimin titremesine neden olacak kadar kendini beğenmiş küçük bir ses. Ağzı sıcak, ıslak ve mükemmeldi, sanki ona ne yapacağımdan korkmuyormuş gibi santim santim aşağı kayıyordu. Dudaklarının kalın penisimin üzerinde kayışını izlerken nefesim kesildi, elinin tabanında bükülüğü, sanki beni mahvetmek istermişçesine ağızıyla uyumlu bir şekilde çalışıyordu.

"Tanrım, Selene." Sesim çatladı, elim saçlarını daha sıkı kavradı. "Sen bunun için yaratılmışsın, değil mi?"

Cevap olarak inledi, sesi içimde titreşti. Kalçalarım sarsıldı.

Dili, penisimin altını yaladı, oradaki damarı takip etti, sonra yanaklarını içe çekip beni daha derine aldı. Gözlerim geriye devrildi. Boğazının çalıştığını hissedebiliyordum, refleksiyile savaşıırken ve beni yutarken başımın etrafındaki yumuşak sıkışmayı hissedebiliyordum.

Aşağı baktım ve lanet olsun, kirpikleri ıslaktı.

Bir kez öğürdü, nefes nefese geri çekildi ve tükürüğü dudaklarını ve çenesini ıslattı. Eli hiç durmadan hareket ediyordu. Gözleri benimkilere doğru kalktı, cam gibi ve vahşi.

"Lanet olsun," diye inledim, göğsüm inip kalkıyordu. "Böyle çok güzel görünüyorsun. Gözlerin yaşar, ağzın benimle dolu. Bunun bir erkeğe ne yaptığını biliyor musun?"

Gözlerimi ondan ayıramıyordum. Dokunmaktan kendimi alamıyordum. Başparmağımla çenesini nazikçe okşadım, sonra parmaklarımı yine saçlarına geçirdim, boşalmamak için ne kadar mücadele ettiğimi kanıtlayan bir şefkatle hareketlerini yönlendirdim.

Inledi, sanki bir şeyi kanıtlamak istiyormuş gibi —çünkü tekrar aşağı indi, bu sefer daha derine, kararlı bir coşkuyla beni boğazının derinliklerine aldı. Tekrar yutkunurken tırnaklarını uyluklarıma geçirdi ve o anda neredeyse kendimi kaybediyordum.

"Siktir... aynen öyle. Al onu, bebeğim. Her bir santimini al." Kalçalarım yavaş ama ısrarcı bir şekilde öne doğru sallandı ve o da bana izin verdi. Etrafımda inledi — mahvolmuş ve istekli — ve o ses, o his, o mutlak güven, içimdeki derin bir şeyi kırdı.

"Ne kadar uslu bir kızsın," diye homurdandım, onu sabit tutmak için tutuşumu yeterince sıkılaştırdım. "Boğazını sanki benimmiş gibi sikmeme izin veriyorsun."

Sanki kanıtlaması gereken bir şey varmış gibi, ya da dudakları ve diliyle beni sahiplenmesi gerekiyormuş gibi emdi.

Ve başardı.

Çünkü artık ben onundum. Geri dönüş kesinlikle yoktu.

Artık dayanamayacak hale geldiğimde — zevkin keskin kenarı dayanamayacak kadar sıkı sarıldığında — onu yukarı çektim, kollarıma aldım ve sanki elimde kalan tek dil buymuş gibi onu öptüm.

Bacakları belime dolandı. Elbisesi kalçalarında toplanmıştı. Kalçasını kavradım ve onu masanın kenarına doğru sertçe ittim, sikimin başını girişine doğru ittim.

"Bunu istiyorum." Gözlerim bir an olsun onunkilerden ayrılmadı.

O da yutkundu ve başını salladı. "Ben de."

Kot pantolonuma uzandım ve cüzdanımda sakladığım prezervatifi çıkardım. Bu kibirli bir hareket değildi, tedbirli bir hareketti. Selene'nin bu hafta sonu yalnız olacağını biliyordum ve içimdeki umut dolu bir parça, hazır olmadan işlev göremiyordu.

Prezervatifi penisimin boyuna doğru indirdim ve yavaş, yıkıcı bir hamlede onun içine girdim.

İkimiz de nefesimizi tuttuk.

Selene omuzlarımı kavradı, ben onu doldururken nefesi kesildi. Elim sırtında yukarı kaydı, onu sıkıca sarıldım, alnımı alnına dayadım.

"Ben buradayım," dedim, sesim alçak ve pürüzlüydü.

Sonra hareket etmeye başladım. Yumuşak değildi. Yavaş değildi. Kendime izin vermediğim her şeydi. Ondan sakladığım her şey, artık kaçamayacağım bir fırtına gibi serbest kalmıştı.

Adımı yalvarır gibi inledi.

"Söyle," diye homurdandım, onu o kadar derinden sikiyordum ki çığlık attı. "Bana ihtiyacın olduğunu söyle."

"Evet," diye nefes nefese söyledi. "Tanrım, Austin, evet... buna ihtiyacım var. Lütfen durma."

Sözleri beni mahvetti. Daha sert, daha vahşice devam ettim. Bir elim masaya dayalı, diğer elim ise onu bırakma düşüncesine dayanamıyormuşum gibi ensesini tutuyordu. Ona verdiğim her şeyi kabul etti, vücudu etrafımda kasıldı, ağzı teslimiyetle açıldı.

"O kadar iyi hissettiriyorsun ki," diye boğuk bir sesle boğazına fısıldadım. "Sanki bunun için yaratılmışsın. Benim için."

Altımda çözülüyordu, vücudu titriyordu, masamız ağırlığımız altında inliyordu, ta ki o parçalanana kadar. Bana sarılışımdan, çığlık atıp yüzünü boynuma gömmesinden, vücudunun benimkini o kadar sıkı kavramasından, gözlerimin önünden yıldızlar geçene kadar, onun parçalandığını hissettim.

Bir nefes sonra ben de onun peşinden doruğa ulaştım, tenine küfrederek, içini boşaltırken kalçalarım titriyordu.

Tekrar nefes alabilmem tam bir dakika sürdü.

Nerede olduğumuzu, kim olduğumuzu hatırlamak zordu ama onu asla bırakmadım.

Alnı benim alnıma yaslanmıştı. Nefesi dudaklarımın dudaklarımı okşuyordu.

"Sanırım," diye mırıldandım, hâlâ onun içinde gömülüydüm, "sen beni resmen
beni mahvettin."

Selene'nin gözleri açıldı, sersemlemiş, yumuşak ve biraz donuk bir bakışla.

Sonra gülümsedi.

ON SEKİZ

SELENE

BİR AN ORADA KALDIM — masanın kenarına tünemiş, bacaklarım çıplak ve titriyordu, Austin'in göğsü hâlâ benimkine bastırılmıştı. Parmaklarım saçlarında, artık gevşek, bir dakika önceki gibi sıkı sıkıya tutunmuyordu. Aramızdaki hava sıcaktan parıldıyordu, ama daha soğuk bir şey çoktan derimin altına sızmaya başlamıştı.

Hâlâ beni kucaklıyordu ve en son ne zaman birinin benden istemeden bunu yaptığını hatırlayamıyordum.

Nefes alıp veriş bana doğru hareket ediyordu, düzenli ve sağlam. Bunun nasıl bir his olduğunu unutmuştum. Başka bir kişinin, beklenti ya da özür dilemeden sadece orada olmasıyla oluşan o yavaş, sakın ritim.

Sadece bir erkeğin kollarında bir kadın olmak.

Vücudum doygun, en güzel şekilde ağrıyordu, ama düşüncelerim... Onlar pek işbirliği yapmıyordu. Zaten dönüp duruyorlardı, hazırlıklı olmadığım bir akıntı gibi beni dibe çekiyorlardı.

Az önce ne halt etmiştim ben? Yine.

Durduramadan dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Austin başını eğdi, ağzı sanki doğuştan gelen bir hareketmişçesine çenemin kenarına değdi. O kadar nazikti, o kadar içgüdüsel ki, neredeyse beni mahvedecekti.

"İyi misin?" diye sordu, sesi alçak ve pürüzlüydü, sesi sönüp gittikten sonra bile unutamayacağın türden bir ses.

Çok hızlı bir şekilde başımı salladım. "Sanırım."

Ağzının köşesinde bir gülümseme belirdi. "Bacaklarımı hissetmiyorum."

Derin bir nefes aldım, gülmeye alıştıam ama sesim zayıf ve tuhaf ıktı. Hafifçe kıpırdandım, masanın soğuk kenarı uyluklarıma bastırıyordu; bu, h    yarı çıplak ve tamamen açıkta olduğumu hatırlatıyordu. Sadece fiziksel olarak değil, derinin ötesine geçen bir şekilde. Elimi uzattım, parmaklarım biraz titreyerek elbisenin eteğini yerine çekip bacaklarıamın üzerindeki kumaşı düzelttim.

Austin gözlerini kaçırmadı. Sinsi sinsi bakmadı ya da şaka yapmadı. Sadece beni izledi—sessiz, tam orada ve boğazımı d ğ mleyen bir saygıyla.

Tüm bu samimiyet, ağır ve biraz da tuhaf bir şekilde etrafımızı sardı. Bu, seksten değil, ondan sonra gelen şeyden kaynaklanan bir bağdı. Beni en güzel şekilde mahvettikten sonra evimde duran, sanki kutsal bir şeymişim gibi bana bakan bir adam.

İ amaşırımın yerde bir yerlerde olduğuna emindim, ama mesele utangaçlık değildi.

Bir bariyere ihtiyacım vardı. Bir şeye. *Herhangi bir şeye.*

Gerçek şu ki, kendime geldikçe, tehlikeli bir şey yaptığımı daha fazla fark ediyordum.

Onu içeri almıştıam.

Sadece yatağıma ya da masama değil, Brian'ın bana hem fazla hem de yetersiz olduğumu söylediği günden beri sıkı sıkıya kilitli tuttuğum o alana.

Austin'in yıllardır var olmayan halimi görmesine izin vermiştim ve bu iyi hissettirmişti.

Çok iyi.

Masadan kayarken o hala beni izliyordu, gözleri elbisemin kalalarıamı örtmek için aşağıya doğru dalgalanışını takip ediyordu. Ardından gelen sıcaklık dalgasını görmezden gelmeye alıştıam. Beynim elinden gelen her türlü uyarı sinyalinini gönderiyor olsa da, vücudum onu hala çok iyi hissediyordu.

Austin sessizce nefes vererek tezgahıtan itildi. "Bana bir saniye ver," diye mırıldandı, geçerken elini koluma hafifçe sürerek. Kot pantolonunu aldı ve koridordan geçerek tuvalete doğru kayboldu. Yere attığım i amaşırlarıamı aradım. Onları buruşuk bir yığın halinde buldum, tekrar giydim ve titrek bir el ile eteğimi düzelttim.

Geri döndüğünde — göğsü çıplak ama fermuarını çekmiş ve biraz daha sakinleşmiş halde — tezgaha yaslandı, kollarını göğsünde kavuşturdu, loş ışıkta altın rengi parlıyordu.

"Şey." Saçlarımı elime aldım ve tekrar gülmeye çalıştım. "İşler çabuk tırmandı."

"Şikayetim yok," dedi gülümseyerek. İşte oradaydı. O sırtı. O *kıvılcım*. Başından beri görmezden gelmem gereken şey. Bunun yerine, göğsümde adını koyamadığım bir şeyin çarpmasına neden oldu.

Cevap vermedim, bunun yerine, ağzını ve aletini nasıl kullanacağını çok iyi bilen bir adamın bacaklarının arasında bulunmamışım gibi mutfakta dolaşmaya başladım.

Başını eğdi, bana tam olarak bakmıyordu. "Beni kovacağın kısım bu mu?" Austin'in sesi hafifti, ama ses tonunda ince bir incinme vardı. Soru hafifti, neredeyse alaycıydı, ama beklediğimden daha ağır bir etki yarattı.

Gözlerimi kırptım. "Ne?"

Sonra döndü, gözleri benimkilerle buluştu ve bakışları fazlasıyla anlamlıydı. "Sorun değil. Duygularımı incitmeden nasıl söyleyeceğini bulmaya çalışıyorsun."

Ağzımı açtım, sonra tekrar kapattım, çünkü... kahretsin, haksız değildi.

Ben de bunu düşünüyordum. Onun gitmesini istediğim için değil, ama o ne kadar uzun kalırsa, bunun sıradan bir şeymiş gibi davranmak o kadar zorlaşıyordu. Onu tekrar arzulamadığımı, seksle hiçbir ilgisi olmayan şeyler için arzulamadığımı iddia etmek o kadar zorlaşıyordu.

Belki de beni en çok rahatsız eden şey buydu; buraya ne kadar doğal bir şekilde uyum sağlaması. Benim alanıma. Bu ana. Sanki ben farkında olmadan hayatlarımızın kenarları birbirine dikilmiş gibi.

Onu mutfağın köşesinden izledim, kaçıp kaçmayacağını tartışan bir kadın gibi kapı eşiğine yaslanmışım. Bu yüzden, duygularım o kadar karmaşık hale geldiğinde her zaman yaptığım şeyi yaptım.

Kaçtım.

"Akşam yemeği için teşekkürler," dedim, sesim yumuşaktı. "Ve... her şey için."

O hiç irkilmedi. Austin gülümseyerek başını salladı ve lavaboya döndü. Tabakları yıkamaya başladı, bronzlaşmış teni ortaya çıktı, oraya aitmiş gibi hareket ederken ön kolları kasıldı.

Ayağa kalktım ve tam da bu senaryoda kendimi nasıl bulduğuma tamamen şaşkın bir şekilde bakakaldım.

Sonra bir şarap kadehini masaya koydu ve yanıma yaklaştı; o kadar yaklaştı ki, yine kokusunu aldım; odun dumanı, sıcak ten ve hafif bir narenciye kokusu.

Parmakları, yanağımdan sarkan bir saç telini kenara itti.

"Selene," dedi, sadece ismimi söyledi. Soru yoktu. Yalvarma yoktu. Sadece... ben.

Bu, o masada yaptığımız her şeyden daha samimi bir etki yarattı

Şakaklarımı tüy kadar hafif bir öpücükle öptü ve çarpık bir gülümsemeyle geri çekildi. "Bilgin olsun, acelem yok."

Gülmekle iç çekmek arasında bir şey gibi bir ses çıkardım. "Seni kovmuyorum."

"İyi." Sanki bu konuyu halletmiş gibi, en azından bir süreliğine kalabileceğini biliyormuş gibi lavaboya döndü.

Tezgahın üzerindeki hoparlörden hâlâ hafifçe müzik geliyordu — hüznü ve halk müziği tarzında bir şey, odanın her yerini mum ışığı gibi saran neşeli bir gitar eşliğinde. Austin, sanki bu sıradan bir geceymiş gibi, son bulaşıkları yıkarken fısıldayarak mırıldanıyordu; oysa bu gece, yıllardır hiç kimsenin görmediğinden daha fazlasını ona göstermiş olduğum geceydi.

Bir bulaşık havlusu almak için arkamdan geçerken eli belimin alt kısmına değdi ve gereğinden fazla uzun süre orada kaldı.

Gerek yoktu ama ben tezgâhı silmekle meşgul oldum. Zihnim müzikten daha gürültülüydü. Bulaşıklardan ya da buzdolabının uğultusundan daha gürültülüydü.

Mesele sadece onun kalması değildi. Mesele, *kalış şekliydi.*

Acele etmeden. Rahatsız edilmeden. Sanki eğlenceli, komik ya da misafirperver olmama gerek yokmuş gibi. Sanki sadece burada, mutfağımda, onun yanında nefes almam yeterliymiş gibi.

Yutkundum ve tezgahın kenarına yaslanarak, bardakları kurutmak için üst üste dizmesini izledim.

Brian da ilk başta bulaşıkları yıkardı. Bana oturup dinlenmemi söylerdi. Çok fazla çalıştığımı söylerdi ve ben de ona inanırdım.

Ta ki her şey değişene kadar.

Ta ki çok az şey yapıp, çok şey isteyip, çok muhtaç, çok yorgun ve çok yumuşak olana kadar. Ta ki bir zamanlar sevimli bulduğu şeyler, benim başarısızlığımın kanıtı haline gelene kadar.

Kaburgalarımın arkasında farklı bir ağrı belirdi. Onu silkeledim ve şaraba uzandım, son damlayı bardağıma döktüm.

Austin bir şey söylemek için döndü ama durakladı, gözleri benimkilerle buluştu.

"Aklın başka yerde," dedi. Zorla gülümsedim. "Sadece yorgunum."

Israr etmedi ve ben de minnettar oldum, çünkü gerçek karmaşık ve çetrefilliydi.

Gerçek şu ki, o bana kendimi çok güvende, çok sağlam hissettiriyordu ve tehlike de buradaydı. Bunu istemediğimden değil, içimden bir ses onun gerçekten farklı olabileceğine inanmaya başlamıştı.

Belki de burada, bunun sadece rol yaptığımızdan daha fazlası olmasını uman tek kişi ben değildim.

Mutfak ışığının parıltısıyla aydınlanan, çenesinde sakal izleri olan, omzuna havlu asmış, sanki tam da bu an için yaratılmış gibi duran ona tekrar baktım.

Ve hâlâ mırıldanıyordu.

Tanrı yardımcım olsun, umutlanmaya başlamıştım.

Onun bir hamle yapmasını bekliyordum, belki beni tekrar öpmesini ya da daha fazlasını istemesini. Bunun yerine, son bulaşığı yıkadı, musluğu kapattı ve benden hiçbir şey beklemeden gülümsedi. "Bence banyo yapmalısın."

Bu sözler beni hazırlıksız yakaladı. "Ben... ne?"

"Ev tamamen sana kalmış." Koridora doğru başını salladı. "Git, uzun ve sıcak bir banyo yap. Müzik aç. Nefes al."

İçgüdülerim bunu reddetmemi, buna ihtiyacım olmadığını söylememi söylüyordu. Sanki kanıtlamam gereken bir şey varmış gibi mutfakta ayakta kalmamı söylüyordu, ama Austin çoktan ellerini kuruluyordu. Yanımdan geçip yukarı çıktı.

Sanki her şey önceden belirlenmiş gibi banyoma doğru yöneldi. Ben de onun peşinden çıktım; tam arkasından içeri girdiğimde, küvet dolarken aynaya buhar buğulanıyordu.

Bir şişeye uzandı ve onu havaya kaldırdı, gözleri benimkilere kaydı. "Lavanta balı olur mu? Çamaşır dolabında buldum."

Başımı salladım. Uzun banyolar ve lüks için vakti olan bir kadınmışım gibi davranmak istediğimde kullandığım sabunların arkasına saklanmış köpük banyosunu bulmuştu.

"Biliyordum." Yavaşça döktü, köpüğün oluşmasını bekledi, ağzının köşesinde hafif bir gülümseme belirdi.

"Neyi biliyordun?" Ona yaklaştım.

Yanakları çöktü. "Senin köpük banyosu seven bir kız olduğunu."

"Ben aylardır kendime ayıracak bir dakikam bile olmayan bir kızım," dedim kuru bir sesle.

Kıkırdadı, sonra dikleşti. Çok geç fark ettim ki gitmiyordu.

Austin yaklaştı, elleri elbisenin eteğine dokundu. Hiçbir şey söylemedi, sadece bekledi, gözleri benimkilere sabitlenmiş, bana geri çekilmem için her türlü fırsatı verdi.

Hareket etmedim.

Parmakları yanımdaki fermuarı aşağı kaydırduğunda da kıpırdamadım. Kumaş kalçalarımın kayıp, fısıltıyla yere düştüğünde de kıpırdamadım.

Orada sütyen ve iç çamaşırıyla durdum, birdenbire her yara izini ve çatlağı, vücudumun artık birinin annesi olmadan önceki gibi hissetmediğim her yerini aşırı derecede fark ettim.

Kollarımı karnımın üzerinde kavuşturdum, dudaklarımda bir özür ifadesi belirdi.

Beni bir bakışla durdurdu. "Selene."

Sadece ismim, ama içimdeki huzursuzluğu yatıştırdı.

Gözleri başka yere kaymadı. Değerlendirmede, karşılaştırmadı, hesaplamadı. Gözleri beni yutuyordu — aç, hayran ve utanmaz bir şekilde.

"İnanılmaz derecede güzelsin," dedi, sanki bu dünyadaki en bariz gerçekmiş gibi. "Keşke benim gördüğümü sen de görebilseydin."

Cildimin altında bir sıcaklık yayıldı. Austin yaklaştı, parmakları sütyenimin askılarını okşadı, beni ağlatacak kadar saygılı bir şekilde aşağı indirdi.

Beni çıplak bırakmaya
çalışmıyordu. Beni kendime geri
veriyordu.

Çıplak kaldığımda geri çekildi; hayranlıkla bakmak için değil, bana
seçim yapma alanı tanımak için.

Banyoya girdim, santim santim aşağı indim, sıcak su ikinci bir
deri gibi beni sarmalarken tüm vücudum rahat bir nefes aldı.
Köprücük kemiğime kadar batarken köpükler tısladı, başımı
porselene yasladım.

Kendimi
şımartılmış
hissettim. Bunu
hak ettiğimi
hissettim.

Austin tezgahıdan telefonumu aldı. "Ne dinlemek istersin?"

Telefonu bana uzattı, kilidini açabilmem için.

"Dean Martin," diye mırıldandım, gözlerimi tekrar kapatarak.

Bir an durdu, sonra içinden güldü. "Demek duymuşsun."

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Duymuş olabilirim."

Bir şeyler kaydırıldı ve bir an sonra "I Don't Know Why" şarkısının
ilk notaları buharın içinde yankılandı.

Müzik etrafımda yayılırken derin bir nefes aldım.

Küvetin kenarında durdu, parmaklarıyla kenara vuruyordu.

"İyi geceler, Selene," dedi.

Gözlerimi açıp onun dönüp gitmek üzere olduğunu
gördüğümde, düşünmeden ona uzandım. "Hey..." Gözlerimi
kırpıştırarak cesaretimi topladım. "Kal." Sözcük sessizdi. Belirsiz.
Umut dolu.

Hareketsiz kaldı.

Geri döndüğünde yüzündeki ifade okunamazdı, ama elleri
gömleğinin eteğine gitti ve soyunmaya başladı.

Bu sefer izledim.

Gömleğini başından çıkarırken omuzlarındaki kaslar gerildi. Karın
kaslarının sert hatları, kot pantolonunun bel bandının altında kaybolan
koyu renkli tüyler. Kot pantolonunun düğmelerini açıp çıkarken elleri
kendinden emin ve telaşsızdı.

Poz vermiyordu ve beni etkilemeye çalışmıyordu, ama tanrı
yardımcım olsun, ben tamamen etkilenmişim. Kalın ve kaslıydı,
kenarları pürüzlüydü

ve her yönüyle tüylerimi diken diken eden bir adamdı. Vücudunu kullanan bir adam. Austin sadece yer kaplayan bir adam değildi —onu dolduran bir adamdı.

Küvete girdiğinde, su etrafında yükselirken, kendimi düşünmeden onun göğsüne yaslanmış buldum.

Kolları beni sardı, sağlam, sıcak ve sabit.

Gözlerimi kapattım, müziğin, sıcaklığın ve boynumda hissettiğim nefesinin uğultusunun beni sarmasına izin verdim.

Bu seks değildi. Baştan çıkarma bile değildi. Daha derin bir şeydi.

Beni tamamen çözüp bitirecek güce sahip bir şeydi.

ON DOKUZ

AUSTIN

ALTIN SARISI GÜNEŞ IŞIĞI mutfak penceresinden içeri süzülerek elimdeki kahve fincanının kenarına dokundu. Koyu kavrulmuş kahve ve kızarmış ekmeğin kokusu havada yayılıyordu, yumuşak ve sakinleştirici. Yumurtaları kırdım, ekmeğe tereyağı sürdüm, tavada pastırmayı çevirdim; kimse benden bunu beklediği için değil, çünkü bu bana iyi geliyordu. Gerçekti. Gösteri ya da görev olmayan bir şeye dayalıydı.

Arkamda, eski ahşap zeminde çıplak ayakların çıkardığı gibi yavaş ve yumuşak bir gıcırtı duydum. Onu görebilmek için hafifçe döndüm.

Selene kapının eşiğinde duruyordu, saçları hâlâ nemliydi ve bir omzuna sarkan gevşek bir örgüye toplanmıştı. Kollarından biri kayıyordu ve köprücük kemiğinin hemen altındaki bir parça cildi ortaya çıkıyordu. Yüzlerce kez yıkanmış, eskimiş tişörtümü giymişti ve ağzımı kurutan bir çift uyku şortu vardı. Gözleri benimkilerle buluştu, hâlâ uykudan ağırlaşmış ama kenarları yumuşamıştı.

Gece yarısına kadar birbirimizi uyanık tutmuştuk, ama buna değmişti.

"Harika bir koku var," dedi, sesi sabahın erken saatleri ve uykusuzluktan boğuk çıkıyordu.

Boğazımı temizledim ve masayı işaret ettim. "Kahve taze. Otur. Ben hallederim."

Tek kelime etmeden içeri girdi, bir sandalye çekti ve otururken bacaklarından birini altına kıvırdı. Işık, elmacık kemiğinin kenarını aydınlatarak

yüzüne yumuşak bir ısıltı yaydı. Yemeğini tabağa koydum, ikinci bir fincan kahve doldurdum ve masanın karşısına oturmadan önce kahveyi önüne koydum.

Birkaç dakika boyunca ikimiz de konuşmadık.

Sadece yedik ve nefes aldık. Doldurulmak için yalvaran bir sessizlik değildi bu; sanki gerçek hayat ile daha yavaş ve daha tatlı bir şey arasındaki gizli bir boşluğa kaymışız gibi, sadece var olan bir sessizlikti.

"Sessizliğin ne kadar güzel olabileceğini unutmuşum," dedi Selene sonunda, tostunun kenarına reçel sürerken. "Çizgi film yok, parıltılı patlamalar yok. Kimse benden takla atmalarını izlememi istemiyor."

"Benim takla atışımı izlemek ister misin?" Gülümsedim, ama yüzünde geçen suçluluk duygusunu gördüm. Sanki, biraz yalnız kalmaya ihtiyaç duymakla, çocuğun daha kapıdan çıkmadan onu özlemek arasında bir çekişme gibiydi.

"Yarın geri dönecek," dedim nazikçe. "Bu arada keyfini çıkarabilirsin."

Selene tabağına baktı, sonra tekrar bana. "Kaç yaşındasın sen?"

O sorunun cevabını zaten bildiğini bildiğim ve aramızdaki sekiz yaş farkını sorgulamasından hoşlanmadığım için alaycı bir şekilde güldüm. "Kırk sekiz," diye alaycı bir gülümsemeyle cevap verdim. "Neden? Bu kadar yaşlı olmam seni iğrendiriyor mu?"

Gülümseyerek başını salladı. "Ne söyleyeceğini tam olarak bilmekte tehlikeli derecede iyisin."

"Bu bir yetenek," dedim omuz silkerek.

Kahvesine uzandı, iki eliyle fincanı kavradı ve ben de böyle sabahların sıradan bir şey olduğunu hayal etmeye başladım. Tesadüf değil. Geçmiş ile gelecek arasında ödünç alınmış bir an değil.

Sadece bu.

O. Ben. Bir şeyin başladığını gösteren hafif bir uğultu.

Buna ne ad vereceğimi henüz bilmiyordum, ama önemli bir şeyin başlangıcı gibi geliyordu.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" dedi sonunda, fincanın kenarından bana bakarken güzel gözlerini kısarak. Sorgulama başlıyordu, ben de kendimi hazırladım.

Başımı salladım. "Her zaman."

Sanki ne sormak istediğinden tam olarak emin değilmiş gibi dilini yanağına dayadı. "Hiç özölüyor musun?"

Hafifçe kaşlarımı çattım. "Neyi özölüyorum?"

Pencereden dışarı baktı, ağaçların ötesindeki mavi ufka gözlerini kısarak. "Hızlı hayatı. Bağlanmamış bir bekar olmayı. İstedığın kişiyle tanışmayı."

O konuşmaya devam ederken ona baktım. "Sadece seni pek dışarı çıkarken görmüyorum—randevuya ya da başka bir şeye. Büyük, heyecan verici şeyler yapıyor olabilirdin, ama bunun yerine... buradasın. Bana pastırma yapıyorsun."

Sözlerinde bir sertlik yoktu. Sadece sessiz bir merak. Belki de sabahleyin adını bile hatırlamayacağım biriyle gecelerimi boşa harcamak yerine, onun gibi inanılmaz bir kadınla vakit geçirmeyi seçmiş olmama biraz şaşırmıştı. Sanki benim gibi birinin kaçmaya çalışmadan buraya, onun mutfağına gelmiş olmasına pek inanamıyormuş gibiydi.

"İlk başta Star Harbor'dan nefret edeceğimi düşünmüştüm," itiraf ettim. "Ama kardeşimi tanımak istedim, o yüzden dayandım." Kıkırdadım ve elimi ensemin arkasına götürdüm. "Bu yerin bir özelliğı var—insanlar, hayalet hikâyesi, seni kendilerine bağlarlar ve bırakmazlar."

Bu sözleri havada asılı bıraktım, söylenmemiş şeyler göğsümde bir düğüm oluşturunuyordu.

"Ama burada," elini tuttum, başparmağımyı parmak eklemlerine sürttüm, "Brody'nin beni Star Harbor'a bağlamasından daha fazlası var gibi geliyor."

Selene bana baktı, yüzündeki ifade okunamazdı. Sonra elini yavaşça çevirdi, avuç içleri birbirine değecek şekilde, parmaklarımızı birbirine geçirdi. Bir esinti ekran kapısından içeri girdi, fırın kulpuna asılı bulaşık bezinin kenarını havalandırdı.

O anda tüm dünya sessizleşti. Boş değildi.

Sadece... bekliyordu.

Sonunda yerde bulduk kendimizi.

Karışık, yarı çıplak bir şekilde değil, masanın üzerine yayılmış çok fazla sayfa olduğu ve onları koyacak başka yer kalmadığı için. Selene, kahvaltıdan sonra eski defterler ve arşiv dosyaları içeren bir kutu çıkarmış ve Winnie yokken birkaç restorasyon projesini tamamlamak için zaman ayırması gerektiğini söylemişti.

Oturma odasındaki yıpranmış halının üzerinde güneşin vurduğu bir köşede bağdaş kurup oturduk, dizlerimiz birbirine değiyor, omuzlarımız çarpışyordu; yüzyıllık narin sayfaları ve kurşun kalemle yazılmış notları karıştırırken. Arka planda bir çalma listesi yumuşakça çalıyordu; yine eski tarz şarkıcılar, sanki hâlâ oluşturmakta olduğumuz özel bir şaka gibi. Sırtım kanepeye yaslanmıştı. Ayağı uyluklarımın altına sıkışmıştı.

İki dizinin üzerine bir günlük gibi görünen bir şey tutuyordu, bir eli solmuş sayfanın kenarından dikkatlice kayıyordu. Parmakları, sararmış kağıda neredeyse kaybolacak kadar yumuşak bir el yazısıyla yazılmış bir satırın üzerinde durdu.

"Bunu o yazmış," dedi Selene, sesinde saygı dolu bir tonla. "Dinle: 'Bu gece deniz sakindi. Onun için sayfaların arasına bir çiçek sıkıştırdım. Acaba bunu hiç öğrenecek mi?'"

Gözlerini bana çevirdi, gözleri iri ve parlaktı. "Umutla o kadar dolu olmanın, bu şekilde sayfaya döküldüğünü hayal edebiliyor musun? Kurutulmuş bir çiçek? Seninle bir daha asla göremeyeceğin biri arasında koca bir okyanus?"

Cevabım yoktu.

O tür bir umudu anlamaya başladığımı ona söylemeden verebileceğim bir cevap yoktu. O bana böyle baktığında, o umudun sessizce filizlendiğini hissetmeye başladığımı. Sanki bunu mahvetmeyecek kadar iyi biriymişim gibi.

Sayfayı yırtmamaya dikkat ederek yavaşça çevirdi.

"Bütün sayfalara notlar yazmış. Küçük detaylar—hava durumu, ziyaretçiler, hangi komşunun kilerden şeker çaldığına dair küçük notlar." Selene hafifçe gülümsedi.

“Yaptığın işi gerçekten seviyorsun, değil mi?” diye sordum, o bir sayfa daha çevirirken yüzünü inceleyerek.

Gözleri benimkilerle buluştu. “O zamanlar kadınlar, kimsenin yazmayı akıl etmediği şeylerin kaydını tutuyorlardı. Onlar sadece eşler ya da kız evlatlar değildi. Onlar tarihçilerdi. Onlar önemliydi.”

Çoğu insanın çöp olarak göreceği sayfaları inceledim. Selene, bu kelimelerin zamanla kaybolmasına izin vermemek sanki onun göreviymiş gibi her bir kağıt parçasını özenle saklıyordu. Selene’nin eski kelimeleri sevdiği kadar hassas bir saygıyla sevdiğim başka bir şey hatırlayamıyordum.

Narin sesi, dalgın düşüncelerimi böldü. “Beklediğim gibi değilsin,” dedi sessizce, bana bakmadan.

Bu beni hazırlıksız yakaladı. “Öyle mi?”

Hâlâ okumaya devam ederken başını salladı. “Belki de sadece evcilik oynuyorsun sanmıştım. Sanki bu bir ara yıl ya da daha zorlu bir şeyin ardından yumuşak bir inişmiş gibi.”

Kafamı eğdim, kırılmalı mıyım yoksa gurur mu duymalıyım bilemedim. “Peki şimdi?” diye sordum.

Selene sonunda bana bir göz attı. Yüzündeki ifade yumuşadı. “Şimdi ise tehlikeli olabileceğini düşünüyorum.”

Eğlenerek hafifçe öne eğildim. “Tehlikeli mi?”

“Evet.” Dudakları kıvrıldı. “Sana gizlice yaklaşıp, artık aştığını yemin ettiğin şeylere inanmanı sağlayan bir şekilde tehlikeli.”

Kalbim bir kez çarptı. Sonra bir kez daha. “Çoklu orgazm gibi şeyler mi?” Onu kızdırmak için ona doğru yaklaştım ve karşılığında onun sıcak kahkahasıyla ödüllendirildim.

Selene, ben onun üzerine eğilene kadar geriye yaslandı. Gülümsemesi genişlerken, ela rengi gözleri bana doğru parladı. Boğazımdan düşük bir hırıltı çıktı ve penisim sertleşti. Bacaklarını ayırdım, sonra ona bastırdım, ağzım boynunun narin kıvrımını buldu. Sırtı kavislendi ve mırıldandı, başını çevirerek yumuşak tenine daha fazla erişmemi sağladı. Dilim ipeksi tenini okşadı, vücudum daha fazlasını istiyordu.

Başını çevirdiğinde, bir şey gözüne çarptı. Bana uzanmak yerine, kolunu eski fotoğraf ve defter yığınlarına doğru uzattı. Parmakları fotoğrafın kenarını nazikçe kıstı ve onu kırılğan sayfa yığınının altından çıkardı.

Kağıt, sanki on yıllardır dokunulmamış gibi, yerinden çıkarken çıtırtı sesi çıkardı.

Bir dirseğimi yere dayadım ve onun ifadesinin eğlenceden tamamen başka bir şeye dönüşmesini izledim. Odada, hiçbir şey hareket etmese de, etrafımızdaki havanın değiştiğini düşündüren bir sessizlik hakimdi.

Fotoğrafın köşeleri hafifçe bükülmüştü, yüzeyi zamanla matlaşmıştı. Sepya tonları birbirine karışmış, kenarları zamanla yumuşamıştı. Muhtemelen bir zamanlar özenle çerçevelenmiş ya da saklanmak üzere bir kitabın arasına konmuştu. Artık unutulmuşluğun izlerini taşıyordu: kırışık çizgiler, su lekeli kenarlar ve bir anı gibi kağıda yapışmış hafif bir küf kokusu.

Çerçevenin ortasındaki kadın dik duruyordu, sırtı düz, elleri belinde mütevazı bir şekilde birleştirilmişti. Kabarık kollu, yüksek yakalı bir bluz giymişti, korsajı bir sıra narin düğmeyle sıkıca bağlanmıştı. Eteği hafifçe genişliyordu, kat kat iç eteklerle şekillendirilmişti, kenarı dantelli çizmelerinin uçlarına değiyordu. Görüntünün tamamında ürkütücü, resmi bir yumuşaklık vardı; sanki kadın fotoğrafının çekilmesini istememiş, sadece mecburiyetten buna katlanmış gibiydi.

Selene daha dik oturdu. "Bu elbiseyi tanıyorum."

Beyninin çılgınca çalıştığını ve bir şey aradığını anında görebiliyordum. Selene, henüz düzenlemediği fotoğraf yığınlarını nazikçe karıştırdı. Aradığını bulduğunda durdu ve portreleri yan yana tuttu. Her birinde aynı kadın, aynı elbise, aynı arka plan ama farklı pozlar vardı.

Beni dik oturmaya iten sadece eski moda kıyafetler ya da duruşundaki hüznü bakış değildi.

Fotoğraftaki yüzüydü.

Daha doğrusu, ondan geriye kalanlar.

Kadının gözleri çizilmişti. Işıkla hafifçe solmuş ya da zamanla hasar görmüş değildi. Kasıtlı olarak oyulmuştu. Sanki biri parlak yüzeye bir çivi ya da bıçak bastırmış ve kadının gözlerini oyup çıkarmış gibiydi.

"Tanrım," diye mırıldandım, ona biraz daha yaklaşıp.

Selene ilk başta hiçbir şey söylemedi. Başparmağıyla gözlerin olması gereken, bozulmuş bölgenin üzerinde hafifçe gezdirdi. “Bu fotoğrafı birkaç hafta önce bir pansiyon kayıt defterinde buldum. Sanırım arkasında bir isim yazıyor, ama çok solmuş olduğu için tam olarak anlayamıyorum.” İki fotoğrafı da işaret etti. “Aynı kadın olduğu belli, değil mi?”

Bana arka yüzünü gösterdi; orada el yazısı ile yazılmış soluk kalem izleri zar zor görünüyordu. Selene'nin bakışlarının arkasında bir şey parladı; eski bir içgüdü uyanıyor ve esniyordu.

Hem meraklanmış hem de tüylerim diken diken olmuştu, başımı salladım.

“Bu fotoğrafta yalnız değil,” dedi bir an sonra fısıldayarak, işaretsiz fotoğrafın n yüzüne daha yakından bakarken gözlerini kısarak.

Bana doğru yaklaştı ve ben de onun bakışını takip ettim.

Fotoğrafın en saç köşesinde, yarısı gölgede kalmış bir adam duruyordu. Poz vermemişti. Görünüşe bakılırsa orada olması gerekmiyordu. Gölgede duran adam, kadına doğru dönmüştü; bakışları neredeyse şefkat doluydu. Vücudunun kadına doğru hafifçe eğilmesi, kamerayı değil, kadını izlediğini açıkça gösteriyordu.

zerinde basit bir gömlek ve yelek vardı, pantolonu yıpranmış botlarının içine sokulmuştu. st sınıftan biri değildi. Belki bir işçi. Ya da aslında onun dünyasına ait olmadığı halde, aitmiş gibi görünmeye çalışan biri.

Selene gözlerini kısarak fotoğrafa baktı. “Olamaz,” diye fısıldadı, fotoğrafı ışığa doğru tutarak. Selene parmağıyla adamın resmini işaret etti. “Sana bu kime benziyor?”

Vay canına.

Fotoğraftaki adam neredeyse Hayes Darling'e tıpatıp benziyordu. Aynı kemik yapısı. Aynı koyu salar. Aynı eğik, yarı huysuz sırtış.

Yavaşça nefes verdim. “Ne oluyor lan...”

Selene cevap vermedi. Fotoğrafı saygıyla parmaklarıyla çevirdi. Arka yüzü lekeli ve sararmıştı, ama köşede, zamanın izleri altında zar zor görülebilen bir isim vardı. Eğik, kıvrımlı bir el yazısıyla yazılmış tek bir kelime.

“Alma,” diye okudu yüksek sesle. Sesi duyulmayacak kadar yumuşaktı. “Vay canına,” diye fısıldadı, “bu o. Leydi.”

Kollarımda tüylerim diken diken oldu. Selene'ye bacaklarını  aprazlayabilmesi için yer açtım. O fotoğrafı inceliyordu, ama ben ona bakıyordum.

Gerçekten bakıyordum.

 nemli bir şey ke fetti inde gözlerinin nasıl parladı ını inceledim. Başkalarının hikayelerinin kenarlarında kaybolup, yine de kendi hikayesini yazmak için yer açmasını inceledim. Kendini biraz kırsa bile, sevdiği insanlara kendini tamamen adamasını inceledim.

Sadece Winnie'nin kahkahaları, gülümsemeleri ya da tarçınlı kekleri değildi.

Ben Selene'yi
istiyordum. Onun
her  eyini.

Sadece  alıntı öpücüklerin ya da karışık  ar afların olduğu ani anlarda değil, sessiz anlarda da. Birbirine ba lanıp tutunmaya değer bir şey haline gelen sıradan saniyelerde.

Selene, fotoğrafı nazikçe g nl   n n kıvrımına sıkı tırdı, sanki içinde yaşayacak yeni bir hikaye bekliyormu  gibi iki boş sayfanın arasına kaydırđı. Yeti kinlik hayatımın çoğunu, hayatımın boş sayfalarının tadını çıkararak ge irmi tim, sonra ne olacağı ya da bunun bir önemi olup olmadığı konusunda hiç endi elenmeden. Aniden kendimi onun oturma odasının zemininde otururken buldum ve yanımdaki kadının, gerçek bir şey ortaya çıkana kadar benim sadece bir yedek olmadığımı görmesini arzuluyordum.

O uzun zamandır unutulmuş foto raftaki insanlar kadar gerçek bir insandım.

Bir  aka yapmak ya da bo azımda büyüyen yumruyu yok edecek *herhangi bir şey* düşünmek istedim.

"İyi misin?" diye sordu, bakı larımı yakaladı.

Her şeyi anlatmadan nasıl cevap verece imi bilemeden yavaşça başımı salladım. Bunun önemli olduğunu. Onun sandı ından daha önemli olduğunu.

Bana daha fazlasını istetiyorsun.

Neredeyse bunu yüksek sesle söyleyecektim, ama söylemedim.

Bunun yerine, eline uzandım ve parmaklarımızı güneşin altında sıcak ve sabit bir şekilde tekrar birbirine doladım.

YİRMİ

SELENE

ÖĞLEDEN SONRA IŞIĞI, bir iç çekiş kadar yumuşak bir şekilde zemine eğik bir şekilde düşüyordu ve çıplak ayaklarımızın altındaki yıpranmış meşe tahtalarını altın rengine çeviriyordu. Her şey biraz sessiz, bir zamanlar yanlışlıkla yalnızlık olarak adlandırdığım bir şekilde huzurluydu.

Austin, ben restorasyon işlerine daldığımda bunu umursamıyor gibiydi. İçeri girip çıkıyordu, bana onu eğlendirmem ya da memnun etmem gerektiğini hissettirmeden kendi işini yapıyordu. Nazikçe kapıyı tıklatarak geri döndüğünde, gülümsemeden edemedim.

Benim alanımda rahatça dolaştı; battaniyeleri topladı, kitapları istifledi, parlak öğle güneşinden korunmak için perdeleri çekmeme yardım etti. Ne yapılması gerektiğini sormadı. Bir şekilde, sadece biliyordu. Sanki her zaman bunun bir parçasıymış gibi, günümün sessiz ritmine sorunsuzca uyum sağlamış gibiydi.

O son pencereye uzanırken onu oturma odasının diğer ucundan izledim. Kaslı kolunu kaldırdı, parmaklarıyla keten perdenin kenarını tuttu ve öğleden sonra güneşinin eğik ışığında, ifadesinde bir şey yakaladım.

Bir anlık bir titreme. Kısa ama savunmasız. Bir an için neredeyse şaşkın görünüyordu.

Bu, nasıl olduğunu tam olarak bilmeden içeri alındığını fark eden birinin yüzünden geçen türden bir bakıştı.

Perdeyi kapattı, geniş omuzları bir anlığına silüet olarak göründü, sonra oda daha sıcak bir gölgeye büründü

. Hareketsiz durdum, bir elim kapı eşiğindeki yıpranmış ahşaba yaslanmış, göğsümün derinliklerinde bir şey sıkışmış gibi hissettim.

Bu, öpücükler ya da inanılmaz seks değil, insana gizlice yaklaşan kısımdı. Birinin mutfak ışığını sanki kendi eviymiş gibi kapatmasıydı.

"Böyle devam edersen sana para ödemek zorunda kalacağım," dedim, yaklaşırken neşeli bir tavır takınmaya çalışarak. "Evde kalıcı dadı olma potansiyelin var. On üzerinden on."

Austin omzunun üzerinden baktı, bir kaşını kaldırdı, dudakları alaycı bir gülümsemeye büründü. "Oda, yemek ve ara sıra seks de dahil olduğu sürece, varım."

Gözlerimi devirdim ama gülümsemem beni ele verdi. "Hiç utanman yok."

"Sen söz konusu olduğunda yok," dedi hiç tereddüt etmeden ve lanet olsun, dizlerim dayanamadı.

Bana doğru yürüdü, parmakları benimkilerle hafifçe temas ederken elimden boş bardağı alıp sehpa koydu. Vücudu bir şekilde sıcak ve tanıdıktı, kolonyasının ve sedir sabununun kokusu öğleden sonranın dokusuna karışmıştı. Onun yanında olmak, yok olacağından korktuğum için adını koymak istemediğim bir şeydi.

Austin'in parmakları tembel bir ritim tutuyordu. "Aç mısın?"

Gözlerimi kırptım. "Yani, bir şeyler yiyebilirim. Neden?"

Kurnaz bir yarım gülümseme ağzının bir köşesini kaldırdı. "Çünkü açlıktan ölüyorum ve burada daha fazla kalırsam, o buzdolabında olgunlaşan tuhaf peynirlerden ne varsa yiyeceğim."

Burun kıvırdım. "Garip değil. İthal."

Yüzü tiksinti ile buruştu. "Küflü ve şüpheli."

Gözlerimi devirdim. "Peki. Hadi bir şeyler yiyelim, ama üstümü değiştirmeyeceğim."

Bakışları yavaşça üzerimde dolaştı, solmuş kot pantolonumu ve yumuşak, bol kazakımı sanki ipekle sarılmışım gibi inceledi. "Mükemmelsin."

Boynumdan bir sıcaklık yayıldı. "Nereye gitmeyi düşünüyordun?"

"Köşede küçük bir yer var. Kırmızı vinil koltukları olan ve kafan kadar büyük krepleri olan yer."

"Trudy's mi?" diye sordum.

Parmaklarını şıklattı. “Aynen o. Ama önce evime uğramam lazım—cüzdan, kapüşonlu sweatshirt, belki ayakkabılar... ” Çoraplı ayaklarına baktı, bir kaşını kaldırdı. “Tabii tam bir ev mutluluğu yaşamak ve terlik giyip el ele tutuşmak istemiyorsan.”

“*Aile mutluluğu*” sözleri içimdeki bir şeye çarptı, ama ben bunu bir kenara ittim. “Eşyalarını topla. Kapıyı ben kilitlerim.”

Yan yana, onun dairesine kadar kısa mesafeyi yürüdük; rüzgâr at kuyruğumdan saç tellerimi çekip duruyordu ve süveterimin eteği uyluklarıma çarpıyordu. Henüz soğuk değildi, pek sayılmazdı, ama havada yaklaşan soğuğu haber veren hafif bir keskinlik vardı.

O kapıya önce ulaştı ve hafifçe eğilerek kapıyı açık tuttu. “Mütevazı... kiralık daireme hoş geldin.”

Mekan tam olarak beklediğim gibi değildi.

Dağınık değildi ama, sanki biri henüz eşyalarını tam olarak yerleştirememiş gibi, geçici bir yer hissi veriyordu. Kanepe temizdi ama yıpranmıştı, sırtına eski bir kamp sandığından çalınmış gibi uyumsuz bir battaniye atılmıştı. Kapının yanında tanıdık, eskimiş botları duruyordu. Sehpanın üzerinde birkaç kitap, bir spor dergisi, yarısı bitmiş bir su şişesi ve sade siyah bir çerçeve içindeki tek bir fotoğraf duruyordu.

Bir an durdum.

Fotoğrafta iki çocuk kameraya gülümsüyordu; biri daha büyüktü, kolları güneşten sararmış saçları ve inatçı çenesi olan daha küçük çocuğun omuzlarına dolanmıştı.

Brody ve Austin.

Yaklaştım, çocukların birbirlerine yaslanma şeklini inceledim; dünya çok gürültülü hale gelmeden önce çocuklar arasında var olan o sözsüz güvenle doluydu.

Austin üst kattan geri döndü, artık soluk gri bir kapüşonlu sweatshirt ve kalçalarına kadar sarkan kot pantolon giyiyordu. Bakışlarımın nereye düştüğünü gördü ve durakladı, gözlerinin arkasında bir şey parladı — hızlı, okunamaz bir şey.

"Birlikte geçirebildiğimiz tek yaz oydu," dedi, sesi daha da alçaldı. "Anneler buna son vermeden önce."

Clint Sheperd'ın gemişı hakkında biraz bilgim vardı. O, karısı Terri'yi aldatmış ve diğerk kadını hamile bırakmış, muhtemelen Austin'in babası olan, saygın bir polisti. O sevimli küçük çocuk yüzlerini ve birlikte geçirmelerine izin verilen tek bir yaz olduğunu düşünmek kalbimi acıtiyordu. Ergenlik ve yetişkinlerin dramlarının pençelerini geçirmemiş bir zamandı.

Hafifçe gülümsedim. "Onu saklamışsın."

Omuz silkmesi gayet rahattı, ama çenesindeki kaslar benim fark edebileceğim kadar gerildi. "Elimde olan tek fotoğrafımızdı. Bir çerçeveye layık olduğunu düşündüm."

Neden tek fotoğraf olduğunu sormadım. Sormama gerek yoktu. Bazı yaralar kanamaz, kireçlenir.

O yanımdan geçerken bir adım öne çıktım ve elimi hafifçe elinin üzerine sürdüm.

Austin, elime dokunduğum yere baktı, ama konuyu değıştirdi. "Hazır mısın? Trudy's'in personel eksikliği olduğunda erken kapandığını zor yoldan öğrendim."

"Gidelim," dedim, o anı geride bırakmasına izin vererek, ama içimdeki o kısa süreli acıyı bir kenara sakladım.

Şehre doğru yürüyüşümüz ilk başta sessizdi, ama rahatsız edici değildi. Hiç çaba sarf etmeden adımlarımız senkronize oldu. Omuzu bir kez omzuma çarptı ve ikimiz de uzaklaşmadık.

Bu yeni bir şey gibi hissettirdi — evcilik oynamak gibi, ama evin dışında.

Kitapçıyı, itfaiyeyi ve kahve dükkanının önündeki "PUMPKIN EVERYTHING" yazan tebeşirli tabelayı geçtik. İnsanlar el salladı, ben de karşılık verdim. Birkaç kişi merakla aramıza bakıyordu.

Trudy's görünür hale geldiğinde, midemde o hafif çarpıntıyı hissettim; onunla birlikte olduğumdan değil, onunla birlikte *görüldüğüm*den kaynaklanan çarpıntı. Genelde Winnie'nin varlığı, sorgulayan bakışlara cevap verirdi, ama şimdi bunlarla tek başıma başa çıkmak zorundaydım.

Austin kapıyı itip açtı ve önce benim girmeme izin verdi. Sıcak hava ve hamburger köftelerinin kokusu bizi eski bir dost gibi karşıladı. Kapının üstündeki zil çınladı.

"Selene, merhaba!" Trudy'nin kızı Marnie, tezgahın arkasından cıvılcıvılcı seslendi; önlüğü biraz eğri duruyordu, rujları sanki az önce

"Winnie de seninle mi?"

"Hayır, bu hafta sonu babasıyla birlikte," dedim ve pencere kenarındaki bir masaya oturdum.

Austin peşimden gelip o rahat gülümsemesiyle karşımda oturduğunda, Marnie'nin gözleri ona kaydı. "Brody de size katılacak mı?" Üçüncü plastik menüyü masaya koydu.

"Hayır, o... şey..." Ne diyeceğimi bilemediğimden gözlerimle Austin'e yalvardım.

"Ah... Belki diye düşündüm... Boş ver," dedi Marnie gülerek ve elini sallayarak.

Austin kıkırdadı. "Bugün sadece biz varız."

"Yani... harika." Kızardı. "Bu eğlenceli."

"Teşekkürler," dedi, anlamını belirsiz bırakacak kadar yumuşak bir sesle. Bakışları benimkilere kaydı, ne düşündüğü okunamazdı.

Marnie kendini toparlamış gibiydi. "Peki. Neyse, size ne getireyim?"

Sipariş verdik — ona patty melt, bana çift peynirli hamburger, hepimize de Diet Coke — ve o gittikten sonra, sırtımı yasladım, kaburgalarımın arkasında alışılmadık bir şeyin kıvrıldığını hissettim.

"İyi misin?" diye sordu, beni dikkatle izleyerek.

"Senin Brody ile birlikte geldiğini sandı," dedim, burnumu kırıştırarak.

"Anladım." Austin, sanki kendi cildinde rahatmış gibi koltuğa yaslandı.

"Nasıl açıklayacağımı bilemedim..." Elim aramızdaki masanın üzerinde gezdim. "Bunu."

Çatalını eline aldı ve masanın üzerinde tembel bir daire çizdi. "Bir açıklama bir şeyi değiştirir miydi?"

Ağzımı açtım, sonra hemen kapattım. İstedğimden daha ağır hissettirmeyecek bir cevabım yoktu.

Marnie içeceklerimizi getirdi ve Austin, hemen hemen herkesi etkisiz hale getirebilecek o gülümsemesini göstererek ona teşekkür etti. Marnie yine kızardı ve minnettar bakışları, uzaklaşmadan önce bir an fazla uzun süre üzerinde durdu.

Kafamın derisi ürperdi.

Gerçek şu ki, Marnie'nin yaşı Austin'inkine benden daha yakındı. Kimsenin onu ve beni, bitkin bir bekar anne ile onun yakışıklı dadısı dışında bir şey olarak göreceğini düşünmek neredeyse saçma geliyordu. Karşısında oturan Marnie olsaydı, bu çok daha inandırıcı olurdu...

Kıskançlık. Gerçek, iliklerime işleyen, nefesimi kesen bir kıskançlık derimin altında yeşerdi.

Bu da neyin nesı?

O fark etmedi. Ya da belki fark etti ama bunu dile getirmemeyi tercih etti. Her halükarda, birdenbire kendimi bu kadar açıkta hissetmek hoşuma gitmedi. Kendimi kontrol altına almak için ellerimi kucağımda birleştirdim.

"Burada sadece kiralık bir evden daha uzun süre kalmayı hiç düşündün mü?" diye sordum, istemediğim kadar keskin bir ses tonuyla.

"Star Harbor, beş yıllık planımın bir parçası değildi." Austin omuz silkti ve başını eğdi. "Ama dediğim gibi, burayı sevmeye başladım."

"Neyi?" diye sordum. "Planı mı?"

İçkisine baktı. "Sanırım hâlâ bunu çözmeye çalışıyorum."

Marnie sessizce yemekleri masaya bırakırken ben mırıldandım. "Peki ya Brody?"

Gülümsemesi biraz soldu. "O biraz farklı. O benim kardeşim, ama..."

"Ama?" diye ısrar ettim.

"Ama... biraz karmaşık bir durum." O zaman gözlerime baktı ve flörtöz tavırları kayboldu. "Annesinin kardeş olarak seçeceği türden biri değilim. Sanırım o da bunun ne anlama geldiğini ve hayatında benim yerimin ne olduğunu hala anlamaya çalışıyor."

Çok merak etmeme rağmen, daha fazla ısrar etmedim. Bunun yerine, bir patates kızartmasını ketçapa batırıp ağzıma attım.

"İçgüdülerin iyi," dedim sessizce. "Bir yolunu bulursun."

Gülümsedi, ama gülümsemesi gözlerine kadar ulaşmamıştı. Sonra alt dudağını yaladı ve bakışlarını göğsümden yukarı doğru kaydırđı. "Zevkim iyidir."

Kalbim yavaşça, tehlikeli bir şekilde takla attı.

Yemeği daha hafif konulardan bahsederek bitirdik: müzik, yemek, benim çift peynirli hamburgerimi etkileyici bir hızla yediğim gerçeği. O, sormadan hesabı ödedi, cömert bir bahşış bıraktı ve serin öğleden sonra havasına çıktığımızda, eli elimi buldu.

Tamamen değil. Sadece kk parmağı benimkine değdi. Parmaklarım onun parmaklarına doğru kaydı ve birbirine kenetlendi.

Geri dnerken konuşmadık. Ne olduğumuz hakkında konuşmadık. El ele tutuştuğumuzu fark edip bize glmseyen ve selam verenlere hiçbir şey sylemememizin ne anlama geldiği hakkında konuşmadık. Hiçbir şeyi tanımlamamıştık.

Ama

hissettim.

Değişimi.

Aramızda gelişmekte olan her neyse, artık drt duvar ve bir fincan sabah kahvesiyle sınırlı değildi.

Bu, rol yapmanın yıpranmaya başladığı kısımdı... ve ben onu tekrar bir araya getirmek istediğimden emin değildim.

YİRMİ BİR

SELENE

GERİ DÖNDÜĞÜMÜZDE, güneş o kadar alçalmıştı ki oturma odası, her şeyi biraz daha yavaş, kenarları biraz daha altın rengi hissettiren o yumuşak öğleden sonra ışığıyla parlıyordu. Anahtarlarımı kapının yanındaki kaseye attım ve ayakkabılarımı çıkardım, tüm bunların ne kadar rahat hissettirdiğini görmezden gelmeye çalışıyordum.

Austin arkamdan geldi ve girişin hemen içinde durdu. Dönmeden önce sırtımda bakışlarını hissedebiliyordum. Kapüşonlu sweatshirt'ü dirseklerine kadar sıyrılmıştı, yıpranmış kumaş ön kollarının etrafında yumuşaktı ve rüzgâr saçlarını dağınık hale getirmişti. Buraya aitmiş gibi görünüyordu ve beni dengesiz kılan da bu kısmıydı.

Sadece yakışıklı ya da komik olması ya da tekrar birlikte yatmış olmamız değildi. Onu burada sevmemdi. Artık burayı tanıdığı gibi evin içinde dolaşışını seviyordum. Sanki mekan onun etrafında şekilleniyordu, tersi değil.

Kendimi meşgul etmek için su ısıtıcısını koydum, ihtiyaçtan çok bir şeyler yapmak için. Arkamdan mutfığa girdi ve kalçasını tezgaha dayadı, her zaman midemi altüst eden o çarpık gülümsemesiyle beni izliyordu.

"Bugün yapacak işlerin olduğunu sanıyordum," dedim, bu sefer daha yumuşak bir sesle, alay etmekten çok soru sormak niyetiyle. "Dönmen gereken gerçek bir hayatın var."

Austin omuz silkti. "Sen çalışırken bu sabah birkaç iş hallettim. Ama sonra?" Sesi bir oktav düştü. "Sanırım

başka bir yerde olmak istemedim.”

Bunu çok basit bir şekilde söyledi. Abartılı bir jest yoktu. Çalışılmış bir çekicilik yoktu. Sadece gerçek, sade ve abartısız.

"Cumartesi gününün çoğunu benimle geçirdin," diye mırıldandım, ona değil de kendime. "Bu bir bağlılıktır."

"Bana yemek yedirdin. Göğüslerine dokunmama izin verdin. Perili eserleri ayırmama yardım ettim." Gülümsemesi genişledi. "Temelde rüya gibi bir randevuydu."

Kahkahayı bastım ve ona bir tokat attım, ama içimde uyandırdığı sıcaklık kaybolmadı. Hatta tam tersine, kalbimi eritti.

O benden daha gençti — tam olarak sekiz yaş — ve çoğu açıdan bunu hissediyordum. Uzun zamandır bende olmayan, kaygısız bir enerjiyle hareket ediyordu. En azından Winnie doğduğundan beri. Eskiden olduğum kişi, yapışkan parmaklar, market listeleri ve gece yarısı ateşlerinin arkasına saklandığından beri.

Ama Austin, benden beklemediğim bir şey hissettirdi.

Canlı.

Beni taklit edişinde, yorgun olduğumu fark edip tek kelime etmeden bana çay ikram edişinde, sanki sadece kadınlık, annelik ve insanlık mücadelesi vermiyormuşum gibi, hâlâ çekici ve *eğlenceli* biriymişim gibi bana bakışında hissediyordum. Gözleri, sanki hâlâ birinin bakıcısından daha fazlası olabileceğimi düşünüyormuş gibi üzerimde duruyordu.

Belki de *bahar uyanışı* derken kastettikleri buydu. İronik bir şekilde sonbahar soğuk kollarını bize dolarken ben bunu hissediyor gibiydim.

Austin o anda bana döndü, gözleri sobanın loş ışığında benimkilerle buluştu, yanımdan geçerken eli belime değdi—dikkatsiz bir dokunuş ama yine de kasıtlı gibi geldi.

Dokunuşu sahipleniciydi, sanki ikimizin de henüz kelimelere dökemediği bir şekilde ona aitmişim gibi. Arzu tenimde dans ediyordu.

Yine yanımdan geçip oturma odasındaki son ışığı da kapattı. Ev sessizliğe büründü ve aramızda bir sessizlik yayıldı; boş değil, dolu bir sessizlik. Söylemediğimiz her şeyle dolu.

O arkamda dururken, ben hareketsizce durdum, kalbim düşük ve düzenli bir şekilde atmaya başladı. Eli belime dolandı, sıcak ve

kararlı bir şekilde belime dolandı ve beni göğsüne doğru çekti. Omurgama bastırıldığı yerde kalp atışlarını hissedebiliyordum.

"Hiç düşündün mü," diye fısıldadı, ağzı kulak kabuğuma değiyordu, "belki de seninle evcilik oynamayı seviyorumdur?"

Omurgamdan bir titreme geçti.

Parmakları yavaşça ve saygıyla yukarı doğru kayd, tişörtümün yumuşak pamuğunun üzerinden göğsümün alt kısmını okşadı. Titrek bir nefes verdim.

"Çünkü seviyorum," dedi, sesi alçaktı. "Buna bayılıyorum." Ağzı boynumun ince derisine değdi.

Kollarında döndüm, avuç içlerim göğsüne yaslandı. Özlemeye başladığım o sedir ve ten kokusu. "Austin..."

Devamını getiremedim. Aslında yoktu. Sadece onun adı, sadece o ismin verdiği özlem.

Eğildi ve dudaklarımı, yumuşak

—beni mahvedecek kadar şefkatli bir öpücükle dudaklarımı ele geçirdi. Sonra elleri gömleğimin altına kayd ve her şey değişti.

Yatak odasına yürüdüğümü hatırlamıyordum. Ağzının boğazımdan aşağıya doğru yaydığı sıcaklığı, vücudunun benimkini kapıdan geçirme şeklini, farkında olmadan gömleğimin nasıl kaybolduğunu içime çektim. Arkamızdaki odadan son ışık huzmesinin nasıl kaybolduğunu belirsiz bir şekilde fark ettim. Sanki şimdiye kadar içimizde tuttuğumuz her şey bedenlerimizin arasında parçalanıyormuş gibi hissettim.

Sanki dua ediyormuş gibi beni çarşafların üzerine yatırdı, elleri cildime saygıyla dokunuyordu.

O, ağzını kaburgalarımın altındaki boşluğa bastırırken, ben içgüdüsel olarak bacaklarımı açarak ona doğru eğildim.

"Sen çok güzelsin," diye mırıldandı, karnımın çizgisini öperken. "Her bir santimin."

Vücudum gerildi, durduramadan utanç duygusu yükseldi içimde — otomatik, şartlanmış bir tepki. Genelde örttüğüm hassas yerler. Soluk çatlaklar, çizgiler, anneliğin gerçekliği cildime kazınmış.

Değişimi hissetmiş olmalıydı, çünkü hareketsiz kaldı ve bana baktı baktı.

"Bunu yapma," dedi, ağzıyla cildimi nazikçe okşayarak "Benden saklanma."

"Saklanmıyorum," diye fısıldadım, ama bu tam olarak doğru değildi.

Austin yanıma geldi, ben ona bakmak zorunda kalana kadar avucunu çenem boyunca kaydırdı. Bakışları bir yemin gibi benimkini tuttu.

"Vücudun bir hayat yarattı. Kimsenin görmediği bir yük taşıdı... ve bu beni çok tahrik ediyor, Selene. Sana her baktığımda, dizlerimin üzerine çökmek istiyorum."

İçim bir anda ısındı; hem çok fazla hem de yetersizdi. Acıyı dindirmek için uyluklarımı birbirine bastırdım.

Bir elini boğazıma bastırarak beni tekrar öptü, bu sefer daha yavaş, daha derin. Eli yanımdan aşağı kayarak külotumun kenarını buldu. Onu çıkardığında nefesinin kesildiğini duydum.

"İslenmişsin," dedi boğuk bir sesle, parmaklarıyla beni açarak.

Bacaklarım içgüdüsel olarak daha da açıldı.

Acele etmedi. Parmak uçları çılgınca sabırla üzerimde dolaştı; daireler çizdi, daldı, alay etti—ağzı benimkinden hiç uzaklaşmadı, sanki tek bir tepkiyi bile kaçırmak istemiyormuş gibi. İki parmağını içime kaydırıp tam da doğru şekilde kıvrıldığında, ağzına doğru inledim. Kalçalarım avucuna doğru sallanarak daha fazlasını diledi.

"Sen lanet olası mükemmelsin," dedi, çenem boyunca öpüşerek, sanki ona aitmiş gibi ağzımın köşesini yaladı. "Bana zaman tanı."

Başımı salladım. Ya da belki inledim. Emin değildim. Her şey kenarlarda bulanıklaşıyordu.

Ağzı göğüslerimden ve göğüs kafesimden aşağı doğru kaydı. Yine aşağı, bu sefer kalça kemiklerimden geçerek bacaklarımın arasına yerleşene kadar. Beni içten dışa ezberliyormuş gibi, ciddiyetsizce yaladı. Ellerim saçlarına dolandı ve yemin ettim, nefesim kesildi; o dudakları arasında klitorisimi emdi, sonra iki parmağını tekrar içime soktu, orgazmım bir fırtına gibi patlayana kadar yavaşça birlikte hareket ettiler.

Ben boşaldığımda durmadı. Sanki benim zevkim ona bir şey yapmış gibi, sanki onu mahvetmiş gibi, tenime inleyerek bastırdı. Vücudumun yukarısına kaydı, beni uzun ve derin bir şekilde öptü ve "Seninle işim bitmedi" diye mırıldandı.

Austin kot pantolonuna uzandı ama ben onun ön kolunu tuttum. Gözlerimiz birbirine kilitlendi.

"Seni... çıplak hissetmek istiyorum." Yanaklarım kızardı.

Yeşil gözlerinde arzu fırtınası kopuyordu. Vücudu gerilirken çenesi seğirdi. "Temizim. Sana güveniyorum. Sen de bana güvenebilirsin."

Başımı salladım, vücudum beklentiyle titriyordu. "Ben de."

Kalan kıyafetlerimizi aceleyle çıkardık. Austin topuklarının üzerine oturdu, bacaklarım onun önünde açılmıştı. Parmaklarıyla beni okşadı, arzumu uyandırdı ve beni ıslaklıkla kapladı. Kendi parmaklarını emip beni tattıktan sonra, penisini girişime yerleştirmeden önce gözlerim onun gözlerine kaydı. Kalçalarım yukarı doğru sıçradı, sessizce beni doldurması için yalvardım.

Sonunda içime girdiğinde, o kadar yavaştı ki sanki tüm vücudum yeniden şekilleniyormuş gibi hissettim. Üstümde kendini sabitleyen Austin, kararlı bir şekilde içime girip çıktı — alaycı, acımasız, tam da doğru basınçla, eli birleştığımız yere doğru kayarken.

"Austin," diye nefes nefese kaldım, çoktan tekrar doruğa doğru yükseliyordum.

"Biliyorum, bebeğim." Sesi arzuyla doluydu. "Ben buradayım."

Beni bir başka doruğun eşiğine getirirken boğazımın yanını öptü ve bu sefer boşaldığımda, etkisi daha şiddetli oldu. Bacaklarım titriyordu. Vücudum onun etrafında kasıldı ve o homurdandı; bir eliyle başlığa tutunurken daha derine, daha hızlı giriyordu. Diğer eliyle parmakları arasında meme ucumu yuvarlayarak zevkimi yoğunlaştırdı.

Sonra parmakları daha aşağıya kaydı. Parmak ucuyla kıcıma hafifçe dokundu, tereddütlü, sorar gibi.

Gözlerim birden açıldı.

O durdu. "Fazla mı oldu?"

Başımı salladım, kelime dudaklarımda dolanıyordu. "Hayır. Durma. Daha fazlasını istiyorum."

Baskı geri döndü, yavaş ve günahkar bir şekilde. Austin parmaklarıyla beni okşarken – daireler çizerek, bastırarak, geri çekilerek – sikini yönlendirdi, ta ki tüm vücudum arzuyla titreyene kadar. Bu alışılmadık his yüzünden nefesim kesildi. Bu yeni, yasak bir duyguydu. Beklemediğim bir şekilde samimi.

"Sana zarar vermeyeceğim," diye fısıldadı, sesi boğuktu. "Sadece iyi hissetmeni istiyorum."

Ve hissettim. *Lanet olsun*, hissettim. Vücudumdaki her hücre içten aydınlanmış gibi hissettim. Vücudum kıvrılırken başım geriye düştü, daha fazlasını dileyerek, adını

Parmakları narin tenimi okşarken, vücudum gevşedi, ona açıldı. "Ben... " Sesim kısılmıştı. "Bunu daha önce hiç yapmadım."

O sakın ve kendinden emindi. "Sadece senin rahat olduğun kadar ileri gideceğiz. Söz veriyorum."

Kemiklerim erimiş gibiydi. "Daha fazla," diye yalvardım.

Sonra Austin yavaşladı, ağzı omzuma değdi. "Sende... var mı?" diye sordu, söylenmemiş kısım aramızda duman gibi süzülüyordu. Sesi alçaktı. Dikkatliydi. Utangaç değil, sadece saygılıydı.

Yanaklarım kızardı ama gözlerimi kaçırmadım. Yatağın yanındaki komodine doğru başımı salladım. "En üst çekmece."

Gözleri benimkilere sabitlenmiş halde çekmeceye uzandı, ahşap ve metalin çıkardığı sessiz tıkırtı, aramızdaki sessizlikte olması gerekenden daha yüksek sesle yankılandı. Çekmeceyi açtı ve hiçbir şey söylemeden küçük şişe kayganlaştırıcıyı buldu, tek eliyle kapağını açtı. Parmaklarını kaplarken onu izledim—yavaş, telaşsız—kaygan ses inanılmaz derecede erotikti.

Bakışları hiç benimkinden ayrılmadı.

"Hâlâ hazır mısın?" diye sordu, sesi alçak, kendini tutmaya çalışmaktan boşuktu.

Başımı salladım, dudaklarım aralandı, nefesim sığıdı. "Evet. Sadece... yavaş ol."

"Her zaman," dedi, sanki bir yemin eder gibi.

Ben bacaklarımı onun önünde açarken o da yer değiştirdi, bir eli kalçamda, diğeri yine aşağıya doğru kayıyordu. Bu sefer dokunuşu kaygan ve sıcaktı. Nazikçe masaj yapıyordu, zorlamadan, ikna ederek... Nefesim kesilene ve omurgam kendiliğinden kavislenene kadar daireler çiziyordu.

Sinirlerim titriyordu, ama bacaklarımın arasındaki ağrı daha da kötüydü. Henüz içime girmedi bile, ama ben şimdiden boşluğa sıkı sıkı sarılıyordum.

"İşte böyle, tatlım," diye mırıldandı, omzumun arkasını öperken. "Benim için çok iyi gidiyorsun."

Titrek bir nefes verdim. "Austin..."

"Ben yanıdayım." Kendinden emin ve sabitti; sanki uzaklara sürükleniyormuşum gibi hissettiğimde tam da ihtiyacım olan şeydi.

Kaygan bir parmak yavaşça içime girdi, bu esneme bana yabancı gelse de acı verici değildi. Ne kadar hoşuma gittiğine, ne kadar

ne kadar samimi, ne kadar saf hissettirdiğine şaşırdım.

Hareketlerini sığ ve nazik tuttu, diğer eliyle de uyluklarımı yatıştırıcı hareketlerle okşadı. Sonra daha fazla kayganlaştırıcı sürdü, daha fazla baskı uyguladı. İkinci bir parmak.

Nefesim kesildi ve o durdu. "İyi misin?"

Yutkundum, sonra başımı salladım. "Evet. Farklı, ama... iyi."

Sesi cildime dokunduğunda kadife gibiydi. "Böyle çok seksi görünüyorsun. Açık. Güvenen. Bana böyle dokunmama izin veriyorsun."

Bu sözler içimden bir dalga geçirdi. Vücudum daha fazlasını, onu istiyordu. Parmaklarım bir şeye ihtiyaç duyarak klitorisime uzandı. Aklıma bir fikir geldi ve arkama uzandım, oyuncağımı bulana kadar komodinin etrafında el yordamıyla aradım. Onu çıkardım, ona bakarken göğsüme sıkıca bastırdım.

Gözleri arzuyla kararmıştı, ama ne istediğimi göstermemi bekledi. Küçük vibratörü çalıştırdım, hafif bir vızıltı duyuldu ve o kıcımlı masaj yapmaya devam ederken onu klitorisime bastırdım.

"Austin... Seni istiyorum." Bütün vücudum yanıyordu.

"Emin misin?" Durdu, nefesini boynuma sertçe üfledi. "Eğer bu senin için fazla geliyorsa, sıkı küçük amını doldurmaktan mutluluk duyarım."

Onun müstehcen sözleri karşısında zevk dolu bir inilti kaçtı ağızımdan. "Evet," diye fısıldadım, kendi sesimi bile tanıyamadan. "Eminim. Seni tamamen istiyorum."

Yavaşça, dikkatlice hareket etti. Penisinin kalın başının bana dokunduğunu hissettim, elleri beni daha da açarak kalçalarımı sabit tutuyordu. Çarşafı sıkıca kavradım, sinirlerim arzuyla karışmıştı.

İleri doğru bastırdı, nefesim kesildiği anda durdu, onun büyüklüğüne alışmam için bana zaman tanıdı.

Gerilme yanıyordu, sonra daha derin bir şeye dönüştü. Vücudum titriyordu, yarı şok, yarı hayret içinde.

"Konuş benimle," dedi, sesi kısılmış, kendini zar zor tutuyordu. "Neye ihtiyacın olduğunu söyle."

"Ben iyiyim," diye fısıldadım, kalbim çarpıyordu. "Devam et."

Birkaç santim daha içeri girdi, dişlerini sıkarak inledi. "Lanet olsun, Selene... İnanılmaz bir his. Seni spermimle doldurmak istiyorum."

"Evet." İnlemem neredeyse anlaşılmazdı.

Tamamen içine girince, hareketsiz kaldı; yanlarımı okşadı, ulaşabildiği her yerimi öptü, uzuvlarımdaki gerginlik yerini zevke bırakana kadar tenime övgüler fısıldadı.

Hareket etmeye başladı, önce yüzeysel, sonra yavaş ve kasıtlı itişlerle hızlandı. Kalçalarımı daha sıkı kavradı, beni tam doğru açıyla eğdi, ta ki hisler keskinleşene, hızlanana, her şeyin aşağıda, sıkı ve baş döndürücü hale gelene kadar.

İçimde yayılan zevkten yarı şaşkın bir halde inledim. Elini bacaklarımın arasına uzattı, vibratörü aldı ve bana sıkıca yaslandığından emin oldu; klitorisimi titreştirirken, itişleriyle aynı ritimde okşuyordu.

Çok uzun sürmedi.

Dudaklarımda onun adı varken paramparça oldum, doruk noktası gözlerimi kör etti, her santimini hala özenle ve kontrolle içime sokmasıyla uzadı.

"Siktir," diye homurdandı, ritmi kesik kesik oldu. "Beni öldüreceksin ."

Boşaldığında kulağıma sert bir ses çıkardı, sanki sanki beni asla bırakmak istemiyormuş gibi.

İlk başta konuşmadık. Sadece nefes aldık, hâlâ birbirimize dolanmış, ıslak ve artçı sarsıntılarda titriyorduk. Vücudum sıkılmış, kemiksiz ve en iyi şekilde hassas hissediyordu. Austin içimde kaldı, bir eli kalçamdaki eti kavrarırken, diğer eli sanki beni bir arada tutması gerekiyormuş gibi kaburgalarımın üzerine genişçe yayılmıştı.

Sonunda, içimden çıktı ve yatakta biraz geriye kaydı. Hassasiyetimden yüzümü buruşturdum, ama sonra beni ağzıyla yatıştırmaya başladı, sanki her açıkta kalan siniri sıcaklıkla kapatabilirmiş gibi kaburgalarıma yavaşça öpücükler konduruyordu.

Dikkatimi ona çevirdim ve o çoktan beni izliyordu —göz kapakları ağırlaşmış, saçları dağınık, yüzündeki her sert çizgiyi yumuşatan o aynı saygılı bakışla.

Hafifçe sıırttı, dudaklarını yaladı. "Bir dahaki sefere kışını almama izin ver," diye mırıldandı, tembel ve alçak sesle. "O sıkı küçük amcığı vibratörünle doldurup, hoşuna gidip gitmediğine bakacağız."

Nefesim kesildi. İçimi o kadar hızlı bir sıcaklık kapladı ki gözlerimi kapatmak zorunda kaldım. "Tanrım, Austin."

Yavaşça ve kendini beğenmiş bir şekilde kıkırdadı, eli aşağı kayarak kalçamı sıktı. "Bu bir hayır değil."

Değildi. Hiç de bile.

Beni korkutan, bana ne kadar iyi hissettirdiği değildi; benim sahip olduğumu sandığım sınırları tamamen yeniden yazmasıydı. Nedense, Austin'le birlikte her şey, evet demek istediğim bir soruya dönüşüyordu. Bana baskı yapmadı. Talep etmedi. Teklif etti ve cevabımı bekledi.

Ve bu güven... beni alt üst eden şey buydu.

Daha sonra, duş aldıktan sonra, bacaklarım çarşafın altında dolanmış halde, kendimi onun göğsüne kıvrıldım. Şakaklarımı öptü, saçlarıma alçak sesle, anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı.

Uykuya dalıp uyanırken parmaklarımla kolunun çizgilerini takip ediyordum ve zihnimin derinliklerinde bir yerlerde, başımın belada olduğunu biliyordum.

Çünkü bu sadece seks değildi.

O, yatağımdaki bir erkekten daha fazlasıydı. Bu güvendi. Bu neşeydi. Bu, seni her santimini bilen ve yine de daha fazlasını isteyen biriydi. O, sertleştiğime yemin ettiğim her yere sızan sıcaklıktı.

YİRMİ İKİ

AUSTIN

PAZAR SABAHİ IŞIĞI, Selene'nin mutfak penceresinden içeri doluyordu ve bana bir fincan kahve uzattığında gülümsemesinin kenarını aydınlatıyordu. Saçları vahşi dalgalar halindeydi, çıplak ayakları eski ahşap zeminlerde sessizce yürüyordu ve tişörtümün eteği, paylaşmaya utandığı sırları varmış gibi uyluklarının üst kısmıyla flört ediyordu.

Sıcak hissediyordum. Kemiklerimde. Göğsümde. Yatağında yaptıklarımızdan sonra hâlâ devam eden sessiz, tatmin edici bir ağrıda. Sadece birkaç saat önce üzerime uzanmış, adımı sanki ifşa etmek istemediği bir sır gibi inleyerek söylemişti. Bu, insanı çıplak bırakan türden bir seksti; sadece tenini değil, ruhunu da. Vücudu ona verdiğim her şeyi aldı ve sonra daha fazlasını istedi, sanki nasıl duracağını bilmiyormuş gibi.

Lanet olsun, ben de duramıyordum.

Sadece iyi değildi, *gerçektir*. Dağınık, tüketici ve daha önce *hiç* hissetmediğim bir şekilde dürüsttü... Aslında, *hiç*. O zamandan beri ona hayran kalmıştım. Belki de bu yüzden hava daha tatlı, kahve daha lezzetli geliyordu ve yere düşen ışık rüyadan çıkmış gibi görünüyordu.

Tezgaha yaslandım, yavaşça yudumlarırken, sanki çoktan kalbimin derinliklerine yerleşmemiş gibi etrafta dolaşmasını izledim. Her şey yumuşak geliyordu. Rahat.

Bütün sabah bu tembel ritimde kalmaktan mutlu olurdum, zamanın bulanıklaştığı ve hiçbir şeyin

. Hâlâ çıplaktım, üstümde tişört yoktu, yatakta ikinci turumuzdan sonra giydiğim aynı eskimiş eşofman altını giyiyordum.

Her şey mükemmeldi.

Ona ögle yemeği isteyip istemediğini — ya da yukarıda tekrar bir seans yapmayı tercih edip etmediğini — sormak üzereydim ki, bir kapı vuruşu sessizliği bozdu.

İkimiz de donakaldık.

Kaşlarını çattı. "Bu tuhaf . . ."

Omuz silktilim. "Belki kız kardeşlerinden biridir?"

Gülümsemesi kayboldu. "Onlar dışarıda sabırla beklemezler."

Omuzlarım içgüdüsel olarak dikleşti. "Gidip bakayım mı?"

Tereddüt etti, sonra bakışları ön kapıya takılınca başını salladı. "Evet. Tamam."

Kapıya doğru yürüdüm ve kapıyı açtım; ama karşımda Brian'la karşılaştım.

Sanki yataktan yeni kalkmış ve bundan hiç hoşlanmamış gibi görünüyordu. Saçları dağınıktı, gömleği buruşuk ve pantolonunun dışındaydı, omzuna yapışmış, yüzü kızarmış ve burnunu çekerek boynuna yaslanmış Winnie'yi tutuyordu.

Brian'ın bakışları, şaşkınlıkla çıplak göğsüme kaydı.

"Umarım bir şeyin ortasına girmedim," dedi, sesinde utanç vardı. "Winnie pek iyi hissetmiyor. Annesini istediğini söyledi."

Brian perişan görünüyordu. Çenesi gergindi, bakışları sabırsızca benden geçip gitti.

Sözlerini daha tam anlamamıştım ki Selene yanımda belirdi ve sadece annelerde gördüğüm türden sakın bir aciliyetle kızına uzandı. Winnie'nin saçlarını okşayıp alnını yoklarken sesi bir oktav düştü; alçak, yatıştırıcı ve sabitti.

Selene tereddüt etmeden Winnie'ye sarıldı. "Ah, tatlı kızım," diye mırıldandı, onu bir yandan diğer yana sallayarak. Winnie bir iç çekiş gibi annesine sarıldı, hâlâ burnu akıyor, hâlâ huysuzdu—ama artık daha sakindi. "Ateşin çok yüksek."

Winnie, kollarını Selene'nin boynuna daha sıkı doladı, küçük parmakları sanki kendini sabit tutmaya çalışır gibi ona sıkıca tutundu. Bu manzara nefesimi kesti.

Selene'nin tüm vücudu değişmişti. Sanki birinin boyut değiştirdiğini izlemek gibiydi. Hâlâ bu sabah ellerimi her yerine dokunduğum kadındı, ama şimdi? Tamamen ve tamamen bir anne olmuştu. Koruyucu. Yumuşak. Sarsılmaz.

Göğsümde bir şey çatladı.

Brian'ın bakışları bana kaydı ve gözlerinde bir ışıltı belirdi. Gülümseme değildi, daha çok bilmiş bir sırıtış gibiydi. Gözleri üzerimde dolaştı; çıplak göğüs, eşofman altı, açıkça şeker istemek için uğrayan bir komşu değildim.

Artık sır açığa çıkmıştı.

"Ona karşı her zaman çok iyisin. Kimsenin onu annem kadar mutlu edemeyeceğini biliyordum," dedi, sözlerine içten bir sevgi katarak.

Selene, kollarında Winnie'yi sallarken ona gergin bir gülümsemeye başını salladı.

"Kalayım mı? Ona birlikte bakabiliriz." Brian'ın eli Selene'nin omzuna kondu.

Onun ona dokunmasını izledim, şakaklarımdaki kan damarları gerildi. Ateş gibi bir kıskançlık içimi yaktı.

Adi herif.

Selene boğazını yuttu ama cevap vermedi. Sadece Winnie'yi kalçasında düzeltti ve saçlarına bir şeyler fısıldadıktan sonra Brian'ın dokunuşundan uzaklaştı. "Hayır, teşekkürler. Muhtemelen biraz Tylenol ve biraz dinlenmeye ihtiyacı var. Ben hallederim."

Orada, çaresizce duruyordum. Kahvem mutfakta soğuyordu. Başım dönüyordu.

Brian, açıkça gitmek istemediği halde verandada oyalanıyordu, ama sonunda pes etti. Verandanın merdivenlerinden inip arabasının direksiyonuna geçerek ortadan kaybolurken onu izledim.

Selene, Winnie'yi içeri taşıdı ama hemen bana bakmadı. Winnie'yi susturmakla, saçlarını düzeltmekle ve onu kanepeye yönlendirmekle çok meşguldü. Ama bana baktığında, ifadesinde bir şey değişmişti.

Baloncuğumuz patlamıştı.

Artık mutfağında çıplak ayakla duran, onun belki de sevgilisi olan kişi değildim. Onun gerçek hayatının ortasında bir seyirciydim. Selene

zaten kanepede oturmuş, Winnie'yi kucaklamış, saçlarına anlamsız sözler fısıldıyordu. Bir kez bana baktı, gözleri biraz özür diler gibiydi.

"Kalmamı ister misin?" diye sordum sessizce, enseme ovuşturarak.

Selene başını kaldırdı, gözleri yumuşaktı ama dalgındı. "Hayır, sorun değil. Ben hallederim."

Gülümsedi—kibar ve minnettar, ama mesafeli bir gülümsemeydi. Bu, bu sabah öptüğüm gülümseme değildi. Bir saat önce, yastıklara adımını inleyerek fısıldarken beni paramparça eden gülümseme de değildi.

Brian'ın bizi birlikte yakalamış olmasından utanıyor muydu?

Brian, benim asla göremeyeceğim bir Selene'yi tanıyordu. Birlikte bir çocuk sahibi olmak, aralarında kopmaz bir bağ yaratmıştı ve o parçayı elinde tutanın Brian olmaması gerektiğini dilediğim için kendimi dünyanın en aşağılık insanı gibi hissetmekten alıkoyamadım.

"Seni sonra ararım," diye ekledi, sesi neşeli ama okunaksızdı.

Daha fazlasını sormak istesem de başımı salladım. Yardıma ihtiyacı olabileceği halde oradan ayrılmaktan nefret etsem de.

"Evet," dedim, zorla gülümsemeye çalışarak. "Tamam."

O da tekrar başını salladı. Dikkatini çoktan kollarında kıvrılmış kıza vermişti; tüm dünyası hasta bir çocuk ve onu teselli etme içgüdüsüne daralmıştı.

Sweatshirt'ümü alıp kapıya doğru yürüdüm. Sabahın geç saatlerinde güneşe çıktığımda, göğsümdeki ağırlığı silkelemeye çalıştım. Kapıyı arkamda tıklatarak çıktım ve göğsümde tuhaf bir hisle dubleksin benim tarafına geçtim.

Sanki sıcak bir yerden çıkıp çıplak ayakla karın içine girmişim gibi.

GÜYÜLÜ ses güneşten önce bana ulaştı. Yumuşak bir çarpma sesi. Sonra hıçkırık gibi bir öksürük. Islak bir şey. Garip sesler ince duvarları aşip içeri sızdı ve ardından Selene'nin sesi geldi — alçak, kısık ve pek normal olmayan bir ses.

Yavaşça oturdum, elimi yatağa dayadım ve daha dikkatli dinledim. Başka bir ses. Tam olarak ağlama sayılmazdı, ama *sessizlik* de değildi.

Elimi yüzüme sürdüm. Gecenin ortasıydı — belki saat üç müydü? — ama genellikle bu saatlerde verandaya geçip kahvaltıya yardım eder ya da Winnie'yi giydirirdim. Dün Brian ve Selene'yi kapının önünde görmek beni tuhaf bir kıskançlık sarmasına sürüklemişti. İkisini de düşünmekten kendimi alamamıştım.

Bir saniye bile.

Bir gömlek giyip aşağı indim. Verandanın merdivenlerini geçip kapıyı çaldım, ama cevap gelmedi. Bir süre bekledikten sonra anahtarımı kullanarak kapıyı nazikçe itip açtım.

"Selene?" diye seslendim,
yumuşak ve alçak sesle. Cevap
yoktu.
Sonra...

"Oh, tatlım... hayır, hayır, hayır... bekle..." Yukarıdan Selene'nin sesini duyabiliyordum, sesi artık daha keskin çıkıyordu. Paniklemişti.

Bir şey sıçradı ve merdivenlerden zar zor duyulur bir inilti geldiğinde, bu benim için yeterliydi.

Merdivenleri ikişer ikişer çıkarak Selene'nin yatak odasına gittim. Kızlarımı ana banyonun zemininde birbirine sarılmış halde buldum. Selene fayansların üzerinde çömelmiş, son derece mutsuz görünen Winnie'yi kucaklamıştı. Koyu renkli dalgalı saçları terliydi ve alnına yapışmıştı, yüzü kızarmıştı ve küçük elleri, sanki parçalanmamaya çalışıyormuş gibi annesinin gömleğine yapışmıştı.

Etrafta kustumuk vardı. Suç mahalli gibi değildi ama sabahı mahvetmeye yetecek kadar vardı.

Selene hâlâ dünden kalma aynı pamuklu gömleği giyiyordu; teknik olarak benim gömleğim. Saçları dağınıktı, yarısı bir toka ile yukarı çekilmişti ama toka tutunamıyordu. Solgundu. Yorgun görünüyordu. Dizleri çökmüş gibiydi, sanki her an yere yığılacakmış gibi.

"Hey," dedim, onlara doğru ilerlerken. "Yardım edeyim."

Selene şaşkınlıkla bana baktı. "Ben... ben hallederim. Sadece bir..."

"Selene." Yanına çöktüm ve Winnie'yi itiraz etmeden kollarımın arasına aldım. "Bayılacak gibi görünüyorsun."

“İyiym,” dedi ikna edici olmayan bir şekilde yalan söyleyerek, gözlerini çok yavaş kırptıyordu.

Winnie, ateş basmış yanağını göğsüme dayadı. Kucağa alınmasına bile itiraz etmedi, bu da bana ne kadar kötü hissettiğini tam olarak gösterdi.

“Bu hiçbir şey,” dedim, Winnie’yi kucağıma alırken ona hafifçe gülümsedim. “Daha kötüsünü de gördüm. Soyunma odaları. Üniversite gezileri. Bir keresinde spor salonunda, bir adam deadlift yaparken ayakkabılarımın üzerine kustı.”

Selene, kahkaha ya da hıçkırık gibi zayıf bir ses çıkardı. Tam olarak anlayamadım.

"Otur," dedim ona. "Gücün kalmadı." "Ben temizlerim..."

"Otur dedim." Sesim hâlâ yumuşaktı, ama artık daha kararlıydı. "Gece vardiyasını sen yaptın. Ben hallederim."

Ayakları üzerinde biraz sallandı, sonra sonunda başını salladı ve tuvaletin önüne diz çöktü.

Winnie'yi banyoda taşıdım, onu kucağıma alıp lavaboya soğuk su akıttım ve temiz bir havlu aldım. Fazla bir şey söylemedi, sadece onu durulamak için tezgahın üzerine koyduğumda bana daha sıkı sarıldı.

“İyisin, canım,” diye mırıldandım, nemli havluyla yapışkan yanaklarını silerken. “Tamamen dağınık halde olan ama yine de bir şekilde seni hayatta tutmaya çalışan iki yetişkin var. Bunun bir anlamı olmalı.”

Winnie burnunu çekti. “Karnım ağrıyor.”

"Evet, biliyorum." Çaresiz hissederek omzuna hafifçe vurdum. "Dün tavuk nugget yedikten ve dört ısırik boya kalemi yedikten sonra benim de karnım ağrırdı."

Hafifçe kıkırdadı. En azından çocuğun mizah anlayışı hâlâ yerindeydi.

Temizlenip yeni bir havluya sarıldıktan sonra, onu Selene’nin yatak odasına götürdüm ve yatağın bir tarafına yatırdım, her ihtimale karşı yanına küçük bir çöp kovası koyup onu yumuşak yorganın içine sardım.

Sonra banyoya geri döndüm ve Selene'yi buldum, bir kolu tuvalet koltuğuna, diğer kolu karnına yaslanmıştı. Yavaş nefes alıyordu. Çok yavaş.

"Hey," dedim nazikçe, parmaklarımın arkasını boynuna dokundurarak. Ateşi çok yüksekti. "Selene."

"Hey." Gözleri ağır ve donuk bir şekilde açıldı. "Sanırım ben..."

Cümlesini bitirmeden birdenbire doğruldu.

Winnie ağlayarak annesini çağırdı ama ben onu sakinleştirdim. "Annen iyi," dedim, Selene'nin son yemeğini kusarken çıkardığı o belirgin sesi duymama rağmen. "Sadece mide virüsü, Win. Aptal bir virüs, başka bir şey değil."

Banyo lavabosunda hızlıca çalışarak temiz bir havluyu soğuk su altında ıslattım. Selene tuvaletin yanında çökmüş, dizlerini altına çekmiş, bir eliyle duvara dayanmıştı.

Son derece mutsuz görünüyordu ve kendini tamamen bitkin hissettikten sonra, Selene alnını koluna dayadı.

"Merhaba," dedim, yanına diz çöküp tuvaleti sifonu çekerken. "Sana söylemiştim. Sen de uzanmalısın."

"Ben..." Sesini keserek, uzattığım soğuk havluyu aldı. "Ugh. Genelde böyle değilim."

"Biliyorum." Sırtını yavaşça, nazikçe dairesel hareketlerle ovuşturdum. "Genelde kahve içmeden önce çok otoriter ve biraz ürkütücüsün."

Bana zayıf bir gülümseme attı.

"Hadi." Dikkatli ve yavaş bir şekilde ayağa kalkmasına yardım ettim. "Bir kez olsun ben sana bakayım."

O sefer itiraz etmedi. Selene'yi kucağıma aldım ve göğsüme yaslanıp gevşediği o kısa anın tadını çıkardım.

Onu, aynı yumuşak battaniyenin altında kıvrılmış, solgun ve uykulu olan Winnie'nin yanına yatırdım. Bir dakika kadar yatağın kenarında oturup, ne yapmam gerektiğini bilemeden sadece nefes almalarını izledim.

Daha önce kendimden başka kimseye bakmak zorunda kalmamıştım, ama temel bilgileri öğrenmek için yeterince film izlemiştim.

Bir termometre bulup ikisinin de ateşini ölçtüm ve Winnie'nin eve getirdiği virüsün Selene'ye de bulaştığını doğruladım. Kilerden zencefilli gazozu aldım ve biraz aradıktan sonra altın balık krakerleri ve tuzlu krakerler buldum. İkisi de tekrar uykuya dalınca, sessizce banyoya girdim, kollarımı sıvadım ve temizliğe başladım.

Tezgahları ve yeri sildim, sonra çamaşırları değiştirdim. Havluları duruladım ve çöpü çıkardım, sonra da tedbir olsun diye tuvaleti çamaşır suyu ile temizledim.

Okulu arayıp Winnie'nin en az bir gün okula gelemeyeceğini bildirdim, sonra saat dokuz civarında işyerini arayıp hasta olduğumu söyledim. Hiç tereddüt etmedim; onların bana daha çok ihtiyacı vardı ve ekip bir iki gün bensiz de idare edebilirdi.

Ve en tuhaf olan neydi? Hoşuma gitti.

Daha önce hiç kimse bana bu tür işleri emanet etmemişti. Ben “eğlenceli” ve “rahat” bir adamdım; her zaman atıştırmalıklar ve tekila ile gelen, ama ortalığı temizlemek için kalan biri değildim.

Evcilik oynamak planımın bir parçası değildi. Seksi değildi. Kesinlikle sorunsuz da değildi. Kesinlikle kolay değildi, ama yine de şimdiye kadar yaptığım en iyi şeydi.

YİRMİ ÜÇ

SELENE

HAVA, kesilmiş çim ve stantlarda satılan patlamış mısır gibi kokuyordu; tatlı ve hafif yağlı bir koku, saçlarımın uçlarını okşayan esintiyle geliyordu. Mide virüsü, dubleks evimizin bizim tarafını bir yıkım topu gibi kasıp kavurduğundan bu yana üç gün geçmişti — zencefilli gazoz, tuzlu kraker ve biraz olsun normale dönme çabasıyla geçen üç uzun gün. Winnie okula dönmüştü, her zamanki gibi neşeli ve gürültülüydü, ben ise ancak yeniden insan gibi hissetmeye başlamıştım.

Hırkamı omuzlarıma daha sıkı sardım, hava çok soğuk olduğu için değil — Star Harbor'da Ekim güneşi hâlâ yeterince sıcaktı — ama sanki tutunacak bir şeye ihtiyacım varmış gibi hissettim.

Winnie ve iki sınıf arkadaşı sırayla birbirlerini kovalarken, oyun bahçesinden softbol sahasına doğru yüksek ve parlak kahkahaları yankılanıyordu. Yüzü kızarmıştı, onu yakalamaya çalışan küçük çocuktan kaçarken, ayakkabıları küçük toz bulutları kaldırırken, asi dalgaları sallanıyordu.

Gülümsemeden edemedim.

Yanımda, Elodie ve Kit diğer iki katlanır sandalyeyi işgal etmişlerdi, içecekleri metal kolçakların üzerinde dengesiz bir şekilde duruyordu. Elodie kucağında bir defter açmıştı, parmakları arasında bir kalem döndürürken soyut ve kıvrımlı bir şeyler çiziyordu. Kit bacak bacak üstüne atmış, telefonunda gezinirken, güneş ışığı kızıl saçlarına yansıyor.

"Çok heyecanlıyım." Ayak parmakları zıplıyordu. "Bu 'Kumların Leydisi' teorisi çözülmeye başlıyor," dedi Elodie sonunda,

"Yani, o günlük yazısı gerekse, o zaman haklıydım. O kimseyi beklemiyordu, *kaçıyor*du."

Kit burun kıvırdı. "Ya da belki de canı çok sıkılmıştı ve yürüyüşe çıkmaya karar vermişti."

Elodie ona kardeşçe bir öfkeyle baktı. "Sen romantik bir alaycısın. En kötüsünden."

"Ben gerekiyim," dedi Kit. "Bunu trajik bir aşk ve hayalet etekler meselesi haline getirmeye alışmasaydın bunu bilirdin."

Limonatamdan bir yudum aldım ve onların atışmalarını rahatlatıcı bir arka plan gürültüsü gibi üzerimde akıp gitmesine izin verdim.

"Trajik demişken," dedi Elodie, başını bana doğru eğerek. "Austin'in kalıp iki gün boyunca hemşirelik yaptığını hâlâ inanamıyorum. Cal bana iş yerine hasta olduğunu bile bildirdiğini söyledi."

"Buna gerek yoktu," dedim çabucak, parmaklarım hırkamın iliklerini sıkarken. "Ama o... Öyle yaptı."

Bu, itiraf etmek istediğimden daha fazla beni sarsmıştı.

Yıllardır her şeyi bir arada tutan bendim — gece yarısı ateşleri, son dakika acil durumları, bekar anneliğin getirdiği binlerce küçük sıkıntı. Kimse Austin'in yaptığı gibi, sorulmadan devreye girmemişti. Kimse bunu düşünmemişti. Havluları katlayan ve kızımı sanki bu dünyadaki en doğal şeymiş gibi sallayan bir erkeğin sessiz yetkinliği karşısında, bu tür bir ilgiyle ne yapacağımı bilmiyordum.

"Brian onu bıraktığında Austin orada mıydı?" diye sordu Kit, kaşlarını kaldırarak.

Unutmak umuduyla inledim. Austin'le seks yaptıktan sadece birkaç *dakika* sonra Brian'ın Winnie'yi bırakmış olması beni hâlâ sarsıyordu. Yanaklarımdaki kızarıklık ve farenin yuvası gibi saçlarımin, "*Az önce seviştin*" yazan neon bir reklam panosu gibi parladığından tamamen emindim.

"Evet," diye homurdandım. "İkisi bir an, bir çift goril gibi birbirlerine bakakaldılar. Birinin göğsünü yumruklayıp homurdanmaya başlayacağını sandım."

Elodie burnunu çektirdi. "Bırak kıskan. Zaten seni kaybeden aptal o."

Kız kardeşim Brian'ı hiç sevmemişti. Boşanmamızın *pek çok* nedenini sık sık hatırlatmasına rağmen, o korkunç bir

bir insan değildi. Üniversitede arkadaş olarak tanışmış ve birbirimize uyum sağlamıştık. Bu uyum sonunda bir ilişkiye dönüştü ve bana evlenme teklif ettiğinde, yavaş ve rahat bir hayata memnuniyetle razı oldum.

Rahatlığı rehavetle karıştırmanın ne kadar kolay olduğunu anlamam uzun zaman almıştı. Saatlerce eski aşk hikayelerini yeniden canlandırıp romantikleştirirken, kendi aşkımı hayal ederdim. Doğumdan üç ay sonraydı, bir akşam Brian sakın bir şekilde yanıma gelip bana hiç *aşık* olup olmadığından emin olmadığını söylediğinde, tek yapabildiğim başımı sallamaktı.

Çünkü başka ne yapabilirdim ki? Gerçeği biliyordum: Boşanmamızın Winnie üzerinde yaratacağı etkiden, başka hiçbir şeyden daha fazla üzülyordum. Bir koca fikrine aşık olmuştum, ama asla kocanın kendisine değil.

Acınası bir durum.

Gözlerim — yine — Austin'in eldivenini tembelce kolunun altına sıkıştırmış durduğu dış sahaya kaydı. Hayes'in söylediği bir şeye gülüyordu, gülümsemesi o kadar rahat ve samimiydi ki, karnımda hâlâ garip bir his uyandırıyor.

Akşamüstü güneşi geniş omuzlarını aydınlatıyor, boynundaki ince ter tabakasına vuruyordu ve nabzımın hızlanmasından *nefret ediyordum*.

"Orada sessizsin." Elodie'nin sesi beni geri getirdi. "Hey, Brian'a sataşıysam özür dilerim."

Gözlerimi kırıp döndüm, yüz ifademi kontrol altına aldım. "Sorun değil. Sadece kendi düşüncelerime dalmıştım."

Kaşlarını kaldırdı ve o bakışı tanıyordum. Elodie, sır saklayacak yaşa geldiğimizden beri beni bir kitap gibi okuyordu. "Hayır. Yine o şeyi yapıyorsun."

Kaşlarımı çattım. "Ne şeyi?"

Kit sırtıttı. "Gözlerin birinin kıyafetlerini soyarken, konuşmaya ilgi gösteriyormuş gibi yaptığın şeyi."

Yanaklarım kızarıırken ağzım açık kaldı. "Ben öyle değilim..."

"Kesinlikle yapıyorsun." Kit, komplo kurar gibi öne doğru eğildi. "Ve dürüst olmak gerekirse, ben de öyle. Yani, Austin'i forma giyerken gördün mü? Sanki kumaş, ona yapışacak mı yoksa merhamet dileyecek mi bilemiyor gibi."

"Elodie," dedim, destek ararken çaresizce.

Ama Elodie sadece başını salladı ve bana anlamlı bir gülümseme attı. "Onu, izlerken yakalanmamak için çok çaba sarf eden biri gibi izliyorsun."

Yanaklarım kızardı. Zaman kazanmak için limonatadan bir yudum daha aldım, ama bu beni pek de serinletmedi.

"Önemli bir şey değil," dedim sonunda, elimi sallayarak. "Sadece... biraz vakit geçiriyoruz. Eğleniyoruz."

Kit kaşlarını kaldırdı. "Bugünlerde akıllara durgunluk veren sekse böyle mi diyorsunuz? Ben de biraz eğlenmeye ne dersin?"

"Elodie," diye fısıldadım, etrafımızdaki kimsenin duymaması için dua ederek. "Bana bakma." O sırtıttı.

"Ben söylemedim. Kit söyledi."

"Sadece ima ettim." Kit sırtıttı. "Ama sen az önce doğruladın."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Tanrım, siz ikiniz dayanılmazsınız."

Kit dizini benim dizime hafifçe çarptı. "Peki, 'sadece vakit geçirmek' ne zaman 'olimpik seviyede çıplak kardiyo'ya dönüştü?"

Ağzım açık kaldı. "Kit!"

"Ne?" Sanki duyulabilecek mesafedeki herkese benim işlerimi açıkça duyuruyormuş gibi içkisini yudumladı. "Işıldıyorsun. Bu çok bariz."

"Işıldamıyorum," diye mırıldandım, sandalyeme daha da gömülerek. "Sel," dedi Elodie. "Aslında biraz ışıldıyorsun."

Ona dilimi çıkardım. En kötüsü de... ben de hissedebiliyordum. Son zamanlarda, sonsuza kadar kilitli kaldığını sandığım bir parçam uyanıyor gibiydi. Austin, farkında bile olmadığım katmanları birer birer soymayı başardı ve bu beni olması gerekenden daha fazla korkutmalıydı.

"Fazla anlam yükleme," dedim sonunda. "Ciddi bir şey değil. Sadece biraz eğlence."

Elodie'nin dudakları kıvrıldı. "Bundan emin misin?"

"Evet." Limonatamın son yudumunu içtim. "Kesinlikle."

Ama gözlerim beni ele verdi, Austin'in kaçak bir topu almak için çömeldiği sahaya geri kaydı. Gömleği, bel bandının üstündeki bir şerit cildi gösterecek kadar yukarı çıkmıştı ve midemin bir anda düğümlenmesini aktif olarak görmezden geldim.

Kit bakışlarımı takip etti ve sırtıttı. "Tamam, tabii. Tamamen sıradan bir şey."

İnleyerek yüzümü ellerimin arasına gömdüm, keşke katlanır sandalyeye eriyip gidebilsem diye düşündüm. “Siz ikiniz gerçekten en kötüsünüz.”

Kit, ellerini çırparak sessiz ama kendini beğenmiş bir kahkaha attı.

Elodie uzanıp dizime hafifçe vurdu. “Sadece söylüyoruz, bu iyi bir şey. Bir kez olsun sana bakacak birini hak ediyorsun. Sadece kısa bir süre için olsa bile.”

Buna verecek bir cevabım yoktu—en azından yüksek sesle söyleyebileceğime inandığım bir cevap yoktu.

Tarlanın karşısında, maç bağırışlar ve neşeli kahkahalarla sona erdi. Austin, eldivenini omzunun altına sıkıştırmış, kulübeye doğru koşuyordu. Takım arkadaşlarından biriyle beşlik çakarken yüzünde geniş ve samimi bir gülümseme vardı ve bir an için buraya bu kadar kolay uyum sağlamasından nefret ettim. Sanki bu kasaba — tıpkı benim hayatım gibi — ona her zaman yer açmış gibi.

Elodie bakışlarımı takip etti ve anlamlı bir iç çekiş bıraktı. “Şey, Cal ve ben bu gece Lantern’a gitmiyoruz. Bütün hafta çiftlik işleriyle uğraştıktan sonra ona sakın bir gece sözü verdim. Ama biraz ara vermek istersen, Winnie’yi dondurma yemeye götürebilirim. Belki de onu bir süre çiftlikte serbest bırakabiliriz.”

“Buna bayılır,” dedim, tereddütlerim enseme ürpertse de teklifine minnettar olarak. “Gerçekten sorun olmaz mı?”

Elodie eliyle beni susturdu. “Lütfen. O bir melek ve Levi ile vakit geçirmeyi çok seviyor.”

“Yarın okul var,” dedim otomatik olarak. “Üzgünüm.”

Elodie’nin yüzü buruştu. “Onu idare edemeyeceğimi mi sanıyorsun? Bir ergene kıyasla Winnie çocuk oyuncağı.” Elodie’nin sırtışı tam bir yaramazlıktı. “Hadi ama... git eğlen. Tanrı biliyor ki bunu hak ettin.”

“Aslında,” diye araya girdi Kit, telefonunun ekranını kendini beğenmiş bir tıklamayla kilitleyerek, “Ben de daha sonra Lantern’da olacağım. Oraya vardığında bana mesaj atabilirsin—sen ve Austin kaçınılmaz olarak herkesin gözü önünde birbirinize gözle sevişmeye başlamadan önce bir şeyler içelim.”

“Tanrım, *Kit*,” diye tısladım, yanaklarım kızardı.

“Ne?” dedi masumca, pipetinden bir yudum alırken. “Sadece gerçekçi davranıyorum.” Komplo kurar gibi eğildi. “Bir

, biraz dans edebilirsin... " Gözleri parladı. "Belki de seksi 'erkek arkadaşın olmayan' adamın seni düzgünce sergilemesine izin bile verebilirsin."

Yanaklarım ısındı. "O benim..."

"Uh-huh." Kit göz kırparak sözümü kesti ve otoparka doğru yavaşça yürüdü. "Bunu yapmalısın," diye şarkı söyler gibi konuştu.

Elodie, eskiz defterini ve termosunu toplarken kolumu sıktı. "Biraz eğlenceyi hak ediyorsun, Sel. Kendine bu eğlenceyi yaşatmanda bir sakınca yok."

Onun ve Winnie'nin birlikte uzaklaşmasını izledim, göğsümde garip bir acı hissettim.

Eğlence ne zaman bu kadar yabancı bir kavram haline gelmişti? Kararsızlık içimi kemiriyordu.

Austin'e tam o anda baktım, o da omzunun üzerinden bana bakıyordu, gözleri mıknatıs gibi benimkilere yapıştı. Gülümsedi — rahat, çarpık, yıkıcı bir gülümseme— ve elini kaldırıp tembelce el salladı.

Kız kardeşime seslendim ve o dönünce ona keskin bir bakış attım. "Saat dokuzda yatakta olmalı."

Elodie zafer dolu bir çığlık attıktan sonra bana şakacı bir selam verdi. "Evet, anne."

Austin'e bir kez daha gizlice baktığımda, karnımdaki o karıncalanma hissi tam anlamıyla bir kargaşaya dönüştü.

Lantern'ın ^{kapısı} arkamda kapandı, gecenin soğuğunu kesip beni baharatlı viski ve sıcak vanilyanın rahatlatıcı sisiyle sardı. Bardan kahkahalar yayıldı, konuşmaların alçak uğultusu köşedeki sahneden gelen gitar tınılarıyla karışıyordu. Işık, barın arkasındaki sıcak ahşap detaylar ve cam şişelerde parıldayarak tüm mekanı bal rengi bir ışıltıyla kapladı. Kalabalığı tararken ayakkabılarım yıpranmış ahşap zemine tıklıyordu, sinirlerim derimin altında statik elektrik gibi karıncalanıyordu.

Kapının hemen içinde durup, gözlerim odayı tararken dar kesim süveterimin eteğini çekiştirdim. Mekan tıklım tıklım değildi, ama hafta ortası kalabalığı yerlerini kapmıştı — bilardo masalarının başında kambur duran müdavimler

masalarının başında, çiftler kabinlere yerleşmiş, gruplar ise bira sürahileri eşliğinde biraz fazla gürültüyle gülüyorlardı.

Dikkatim hemen Austin'e takıldı.

Barın kenarına rahatça yaslanmış, bir bacağını diğerinin üzerine atmış, elinde koyu renkli bir içki vardı. Beni görür görmez başını eğdi ve ağzını kıvıran o sırıtış, tam göğsüme çarptı.

“Vay vay,” dedi ben yanına yaklaşırken, sesi o kadar alçaktı ki sırtımdan sıcak bal gibi akıp gitti. “Seni burada görmek ne güzel, güzelim. Uzun boylu, yıkıcı derecede yakışıklı müteahhit-bakıcıları mı avlıyorsun?”

Kaşlarımı kaldırdım, içimdeki heyecanla oyuna katıldım. “Sadece biri bana akşam yemeği ısmarlayacak mı diye umuyordum. Ya da en azından sorumluluklarımı unutacak kadar sarhoş edecek.”

Austin, derin ve alaycı bir sesle kıkırdadı. “Bu mekânda akşam yemeği konusunda bir şey bilmiyorum ama içkilerin benden.” Bana bir kadeh uzattı; tam da sevdiğim gibi, zengin bir kırmızı şarap.

Bardağı aldım, elimiz birbirine değdi. “Ya arkadaşlar konusunda seçiciysem?”

Gözleri beni yavaşça ve acele etmeden süzerken gülümsemesi keskinleşti. “Değilsin. En azından bana gelince.”

Karnımda bir sıcaklık hissettim.

Austin'in avucunun sıcaklığı belimin alt kısmına bastırdı, sabit ve güven vericiydi, yanımdan sıkışarak geçen başka bir çiftte yer açmak için kenara çekilirken. Dokunuşu gürültülü, rahatsız edici bir şekilde sahiplenici değildi — sessizdi. Sabitti. Sanki bunu yapmayı hiç düşünmemiş gibi, sanki eli oraya konmak için yaratılmış gibi. Bir zamanlar onunla birlikte olmak için çok yaşlı olduğumu söyleyen içimdeki o küçük ses, garip bir şekilde gururlu, kendine güvenen bir kadına dönüştü.

Austin çok seksi biriydi ve elleri üzerimdeydi.

Lantern'in ışığı ona yapışmış gibiydi, çenesinin sert hatlarını, hiç sormadığım çenesindeki soluk yara izini, sanki bu çabadan hoşnutsuzmuş gibi omuzlarında gerilen gömleğini vurguluyordu.

“Bana bakıyorsun,” diye mırıldandı, nefesinin şakaklarımdaki ince tüyleri hareket ettirecek kadar yakına eğildi.

"Bakmıyorum," dedim, gülümsememi bir yudum şarapla bastırarak, çok hızlı bir şekilde.

"Tabii, Selene. Kendine yalan söylemeye devam et." Avucunu sırtıma biraz daha sıkı bastırdı. "Ama bana öyle bakmaya devam edersen, seni buradan sürükleyip çıkarmamı istediğini düşünmeye başlayacağım."

Nefesim kesildi ve kendimi cesur hissettim. "Fark ettin mi bilmiyorum ama çok seksisin. Belki de sadece bakmaktan hoşlanıyorum."

"Ben neyi seviyorum biliyor musun?" Sadece ben duyabileyim diye bana doğru eğildi. "Bu odadaki her erkeğin, senin altında kıvranmanın nasıl bir his olduğunu merak ettiğini bilmek hoşuma gidiyor." Sesi artık günahkar bir tona bürünmüştü, sadece bana yönelikti. "Ve bunu bilen tek kişi benim."

Dizlerim titredi ve bunu bu kadar kolay yapabilmesi, sadece kelimelerle beni bu kadar zahmetsizce alt üst edebilmesi gerçek dışı geliyordu.

Cevap veremeden, hoparlörlerden yavaş, yumuşak ve blues tınlı bir şarkı çalmaya başladı. Austin'in eli sırtımdan belime kaydı, parmakları kalçamı kavradı ve beni küçük dans pistine doğru çevirdi.

"Benimle dans et," dedi, aslında sormuyordu.

Onun beni dans pistine götürmesine izin verdim, müzik bizi sarmalarken elim onun eline kaydı. Beni kendine çekti—halka açık bir yerde uygun olandan daha yakın—ve bizi rahat bir ritimle sallandırdı.

"Gördün mü?" diye kulağıma fısıldadı. "Zaten tüm dikkatler üzerimizde."

Etrafa bir göz attım ve tahmin ettiğim gibi, birkaç kişi bize bakıyordu. Küçük kasaba merakının en güzel örneği. Ama hissettiğim şey yargılama değildi, açlıktı. Austin'in dokunuşundaki, başparmaklarının kalçalarımın üzerinde küçük, sahiplenici daireler çizdiği o açlık. Gözlerinin benimkilerden hiç ayrılmaması.

"Beni sergilemeyi seviyorsun," dedim, sesim istediğimden daha alçak çıkmıştı. Gülümsemesi tam bir günah gibiydi. "Belki de sadece zaten benim olanı sana göstermeyi seviyorumdur."

Dudaklarımdan hafif bir alaycı ses çıktı. "Bu çok küstahça."

"Mm. Belki." Burnu şakaklarıma değdi. "Ama yanıldığımı söyle."

Yapamadım.

O yer değiştirirken, kapının yanında bir hareket yakaladım—Kit bir arkadaşıyla içeri süzölüyordu, barın diğer ucundaki birine el sallarken kahkahası neşeliydi. Bakışlarım, köşe masada Hayes ile sohbet eden Brody'ye kaydı.

Dikkatini dağıttı.

Kısa bir andı, ama fark ettim — Brody'nin Hayes'e bakmadan önce gözlerinde okunamaz bir şeyin parladığını. Kardeşim elbette fark etmedi; tartıştıkları konu hakkında huysuzca el kol hareketleri yapmakla meşguldü.

Bu gözlemi daha sonra kullanmak üzere aklımın bir köşesine koydum.

Austin, dolaşan bakışlarımı yakaladı ve sırttı. "Ne planlıyorsun, Selene?"

Başımı salladım ve düşüncelerimi kardeşlerimden alıp önümdeki adama yönlendirdim. "Sadece küçük kasaba sırlarının tadını çıkarıyorum."

Kaşlarını kaldırarak beni hafifçe döndürdü, elleri belimi sıkıca kavradı. "Dikkatli ol. Sanki eğleniyormuşsun gibi konuşuyorsun."

"Belki de," dedim, kendimi bile şaşırtarak.

Austin'in sırtışı daha sıcak, daha sakın bir ifadeye dönüştü, ama gözlerindeki ateş hiç sönmedi. "Güzel. Çünkü bu gece seni diğer tüm erkekler için mahvetmeyi planlıyorum."

Gölmekten boğuldum, nabzım deli gibi çarparak yüzümü göğsüne gömdüm.

Gözlerimi kapattım, damarlarımda sessiz bir itiraf dolaşıyordu: *Zaten mahvettin.*

"Sen korkunç birisin," diye mırıldandım.

"Evet," dedi, dudakları saç çizgimin üzerinde hafifçe gezerken. "Ama yine de benden hoşlanıyorsun."

Eridim, vücudum her türlü kısıtlamayı bir kenara attı.

YİRMİ DÖRT

AUSTIN

SABAH IŞIĞI, bal rengi çizgiler halinde Selene'nin yatak odasına yayılıyordu, yastığın üzerine yayılmış saçlarının gevşek dalgalarına takılıyordu. Nefesi yavaş ve düzenliydi. Çıplak bir kolu kızarmış yanağının altında kıvrılmıştı; diğeri ise sanki uykusunda bir şeye uzanıyormuş gibi çarşafın üzerinde uzanıyordu.

Beni.

Hareketsiz kaldım, sırt üstü yatarak, bir elim sanki orada yerleşmiş acıyı tutacakmış gibi göğsümün üzerinde duruyordu.

Bu sadece iyi değildi. Yıllardır geçirdiğim en iyi gece de değildi. Tehlikeli bir şeydi, bu kadar çok istememem gereken bir şeydi.

Uykusunda iç çekerek kıpırdadı ve çaldığım, üzerinde biraz gergin duran tişörtümün yakası, omzunun kıvrımını ortaya çıkaracak kadar kaydı. Kumaşın erotik görünmemesi gerekirdi. Ama onun üzerinde? Ölümcül bir etki yaratıyordu.

Bu düşünce istem dışı geldi ve göğüs kafesimin arkasında boş bir yankı bırakacak kadar sert vurdu.

Bana ne oluyordu böyle?

Hiç böyle duygulara kapılan bir adam olmamıştım — dağınık, pervasız, omurgamdan yukarı doğru tırmanıp beni boğacak gibi olan duygular. İşleri hafif tutmayı severdim. Basit. Kolay olan kişi olmakta iyiydim. Eğlenceli olan. Acı vermek ya da acı çekmek için yeterince önemli olmayan kişi.

Şimdi ise tavanına bakıyor ve kendi yatağında tekrar rahat uyuyabilecek miyim diye merak ediyordum.

Hafif bir kıkırdama sesi dikkatimi koridora çekti. Lantern'dan döndüğümüzde Winnie uyuyordu, ama şimdi tamamen uyanmıştı, şüphesiz çoktan komplo kuruyordu. Cal ve Elodie onu çiftlikte yormuş ve biz dublekse dönmeden önce kendi yatağına yatırmışlardı. İkisi de benim utangaç bir gülümsemeyle Selene'nin peşinden içeri girdiğimden bahsetmedi.

Yatağında uzandım, bu anın bitmesine henüz hazır değildim. Selene'nin yorganının sıcaklığından ya da gece boyunca sanki uykusunda bile kendini tutamıyormuş gibi bana doğru kıvrılan vücudundan ayrılmaya hazır değildim.

Yine kıpırdadı, gözlerini açarken kirpikleri titredi. Bir an için şaşkın görünüyordu, sonra bakışları bana takıldı ve yüzünde yavaşça bir gülümseme yayıldı.

"Günaydın," diye mırıldandı, sesi hâlâ uykudan boğuktu.

Tanrım. Her şeyi yeniden hissedebiliyordum; dün gece Lantern'ın duvarına yaslanmış halini, kendimi durduramıyormuşum gibi onu öptüğümde tadını.

"Selam." Sesim istediğimden daha alçak çıktı, kenarları pürüzlüydü.

Dirseklerine dayanarak kendini kaldırdı, çarşafı belinde toplanmıştı. "Bana bakıyorsun."

"Beni suçlayabilir misin?" dedim dürüstçe, gözlerimdeki ateşi saklamaya çalışmadan, yüzünden sarkan bir saç telini çekip attım.

Yatağının başucunda duran su bardağına uzanırken yanakları kızardı. Ben hâlâ derin uykudayken kalkmış olmalıydı.

Winnie'nin kahkahası yine duyuldu, bu sefer daha yüksek sesle.

Selene kapıya doğru bakarken gülümsemesi yumuşadı. "Muhtemelen ona... hiçbir şey açıklamamız gerekmez. En azından şimdilik."

Tereddüt ettim. "Emin misin? O akıllı bir çocuk."

"Öyle," diye onayladı Selene, bacaklarını altına kıştırarak oturdu. "Ama aynı zamanda beş yaşında. Şu anda bilmesi gereken tek şey, bizim burada olduğumuz." Gözlerini kaçırırken yüzündeki kızarıklık daha da belirginleşti. "Ve mutlu olduğumuz."

Başımı salladım, ama göğsümde bir sıkışma hissettim.

Burada. Mutluyuz.

Burada demek, sadece dubleksin onun tarafını ifade etmesi garipti. Onun duvarları. Onun yatağı. Onun hayatı.

Bu düşünce kök salmadan önce onu kafamdan atmaya çalıştım.

"Haklısın," dedim, zorla gülümsemeye çalışarak. "İşleri gereksiz yere karmaşıklaştırmaya gerek yok."

"Aynen öyle." Gülümsedi, ama gülümsemesi gözlerine kadar ulaşmamıştı.

Kendimi dikleştirdim ve bacaklarımı yatağın kenarından sarkıtarak elimi saçlarımın arasından geçirdim. "Hadi. Küçük zorban bizi bulmadan önce biraz taze kahve içelim." Ayağa kalktım ve dünkü kot pantolonumu giydim. "Güneş doğduğundan beri muhtemelen bizim düşüşümüzü planlıyordur."

Selene hafifçe güldü. "Korkunç bir general olurdu."

Gülerek ona hak verdim ve yataktan kalkmasına yardım etmek için elimi uzattım.

Aşağıda, ev sabahın erken saatlerine özgü bir sessizlikle kaplıydı; ışık tül perdelerden süzülüyordu, ayaklarımızın altında eski döşeme tahtaları hafifçe gıcırıyordu. Selene mutfak tezgahına yaslandı, kollarını göğsünde gevşekçe kavuşturdu; ben ise kahve kutusunu bulup kahve çekirdeklerini ölçmeye başladım.

Hiçbir şey aceleye gelmiyordu.

Bu ritim... iyi geliyordu. Rutinle hiçbir ilgisi olmayan, ama onun benim gömleğimi giyip orada durması ve sanki tam da ait olduğum yerdeymişim gibi gülümsemesiyle ilgili olan bir şekilde tanıdık geliyordu.

Buna kesinlikle alışabilirdim.

Bu düşünce hızlı ve keskin bir şekilde geldi, ardında boş bir acı bırakarak. Hiçbir yere gerçekten ait olmamıştım. Bir ilişkinin yan ürünü olmak, kenara itilmiş olduğum anlamına geliyordu. Babamdan ve üvey kardeşimden on mil bile uzak olmayan bir yerde yaşamıştım ama onları tanımama izin verilmemişti. Bu duygulara boğulmak yerine, çekicilik ve mizah, kimsenin o eski yaraları kurcalayacak kadar yaklaşmamasını sağlayan bir zırh haline gelmişti.

Belki de içten içe her zaman önemli olmak istemiştim. Sadece var olmak değil, *ait olmak*. Bu farkındalık nefes almamı zorlaştırdı.

Kahve düğmesine bastım ve dengemi sağlamak için onun yanındaki tezgaha yaslandım. Sırf yapabileceğim için elim onun eline değdi.

"Sessizsin," dedi.

Başımı salladım ve ona gülümsedim. "Sadece düşünüyorum." Başını eğdi, bakışları araştıracıydı. "İyi şeyler mi?"

"Tabii ki." Aslında olduğumdan daha sakinmişim gibi bir gülümseme attım.

Selene daha fazla ısrar edemeden, başımızın üstünden gelen küçük ayak sesleri ikimizin de bakışlarını merdivenlere çekti. Bir saniye sonra, Winnie, saç tokaları ve saç fırçasıyla dolu plastik bir kutuyu sıkıca tutarak ortaya çıktı.

Gülümsemesi geniş ve komplo kuruyormuş gibiydi. "Austin! Henüz gitmemişsin!"

"Haklıydın." Selene'nin dudakları seğirdi. "Bir şeyler planlıyordu."

"Korkuyorum." Winnie, parmağını bana doğru uzatmış, minik bir komutan gibi mutfağa doğru ilerlerken küçük bir komutan gibi parmağını bana doğru doğrultarak mutfağa doğru yürürken ben de kıkırdandım.

"Kafana ihtiyacım var," dedi ciddiyetle, elini bana doğru uzatarak. Selene gülmekten boğuldu, eliyle ağzını kapattı. "Kafam mı?" dedim, kaşlarımı kaldırarak.

"Alıştırma için." Winnie fırçasını havaya kaldırdı. "Yüksek Fae saç tasarımı öğreniyorum. Arkadaşlarım iyiye gittiğimi söylüyor."

Selene, kahve demlenmiş olduğu için elinde fincanıyla tezgaha yaslandı, yüzünde yumuşak ve sıcak bir ifade vardı.

"Görünüşe göre sabahın randevulu," dedi Selene, kahvesinden bir yudum alırken alaycı bir şekilde.

"Rezervasyon mu?" diye alaycı bir şekilde homurdandım, Winnie'nin elini tutup beni bir sandalyeye yönlendirmesine izin verdim. O da arkamdaki masaya tırmandı.

Omzumun üzerinden geriye baktım. "Bunun için beş yıldızlı bir yorum alsam iyi olur."

Winnie işe koyulurken kıkırdadı ve saçımı nazikçe çekiştirdi. "Kıpırdama! Çok kıpır kıpırsın."

Selene'ye bir bakış attım. "Çocuğun tam bir zorba."

"Annesinden almış," dedi Selene, fincanına bakarak gülümsedi. "Ayrıca, sen de buna bayılıyorsun."

Winnie, hayali peri krallığında yaşanan yeni dram hakkında gevezelik ederken saçlarıma toka taktı. Selene'nin

gözleri beklediğimden daha uzun süre üzerimde kaldı, orada okunamaz bir şey parıldıyordu.

Ve lanet olsun, bunu *gerçekten* seviyordum.

Bu hissi seviyordum — rahat ve evcil, sanki her zaman onların sabahlarının bir parçasıymışım gibi. Sanki ben sadece Selene'nin yatağına aldığı bir adam değil, hayatının küçük, hassas parçalarını emanet ettiği bir erkekmişim gibi.

Bu çok iyi hissettiriyor. Rahat. Doğru.

Ama Winnie minik parmaklarıyla bir klipsi yerine sabitlerken ve Selene'nin sessiz kahkahası üzerime yayılırken bile, içimde bir tedirginlik hissettim.

Anı, cam kadar keskin bir şekilde, istemeden aklıma geldi.

Olay olduğunda Winnie'den çok da büyük olamazdım, belki altı ya da yedi yaşındaydım. Annem beni öğleden sonra parka götürmüştü, gülümsemesi gergindi, beni banklardan banklara sürüklerken, yürüyüş yoluna doğru boynumu uzatıp durduğumu fark etmemiş gibi davranıyordu.

Ve sonra onu
gördüm. Babamı.

Yalnız değildi. Bir kadın koluna sarılmış, onun söylediği bir şeye gülüyordu. Yanlarında, benden birkaç yaş büyük, hatırladığım en havalı çocuk gibi görünen bir çocuk yürüyordu: Brody. Üvey kardeşim.

Göğsüm sıkıştı, ama yine de elimi kaldırdım, daha çok bir refleks olarak.

"Baba!" diye seslendim, duyulacak kadar yüksek sesle.

Başını birden kaldırdı. Bir anlığına gözlerimiz buluştu.

Yüzünde bir anlık bir tanıma ifadesi belirdi; hızlı ve neredeyse isteksizce.

Sonra yüzündeki ifade kapandı. Sanki orada değilmişim gibi arkasını döndü, kadını ve Brody'yi de yanına çekerek aceleyle, "Bu tarafa gidelim," dedi.

"Baba!" diye tekrar denedim, bu
sefer daha alçak sesle. Ama
durmadılar.

Omzuma bir ağırlık çöktü; annemin eli, sıcak ama ağır. "Austin," diye mırıldandı, sesi alçak ve gergindi. "Olay çıkarma."

Yapmadım. Orada durup, yolun virajında kaybolan sırtlarını izledim.

O gün, sadece unutulmadığımı öğrendim. Benim hiç var olmamam gerekiyordu.

O anıyı ait olduğu yere, derin ve sıkı bir şekilde geri ittim.

Fazla düşünme. Sadece keyfini çıkar.

Gözlerimi kapattım ve Winnie bir melodi mırıldanırken, gerçek bir sanatçı gibi bir sonraki örgüsünü planlarken kendimi o ana kaptırdım. İçimdeki çöküşün farkında olmayan Selene, iki elinde sıcak kahveyi tutarken, Winnie'nin bir şahesere son dokunuşu yapıyormuş gibi saçlarıma son pembe tokayı takmasını izlerken güldü.

"Mükemmel görünüyorsun, Austin," dedi Winnie, ellerini beline koyup eserini hayranlıkla incelerken.

Tost makinesinin krom yüzeyinde yansıyan görüntümü yakaladım ve alaycı bir şekilde homurdandım. Saç çizgim boyunca, çarpık bir sıra toka savaş madalyaları gibi parıldıyordu. "Bilmiyorum, böcek. Sence bu, iş sahası için OSHA onaylı mı?"

Selene'nin kahkahası göğsümü sardı, sıcak ve rahatlatıcıydı. "Eminim bir trend başlatacaksın. Her yerde sert inşaat işçileri, parlak toka takmak için yalvaracaklar."

Başımı onun gözlerine bakacak kadar çevirdim ve alçak sesle mırıldandım, "O gülümsemeni görmek için buna değer."

Dudakları kıvrıldı, parmakları fincanı hafifçe sıktı.

"Tamam, Saç Prensesi," dedim, ayağa kalkarak. "Müşterilerinden bu kuaför randevuları için para almaya başlamadan önce seni okula götürmemiz lazım."

Saçımı hayranlıkla inceleyerek kıkırdadı. "Sadece kurabiyeyle ödeme kabul ediyorum." "Adil. Ama annen sabah dokuzdan önce kurabiye yok dedi."

Selene'ye göz kırptım ve Winnie'yi masadan nazikçe kaldırıp yere indirdim. "Senin için pazarlık etmeye çalıştım."

Selene, kupasını lavaboya koyarken başını sallayarak mırıldandı. "Ne kadar da iyi bir etkisin." Ellerini beline koydu. "Hadi seni okula hazırlayalım. Bir saatten az bir süre sonra iş toplantım var." Kollarını genişçe açtı ve Winnie merdivenlere doğru ağır adımlarla yürüdü.

Selene mutfaktan çıkmadan önce parmakları n koluma hafifçe dokundu—sadece bir an kalacak kadar. “Sen tehlikelisin, biliyor musun? Her Şeyi bu kadar kolaymıŐ gibi gösteriyorsun.”

Sesine gvenemedim, bu yüzden sadece sııttım ve gömleğinin köşesini nazikçe çektim. “Giysilerimi böyle giymeye devam edersen, ben de tehlikeli Şeyler yapmaya devam ederim.” Tek bir akıcı hareketle yer değiştirdim, onu tezgaha bastırdım ve ellerimi kalçalarının üzerinde gezdirdim. Yanakları pembeleŐirken kaşları yukarı kalktı. “Gitmeliyim... işten tamamen kaçmayı düşünmeye başlamadan önce.”

Onu yavaş ve derin bir Şekilde öptüm, tadını damarlarımda hissettim. İkimiz de nefes nefese kaldığımızda, ona gülümsedim. “Bunu Şimdi yapamayız, değil mi?” Geri çekildim, ikimize de nefes alabileceğimiz bir alan attım. “Yukarı ık. Win’i okula ben götürürüm, böylece toplantına geç kalmazsın.”

Selene, güne hazırlanmak için merdivenleri tırmanmak yerine bana tırmanmayı gerçekten düşünüyor gibi dudaklarını yaladı. Bu kadın karşı konulmazdı.

Neyse ki o da sorumluluk sahibi biriydi, çünkü en ufak bir izin belirtisi olsaydı, onu tekrar tatmanın bir yolunu bulurdum.

Birkaç dakika sonra Winnie’nin ayakkabılarını giydirdim, ceketinin fermuarını çekmesine yardım ettim ve Selene’nin hazırladığı öğle yemeğini aldım. Winnie bana baktı, gözleri hâlâ saımda duran parlak tokaya kaydı.

"Beni okula bırakırken utandırmayacaksın, değil mi?" diye sordu ciddiyle.

"Ben mi? Seni utandırmak mı? Asla." Saçlarını okşadım. "Ama istersen okul kapısında hava gitarımı alabilirim."

Korkuyla nefesini tuttu ve dizime vurdu. “Hayırrrr!”

Winnie’yi dışarıya çıkarırken, Selene’nin neşeli kahkahası açık pencereden hafifçe duyuluyordu.

Winnie’yi okula bırakmak artık rutin bir iş haline gelmişti. El salladı ve arkadaşlarının arasına karıŐarak gözden kayboldu, ben ise kaldırımda gerekenden daha uzun süre oyalanıp, elim hala bir aptal gibi yarı havada kaldı.

Kabarcık tamamen yok olmamıştı, ama verandadan geçip dubleksin benim tarafına doğru ilerlerken kenarlarının inceldiğini hissedebiliyordum.

Selene’nin evine kıyasla benim evim soğuktu.

Sessiz.

Kıkırdamalar yoktu, kahve kokusu yoktu, Selene'nin mutfakta dolaşırken çıkardığı yumuşak sesler yoktu.

Botlarımı çıkardım ve anahtarlarımı tezgahın üzerine koydum. Tek fincanlık kahve makinesini açtığımda sabırsızca gürültü çıkardı, ama kokusu bile aynı değildi. Selene'nin evi vanilya, kızarmış ekmek ve o lanet şampuanının kokusuyla doluydu.

Benimki ise... hiçbir şey gibi kokmuyordu.

Koridordan sessizce yürüdüm, tişörtümü çıkarıp yatağın üzerine attım. Güneş ışığı bu duvarlara aynı şekilde vurmamıştı. Bana da aynı şekilde vurmamıştı.

Duş ısınırken, buğulu aynada yansıma gördüm. Saç çizgimin üzerinde hâlâ parlak saç tokaları takılıydı.

"Tanrım," diye mırıldandım, onları çıkarıp tezgahın üzerine düzgünce bir yığın halinde yerleştirdim. Başparmağım plastik çiçeklerden birine dokundu ve Winnie saçımı bitirdiğinde ne kadar gururlu ve tatlı görüldüğünü hatırladım. Hâlâ Selene'nin kahkahasını duyabiliyordum — içimdeki bir şeyi kırmaya yetecek kadar alçak, sıcak ve yumuşak.

Rahatlama. İşte burada her şey tersine dönecek.

Ellerimi lavaboya dayadım ve derin bir nefes aldım.

Kendime yalan söylediğimi biliyordum, ama Selene ile aramızdaki ilişki sadece bir kaçamak olsaydı her şey çok daha kolay olurdu. Ama kaçamaklar böyle hissettirmezdi. Sabahlarına sızmazlardı. Akşamlarına. Lanet olası kemiklerine.

Hızlıca duş aldım, temiz bir gömlek ve kot pantolon giydim. Elim telefonumun üzerinde durdu, sonra onu cebime tıktırdım. Ona mesaj atmadım.

Henüz değil.

Arkamdan kapıyı kilitlerken, kendime —bir kez daha— fazla düşünmemem gerektiğini söyledim.

Sürerken tadını çıkar.

Ama içten içe biliyordum.

Kimsenin ilk tercihi değildim.

YİRMİ BEŞ

SELENE

CARRIAGE HOUSE, tarihin kenarlarına yapışmış eski kağıt ve sedir cilası kokuyordu. Masamda oturmuş, dirseklerimi iki soluk fotoğrafın iki yanına dayamıştım. Alma'nın fotoğrafları, yeterince sert bakarsam sırlarını aniden açığa çıkaracakmış gibi bana bakıyordu. Yanımdaki kahvem soğumuştur, kimse ona aldırış etmemişti. Kafamın içinde çok fazla gürültü vardı: bu sabah Austin'in kahkahaları, Winnie'nin komplo kurarcasına kıkırdaması, sanki orası ona aitmiş gibi mutfağımın zemininde sürtünen bir adamın botlarının sesi.

Alma, kasabanın sisli gecelerde fısıldaştığı hayalet gibi bir figüre benzemiyordu. O, ruhani ya da bu dünyadan değilmiş gibi değildi. Sağlam görünüyordu. Gerçek. Seçmediği bir hayatın ortasında sıkışıp kalmış bir kadın, omurgası görev bilinciyle dikleşmiş ve gözleri... Eh, bir zamanlar neydilerse, artık yoklardı. O kadar şiddetli bir şekilde çizilmişti ki, fotoğrafın parlak yüzeyine bıçağın keskin ucunun saplandığını neredeyse hissedebiliyordum.

Başparmağımla kağıdın kıvrımını takip ettim, bakışlarım köşedeki gölgeli silüete kaydı. Onun bu karede olması gerekmiyordu. Duruşundan, uyanıklığından, sanki yerçekimi onu zorluyormuş gibi vücudunun Alma'ya doğru eğilmesinden bunu anlayabiliydiniz. Ve Tanrı yardımcım olsun, onda Hayes'i görmeden edemedim. Aynı köşeli çene. Aynı inatçı ağız. Kardeşimin sırtışının en hafif yankısı.

Muhafızlar muhtemelen buna tesadüf derlerdi. Miras ve gölgenin bir oyunu, ama ben o kadar emin değildim.

Hayes, sözde lanetine karşı her zaman hassas davranmıştı — kötü şans, kıl payı kaçırımlar, hiçbir zaman iyi bir şeye tutunamaması. Ya bu hiç de şaka değildiyse? Ya her şey burada, Alma ve köşedeki, kalması hiç gerekmeyen adamla başlamışsa?

Ellerimi yüzümden aşağıya doğru kaydurdım ve masadan uzaklaştım. Eski fotoğraflara ve hayalet hikayelerine takılmak bana yardımcı olmuyordu. Göğsümü sızlatan asıl sorunun cevabını vermiyordu.

Austin'i nasıl bu kadar kolay hayatıma sokmuştum?

Bu sabahki anılar keskin bir şekilde zihnime geldi. Austin mutfak masamda çıplak ayakla oturmuş, Winnie'nin blok kulelerini inşa ederken gösterdiği aynı konsantrasyonla saçına pembe tokaları takmasına izin veriyordu. Kahve demliğini almak için onun yanından uzandığımda, geniş, nasırlı elleri kalçalarımı okşadı, bakışlarının ağırlığı bir okşama gibi üzerimde kaydı.

Gideli bir saat bile olmamıştı, ama ev şimdiden ...boş geliyordu.

Planladığım bu değildi. Bu güvenli değildi.

En son ne zaman bu kadar arzulandığımı, bu kadar *fark edildiğimi* hissettiğimi hatırlamıyordum ve bu beni dehşete düşürüyordu. Birini arzulamak umut etmek demekti ve umut etmek, kaybedecek bir şeyin olduğu anlamına geliyordu.

Göğsümdeki acıyı ovuşturarak nabzımın sakinleşmesini sağladım.

İşleri fazla karmaşıklıklaştırma. O iyi bir adam. Sadece akıllara durgunluk veren orgazmlar ve biraz zararsız eğlence.

Ancak her sessiz gülümseme, her tesadüfi dokunuş ve her gece yatağımda çok uzun süre kalmasıyla bu yalana tutunmak gittikçe zorlaşıyordu.

Araba garajını kapatıp botlarımı giydiğimde, güneş sabah sisinin son izlerini de silip süpürmüştü. Öğleden sonra güneşli ve esintiliydi, ama sonbahar yerleşiyordu. Austin'i

ön verandanın merdivenlerinin altında bekliyordu, Winnie sanki gördüğü her şeyin kraliçesiymiş gibi omuzlarının üstüne tünemişti. Geçen bir komşuya el sallarken pembe spor ayakkabıları göğsüne çarpıyordu ve Austin —ellerini gevşekçe kızın baldırlarına dolamış— bunu binlerce kez yapmış gibi sırtıyordu.

Bu manzara kalbimin tam ortasına çarptı.

Buraya çok yaklaşıyor.

"İşte geldi," dedi Austin, ben merdivenlerden inerken alaycı bir şekilde. "Bütün gece uyanık kalman gerekebilir diye düşündüm."

"Bunu düşünüyordum," dedim, midemdeki düğümlenmeye rağmen dudaklarım gülümsedi.

Winnie bana doğru uzandı, parmaklarını havada sallayarak. "Anne! Crooked Spine'a gidiyoruz! Austin, yüzüm kadar büyük bir kurabiye yiyebileceğimi söyledi!"

"Tabii sen de sorun etmezsen." Austin bana masummuş gibi bir bakış attı. "Ama ben sözümün eriyimdir."

"Ayrıca, daha sonra şeker komasından muzdarip olmayacak bir adamsın," diye sert bir bakışla karşılık verdim. Ben gülerek gözlerimi devirene kadar bakışlarımı karşıladı. "Gidelim," diye pes ettim ve Main Street'e doğru ilerlerken yanlarına katıldım.

Star Harbor her zamanki Perşembe akşamı gibiydi; yarı uykulu, yarı hareketli. Hırdavatçı, kereste ve yağlı boya kokusunun dışarı süzülmesi için kapısını aralık bırakmıştı ve yakınlarda bir yerden radyodan doksanların country müziği hafifçe geliyordu. Bayan Donnelly çiçekçisinden el salladı; havada sezon sonu dahyalarının tatlı kokusu vardı.

"İyi akşamlar, Selene! Merhaba, Bayan Winnie! Ve..." Gözleri merakla Austin'de takıldı. "Austin, değil mi? Sanırım henüz tanıştırmadık. Sen Memur Brody'nin kardeşisin, değil mi?"

Austin rahat bir gülümsemeye karşılık verdi. "Suçluyum."

Winnie'nin elinin Austin'in eline sıkıca tutunduğunu gördü. "Görünüşe göre buraya iyice yerleşmişsin."

Austin, kıyı havasını ciğerlerine doldu. "Star Harbor bana evimi çok hatırlatıyor," dedi ve göz kırptı; bu hareket, kadının yüzünü kızarttı ve kadın gülerek eliyle onu uzaklaştırdı.

Yolumuza devam ettik, ama caddede bizi takip eden bakışların ağırlığını hissettim. Düşmanca değildi, sadece çok, çok meraklıydı. Küçük kasabaların

sosyal medyaya ihtiyaçları yoktu. Kaldırımları ve keskin bir çevresel görüşleri vardı. "Bu seni hiç rahatsız ediyor mu?" diye fısıldayarak sordum,

omuzları arasındaki mesafeyi biraz artırarak fısıldadım.

"Ne?" Austin, Winnie'nin bacaklarını hafifçe düzeltti.

Omuz silktim. "Bakışlar. İnsanların neler olup bittiğini merak etmesi."

"Pek sayılmaz," dedi basitçe. Omuzu omzuma çarptı, gözlerinde yaramazlık parladı. "Bırak merak etsinler."

Gülümsemem açıldı. Ben de o tür bir rahatlığı istiyordum, ama nabzım hâlâ hızla atıyordu. Yıllarımı özel hayatımı göğsümün derinliklerinde saklayarak geçirmişt看, kimseye dedikodu malzemesi vermemek için özenle özen göstermişim.

"Daha hızlı!" Winnie kıkırdadı ve Austin'in kulağını çekiştirdi. "Daha hızlı, atcık!"

Austin dramatik bir şekilde kişnedi ve kaldırımda hafif bir koşuya başladı, onun sevinç çığlıkları tuğla dükkanların cephelerinden yankılandı.

Gülerek onların oyununu izledim ve göğsümdeki düğüm çözüldü.

Onları birlikte izlemek... tehlikeli ama aynı zamanda heyecan vericiydi, sanki hem mucize hem de yıkım vaat eden bir şeyin kenarına çok yakın durmak gibi.

Crooked Spine'in içindeki fırın şeker, tereyağı ve maya kokuyordu; içeri girdiğimizde bir kucaklaşma hissi uyandıracak kadar sıcaktı. Winnie yüzünü cam vitrine dayadı ve kafası kadar büyük bir çikolata parçacıklı kurabiye ile üzerine şeker serpilmiş bir donut arasında kararsız kalırken camda mükemmel bir leke bıraktı.

Austin onun seviyesine çömeldi, yüzünde tembel bir gülümseme vardı. "Zor bir seçim. Ama duyduğuma göre çikolata yüzünü en çok kirleten kurabiyeymiş."

Winnie kıkırdadı ve kararlı bir şekilde işaret etti. "Kurabiye."

"Mükemmel seçim, Majesteleri." Selam verdi ve tezgaha döndü.

Saati kontrol etmek için cebimden telefonumu çıkardım ve mesajı gördüm.

BRIAN

Önümüzdeki hafta sonu değışmemiz gerekiyor. Yeni bir iş çıktı. Senin için sorun olmaz, değıl mi?

Kibar. Konuya odaklanmış. Selam yok, nasıl olduğumu sormak yok. Sanki tüm velayet programımız, onun önemli programına uydurması gereken bir yapboz parçasıymış gibi, küçümseyici bir kısalık. Geriye dönüp bakınca, ilişkimizin her zaman böyle olduğu belliydi — kibar ve biraz daha fazlası. Bu, bir zamanlar ailelerimizin önünde durup sevgisini ve bağlılığını yemin eden adam için duyguların pek önemi olmadığını gösteren bir kanıt daha oldu.

Midem burkulurken içimden alaycı bir şekilde güldüm. Meğer kısa süren evliliğimiz boyunca bu ikisinden de mahrum kalmışım.

Austin hâlâ tezgâhın başındaydı, kurabiyenin ve istemediğim ama yine de bana vereceğini bildiğim kahvenin parasını ödüyordu. Omzunun üzerinden bana küstahça bir gülümseme attı, ben de dudaklarımı zorla hafif bir gülümsemeye bükmeye çalıştım ama pek başarılı olamadım.

Korku tüylerimi diken diken etti.

Sebep, Austin'in cazibesi, hayatıma kattığı rahatlık ya da küçük kasabamızın ritmine kusursuz bir şekilde uyum sağlaması değildi. Sebep, gardımı düşürmemem gerektiğini ne kadar çabuk unutturabilmesiydi.

Brian'ın mesajı, Austin'le aramızdaki ilişkinin ne olursa olsun, bunun uzun süreli olmayacağına dair keskin ve beklenmedik bir hatırlatmaydı. Kalbimi başka birine emanet etme hatasına düşmüştüm ve bu bana neredeyse her şeye mal olacaktı.

Kısa bir cevap yazdım.

BEN

Uyum sağlayabilecek miyim bir bakayım.

Ekran avucumda ağır geliyordu.

"Selene?" Austin'in sesi, beni şimdiki zamana geri çeken nazik bir dürtüydü. Şimdi önümde duruyordu ve üstüne bolca krem şanti konmuş bir fincan uzatıyordu. "Bu, mocha-chip fratboy falan bir şey," dedi şakacı bir şekilde. "Kafeine ihtiyacın olabilir diye düşündüm."

"Mmm, *frappe*. Lezzetli." Otomatik olarak aldım, parmaklarım onun parmaklarına değdi ama elinin sıcaklığı bana ulaşmadı. "Teşekkürler," diye mırıldandım, dudaklarımda hafif bir gülümsemeyle.

Gözlerini kısarak, her zamanki gibi beni okudu. "İyi misin?"

Yutkundum. "Evet. Hayatın olağan işleri. Önemli bir şey değil." Bu beyaz yalan dilimde acı bir tat bıraktı.

Austin ısrar etmedi, ama Winnie'ye kocaman kurabiyesini verirken başparmağıyla parmak eklemlerimi hafifçe okşadı. "Eğer hayatın getirdikleriyle başa çıkmak için yumruk atman gerekirse, beni nerede bulacağını biliyorsun."

Gülüşüm istediğimden daha çabuk çıktı. Yakın dövüşte Brian'ın Austin'e karşı hiç şansı olmazdı. Beni en çok utandıran şey buydu: Kendimi, hiçbir şey için, en azından benim için hiç savaşımayan bir adama tamamen teslim etmiştim.

Winnie'ye bir göz attım ve omuzlarım gevşedi. Ona odaklanırsam, her şey yoluna girecekti.

İçten içe Austin'in bundan daha fazlasını hak ettiğini biliyordum — benim yarım gülümsemelerimden ve ince kaçamak cevaplarımdan daha fazlasını, ama o bir çocuğun istikrarının yükünü taşımak nasıl bir şey olduğunu bilmiyordu. Hayatın sana attığı her beklenmedik topu tek başına karşılayabilmek yorucuydu. Başkaları denemeyi bıraktıklarında, parçaları toplamak bana kalmıştı.

Derin bir nefes aldım ve ona ve Winnie'ye güneş gibi parlayan bir gülümseme takındım.

Bu benim sorunum, onun değil.

Ve onun bu karmaşada boğulmasına izin vermeyecektim.

EV, akşam sessizliğine bürünmüştü; Winnie yatağına yatırıldıktan ve bulaşık makinesi arka planda hafifçe uğuldadıktan sonra gelen o ağır sessizlik. Yatağımın kenarına oturdum, aslında hiçbir şey görmeden telefonumda düşüncesizce gezinip duruyordum.

Austin bizi bıraktıktan sonra kalmamıştı. Bizi kapıya kadar geçirmiş, elimi sıkımişti — sanırım Winnie'nin önünde öpüşmeye hazır olmadığımı biliyordu — ve evinde bir şeye bakması gerektiğini söylemişti.

Bu alışılmadık bir durum değildi. Hâlâ kendi hayatı, verandadan sadece birkaç adım ötedeki kendi alanı vardı, ama ilk kez onun yokluğunu, çatlak bir pencereden sızan soğuk bir esinti gibi hissettim.

Belki de sorun buydu. Fark etmemem gerekiyordu.

Bu düşünceyi bir kenara itip telefonumu bıraktım, merdivenlerden aşağı indim ve dışarıdaki cırcır böceklerinin hafif sesine kapılarak çıplak ayakla ön kapıya doğru yürüdüm. Kapıyı, sineklikten dışarıyı görebilecek kadar araladım.

Rüya gibi, işte oradaydı.

Austin, verandanın kendi tarafındaki en üst basamakta oturuyordu, dirsekleri dizlerinin üzerinde, parmaklarından yarısı boş bir bira şişesi sarkıyordu. Telefonunda gezinmiyor ya da sokağı izlemiyordu. Sadece... orada oturuyordu.

Verandanın ışığı altında hareketsiz ve sessiz.

Işık, profilini yumuşak bir altın rengi haleyle çevreliyor, keskin çene hattını ve dağınık dalgalı saçlarını aydınlatıyordu. Böyle çok farklı görünüyordu — sessiz, neredeyse dalgın.

Bölmek istemedim, ama elim çoktan kapı kolundaydı.

Fazla düşünmeden dışarı süzıldüm, arkamda sineklik kapısı iç çekerek kapandı. Ona doğru yürürken çıplak ayaklarım yıpranmış tahtaların üzerinde sessizdi.

"Düşüncelere dalmışsın," dedim.

Austin başını kaldırdı, gözlerinde bir anlık şaşkınlık belirdi, sonra bakışları yumuşayarak daha sıcak bir ifadeye büründü. "Dışarı çıktığını duymadım."

"Ben yarı zamanlı bir ninjayım," dedim, yanındaki basamağa oturarak. Bacaklarımı altına kıstığımda, ahşap uyluklarımın altında serin bir his uyandırdı.

"Denesen bile bana gizlice yaklaşılamazsın," diye alay etti ve şişesini bana doğru uzattı. "Bira ister misin?"

Başımı salladım. "Bu gece olmaz."

Arkadaşça bir sessizlik içinde oturduk, başım onun omzundaydı, havayı böceklerin sesleri ve gölden gelen uzak dalgaların sesi dolduruyordu.

"İyi misin?" diye sordum sonunda.

Bir an fazla sessiz kaldı. Sonra burnundan nefes verip, omuzlarını hafifçe silkti. "Evet. Sadece... şey, kafam karışık, sanırım."

Kalbim bir an durdu, ben de kıkırdadım. "Ne hakkında?"

Başparmağıyla şişenin üzerindeki etiketi izledi. Omuzları seğirmeden önce hareketsiz kaldı. “Önemli bir şey değil.”

Israr etmedim. Tanrı biliyor ki, kendi karmaşık düşüncelerimi açığa vurmaya pek hevesli değildim.

Sonra sesi alçaldı, sessiz ve sert bir tonda. “Annem de böyle otururdu. Sanki onun geri gelip onu seçmesini bekliyormuş gibi yola bakardı. Belki de yeterince hareketsiz ve yeterince uzun süre kalırsa, onun merdivenleri çıkıp her şeyin yoluna gireceğini düşünüyordu.”

Başımı çevirip ona baktım, göğsüm sıkıştı.

“Ama o hiç gelmedi,” diye ekledi Austin, gülümsemesi kırılğan bir hal aldı. “Ve annem hayatına devam edemedi. Sadece... orada takılıp kaldı, onu hiç sevmemiş bir adamı bekleyerek.”

Onu hiç sevmeyen bir adamı beklemek.

Bir şey söylemek istedim — herhangi bir şey — ama sözcükler boğazımdaki düğümün arkasında takıldı. Umutlarını bağladığın kişinin seni sevmeyeceğini fark etmenin acısını ve utancını biliyordum. Annesinin, hiç gelmeyen bir adamı bekleyerek hayatını geçirmiş olmasının nasıl bir şey olduğunu hayal edemiyordum. Daha da kötüsü, sayısız saatlerini bekleyerek geçirmiş olan tek kişinin o olmadığı açıktı. *Umut ederek.*

O küçük çocuk için içim acıdı.

Austin başını sallayarak hafifçe güldü. “Üzgünüm. Sana bunu yüklemek istemedim.”

“Yüklemedin,” dedim sessizce. “Bu... Anlıyorum.” Bakışları benimkilere kaydı, arayış içindeydi. “Anlıyor musun?”

Anladığımdan emin olmasam da başımı salladım. Ama beklemeyi yeterince anlıyordum — adını koyamadığın bir şeyi umut etmenin acısını.

Verandanın ışığı başımızın üzerinde hafifçe vızıldıyordu.

Austin şişesini bir kenara koydu, ellerini uyluklarına dayayarak bana doğru eğildi, sesi alçak ve sabitti. “Şu anda kafanda ne dönüyorsa... bana güvenebilirsin, biliyorsun.”

İstiyordum. Ah, ne kadar da istiyordum, ama yüzeye çıkan tek şey korkuydu. Kendimi ona yaslamama izin verirsem—bir anlık bile olsa—bir daha asla tek başıma durmak istemeyeceğimden korkuyordum. Böyle bir

, bana ihtiyaç duyan bir kızımdı varken. Ama içimdeki küçük, hain bir parça yine de bunu arzuluyordu; işler zorlaştığında bile kalacak kadar gl birini. Böyle birinin var olduğuna inanıp inanmadığımdan emin değildim.

Beni korkutan, daha genç ve daha çekici bir erkeğin ilgisini çekmek değildi. Beni, yıllar önce gömdüğüm şeyleri —güven, ortaklık, eve dönecek birinin olması— istemeye iten tavırlarıydı ve bunları tekrar kaybetmeyi atlatabilir miydim, bilmiyordum.

Bu yüzden onu öptüm. Niyetimden daha sert bir şekilde, sanki onun hayaletlerini kovup kendi hayaletlerimi susturabilirmişim gibi. Belki kalbimde dolaşan tüm sözleri ona söylemeye hazır değildim, ama ona bunu verebilirdim: ellerimi saçlarına, dudaklarımı dudaklarına, bu gece için onu gördüğümün sözsüz vaadini.

Seçilmiş.

Austin dudaklarımın üzerinde şaşkın bir ses çıkardı, sonra elleriyle çenemi kavradı, beni kendine çekti, sadece onun yapabileceği şekilde beni kendine bağladı.

pşmeyi ilk ben bitirdim, elini çekerek. "İçeri gel."

Kaşları hafifçe kalktı, gözlerinde bir soru vardı.

"Lütfen," dedim, sesim titriyordu.

YİRMİ ALTI

AUSTIN

O, bunu fısıldayacak kadar geri çekildi — yumuşak, titrek, tek bir hecede beni mahveden bir sesle.

"Lütfen."

Parmakları hâlâ benimkilerin etrafını sarmıştı, sanki beni takip edeceğimden emin değilmiş gibi sıkıca. Sanki onu zaten her yere takip edeceğimi bilmiyormuş gibi.

"İçeri gel," diye fısıldayarak tekrarladı, sesi titriyordu, sanki hayır diyeceğimden korkuyormuş gibi.

Sanki reddedebilecekmişim gibi.

Verandanın basamağı çıplak ayaklarının altında gıcırdadı, gözleri benimkilere sabitlenmişti, sanki ben onun istemesi gerektiğinden emin olmadığı bir şeymişim gibi — ama yine de almak üzereymiş gibi.

Sonra dudakları yine bana değdi. Yumuşak ve çekingen değil, açgözlüydü.

Selene, sanki bir fırtınada kendini sabit tutmaya çalışır gibi öpüyordu, parmakları beni kendine daha da yakın tutmak istercesine gömleğime dolanıyordu. Tereddüt etmedim, edemezdim. Ellerim çenesini buldu, öpücüğü derinleştirirken başparmaklarım kulaklarının altındaki narin kıvrımı okşadı.

Tadı tuzlu karamel, korku ve o kadar bağımlılık yapıcı bir şeydi ki, beni bıraktıktan çok sonra bile onu özleyeceğimi şimdiden biliyordum. O beni beni içeri içeri Beni beni itiyor.

İkisi de bir bir

Dürüst olmak gerekirse, hangisi olduğu umurumda değildi — yeter ki durmasın.

Verandanın ışığı başımızın üzerinde hafifçe titriyordu, kelebekler etrafımızda dönüyordu, kanatları karanlıkta fısıldıyordu. Nefeslerimiz, dudaklarımız ve boğazında takılan arzulu sesler dışında duyulan tek ses buydu.

Selene daha da yaklaştı, kalçaları benimkilere sürtündü ve onun yanında —onun yanında her zaman sallantıda olan—iplik iplik dağıldı.

"Selene," diye mırıldandım ağzına doğru, bunun bir uyarı mı yoksa bir dua mı olduğundan emin olamadan.

Elleri saçlarımı kavradı, beni inlemeye, nabzımın göğsümde gümbür gümbür atmasına yetecek kadar çekti. Onu daha sert öptüm — içimdeki bir şeyi paramparça edecek kadar çaresiz, çılgınca.

Bu sıradan bir şey
değildi. Bu sadece
eğlence değildi.

Bir an için, yine on beş yaşındaydım, evim diyemediğim bir evin önünde duruyordum. Soğuk eller. Soğuk burun. Brody içeride masayı kurarken camdan izliyordum, kahkahalar asla aşamayacağım duvarların ötesine yayılıyordu.

Kendime onlara ihtiyacım olmadığını, kimseye ihtiyacım olmadığını söylemişim.

Ama burada? Selene'nin elleri üzerimde, sanki ona aitmişim gibi dudaklarını benimkilere bastırması? Bu beni alt üst etti.

Göğsümün derinliklerinden kaba, aç bir ses çıktı; onu nazikçe verandanın korkuluğuna doğru bastırdım, ikimiz de nefes almaya çalışırken alnımı alnına dayadım.

Gözleri benimkileri aradı, iri, koyu ve parlak.

Boğazım onun tadıyla dolmuştu, kafam hâlâ beni öpüş şekli yüzünden dönüyordu — sanki yanlara kayan bir dünyada onun için kalan son sağlam şey benmişim gibi.

Selene nazikçe beni çekti, avucunun sıcaklığı avucuma değdi. Onun beni kapıdan geçirmesine izin verdim, gece havası tenime yapışırken arkamızda veranda ışığı hafifçe vızıldıyordu.

Ve Tanrım... bu kadın. Bana ne yaptığının farkında bile değildi.

Eli benimkine çok doğal bir şekilde uyuyordu, içeri girerken başparmağı parmak eklemlerimin üzerinde dalgın dalgın daireler çiziyordu. Kapı arkamızda tıklandı, sanki artık gerçek değilmiş gibi dünyayı dışarıda bıraktı.

Ev, şampuanı ve vanilya mumlarının hafif kokusuyla doluydu. Sessizlik yoğundu, samimiydi, sadece mutfak saatinin hafif tik takları bozuluyordu.

Selene girişte durdu. Bana döndü, gözleri oturma odasında açık bırakılmış lambanın ışığında parlıyordu. Dudakları aralıktı, verandadaki öpücüğün etkisiyle hâlâ kızarmıştı ve kendimi tutamadım.

Çenesini avuçladım, başparmağım elmacık kemiğinin narin kıvrımını okşadı. Cildi sıcaktı ve gözlerinde bir parıltı vardı — açlık, evet, ama aynı zamanda daha ham bir şey. Kalbimi burkan bir şey.

"Selene," diye mırıldandım. Bu tam olarak bir soru değildi, ama yine de öyle hissettim.

Elleri göğsümden yukarı kaydı, gömleğimin kumaşını hafifçe yumrukladı. "Şşş... fazla düşünme," diye fısıldadı. "Sadece beni tekrar öp."

Deneseydim bile ona hayır diyemezdim.

Aç bir adam gibi onu öptüm, o bana yumuşak ve ısrarcı bir şekilde bastırırken parmaklarım saçlarına dolandı. Sessiz, çaresiz bir ses çıkardı, o ses doğrudan içime işledi.

Öpücüğü derinleştirdim, tutku, korku ve arzuyu aynı anda tadıyordum. Ağzı benimkinin altında sıcaktı ve esnek, elleri sanki beni teninden daha yakın hissetmeye ihtiyaç duyuyormuş gibi gömleğimi çekiyordu.

Beni oraya ittiğinde sırtım duvara hafif bir gümbürtüyle çarptı, vücudu benimkine yapıştı. Kalçalarını kavradım, dili benimkine tatlı ve acil bir şekilde kayarken onu sabit tuttum.

Onun aciliyetinde beni neredeyse mahvedecek kadar bir kırılganlık vardı. Beni eğlenmek için öpmüyordu. Sanki boğuluyormuş ve ben onun dünyasında kalan tek hava gibi öpüyordu.

Ve lanet olsun, bu farkındalık cildimi çok gergin hissettirdi.

Onu daha sert öptüm, bir elim beline kayarak onu bana sabitledi.

"Selene," öpüşmeler arasında nefes nefese, alnımı hafifçe alnına dayadım. "Acele etmemize gerek yok."

Ama o başını salladı, parmaklarını yakamın etrafına dolayarak fısıldadı, "Lütfen durma."

O tek, titrek yalvarış içimi yakıp kavurdu.

"Tamam," diye mırıldandım, dudaklarına dokunarak. "Tamam, bebeğim."

Eli yine elimi tuttu ve beni merdivenlere doğru çekti. Hareketi aceleci değildi, kasıtlıydı. Sanki kararını vermiş ve geri dönüşü yokmuş gibi.

Ve Tanrı yardımcım olsun, ben çoktan gitmiştim.

Selene beni merdivenlere doğru çekti, adımları gıcırdayan ahşap zeminde hafifçe yankılanıyordu. Tereddüt etmeden onu takip ettim, nabzım boğazımda düşük ve ağır bir şekilde atıyordu.

Ev çok sessizdi, sanki sessizlik yaşayan, nefes alan bir şeymiş gibi. Buzdolabının uğultusu. Duvar saatinin hafif tik takları. Süveteri koluma değdiğinde kumaşın fısıltısı.

Merdivenlerin yarısına geldiğimde, koridorun sonundaki bir kapının altından sızan zayıf bir ışık şeridi gördüm. Winnie'nin odası.

Selene bana bir bakış attı, elmas rengi gözleri loş ışıktaki cam gibi parlıyordu. Dudakları aralandı ama ses çıkmadı. Hiçbir şey söylemesine gerek yoktu.

Anladım.

Artık daha yavaş ilerliyorduk. Dikkatliydik. Hava, boğulacak kadar yoğun, arzu ve kısıtlamanın tehlikeli bir karışımıyla yüklüydü.

Koridorda, yatak odasının kapısının önünde durdu. Sanki bir şeyi tartıyormuş gibi eli kapı kolunda tereddüt etti, sonra kapıyı itip içeri girdi ve beni de peşinden çekti.

Kapı arkamızda kapandı ve dünyayı yeniden sessizliğe bürüdü.

Odası loştu, sadece şifonyerin üzerindeki lambanın zayıf ışığıyla aydınlanıyordu. Perdeler, aralık pencereden esen rüzgârla hafifçe dalgalanıyor, sonbahar havasının ve vanilya losyonunun hafif kokusunu taşıyordu. Yatak, sabahtan kalma hafif bir dağınıklıkla duruyordu; bu, göğsüme yumruk gibi vuran bir davetti.

Selene bana döndü, göğsü hızla inip kalkıyordu. Elleri göğsümde yukarı kaydı, parmakları gömleğimin kumaşına dolandı, sanki beni itip itmeyeceğine ya da kendine çekip çekmeyeceğine karar veremiyormuş gibi.

Beni kendine çekti.

Yüzünü ellerimle kavradım, başparmaklarım kızarmış yanaklarını okşarken onu öptüm — bu sefer daha yavaş, ama aynı derecede açgözlüydüm. Vücudu benimkine eridi, sıcaklığı bir damga gibi giysilerimin içinden sızıyordu.

O, dayanılmaz derecede iyi hissettiriyordu.

Elleri gömleğimin altına kayd, avuç içleri kaburgalarım ve karnım üzerinde kayıyordu. Yumuşak parmaklarının ateşli tenimle oluşturduğu kontrast karşısında titredim.

"Selene..." Sesim kaba çıkmıştı, sessiz odada çok yüksek gelmişti. Onu tekrar öptüm, sesimi bastırmak için, dizleri yatağın kenarına değene kadar geriye doğru kaydurdım.

Bir nefes vererek yatağa çöktü, bacakları hafifçe açıldı, elleri gömleğimi kavradı ve beni kendine doğru çekti.

"Bekle," diye mırıldandım, gözlerine bakmak için öpüşmeyi biraz keserek. "Bunu yapmak zorunda değiliz..."

"Durma dedim," diye fısıldadı yine. Sesinde yatan yalvarış yumuşaktı, ama içimde bir şeyleri kırdı.

Onu daha sert öptüm, ellerim saçlarına kayarken o ağzıma doğru nefes nefese kaldı. Uylukları kalçalarımı sıkıca sardı, sanki beni bırakmaya niyeti yokmuş gibi oraya sabitledi.

Kapının dışında ev hafifçe gıcırdadı ve koridorun sonunda uyuyan bir çocuk olduğunu fark edince içim gerildi.

İkimiz de bir an için donakaldık.

Sonra Selene'nin dudakları benimkilere hafifçe dokundu, parmakları beni aşağı çekerek alınlarımız birbirine değene kadar.

"Sessiz olacağız," diye fısıldadı.

Bu sözler karnımın derinliklerinde bir ateş yaktı.

Ellerim kalçalarına doğru kayarken sesim alçak ve boğuk çıktı, onu yatağa sabitledim. "O zaman sesini duymamam daha iyi olur," diye mırıldandım.

Cevap olarak gülümsemesi şeytaniydi. Parmakları gömleğime dolandı, dudaklarımız tekrar birbirini bulana kadar beni aşağı çekti. Bu sefer öpücük daha yavaştı ama daha az acil değildi; sanki ikimiz de bu arzunun şeklini ezberlemeye çalışıyorduk.

Evin sessizliği üzerimize çöktü, her sesi daha da güçlendirdi. Altımda hareket ederken çarşafın hışırtısı. Dudaklarımın üzerinde

nefes alış. Dizim yatağa değdiğinde başlığın çıkardığı gıcırtı.

İkimiz de o anda donduk, aramızda sessiz bir anlaşma geçti.

Sessiz ol.

Selene'nin dudakları hafifçe kıvrıldı, elleri yukarı kayarak yüzümü ereveledi. "Ağırsın," diye alaycı bir şekilde fısıldadı, ama gözleri tam tersini söylüyordu: *kal*.

zerindeki ağırlığımı hafifletmek için biraz yer değiştirdim, n kollarımı başının iki yanına dayadım. Başparmaklarım çenesini okşadı, boğazının narin çizgisini takip etti, sonra eğilip onu tekrar öptüm, bu sefer daha yumuşak. "Sana karşı her zaman dikkatli olacağım," diye fısıldadım dudaklarına.

Elleri göğsümden aşağı kaydı, parmakları gömleğimin eteğinin altına girdi. Dokunuşu yakıcıydı, gömleği yukarı, yukarı itti, ta ki ben topuklarımın üzerine oturup gömleği başımdan çıkarıp bir kenara atana kadar.

Loş ışıkta gözleri üzerimde dolaştı; orada bir tür işlenmemiş bir şey parıldıyordu. şehvet değildi—sadece şehvet de değildi.

Arzu.

İhtiya

.

Belki de korku.

"Bana bakıyorsun," dedim çarpık bir gülümsemeyle fısıldayarak, kulaklarımda nabzım gm güm atarken bile o anı hafif tutmaya çalışıyordum.

"Beni suçlayabilir misin?" Sesi zar zor duyuluyordu, başparmağı dudaklarımın yanındaki soluk bir yara izini okşuyordu.

Elini yakaladım, parmak eklemlerine bir öpücük kondurduktan sonra elini göğsüme götürdüm. "Bana istediğin kadar dokun." Sesim alçak ve sert çıkmıştı. "Ama ben de sana aynısını yapsam iyi olur."

Dudakları aralandı ama ses çıkmadı, ben de onu tekrar öptüm, yavaşça ve derinlemesine.

Elleri kendi gömleğinin eteğini ekiştirdiğinde, parmaklarım nazikçe bileklerini sardı.

"Bana bırak," dedim, sesim hissettiğimden daha sağlamdı.

Selene tereddüt etti, kirpikleri titreyerek yüzümü inceledi. Bir an için itiraz edeceğini sandım. Sonra, hafifçe nefes vererek kollarını yatağa bıraktı.

Güven.

Bu kelime kafamda bir an gibi yankılandı.

Eğildim, dudaklarımı şakağına, yanağına, ağzının köşesine değdirdim, sonra daha aşağıya, boğazına, köprücük kemiğine doğru indim. Parmakları çıplak omuzlarıma bastırdı, tırnakları nefesimi kesecek kadar hafifçe batırdı.

"Beni öldürüyorsun," diye fısıldadı, sesi odadaki sessizliğı bozdu.

"Henüz değil," diye mırıldandım, cildini hafifçe ısırarak. "Ama ."

Ellerim

gömleğinin altına kayıp avuç içlerim belinin sıcak tenine yayıldığında, sessiz kahkahası bir çığlığına dönüştü. Acele etmeden, başparmaklarımla belinin üzerinde yavaş, tembel daireler çizirken kumaşı yavaşça yukarı doğru çektim.

"Tanrım, çok güzelsin," dedim saygıyla.

Bu sözler sanki içindeki bir şeyi çözmüş gibiydi. Hafifçe sırtını kavisledi, sanki kendini sabitlemek istercesine ellerini saçlarıma geçirdi.

"Bir daha söyle," diye fısıldadı.

"Çok güzelsin." Sözlerin etkisini hissetmesi için çenesinin altını öptüm. "Mükemmel. Sen sanki..." Gözlerine baktığımda sesim titredi, göğsüm sıkıştı. "Sen evim gibisin, Selene."

Dudakları cevap vermek istermişçesine titredi, ama bunun yerine beni kendine çekip bir öpücük daha verdi, elleri artık çaresizce, beni yeterince yakına çekemiyormuş gibi omuzlarımı çekiyordu.

Umurumda değildi. Hiç durmasını istemedim.

Evin sessizliğı etrafımızı daha da sıkı sarmalarken, ellerim uyluklarını okşadı, şortunun kumaşının altına kaydı, sanki dünyadaki tüm zaman bana aitmiş gibi her santimini keşfetti.

Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Ve şunu çoktan biliyordum: Her şey yarın sona erse bile, hayatımın geri kalanını burada olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlayarak geçirecektim.

Onunla.

Ben boynunun kıvrımlarını öpüp cildinin hafif tuzlu tadını alırken, Selene parmaklarını saçlarıma daha sıkı doladı. Nefesi kesildi, odanın sessizliğinde yumuşak ve sığ nefesler alıyordu.

"Austin..." Sesi, bunun bir yalvarış mı yoksa bir uyarı mı olduğundan emin olamıyormuş gibi titriyordu.

Yüzünü görebilecek kadar geri çekildim ve başparmağımı kızarmış yanağına dokundurdum. "Ne oldu?"

Dudakları aralandı ama tereddüt etti, sanki saklanmaya çalışır gibi kirpiklerini indirdi.

"Selene," diye mırıldandım, şakağına bir öpücük kondurarak. "Bana ."

Bir an sürdü, ama sonunda gözleri benimkilere doğru kalktı. Orada Orada bir kırılganlık vardı—çıplak ve sarsıcı—ama gözlerini kaçırmadı.

Ve, Tanrım, o yıkıcıydı.

"Ben yanındayım," diye fısıldadım. "Her saniye. Her santim. Ben yanındayım."

Parmakları saçlarımdan gevşedi, sanki teslim olmak tek seçenekmiş gibi omuzlarıma doğru kaydı.

Onu durdurması için ona zaman tanıyarak gömleğini yavaşça yukarı çektim, ama durdurmadı. Kumaş başını aşır yere düştüğünde nefesim kesildi.

O... her şeydi.

"Lanet olsun, Selene." Sesim, adını söylerken titredi.

İçgüdüsel olarak ellerini kaldırıp kendini örtmeye çalıştı, ama ben nazıkçe bileklerini yakalayıp kenara çektim. "Yapma," dedim, sesim alçaktı. "Seni görmeme izin ver."

Vücudunda bir titreme geçti, ama başını salladı, göğsü sanki bir mil koşmuş gibi inip kalkıyordu.

Avuç içlerim yanlarından aşağı doğru kaydı, başparmaklarım belinin narin çizgisini izledi. "O kadar güzelsin ki."

Bu sözler sanki derisine işliyor gibiydi, omuzlarındaki gerginliği yumuşatıyordu. Elleri çenemi kavradı ve beni kendine çekerek hem aç hem de tatlı bir öpücük verdi.

Şortu da tişörtünün ardından geldi, parmaklarım bel bandına dolanırken şortu yavaşça aşağı indirdim. Yardımcı olmak için kalçalarını kaldırdı ve dudaklarından kaçan hafif iç çekiş beni neredeyse çılgına çevirdi.

O benim altımda çıplak uzandığında, bir saniye durmak zorunda kaldım, çünkü onu bu halde görmek aceleye gelebilecek bir şey değildi.

"Selene..." Adını dudaklarımdan saygıyla fısıldadım, köprücük kemiğine, göğüs kafesine ve karnının yumuşak derisine öpücükler kondururken.

Elleri yine saçlarıma dolandı, boğazından sessiz bir ses kaçarken kalçaları huzursuzca hareket ediyordu.

"Lütfen," diye fısıldadı.

Göğsüm sıkışmış bir halde ona baktım. "Lütfen ne?"

"Bana bunu söyletme," diye fısıldadı.

Ağzımın kenarlarında yavaşça bir gülümseme belirdi. "Bunu senden duymak istiyorum." Parmakları saçlarımı daha sıkı kavradı. "Lütfen bana dokun."

Onu taparcasına sevmek için oradaydım.

Yukarı doğru kayarak, ellerimle her kıvrımını okşarken onu tekrar öptüm, yavaş ve derin bir öpücükle. Dokunuşumla uylukları açıldı, parmaklarım onu nazikçe okşadığında nefesi kesildi — tam da dudaklarıma karşı inlemesine yetecek kadar.

"Benim için çoktan ıslanmışsın," diye mırıldandım, başparmağımla tembelce amını okşarken.

Omuzlarıma tırnaklarını batırdı, elime doğru kıvrıldı, sesi sessiz bir iniltiyle kırıldı.

"Şşş," kulağına fısıldayarak onu sakinleştirdim. "Sessiz olmalıyız, bebeğim."

Başka bir inilti sesini bastırmak için dişlerini alt dudağına batırdı. Kendini tutması kalbimi çarptırdı. İçinde çok şey tutuyordu, ama onun gevşediğini hissedebiliyordum.

"İşte böyle," diye fısıldadım, parmaklarımla daha yukarı doğru ilerlerken, ağzımla çenesini okşuyordum. "Benim için kendini bırak, Selene."

Vücudu titredi, elim altında parçalandı, çığlıkları omzuma boğuldu.

Nefes alışması yavaşlayana kadar onu kucakladım, sessizce övgüler mırıldandım; kasları gevşedi ve çarşafların arasına eridi. Gözlerini açtığı anda, bakışlarında bir tür saflık ve savunmasızlık vardı.

"Buraya gel," diye fısıldadı.

Tereddüt etmedim. Son giysilerimi de çıkarırken onu öptüm, elleri nereye dokunacağına karar veremiyormuş gibi göğsümde dolaştı.

Penisimi kavrayıp bacaklarının arasına yerleştiğimde, nefesi kesildi.

"Sana özledim," dedim, alnımı alnına dayayarak. "Evet."

Sesi artık emindi. "Lütfen."

İçine girmek eve dönmek gibi hissettirdi. Sıcaklığı beni sardı, beni içine çekti ve o anda kendimi kaybetmemek için dişlerimi sıkmak zorunda kaldım.

Başlangıçta yavaşça, düşünceli ve her anın tadını çıkararak hareket ettik. Elim çenesini okşarken, her itişte dudaklarım onunkilere hafifçe değiyordu.

"Bana bak," diye fısıldadım. Baktı ve bu beni mahvetti.

"Selene," diye inledim, sesim onun sıcaklığına daha derine girerken titredi. "Sen, özlediğimi bilmediğim her şey gibisin."

Kalçaları benimkilerle buluşmak için yukarı kalkarken tırnakları sırtımı aşağı doğru çizdi.

"Daha hızlı," diye fısıldadı, sesi çaresizdi.

"Ne istersen," diye söz verdim, inlemelerini bastırmak gittikçe zorlaşırken hızımı artırdım.

Dikkatliydik, sessiz kalmak için çok dikkatliydik, ama kalçalarımı her hareket ettirdiğimde yatak başlığı hafifçe gıcırdıyordu, nefes alış boynumun kıvrımlarında titriyordu.

"Lütfen durma," diye yalvardı, sesi titriyordu.

"Durmayacağım," diye yemin ettim, daha sert bir şekilde iterek şakağına öpücük kondurdum. "Sen benim için tekrar parçalanana kadar durmayacağım."

Altımda ikinci kez boşaldı, ben de onunla birlikte doruğa ulaşırken vücudu beni sıkıca sardı, dudaklarımdan onun adı bir inilti olarak çıktı.

Hala nefes nefeseyken yanına yığıldığımda, onu kendime yaklaştırdım; sanki bu dört duvarın dışındaki her şeyden onu koruyabilirmişim gibi onu kendime sıkıca sarıldım.

Nefeslerimiz aynı anda yavaşlarken, parmakları göğsümde tembel desenler çizdi.

Oda hafif bir vanilya ve temiz çarşaf kokuyordu, havada hala tenin sıcaklığı ve fısıldanan yalvarışların ağırlığı vardı. Selene'nin nefes alış yavaş ve düzenli bir ritme oturmuştu, başı sanki oraya sığacak şekilde yaratılmış gibi omzumun çukuruna yerleşmişti.

Saçları yumuşak dalgalar halinde göğsüme dökülüyordu, başımı eğip dudaklarımı şakağına değdirdiğimde saç telleri sakallarına takılıyordu. Şampuanının kokusu ve biraz da benim kokum vardı üzerinde, ve bu bana tüm vücudumu saran bir heyecan verdi.

Çarşaflar soğumuştur, ama vücudu bana karşı hâlâ sıcaktı —bir bacağı tembelce benimkine dolanmış, kolu sanki oraya aitmiş gibi karnımın üzerine uzanmıştı.

Onu sarsmamaya dikkat ederek hafifçe kıpırdadım ve battaniyeyi çıplak omuzlarının üzerine daha yukarı çektim. Battaniyeyi etrafına sararken parmaklarım tenine değdi ve onun iç çekişini hissettim — boğazımı sızlatan sessiz, memnun bir ses.

Buna alışabilirdim.

Bu düşünce aniden ve davetsizce geldi, ardında boş bir yankı bırakacak kadar keskin bir düşünceydi.

Göğsümdeki uykulu ağırlığına, uykuya dalarken kaşlarının arasındaki hafif kırıışıklığın düzelmesine alışabilirdim. Sabahları Winnie'nin kıkırdamalarına, küçük ellerinde toka tutarken saçlarımla bir tur daha "pratik" yapmak istediğine alışabilirdim.

Bir şeyin parçası olmaya alışabilirdim.

Gerçek bir parçası. Sadece eğlenceli adam, geçici çözüm ya da unutmayı kolaylaştıran kişi değil.

Selene hafifçe kıpırdadı, eli karnımın üzerinden kaydı, parmakları çarşafla kenarına dolanırken, "Gitme," diye mırıldandı.

Boğazım aniden sıkışır gibi oldu, zorlukla yutkundum. "Hiçbir yere gitmiyorum," diye fısıldadım, başının tepesine bir öpücük kondurarak.

Bu gece değil.

Bu beni öldürse bile.

Nefesini tutarak mırıldandı ama kıpırdamadı, vücudu benimkine daha da gevşedi. Başparmağımla omurgasını yavaşça, dalgın bir şekilde okşadım, onun dokunuşunu ezberledim — her kıvrımını, hala benim dokunuşumu taşıyan yumuşak cildinin her santimini.

Bu çok iyi hissettiriyordu.

Elim saçlarına kaydı, yüzünü görebilmek için gevşek bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdım. Böyle çok güzeldi—savunmasız,

dudakları hafifçe aralanmış, kirpikleri kızarmış yanaklarına değiyordu.

Odanın loş ışığı omzuna düşüyor, daha önce fark etmediğim soluk çillerini ortaya çıkarıyordu. Parmaklarım onları izlemek, sanki dünyadaki tüm zaman benimmiş gibi onu haritalandırmak için kaşınıyordu.

Çünkü asıl istediğim şey buydu.

Zaman.

Onlarla daha fazla sabah. Çarşaflarına dolanmış daha fazla gece, kulaklarımda onun kahkahası, kızının minik eli beni hayali bir krallığa doğru çekiyor.

Sinirlerim düğüm düğüm oldu.

Hayatım boyunca herkesin yanında olmasını istediği adam olmaya çalışmışım; ortamı hafif, rahat ve eğlenceli tutan adam. Ama burada otururken, üzerime çöken ağırlığı üzerinden atamıyordum. Fazla istemenin, bana ait olmayan bir şeye fazla sıkı sarılmanın acısı.

Bu his çok güzeldi, mükemmele çok yakındı ve içten içe bunu hak ettiğime bu kadar kolay inanabilmemden nefret ediyordum. Sanki onu hak ediyormuşum gibi, Winnie'yi hak ediyormuşum gibi, bu sakın hayatı hak ediyormuşum gibi. Asla yeterli olamayacağım konusunda içimi kemiren bir korku vardı; ne kadar onların sabit noktası, güvenli limanı olmak istesem de, istemek yeterli olmayacaktı.

Selene yine kıpırdadı, nefesinin sıcaklığı tenime değdi.

Onu daha sıkı sarıldım. Onu bırakmaya hazır değildim, ama içten içe, o yumuşak sessizliğin ve onun hafif iç çekişlerinin altında, hissettim — gerçeğin üzerime çöküp beni ele geçirdiğini.

Bu uzun sürmeyecekti, çünkü bu kadar güzel hiçbir şey uzun sürmezdi.

Gözlerimi kapattım. Bunu görmezden gelmeye ve o anı daha sıkı tutmaya çalıştım, ama sözler yine de aklımda kaldı.

Uykusunda mırıldanıp fısıldadı, "Kalmanı seviyorum." Neredeyse duyulmayacak kadar yumuşak olan sözleri, karnıma bir yumruk gibi indi.

Saçlarını geriye doğru düzelttim, başparmağımla yanağının narin kıvrımını okşadım. Boğazımda büyüyen yumruyu yutmak için zorla yuttum.

"Sen izin verdiğin sürece kalacağım," diye fısıldadım, ama bunun bir söz mü yoksa bir yalvarış mı olduğunu bilmiyordum.

Çünkü içten içe, geri dönemeyecek kadar çoktan aşık olduğumu biliyordum.

YİRMİ YEDİ

SELENE

YAVAŞÇA UYANDIM, düşüncelerim henüz uyanmadan duyularım beni sabahın yumuşak sınırlarına çekiyordu. İlk hissettiğim şey sıcaklıktı—sabit ve her şeyi kucaklayan, sanki benim için örülmüş rahat bir battaniye gibi etrafımı saran bir sıcaklık.

Sonra belime dolanan kolunun ağırlığını hissettim. Eli kaburgalarımın üzerine yayılmıştı, parmakları sanki uykusunda bile beni tutmaktan vazgeçemiyormuş gibi açılmıştı.

Yanağım göğsüne yaslanmıştı ve kulağımın altında kalp atışlarının yavaş, düzenli ritmini duyabiliyordum. Aceleci değildi. Kesindi.

Bir an için kendimi tamamen hareketsiz bıraktım.

Havada hafif bir sabun ve talaş kokusu vardı — Austin'in kokusu — ve pürüzsüz cildi yanağımın altında yumuşaktı. Yapmamam gerektiğini bilsem de nefes aldım.

Hayatıma aniden girmişti ve bu durumun bir parçası sanki bize ait değilmiş gibi geliyordu, ama yine de ona tutunacaktım.

Perdenin aralığından sızan soluk ışıktaki onu inceleyebilmek için başımı hafifçe eğdim. Uykudayken yüzü daha yumuşaktı; uyanırken o kadar kolay sergilediği şakacı sırıtişlar ya da kendini beğenmiş gülümsemelerden hiçbir iz yoktu. O sadece bir adamdı. Kirpikleri yanaklarına hafif gölgeler düşürüyordu, dudakları hafifçe aralıktı ve nefesi saçlarıma üfleniyordu.

Bakışlarımı keskin çene hattında, çenesini ve üst dudağını koyulaştıran hafif sakal izlerinde gezdirdim. Gözlerim

ağzının yanındaki küçük yara izine takıldı, önceki gece dalgınlıkla başparmağımla izini takip ettiğim yara izi. Bunun çocuklukta bir oyun parkı kazasından mı, yoksa pervasız bir bar kavgasından mı kaynaklandığını merak ettim. Onun hakkında hâlâ bilmediğim çok şey vardı.

Göğsümün derinliklerinde bir şey sıkıca dolanıyordu ve kendimi başka yere bakmaya zorladım.

Bu duygular kalıcı değildi. Bu, bir şey inşa ettiğimiz anlamına gelmiyordu.

Sadece bir andı. Mükemmel, geçip giden bir an.

Koridordan ilerlerken, Austin'in sweatshirt'ünün kollarını ellerime geçirirken döşeme tahtaları hafifçe gıcırdadı. Mutfığa sessizce girdiğimde ortalık sessizdi ve hemen taze bir demlik kahve hazırladım. Kahve demlenince, kahve fincanını iki elimle kavradım ve arka bahçeye bakan pencereden dışarıya bakarken sıcaklığın parmaklarıma nüfuz etmesine izin verdim.

Çimler gri bir ışıkla yıkanmıştı; sabahın erken saatlerindeki sis, her şeyi olduğundan daha yumuşak gösteriyordu.

Zafer kazanmış, hatta belki de mutlu hissetmem gerekirdi. Dün gece... hayal edebileceğimden çok daha fazlasıydı.

Ama gözlerimi kapattığımda, sesindeki acıyı duymaya devam ediyordum —karanlıkta alçak ve tereddütlü bir sesle, hiç ev gibi hissettirmeyen evlerde büyüdüğünden bahsediyordu. Başkalarının hayatlarının aralıklarından sızarak nasıl büyüdüğünü, hiçbir zaman tam bir oğul olamadığını, hiçbir zaman yeterli olamadığını anlatıyordu.

Onun için bundan nefret ediyordum. Bu sessiz acıyı, sanki hayatın bir gerçeğiymiş gibi, bazı insanların anahtarlarını ya da bozuk paralarını taşıdığı gibi taşımasından nefret ediyordum.

Kalbim sızladı.

Buna kapılmak çok kolaydı — daha fazlasını istemek çok kolaydı. Daha fazlasını *vermek* istemek.

Bir yudum aldım, kremli kahvenin dilimde ağır bir tat bırakmasına izin verdim. Ben kırılğan şeyler için yaratılmamıştım. Bir erkeğin kollarında uyanmak ve gardımı her indirdiğimde bunun bana bir bedeli olmadığını iddia etmek için yaratılmamıştım.

Arkamda, üst kattan gelen hafif bir döşeme gıcirtısı duydum. Bir kapı açıldı, ardından Winnie'nin küçük

halı kaplı zemine çarpan ayak sesleri geldi.

Önce kahkahası geldi — hafif ve kaygısız.

"Şşş," diye Austin'in sesi geldi, uykudan dolayı alçak ve boğuk. "Annem için gürültü yapmayalım."

"O zaten uyanık," dedi Winnie komplo kurar gibi fısıldayarak, ama sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum.

"Biliyorum," dedi. "Ama dün gece oldukça yorgun görünüyordu."

"Onu yatma saatinden sonra uyandırdın mı?" Winnie'nin masum sorusu yüzünden kahvemi boğazıma kaçırdım.

Austin'in fısıldadığı cevabı duyamadım, ama gülümsememek için dudaklarımı sıkıca kapattım. Gerçeğin, onun beni yatma saatinden *çok* sonraya kadar kesinlikle uyanık tuttuğu olduğunu biliyordum.

Birkaç saniye sonra ayak sesleri mutfığa doğru yaklaştı. Winnie, saçları dağınık ve pijamaları ters dururken doğruca bana doğru koştu.

"Günaydın anne!" diye cıvıldayarak kollarını belime doladı.

"Günaydın, canım," dedim, elimi onun dağınık buklelerinin üzerinde gezdirerek.

Austin onun arkasında geldi, elini dağınık saçlarının arasından geçirdi. Tişörtü vücuduna o kadar yapışmıştı ki, gözlerimi ondan ayırmamak için kendimi zor tuttum.

"Günaydın," dedi, dudaklarında hafif bir gülümsemeyle eğilip başımın üstüne bir öpücük kondurdu.

"Günaydın." Ses tonumu nötr tutmaya çalışırken, ellerimle ona bir fincan kahve dolduruyordum.

Derin bir nefes aldım. "İkiniz de erken kalkmışsınız," diye ekledim bir süre sonra.

"Uyuyamadım," dedi, ağzında hafif bir gülümseme belirdi. "Winnie'nin sesine bakılırsa dünya hakimiyetini planlıyor."

"Hayır, yapmıyorum," dedi Winnie, bir sandalyeye tırmanarak. "Acıktım. Pankek yiyebilir miyim?"

"Şanslısın," dedi Austin, yanımdan geçip dolaptan bir tava alırken. "Şef Austin görev başında."

"Şef Austin," dedi Winnie kıkırdayarak. "Sanki televizyondaki bir sunucu gibisin."

Austin bana eğlenmiş bir bakış attı. Bir an için, aramızda söylenmemiş bir şey parladı: sıcaklık, samimiyet, cevap vermeye hazır olmadığım bir soru.

İlk önce ben gözlerimi kaçırdım.

Austin tavaya ilk hamuru dökerken Winnie sandalyeden bacaklarını sarkıttı. Kreplerin sıcak, tatlı kokusu havada asılı kalmış, şurup ve kahvenin hafif kokusuyla karışmıştı. Radyo tezgâhın köşesinden hafifçe uğulduyordu, bir country şarkısı sesleri arasındaki sessiz boşlukları dolduruyordu.

Oda rahat ve huzurluydu. Sanki hiç bulamayacağımı sandığım bir hayatın anlık görüntüsü gibiydi.

"Kahvaltıdan sonra tırnaklarını boyayabilir miyiz?" diye sordu Winnie aniden, bacaklarını metronom gibi sallayarak.

Austin gözlerini kırptırdı ve hiç duraksamadan bir krep çevirdi. "Tırnaklarım mı?"

"Evet." Hâlâ şurup bulaşmış küçük ellerini uzattı. "Okula gitmeden önce pratik yapmak istiyorum. Annem teneffüste arkadaşlarıma oje götürebileceğimi söyledi."

Ağzımı açıp araya girmek istedim — belki onu kurtarmak için. "Win, eminim Austin..."

O sıırttı. "Tabii ki yaparım."

Sözleri o kadar kolay, o kadar tereddütsüzdü ki, beni hazırlıksız yakaladı.

"Öyle mi?" diye bağırdı Winnie.

Austin omzunun üzerinden bana gülümsedi, yeşil gözleri yaramazlıkla parlıyordu. "Hey, anlaşma anlaşmadır. Geçen haftadan beri sorup duruyor."

"Parlak morum var!" dedi Winnie gururla. "Harika görüneceksin."

Austin spatulayı bıraktı ve krepleri üst üste yığdı. "Yedikten sonra, istediğini yapabilirsin, ufaklık."

Kalbim haince bir sızı verdi.

Kahvaltıdan sonra, Winnie işine başladığında Austin hiç irkilmedi; Winnie, her tırnağını titizlikle boyarken konsantrasyonla minik kaşlarını çatmıştı. Hatta katlar arasında parmaklarına dramatik bir şekilde üfleyerek Winnie'yi kahkahalara boğdu.

Düşünceler kafamda dönüp dururken ve göğsümde keskinleşirken, altında daha yumuşak bir düşünce ortaya çıktı.

Neden bu kadar doğru geliyor?

Winnie işini bitirdiğinde, Austin'in on parmağının hepsini ve etrafındaki derinin çoğunu parlak, ışıltılı bir mor renge boyamıştı. İşinden memnun olan Winnie masadan zıplayarak uzaklaştı ve ben onu kucakladım. "O kadar acele etme. Kuralları biliyorsun. Lütfen dağınıklığını topla. Sonra okula gitmek için giyinme zamanı."

Winnie neredeyse hiç homurdanmadı; benim hatırlatmalarıma alışmıştı. Uzaklaşırken, bir kenara attığı sırt çantası dikkatini çekti ve içindeki eşyaları karıştırmaya başladı.

Winnie gülümseyerek, kenarları yapışkan parmaklarıyla bulaşmış buruşuk bir kağıdı bana doğru salladı. "Müzik programım! Solo şarkı söyleyeceğim!"

Kaşlarımı kaldırarak kağıdı aldım ve kırıksıklıklarını düzelttim. "Öyle mi? Bu harika, canım."

"Sesim çok yüksek çıkacak," dedi gülümseyerek, ön dişi hâlâ eksik ve sesi heyecandan titriyordu.

Sonra o büyük, umut dolu gözlerini Austin'e çevirdi. "Sen de gelir misin?"

Austin, sanki ona tam kalbinden bir darbe almış gibi elini göğsüne koydu. "Ön sıra. Star Harbor'daki en gürültücü alkışçı. Anlaştık mı?"

"Anlaştık!" Winnie kıkırdadı ve kollarını onun boynuna doladı.

Onları izlerken içimde bir şey sızladı.

O, onun babası değildi. Benim de babam değildi, en azından gerçek anlamda.

Ama bu küçük, güneş ışığıyla dolu mutfakta, havada krep kokusu ve duvarlardan yankılanan Winnie'nin kahkahaları eşliğinde, Austin onun babası olsaydı nasıl hissederdim diye hayal kurmaya başladım.

Sadece bir saniye için.

Sabahın geri kalanı, şurup bulaşmış parmaklar, kıkırdamalar ve Austin'in yeni boyanmış elleriyle tabakları toplayamayacağını iddia etmesiyle geçti. Austin, Winnie'nin ceketini omuzlarına geçirirken, Winnie okul hakkında durmadan konuşuyordu.

"Arkadaşlarıma senin ojenizi göstermek için sabırsızlanıyorum," dedi Austin'e, kapıya doğru yarı yolda.

"Seni seviyorum," diye seslendim. "Harika bir gün geçir!"

"Olacak!" Kafası bir anlığına kapıdan geri uzandı. "Seni seviyorum!"

Austin gözlerime baktı. Yüzünde sessiz bir ifade vardı, kelimelerden daha ağır gelen bir şey.

"İyi günler," dedim, sesim istediğimden daha yumuşaktı.

"Sana da," diye cevapladı, sonra bir adım öne çıkıp saçlarıma nazikçe bir öpücük kondurdu.

Sonra gittiler, kapı arkalarından kapandı ve ev birdenbire çok sessizleşti. Orada durup, ellerimi kupama doladım ve onların durduğu yere baktım. Winnie'nin kahkahası, parlak ve geçici bir yankı gibi havada asılı kaldı.

Bunun ne kadar kolay geldiği tehlikeliydi. Ne kadar doğal.

Sabahın ilerleyen saatlerinde, arabalık evin sessiz uğultusuna alışmıştım. İçerideki hava, eski kağıtların ve fısıldanan sırların hafif kokusunu taşıyordu; birkaç saat sonra giysilerinize ve saçlarınıza sinen bir koku.

Önümdeki uzun ahşap masayı, mürekkebi akmış ve kenarları zamanla kıvrılmış, kırılğan gemi manifestoları ve solmuş fotoğraflar kaplıyordu. Dizüstü bilgisayarımın ekranı, Star Harbor Denizcilik Müzesi için dijitalleştirmek üzere işe alındığım

—Star Harbor Denizcilik Müzesi için dijitalleştirmek üzere işe alındığım ölüm ilanları, kayıtlar ve el yazısı mektuplar.

Bu işi, yüksek sesle itiraf ettiğimden çok daha fazla seviyordum.

Geride bırakılan insan izlerinde rahatsız edici bir şey vardı. Yarı yırtık bir aşk mektubu, on yıllar önce sayfaya düşen bir gözyaşından dolayı mürekkebi bulanıklaşmış. Bir defterin solmuş ithafı: *Sevgilime, deniz seni nereye götürürse oraya*. Kenar boşluklarına, neredeyse sanat eseri gibi görünen özenli bir el yazısıyla notlar karalanmış.

Uzun zaman önce yaşamış insanların bu küçük parçaları, insanların ne kadar kolay ortadan kaybolduğunu bana hatırlattı.

Onun fotoğrafları bütün hafta boyunca aklımdan çıkmamıştı. Alma Barker, Kum Tepelerinin Leydisi.

Ekranımda yan yana duran iki versiyonu vardı. Biri kusursuz, yüzü sakın ve mükemmel, gözleri doğrudan kameraya bakıyordu. Diğeri ise yaralıydı; gözleri keskin bir şeyle şiddetle çizilmişti, bakışlarının olduğu yerde boş lekeler kalmıştı.

Ve arkasındaki gölgelerde bir siluet. Uzun boylu. Geniş omuzlu. Midemin düğümlenmesine yetecek kadar görünür.

Şakaklarımı ovuşturup sandalyeme yaslandım, çatlaklı alçı tavana bakakaldım.

Kardeşıme henüz söylememiştim. İkinci fotoğraf hakkında, ona ürkütücü derecede benzeyen siluet hakkında. Hayes zaten inanmazdı. Zaten sözde laneti konusunda o kadar tuhaftı ki, böyle bir şeyden bahsetmek onu muhtemelen çileden çıkarırdı.

Yine de, omurgamdan yukarı doğru tırmanan tedirginliği bir türlü atamıyordum.

Leydi'nin hikayesi romantik olmalıydı — trajik, evet, ama kenarları yumuşak. Kumullar üzerinde denizde kaybolan sevgilisini bekleyen bir kadın.

Ama bu? İkinci fotoğraftaki şiddet? Arka planda gizlenen adam?

Romantik gelmiyordu. Bir uyarı gibi geliyordu. Telefonum çaldı, irkildim.

"Merhaba, Selene." Müze yönetim kurulundan Hannah'ydı. "Haftaya yeni sergi hakkında toplantı yapacağız. İşaretlediğin eserleri getirebilir misin?"

"Tabii ki," dedim, zorla gülümsemeye çalışarak. "Onları hazırlayacağım."

Hızlıca vedalaştık ve ben tekrar ekranıma döndüm, gözlerim yine gölgeli adamın belirsiz siluetini takip ediyordu. Belki kız kardeşlerim ne yapacağını bilir ya da Hayes'e, onun aptal lanetinin aslında o kadar da aptal ve imkansız olmayabileceğini nasıl söyleyeceğini bilir.

Sunum hakkında düşünmem gerekirdi. Ya da ilgilenmem gereken yığınla belge hakkında, ama zihnim sürekli mutfağımdaki Austin'e dönüyordu.

Winnie'nin tereddüt etmeden tırnaklarını boyamasına izin veriş. O, tırnaklarının kurumasını beklermişçesine parmaklarına üflerken, Winnie'nin kahkahası. Gitmeden önce başımın üstüne kondurduğu öpücük.

Düşüncelerimde ne kadar yer kapladığı beni korkutuyordu. Sıkıca kapatıldığını sandığım çatlaklara ne kadar kolay sızdığı.

Bunun sonsuza kadar sürmesi gerekmiyordu. Sürümezdi, değil mi?

Sadece bir saniye için, öyle olsaydı nasıl hissederdim diye hayal ettim. Sabahlar her gün böyle başlasaydı... Austin mutfağımızda, kahve demlenirken, Winnie pancake hamurunu karıştırırken onun beline sarılıp kıkırdarak.

Verandada geçirdiğimiz yaz akşamlarını hayal ettim, ben ona yaslanırken, elini sırtımın alt kısmına koymuş, karnımdaki bebeğimizle yuvarlaklaşmış.

Evde yankılanan kahkahaları. Yatmadan önce masal okurkenki sesi. Dünya sessizliğe büründükten sonra, sessizliğin içinde beni kollarına alan kolları.

Sıradan, güzel şeylerle dolu bir hayat.

Göğsümde bir sıcaklık hissettim ve gözlerimi açtım. Acı gerçeklik beni sararken, boğazımı yuttum.

Austin Calloway'e sıırıslıkam aşkıttım.

HAVAYA İHTİYACIM VARDI. Boşluğa ihtiyacım vardı. Göğüs kafesimin ortasında duran keskin, karışık duygu düğümünü çözmek için yürümem gerekiyordu. Araba garajının içi, başkalarının anılarının kokusuyla ağırlaşmış, yoğunlaşmıştı. Orada, ekranımdaki fotoğrafa, Alma'nın çukurlaşmış gözlerine ve arkasında beliren gölgeli siluete bakarak, istediğimden daha uzun süre oturdum, ta ki görüntünün kenarları bulanıklaşana ve göğsüm tam nefes alamayacak kadar sıkışana kadar.

Masadan uzaklaştım, sandalyenin ayakları yıpranmış ahşap zeminde gıcırdadı. Vücudum, bir türlü atamadığım huzursuz bir enerjiyle titriyordu.

Kapının yanındaki askıdan paltomu alıp, dışarıya, serin sonbahar havasına çıktım.

Bu saatte kasaba sessizdi. Birkaç araba Main Street'te tembelce geçiyordu, lastikleri nemli kaldırımda fısıldıyordu. Verandadaki balkabakları yeni oyulmuştu, sırttan yüzleri serin Ekim havasında bana gülümsüyordu. Yakın bir yerden odun dumanı kokusu geliyordu, düşen yaprakların tatlı, topraksı kokusuyla karışıyordu. Ceketimi daha sıkı çektim, içe sokarken yün çeneme değdi ve botlarımla beni kasabanın merkezine taşımasına izin verdim.

Her adımım dengesiz geliyordu; bunun nedeni çatlak kaldırımlar değil, sonunda kendime itiraf ettiğim gerçektir.

Austin Calloway'e aşkıttım.

Bu sözler, durgun suya atılmış bir taş gibi göğsümde yerleşti, parmaklarımla kıvrımlarında, nefesimin kesilmesinde, kalbimin hızlanan atışlarında her yerde hissedene kadar dalgalar halinde yayıldı.

Bu his çok büyük, çok ağır, çok tehlikeli geliyordu. Sanki bana ait olamazmış gibi.

Ama sonra...

Belki de aita.

Çok uzun zamandır ilk kez, bu düşünce beni çılgına çevirmedi. Beni saran panik değildi, başka bir şeydi. Daha hafif bir şeydi.

Kasabada, merdivenlerini süpüren Bayan Donnelly'nin yanından geçtim, süpürge'nin kıllarının tahta basamaklara çarpmasıyla çıkan ses keskin bir tınıydı. Beni görünce durdu, bakışları küçük kasaba insanların o kendine özgü sıcaklığıyla doldu — sanki sizin bilmediğiniz bir şeyi biliyorlarmış gibi.

"Günaydın, Selene," dedi, süpürge'nin sapına yaslanarak. "Az önce Austin'i Winnie'yi okula götürürken gördüm. Winnie ona durmadan konuşuyordu, sanki Austin bu iş için yaratılmış gibiydi."

Bir duygu dalgası beni hazırlıksız yakaladı. Yumuşakça gülümsedim. "O böyle yapmaya meyillidir."

Gözleri kırıştı. "Onu bu kadar sabırlı biriyle görmek güzel. Peki ya sırt çantasını taşıma şekli?" Elini göğsüne bastırdı, neredeyse bayılacak gibiydi. "Sanki hayatı boyunca bunu yapıyormuş gibi."

Boğazım düğümlenerek başımı salladım. "Evet."

Bayan Donnelly başını eğdi ve beni biraz fazla yakından izlemeye başladı. "Mutlu görünüyorsun Selene. Uzun zamandır seni bu kadar mutlu görmemiştim. Aferin sana tatlım."

Teşekkür ederim diye mırıldandım ve yürümeye devam ettim, botlarım kırılğan yaprakların üzerinde çıtır çıtır sesler çıkarıyordu.

Bay Street'e vardığımda, düşüncelerim yine aynı noktaya dönmüştü. Parlak mor tırnaklı Austin, sanki Winnie ona eyaletteki en iyi manikürü yapmış gibi ellerini ona doğru uzatıyordu. Gülüşü o kadar dolgun ve sınırsızdı ki, tüm mutfağı doldurmuştu

. Gitmeden önce başımın üstüne kondurduğu nazik öpücük, sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi.

Bunu istememem gerekiyordu.

Ama işte oradaydı—göğsüme bir kıymık gibi saplanmış, hassas ve görmezden gelinmesi imkânsız.

Caddenin karşısındaki hareket dikkatimi çekti. Bir ev. Yenilenme aşamasındaydı.

Eski ev yıllardır boş duruyordu, verandası çökmüş, panjurları yorgun göz kapakları gibi eğri büğrü sarkmıştı. Ama şimdi yeniden canlanmıştı. Taze kaplama malzemeleri düzgün yığınlar halinde istiflenmişti. Bir ekip, kararlı bir enerjiyle içeri girip çıkıyordu.

Gözlerim bahçeye dikilmiş tabelaya takıldı: WES VAUGHN CONSTRUCTION.

Tanıdık bir acı içimi sardı. Wes. Kazadan bu yana aylar geçmişti. Herkesin bir şey tamir edilmesi gerektiğinde aradığı o rahat adam olalı aylar olmuştu. Onu bir kez bile dışarıda görmemiştim.

Cal ve Austin, durumunun iyi olmadığını söylemişlerdi. Ayrıntıları sormamıştım, sormama gerek yoktu.

Sonra bakışlarım verandaya kaydı. Henüz pek bir şey yoktu — sadece çıplak tahtalar ve iskelet gibi bir çerçeve — ama onda beni çeken bir şey vardı.

Pazar sabahı kahvesi. Soğuk ahşaba değen çıplak ayaklar. Winnie battaniyeye kıvrılmış, Austin buharlı bir fincanı ellerime tutuştururken kendi kendine mırıldanıyordu.

Bu görüntü o kadar kolay zihnimde canlandı ki, sanki elimde kahve fincanının sıcaklığını hissediyor ve Winnie'nin o verandada Austin'in yanına kıvrılırken çıkardığı yumuşak mırıldanmayı duyuyordum.

Derin bir nefes aldım ve bakışlarımı oradan ayırdım, botlarım çatlamış kaldırımında biraz fazla hızlı bir ses çıkardı.

Bu gerçek değildi. O çok gençti, kendini henüz kanıtlamamıştı, benim bağlayamayacağım kadar çok olasılıkla doluydu... ama bunun sürmeyeceği tüm nedenleri kendime sayarken bile, göğsümde yine de bir umut filizlendi — sessiz, inatçı ve görmezden gelinmesi imkansız bir umut.

YİRMİ SEKİZ

AUSTIN

SUV'UM çakıl zeminde gürültüyle ilerliyordu, lastiklerim göğsümün derinliklerinde hissettiğim memnuniyetin ritmiyle uyumlu, düzenli bir ritimle çıtırdıyordu. Ön camın dışında dünya altın rengi bir havaya bürünmüştü; akçaağaçlar turuncu ve kırmızı renkte alev alev yanıyor, güneş ışığı dalların arasından puslu bir tabaka halinde süzülüyordu.

Arka koltuktan Winnie'nin sesi yükseldi, neşeli ve durdurulamaz bir sesle.

"Sence dev kabaklar çıkmış mıdır? El arabası gerektirecek kadar büyük olanlar?"

"Bilmiyorum, ufaklık," dedim, arabayı park yerine sokarken omzumun üzerinden gülümsedim. "Onlardan birini taşıyacak kadar güçlü olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Ben çok güçlüyüm," dedi, bir vücut geliştiricisi kadar ciddiyetle küçük kollarını kasarak. "Şu kollara bak. Ben resmen bir süper kahramanım."

Dilimi şaklattım. "Bilemiyorum..." diye alay ettim. "Ayrıca," dedi omuz silkerek, "sen varsın."

"Haklısın." Göğsümün ortasından uzuvlarıma doğru yayılan acı veren bir sıcaklık hissettim ve gülümsemem genişledi.

Motoru kapattığımda, çatlak pencereden saman ve odun dumanının hafif kokusu içeri süzüldü. Star Harbor Aile Çiftliği, sanki bir kartpostalıdan çıkmış gibi önümüzde uzanıyordu — çocuklar devasa bir lastik dağına doğru koşuyor, at arabaları

kırmızı yanaklı, atkı ve ceketlere sarılmış aileler, her tonu turuncu olan kabaklarla çevrili bir çiftlik tezgahı. Tarçınlı şekerli çöreklerin kokusu havada yoğun bir şekilde asılı duruyordu, ahır boyunca yüksek yığınlar halinde dizilmiş saman balyalarının topraksı tatlılığı bu kokuyu hafifletiyordu.

Parlak mavi ahır, kabak tarlasının ötesinde yarı bitmiş haliyle göze çarpıyordu; iskeleti sağlamdı ama neye dönüşeceğini şimdiden belli ediyordu. Göğsümde bir gurur dalgası hissettim.

"Vay canına." Selene, pencereden ahırı seyrederken hayranlıkla dolu bir sesle konuştu. "Uzun zamandır buraya gelmemiştim. Çok ilerleme kaydetmişsiniz."

"Gerçekten şekilleniyor," dedim, motoru kapatırken inşaat alanına doğru başımı sallayarak.

Selene'nin bakışları ahıra kaydı, yüzündeki ifade yumuşadı. "Bu yerin onlar için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Elodie'nin hayallerinin böyle gerçekleşmesini görmek inanılmaz."

"Özel bir his, değil mi?" diye onayladım, ama sonra tereddüt ettim, ağzımın köşesinde bir gülümseme belirdi. "Cal, henüz kimsenin bahsetmediği birkaç ince dokunuş ekledi."

Meraktan kaşlarını hafifçe kaldırdı.

"Ekibe, ana destek kirişlerinden birine Levi'nin baş harflerini oydu. Onun da buraya izini bıraktığını hissetmesini istediğini söyledi. Ayrıca yemek odasında küçük bir oyuk var, oraya ahırın inşası sırasında çekilmiş çerçeveli bir fotoğraf asıyorlar—bütün topluluk orada kirişleri birlikte kaldırıyor. Amish komşular bile."

Selene'nin dudakları kıvrıldı ve içgüdüsel olarak ceketinin eteğini tutan Winnie'nin elini buldu. "Bu gerçekten çok güzel. Dört duvarın içine sığdırılmış o kadar çok tarih."

"Evet." Sesim, istediğimden daha yumuşak çıktı. "İnsanlar için bu kadar anlamlı bir şey üzerinde çalışmak iyi hissettiriyor."

İkimiz de daha fazla konuşmadan Winnie söz aldı. "Tatlı da olacak mı?" diye sordu, ahır daha iyi görebilmek için boynunu uzattı.

"Amcan Cal'ı bilirsin... Star Harbor'daki en iyi tatlılar onda," dedim ciddiyetle. "Bu bir zorunluluk."

Selene güldü, sesi sıcak ve samimiydi, ve o ses sanki oraya aitmiş gibi göğsümün derinliklerine yerleştiğini hissettim.

Birlikte otoparktan uzaklaştık, ama çok uzağa gitmeden Elodie ortaya çıktı. Kanvas iş pantolonu kirle kaplıydı ve yeşil lastik çizmelerin içine sokulmuştu, yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

“Vay vay. Görünüşe göre Winnie seni sonbahar şenliklerine sürüklüyor, ha?” diye alay etti, ellerini beline koyarak.

“İkna edici biri,” dedim, başparmaklarımı ceketimin ceplerine sokarken gülümsedim. Hâlâ parlak mor renkte boyanmış tırnaklarım güneş ışığında parladı ve Elodie'nin bakışları oraya kaydı, ardından gülümsemesi daha da derinleşti.

“İkna edici ve şık,” dedi göz kırparak. “Hey, ben hiçbir şeyi yarım yamalak yapmam,” diye cevap verdim.

Winnie kıkırdadı, şimdiden parmak uçlarında zıplıyordu. “Elodie Teyze! En güzel balkabakları nerede? Bana sırrını söyle!”

Elodie hafifçe çömeldi ve sanki gizli bir bilgi veriyormuş gibi sesini alçaltarak konuştu.

“En arkaya, mısır labirentine yakın yere git. Herkes öndekileri seçer. Gizli hazineleri orada bulacaksın — büyük yuvarlak olanları ve yumrulu, siğilli olanları da.”

Winnie'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. “Siğilli olanlar *en* iyisidir. Cadılara benziyorlar.”

“Aynen öyle,” diye onayladı Elodie.

Selene, Winnie'nin arkasına koşmak zorunda kalmadan önce kız kardeşine sarıldı. Tarlaya doğru ilerlerken, kahkahalar ve yaprakların hışırtısı sesleri peşimizi takip ediyordu. Winnie, ordusunu gözden geçiren minik bir general gibi seçeneklerini keşfetmek için önümüze fırladı. Selene, elinde telefonuyla onun peşinden gitti, Winnie asmaların üzerinden tırmanıp sapları çekerken fotoğraflar çekti.

Ben de onların arkasında adımlarımı ayarlayarak, güneşin Selene'nin saçlarının uçlarına nasıl vurduğunu, serin havanın yanaklarına yaydığı hafif kızarıklığı izledim. Bir kez arkasına baktı, gözleri benimkilerle buluştuğunda sıcak ve neredeyse hüzünlüydü.

Kalbim bir an durdu.

O, benim için çoktan tüm dünyam haline geldiğinin farkında bile değil.

Winnie, bir nedenden dolayı geride bırakılmış gibi görünen, bodur ve eğri büğrü bir balkabağına doğru koşmadan önce fazla uzağa gidemedik. Kabuğunun rengi turuncu ve yeşil benekliydı, bir cadının burnu gibi siğillerle kaplıydı.

"Bu!" diye haykırdı, kollarını dramatik bir şekilde açarak. "Mükemmel."

Onun yanına çömelip, onu abartılı bir ciddiyetle inceledim, bu da onu kıkırdatmaya neden oldu. "Mükemmel mi? Bundan emin misin? Çok şey yaşamış gibi görünüyor."

"Bu çok özel," dedi, iki elini de onun pürüzlü kenarlarına koyarak. "Kimse onu istemedi, o yüzden ben ona fazladan sevgi göstereceğim."

Ona bakarken içim bir yerlerde bir şey burkuldu — gözden kaçan şeyleri içgüdüsel olarak seven bu cesur, şefkatli küçük çocuk.

"O zaman sanırım bu olacak," dedim ve Winnie, sanki ona piyangoyu kazanmış gibi gülümsedi. Selene'ye baktım. "Ne dersin anne?"

Birkaç adım geriden telefonuyla fotoğraf çekiyordu, serin sonbahar havasında kahkahası sıcak geliyordu. "Bence mükemmel."

"Üçünüzün fotoğrafını çekmemi ister misiniz?"

Döndüğümüzde, yakınımızda duran yaşlı bir kadın gördük; elleri şişme yeğinin ceplerine gömülmüş, dudaklarında bilgili bir gülümseme vardı. Winnie'nin kucakladığı balkabağına doğru işaret etti. "Bu, saklanmaya değer bir anı gibi görünüyor."

Selene tereddüt etti, ama cevap veremedi ve Winnie sesini yükseltti. "Evet! Bir aile fotoğrafı!"

Bu söz üzerine göğsüm sıkıştı, ama yine de soğukkanlı davranmaya çalışarak gülümsedim. "Tabii. Neden olmasın?"

Selene telefonunu uzattı ve biz de Winnie'nin yanına diz çöktük; kabak, grubun dördüncü üyesi gibi aramıza yerleşmişti. Winnie hiç tereddüt etmeden başını omzuma yasladı ve Selene, fotoğraf çekmek için bana yaklaşıırken kolu benimkine değdi.

Kadın birkaç fotoğraf çekti, sonra göz kırparak telefonu geri verdi. "Bana göre saklanacak bir fotoğraf."

Selene ona teşekkür ederken ekrana bir göz attım. Winnie, dişleri aralıklı gülümsemesiyle bize bakıyordu, minik parmakları balkabağını sıkıca tutuyordu. Selene'nin saçları rüzgârda dalgalanıyordu, gülümsemesi samimiydi. Ve ben de oradaydım, tam ortasında, sanki oraya aitmişim gibi.

Bu manzara neredeyse nefesimi kesecekti. Bunun gerçek olamayacak kadar mükemmel olduğunu kendime hatırlatsam da, o fotoğrafa bakmaktan kendimi alamıyordum. "Bunu bana gönderir misin?"

Selene gülümsedi ve başını salladı.

Eğildim ve kabak sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi kaldırdım, çiftlik tezgahına doğru yürürken kolumun kıvrımında tuttum.

Winnie yanımda zıplıyordu, botları düşen yaprakların üzerinde çıtır çıtır sesler çıkarıyordu. "Sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi taşıyorsun," dedi, başını bana doğru eğip sırtarak.

"Sanırım bu an için spor yapıyordum," diye takıldım, pazılarımı abartılı bir şekilde kasarak ve Selene'ye şakacı bir göz kırparak, sırf yanaklarının kızarmasını izlemek için. "Sence bunun kendi yatak odasına ihtiyacı olacak mı?"

Winnie kıkırdadı, sesi serin havada rüzgâr çanları gibi yankılandı.

Fotoğrafımızı çeken kadın hâlâ yakınımızda duruyordu, torunları etrafında daireler çizerek koşarken, kendi kabak seçimini yapmaya çalışıyordu.

Selene yanıma geldiğinde, kadın Selene'ye nazikçe dirsek attı ve anlamlı bir gülümseme attı. "Görünüşe göre sen de kendine bir eş bulmuşsun."

Selene'nin boynuna bir sıcaklık yayıldı ve yanaklarını hafif bir pembe tonuyla boyadı. Cevap vermek için ağzını açtı, ama tek kelime bile edemedi, birkaç adım önde zıplayan Winnie sesini yükseltti.

"O benim dadım!" dedi gururla, sanki az önce şövalye ilan edilmişim gibi.

Kadının kaşları şaşkınlıkla yukarı kalktı, ama gülümsemesi daha da derinleşti. "Ne şanslısın, tatlı kız."

Selene, gülmemeye ya da utanmamaya çalışır gibi dudaklarını seğirdi —ve gözleri bir anlığına benimkilere kayd, sonra başka yere baktı.

Gülümsememi zorla bastırdım ve kollarımdaki balkabağını düzelttim.

"Star Harbor'daki en iyi dadı," dedim hafifçe ve Winnie hafifçe kıkırdadı.

Winnie'nin lastik dağına doğru kararlı adımlarıyla ilerlerken, havada hafif bir tarçın ve kızarmış hamur kokusu vardı. Lastik dağı, tepeye inşa edilmiş piramit şeklinde istiflenmiş devasa siyah traktör lastiklerinden oluşan yüksek bir yığılıştı. Boyutu, Winnie'nin boyunun iki katından fazlaydı. Kabakları nazikçe ayaklarımızın dibine koydum.

Winnie, zırhını çıkaran bir şövalye gibi ceketini yığının dibine bıraktı. "Austin! İzle!" diye bağırdı ve minik elleriyle kenarları kavrayarak ilk lastiğin üzerine tırmandı. "Ben dağın kraliçesiyim!"

Gülerek yaklaştım, kayarsa onu yakalamaya hazırdım. "Kraliçe, ha? Diz çökmeli miyim, yoksa selam mı vermeliyim?"

"İkisi de." Daha yükseğe tırmanırken bacaklarını hızla sallıyordu.

Selene birkaç adım geride durdu, telefonunu eğip fotoğraflar çekerken dudaklarından yumuşak kahkahalar sızıyordu. Bir an gözlerine baktım — gözleri sıcaktı, neredeyse hüzünlüydü — ve derimin altında bir elektriklenme hissettim.

Winnie en üstteki lastiğe uzanırken botları hafifçe kaydı, ben de elimi sırtına koyarak onu dengeledim.

"Dikkat et, böcek," dedim, sesim alçak ama kendinden emindi. "Başarabilirsin."

Zafer çılgılığı atarak kenardan tırmandı, ellerini beline koydu ve sonbahar gökyüzüne karşı dik durdu. "Başardım! Ben peri kraliçesiyim!"

"Elbette öylesin," dedim, gülümsemem genişledi.

Bu kadar kolay gelmesi saçma sapan bir şeydi. Sanki oraya aitmişim gibi — düşerse onu yakalamak, Selene ile gülmek, tarladaki en çirkin balkabağını sanki dünyadaki en önemli şeymiş gibi taşımak için oradaymışım gibi.

Winnie, lastik dağının yarısına kadar indikten sonra, bir gün için yeterince alan fethettiğine karar verdi.

"Ellerim üşüdü," dedi son lastikten atlayıp zafer dolu bir sıçrayışla yere inerken. "Sanırım şimdi donut yememiz lazım."

Selene güldü ve telefonunu ceketinin cebine geri koydu. "Donut harika bir fikir."

Çiftlik tezgahında, ben o değerli balkabağını dikkatlice tezgahın üzerine koyarken, Winnie onun yanında durdu; balkabağının siğilli yanları zayıf sonbahar güneşinde parılıyordu.

"Dağın kraliçesi için tek taraflı bir güzellik." Elodie, kasiyer ürünü kasadan geçirirken sııttı. "Bu oldukça çirkin. Belki de kimse istemediği için sana yarı fiyatına vermeliyiz."

Winnie bu unvanı duyunca dikleştı, çenesini kaldırıp gülümsedi. "Benim için tam fiyatına değer. Bayıldım."

Selene çantasından cüzdanını çıkarmak için elini uzattı ama ben çoktan kartımı tezgahın üzerine kaydırmıştım. "Austin—"

"Ben hallederim," dedim rahat bir şekilde. "Tartışma. Duygularımı incitirsin."

Selene gözlerini devirdi, ama gözlerinde kaçırmadığım bir sıcaklık parıltısı vardı.

Kabakları arabaya bıraktıktan sonra, ön camdan Selene ve Winnie'yi izledim; onlar çok renkli mısır ve su kabaklarının sergilendiği reyonun yanında sohbet ediyorlardı. Birbirlerine doğru eğilmeleri, seslerinin rüzgarda kaybolması... Bütün gün izleyebileceğim bir manzaraydı.

Ama ellerim de üşümüştü.

Rüzgarda esen sıcak elma şarabının hafif kokusuna kapılarak çiftlik tezgahına doğru döndüm.

Elodie yine tezgahın arkasında yardım ediyordu, bir müşterinin siparişini hazırlarken kolları dirseklerine kadar sıvamıştı. Hareketlerindeki rahatlık beni etkiledi; sanki bunun için doğmuş gibiydi; yoğun bir çiftliğin uğultusu, saman balyalarına tırmanan çocukların kahkahaları, kasa içindeki bozuk paraların tıkırdaması.

"Merhaba Austin," dedi, ben yaklaşıırken, elinde üç kağıt bardak tutuyordu. "Elma şarabı mı?"

Başımı salladım. "Evet. Üç tane lütfen."

O, buharlı su ısıtıcısından bardakları doldururken, ben bakışlarımı ahıra çevirdim.

"Biliyor musun," dedim rahat bir tavırla, "Wes ve ekibi şu ana kadar içeride harika bir iş çıkardılar. Detaylara gösterilen özen... Hatta kirişler bile sanki birer sanat eseri gibi. Wes'in vizyonu burayı gerçekten canlandırdı."

Elodie'nin rahat gülümsemesi biraz sarsıldı. Elleri bardakların üzerinde dondu.

"Öyle," dedi. Sonra kaşlarını çatıp içini çekti. "Bu beni çok üzüyor, ama o... son zamanlarda pek iyi değil. Cal, işlere hiç gelmediğini söyledi. Telefonlara cevap vermiyor. Artık evinden bile çıkmadığını söylüyor. Hepimiz onun için endişeleniyoruz."

Sözler aramızda ağır bir sessizlik yarattı, su ısıtıcısından çıkan buhar serin havada tembelce kıvrılıyordu.

"O her zaman herkes için ilk gelen kişiydi," diye ekledi, sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi.

Yavaşça başımı salladım, endişesinin ağırlığı göğsüme baskı yapıyordu. Wes, Hayes'i kurtarmak için hareket halindeki bir arabanın önüne atlayan adamdı; yardım etmekten asla çekinmeyen adam.

Şimdi ona destek olunması gereken kişi o.

"Üzgünüm. Mutlu havayı bozmak istemedim." Elodie, dalgın bir gülümsemeyle fincanları uzattı. "Bir şey söylediğin için teşekkürler, Austin. Pek çok kişi söylemedi."

"Tabii ki," dedim sessizce.

Elimde sıcak kağıt bardakları dengeleyerek Selene ve Winnie'ye doğru yürüdüm, elma şarabının tatlı baharatlı kokusu beni bir kucaklama gibi sardı.

Selene ben yaklaşırken başını kaldırdı, dudakları içimi eriten bir gülümsemeye dönüştü. Winnie, kağıt bardakları görünce gözleri parladı.

"Elma şarabı! Evet!" diye sevinçle bağırdı ve bir tanesine uzandı.

"Dikkat et. Sıcak," diye uyardım ve onu tutmasına yardım etmek için çömelerek eğildim.

Selene, elini uzatıp kendi bardağını alırken parmakları benimkilere değdi ve gözlerimiz buluştu.

Aramızdaki hava, elma şarabıyla hiçbir ilgisi olmayan bir şekilde sıcak geliyordu.

Çiftliğin geri kalanını gezmeye başladık, Winnie elma şarabı bardağını iki eliyle sıkıca tutarak önümüzde zıplıyordu, buhar kızarmış yanaklarının etrafında dönüyordu.

Yol, geç çiçek açan krizantem sıralarının arasından dolanıyordu; renkleri dökülmüş boya gibiydi — koyu bordo, yanık turuncu, tereyağı sarısı. Düşünmeden Selene'nin hızına uyum sağlayarak yavaş adımlarla ilerledim, birkaç adımda bir önümü tarayarak Winnie'nin bir kökün üzerine takılıp düşmediğinden ya da yanımda kimse yokken keçilerin bulunduğu küçük ağıla çok yaklaşmadığından emin oldum.

Hava saman ve tatlı bir şeyin kokusuyla doluydu — belki de pişmiş elma — ve bu koku kemiklerime kadar işledi. Kendimi dengede hissettim, sanki olmam gereken yer orasıymış gibi — onlarla birlikte.

"Birkaç dakika bensiz burayı idare edebilir misin?" diye sordum, yolun ayrıldığı yere geldiğimizde ona bir göz attım.

Selene başını eğdi, dalgalı saçları öğleden sonra ışığında parılıyordu. "Duruma bağlı. Nereye gidiyorsun?"

"Orada kardeşimi görüyorum," dedim, traktör kulübesinin yanında duran Brody'ye doğru başımı sallayarak. Brody, çiftlik işçilerinden biriyle konuşurken üniforması ışığı yansıtıyordu.

Selene de benim bakışlarımı takip etti. "Git sen. Biz mısır labirentine bir bakalım. On beş dakika içinde dönmezsek..."

Hafif bir gülümsemeye uyarısını havada bıraktı.

Gülümsedim. "Senin peşinden gelirim, ama sadece seni kahramanca bir çiftlik kurtarma operasyonu gibi kucağıma alıp dışarı çıkarabilirsem."

Sıcak ve samimi kahkahası etrafımı sardı. "Saçmalıyorsun."

"Saçma sapan bir kahraman, demek istiyorsun." Kaşlarımı kaldırdım.

"Daha çok gülünç derecede kendini beğenmiş," dedi omzunun üzerinden, Winnie onu labirentin girişine doğru çekiyordu.

Kahkaham sonbahar havasına yayıldı ve Brody'ye döndüm.

Açık alanı geçerken, çakıl taşlarının üzerinde çıtırdayan bot sesleri benden önce geldi.

Brody başını kaldırdı, ağız alaycı bir gülümsemeye büründü.

"Bakin, kabak tarlasından kim gelmiş."

"Denemeden yargılama," dedim, omzuna hafifçe vurarak.

"Kabak toplamak ciddi bir iştir."

Gülümsemesi biraz daha genişledi. "Öyle duydum."

Dirseklerimle ona hafifçe vurdum. "Yani yerel polislerin, yerel aile çiftliğini korumaktan başka yapacak daha iyi bir işleri yok mu diyorsun?"

Brody, yeleğinin üzerine elini gezdirirken alaycı sözlerimi sakinlikle karşıladı. "Geçen hafta Phyllis Clayborne, Lady'nin kedisini ele geçirdiğine ikna olduğu için bir çağrıya gittim. Çiftlikte dramasız bir öğleden sonra geçirmekten *memnuniyet duyarım*."

İkimiz de rahatça güldük, ama yüzeyin altında hâlâ söylenmemiş bir şeyin hafif uğultusu vardı. Yıllardır kardeş gibi davranmış olsak da, hiç öyle hissetmemiştik.

"İnşaat nasıl gidiyor?" diye sordu Brody, ahır işaret ederek.

Bakışlarım onun bakışlarını takip etti. "İyi gidiyor. Yoğun ve bazen uzun bir gün oluyor, ama... önemli gibi geliyor, anlarsın ya?"

O da başını salladı. "Seninle çalıştıkları için şanslılar. Ellerin çok becerikli, hep öyleydi."

Bu sözler göğsümde bir sıkışma yarattı. Sıradan ve hafif bir iltifattı, ama Brody'den geldiği için daha ağır gelmişti.

"Teşekkürler," dedim, elimi enseme sürterek. Brody tekrar konuşmadan önce bakışları tarlalara kayd.

"Dinle, babamın eski eşyalarını karıştırıyordum. Çok fazla var. Tek başıma halledebileceğimden fazla. Gelirsen bana gerçekten çok yardımcı olursun."

Gözlerimi kırptım, bu istek beni hazırlıksız yakaladı ama bu kadar çabuk evet demek istemem beni şaşırttı.

Boğazımı temizledim. "Evet. Tabii ki. Neye ihtiyacın varsa."

Ağzı yine o hafif gülümsemeye büründü ve aramızdaki küçük bir engelin gevşediğini hissettim.

"Teşekkür ederim," dedi basitçe.

"Tabii ki." Omuz silktim, göğsümde sessiz bir sıcaklık yayılırken bile soğukkanlı davranmaya çalışıyordum.

Bir kez olsun bu, ulaşılabilir bir şeyin peşinde koşmak gibi gelmedi. Her şey mümkün gibi geliyordu.

Çit direğine yaslandım, avucumun altındaki ahşap serin ve pürüzlüydü, Selene ve Winnie'nin labirentin içinde kayboluşunu izledim.

Selene, Winnie'yi takip ederek mısır saplarından yapılmış kemerin altından geçerken kahverengi saçları rüzgarda dalgalanıyordu; Winnie'nin söylediğı bir şeye g÷lmekten omuzları sallanıyordu. Bir saniye sonra, sıralar tarafından yutulup gittiler; kuru kabukların hışırtısı, orada olduklarına dair tek işaretti.

Ben sadece orada durdum, öğleden sonra ışığı tarlaların üzerinde uzun ve altın rengi bir çizgi oluşturunuyordu.

İyi hissettiriyordu. Hatta gerçeküstüydü. Sanki sahip olmamam gereken ama itiraf edemeyeceğim kadar çok istediğim bir hayata rastlamış gibiydim.

Selene. Winnie. Bu kasaba. Her şey.

En son ne zaman bu kadar dengeli hissettiğimi hatırlayamıyordum, sanki farkına bile varmadan köklerim derinlere ve hızla batıyormuş gibi.

Aklıma yeni bir düşünce geldiğinde dudaklarımdan bir gülümseme süz÷ldü; en iyi anlamda yaramaz ve aptalca bir düşünce.

Belki de onlara on beş dakikalık şöhretlerini yaşatırdım.

Sonra arkalarından gizlice yaklaşır, dar bir sırada Selene'yi bulur ve onu ayaklarından kaldırırdım.

Kelimenin tam anlamıyla.

Eğer şu anda beni saçma buluyorsa, henüz hiçbir şey görmemiş demektir

.

YİRMİ DOKUZ

SELENE

YATAK ODASI, sadece öğleden sonra geç saatlerde görülen, bir kaşığın kenarından dökülen bal gibi sıcak ve yavaş olan altın rengi bir ışıkla doluydu. Işık, tül perdelerden sızarak duvarları yumuşak bir parıltıyla boyuyor, döşeme tahtalarına ve toplamaya zahmet etmediğimiz terk edilmiş giysi izlerine yansiyordu.

Winnie babasıyla birlikteydi ve ben Austin'in göğsüne yaslanmıştım; yanağım, onun düzenli nefes alıp verişine yaslanmış, bir bacağım da çarşafın altında onun bacağıyla iç içe geçmişti. Havada hafifçe onun kokusu vardı—tuz, sedir ve şu anda duşumda duran sabunun kokusu. Parmak uçları belimin alt kısmında tembel daireler çiziyordu, ara sıra daha geniş bir alana yayılıyor, sanki burada olduğumu unutmak istemiyormuş gibi parmaklarını sürüyordu.

Unutmasını istemiyordum.

Uzun bir süre ikimiz de tek kelime etmedik. Sessizlik ne garip ne de gergindi. Rahattı. Kutsaldı. Dudaklarının benimkilerde bıraktığı yankıyı, vücudunun baskısını, sanki beni saklamak istediği bir şeymişim gibi bana bakışını hâlâ hissedebiliyordum.

Dışarıda, caddenin ilerisinden bir köpeğin havlamasını duyabiliyordum. Uzaklarda bir makine uğultusu geliyordu. Bu odanın ötesinde hayat hâlâ akıyordu, ama içeride zaman, ağır ve hoş bir akışa girmişti.

"Eğer biraz kestirirsek, tüm battaniyeleri çalacak mısınız?" dedi sonunda, sesi hâlâ uykudan ve seksten kalma bir tınıyla, "yoksa sadece çoğunu mu?"

Gülümsedim, başımı zar zor kaldırıp ona baktım. "Duruma bağlı. Yine tüm yastıkları kapmayı mı planlıyorsun?"

O alaycı bir şekilde güldü. "Ben rahatına düşkün bir adamım. En az üç tane lazım bana."

"Diva." diye homurdandım. "Sen bir tane kullanıyorsun. Diğer ikisi sadece süs için."

O sırtıttı ve ben kendimi tutamadım; eğildim ve onu öptüm, yavaşça ve yumuşakça, tam ağzının köşesine. Daha fazlasını istemeyen türden bir öpücük. Sadece hâlâ burada olduğumu vaat eden bir öpücük.

Göğsüne yaslandım, elimle ön kolundan aşağı uzanan ve çarşafın kenarında kaybolan dövmelemin belirsiz çizgilerini izledim. Onunla ilgili her şey sağlam ve güvenli geliyordu.

Vücudu. Varlığı. Kalbi.

Korkmuyordum. Şu anda ve onunla birlikteyken değil. Artık değil.

Bir kez olsun, gelecek benim için üstesinden gelmem gereken bir şey gibi gelmiyordu. Aslında isteyebileceğim ve dört gözle bekleyebileceğim bir şey gibi geliyordu.

Omzuna bir öpücük kondurdum ve gözlerimi kapattım.

Bir süre sessizlikten sonra, altımda kıpırdadı. "Aramızdaki bu durumun farkında mısın?"

Çenemi kaldırıp gözlerine baktım. "Evet?"

Gözleri benimkilere kilitlendi. "Bu sadece bir şey değil."

Nefesim sessizce ciğerlerimden çıktı. Gülümsemedim. Alay etmedim. Sadece başımı salladım ve elimi onun kalbinin üzerine koydum.

"Biliyorum," diye fısıldadım.

Austin altımda kıpırdadı, eğilip dudaklarını kulağıma yaklaştırırken saçlarımı omzumdan çekip aldı. "Peki ne olacak?" diye mırıldandı, sesi alçak, alaycı bir gürültüydü. "Bir şekerleme mi? İkinci raunt mu? Yoksa... beni dinle, ikisi de mi?"

Gözlerim hala kapalıyken, hareket edemeyecek kadar rahat olduğum için burun kıvırdım. "Tek seçeneklerim bunlar mı?"

Düşünüyormuş gibi yaptı. "Yani, geç bir öğle yemeği de var. Ya da motosiklet gezintisi. Eğer istersen, muhtemelen ikisini de yapabiliriz."

Başımı, gözlerine bakacak kadar çevirdim. "Motosiklet gezintisi mi?"

Gülümsemesi daha da genişledi. “Evet. Seni dışarı çıkarmak istiyorum. Düzgün bir randevu. Sen, ben, uzayıp giden bir yol. Belki de turta yiyebileceğimiz bir yer.”

Gözlerimi kırpttırarak ona baktım, kalbim küt küt atıyordu, bu fikir beni ne kadar... baş döndürücü hissettirdiğine hazırlıksız yakalanmıştım. Sanki ilk kez randevuya davet edilen bir genç gibi. “Randevu mu?”

Başparmağı kalçamın kıvrımını okşadı. “Evet, randevu. Beni evine davet edip kızınla tırnaklarımı boyamama izin veriyorsun, o yüzden sana biraz romantizm sunmam gerektiğini düşündüm.”

Yavaşça gülümsedim. “Şey, öyle deyince.”

Dudakları kıvrıldı. “Bu bir evet mi?”

Gözlerini kaçırmadan başımı salladım. “Olabilir.”

Gülümsemem büyürken üzerime yuvarlandı, dudakları dudaklarıma değdi, parmakları sanki evet dediğimi zaten biliyormuş gibi belimden aşağı kaydı.

“Pasta seçme yeteneklerimle seni hayran bırakmadan önce biraz vaktimiz var,” diye fısıldadı, sesi boğuk ve ateşliydi, “o yüzden ikinci seçeneği tercih edeceğim.”

Diziyle uyluklarımı ayırırken, çarşaf kayıp gitti, ben de onun altında kıvrıldım. Elini uzattı ve beni daha da tahrik eden bir şefkatle kendini bacaklarımin arasına yönlendirdi.

Her seferinde sanki bir tür ibadetmişçesine, beni yavaşça ve saygıyla genişletti.

Ve sonunda penisi beni doldurduğunda —derin ve sıcak, alnı alnıma bastırılmış halde— ona bin kez evet diyeceğimi biliyordum.

Uyuyakaldığımı hatırlamıyordum, ama bir noktada ikimiz de iyice yorgun düşmüştük ve nefes alış boynumda yavaşlamıştı. Benimki de hemen ardından yavaşladı.

Birbirimize sarılmış, tenlerimiz birbirine değmiş halde uykuya dalmış olmalıyız, çünkü gözlerimi bir sonraki açtığımda, altın rengi ışık yumuşak bir kehribar rengine dönüşmüştü. Gölgeleer yerde uzamıştı.

Pencerenin dışında, esinti meşe ağacını sallıyor, kuru yaprakları bahçeye döküyordu.

Austin altımda kıpırdadı, esnerken inledi.

"Bu... verimliydi," diye mırıldandı, sesi uykudan dolayı hâlâ kısık.

Omzuna yaslanarak gülümsedim. "Artık buna böyle mi diyoruz?"

Kıkırdadı, sonra başımın üstüne bir öpücük kondurdu.

"Verimli. Aydınlatıcı. Şekerleme gibi."

Yan tarafa döndüm ve dirseğime dayanarak kendimi kaldırdım, çarşaf göğsüme yapışmıştı. "Motosiklet randevusu hâlâ geçerli mi?"

Başını pencereye doğru eğdi. "Sürüş için mükemmel bir hava gibi görünüyor."

Kalbim yine çarpıştı; bu sefer bastırmaya çalışmadığım, istem dışı küçük bir heyecan.

On dakika sonra kot pantolonumu ve yumuşak bir Henley tişörtümü giyiyordum, o ise çıplak teninin üzerine kot pantolonunun fermuarını çekiyordu.

Baktığımı fark etti ve o eğri gülümsemesi ağzının bir köşesinde belirdi. "Ne?"

"Hiçbir şey," dedim, yanağımın içini ısırarak. "Sadece manzarayı takdir ediyorum."

Gözleri karşılığında üzerimde dolaştı, tek kelime etmeden beni sahiplendiğini hissettirecek kadar sıcak ve baş döndürücüydü. "Kaskları alayım."

Güneş arkamızda alçalırken, saçlarımızda rüzgâr, boğazımızda kahkahalarla kasabadan çıkıp gittik. Motosiklet eski ve gürültülüydü, ama altımızda sağlam duruyordu. Gürültüsü bacaklarımın arasına sıkıştıyordu ve Austin'in vücudu benimkine sıcak bir şekilde değişiyordu. Ona sarıldım, kollarımı beline sıkıca doladım ve kendimi ona yasladım. Virajlara güveniyordum. Ona güveniyordum.

Yol, gölün kenarı boyunca kıvrılıyordu, iki yanında turuncu ve kırmızıya dönen ağaçlar vardı, yapraklar yol kenarında tembel spiraller çizerek yuvarlanıyordu. Her viraj aldığı anda, kaslarının hareketini hissettim, binlerce kez bunu yaptığını gösteren o ince eğilimi hissettim.

Yine de, bahsettiği küçük lokantaya girdiğimizde —önünde "Ev Yapımı Turta, Sıcak Kahve,

Saçmalık Yok" yazan küçük lokantaya girdiğimizde, motoru kapattı ve bir saniye orada oturdu, elleri hala gidonu sıkıca tutuyordu.

Lokantaya adım attığımızda kapının üstündeki zil çınladı; burası yanmış kahve, kızartma yağı ve tarçın kokan bir yerdi. Koltuklar vinildi, masa üstleri yıllarca süren dirsek darbeleri, dedikodular ve tembel Pazar sabahları yüzünden aşınmıştı. Tezgahın arkasındaki yaşlı bir kadın bize bir göz attı ve sanki bu randevunun ne tür bir randevu olduğunu zaten biliyormuş gibi anlamlı bir gülümseme attı.

Köşedeki bir masaya oturduk, masanın altında dizleri benimkine çarptı.

Yüksek at kuyruğu saçlı ve önlüğünün cebine üç kalem sıkıştırmış bir garson yanımıza gelip bize iki adet laminasyonlu menü uzattı. "Akşam yemeği için mi geldiniz yoksa sadece önemli işler için mi?"

Austin ona baktı. "Pasta için geldik."

Gülümsedi. "Akıllı adam. Ne tür?"

Austin bana baktı.

Hepsi bir şekilde doğru seçim gibi gelen seçenekler karşısında kafam karışmış, yanağımın içini çiğniyordum. "Ne önerirsiniz?" "Klasik seviyorsanız elmalı crumb," dedi. "Ama ayrıca akçaağaç-cevizli ve mevsimlik bir tane var: bal ve biberiye ile armutlu. O yeni bir lezzet."

Kaşlarımı kaldırdım. "Armut ve biberiye mi?"

Göz kırptı. "Denemeden karar verme."

Austin masanın üzerinden uzanıp elini benimkinin üzerine koydu.

"Üç dilim alalım. Hepsini deneyelim."

"Üç mü?" diye gülerek sordum. "Üç dilim turta almayacağız."

"Elbette alacağız." Koltuğa yaslandı, kendinden inanılmaz derecede memnun

. "Biraz hayatın tadını çıkar, Selene."

Garson, not defterine bir şeyler karalarken kıkırdadı. "Ondan hoşlandım." "Ben de," dedim, elini sıkarak.

Garson tabakları getirdiğinde — her dilim, iç malzemenin seramik tabağa hafifçe akacak kadar ısıtılmıştı — ben çoktan endorfinlerin etkisiyle uçmuş durumdaydım ve Austin, sanki benim gerçek olduğuma inanamıyormuş gibi bana bakıp duruyordu.

Elma dilimini bana doğru itti. "Klasik bir şeyle başla."

Bir ısırık aldım, ekşi-tatlı ktır ktırılık dilimde eridi, kırıntılar gevrek ve tereyağlıydı.

"Aman Tanrım," dedim ağzım doluyken. "Bu inanılmaz lezzetli." O sırttı ve bir çatal aldı. "Şimdi armutu dene."

Masadan bana bir ısırık yedirdi, dirseğini masanın kenarına dayadı ve sanki tek umursadığı şey buymuş gibi tepkimi izledi.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Tamam, bu haksızlık. Bu, şimdiye kadar yediğim en iyi turta olabilir."

Dudakları kıvrıldı. "Söylemiştim."

Öne eğildim ve tabağından bir parça akçaağaçlı cevizli turta çaldım. Ben yavaşça ve kendini beğenmiş bir şekilde çatalımı yalarken o itiraz eden bir ses çıkardı.

"Kaba," diye mırıldandı, ama gülümsüyordu.

"Beni bu randevuya sen davet ettin," diye alay ettim. "Turta hırsızlığının kaçınılmaz olduğunu bilmeliydin."

Başını eğdi, gözlerinin kenarları kırıştı. "Dürüst olmak gerekirse, evet dediğin için çok mutluyum."

Bir saniye donakaldım, sonra yumuşadım. "Ben de."

Pastanın kalanını paket yaptırıp, ayakkabılarımızı elimizde tutarak caddenin karşısındaki plaja doğru yürüdük. Işık, daha loş ve hüzünlü bir havaya bürünmeye başlamıştı. Michigan Gölü sakın, cam gibi pürüzsüz ve altın rengindeydi; ufka doğru uzanarak, etrafındaki her şeyi silikleştiriyordu.

Yolun hemen yanında, uzun kum tepesi otlarının arasında saklanmış sessiz bir yer bulduk. Kapüşonlu ceketini çıkardı ve oturmamız için kumların üzerine serdi.

Kucağımdaki pastayı unutmuş, vücudumu ona yaslayarak yanına kıvrıldım. Başımızın üstünde birkaç martı ciyakladı. Dalgalar kıyıya tembelce vuruyordu.

Uzun bir süre ikimiz de konuşmadık.

Sonra derin bir nefes verdi. "Bir keresinde... Sanırım on bir yaşındaydım. Babam bir ilişkiye hazır olduğuna karar vermişti. Beni aldı, buradaki yolda gezintiye çıkardı, sanki içini boşaltması gerekiyormuş gibi. Motosikletin arkasında, kollarımı beline dolayarak, ödüm kopmuş gibi davranmadan oturuyordum."

Ona baktım, göğsüm sıkıştı. “Ondan hiç bahsetmezsin.”

Derin bir nefes verdi, gözleri suya sabitlenmişti. “Aslında bir ilişkimiz yoktu, gerçek bir ilişki yoktu. Pek ortalıkta olmazdı. Annem diğer kadındı; babalık görevini pek üstlenmemişti.”

Sessiz kaldım, göğsüm sıkıştı.

“Çocukken birkaç kez ortaya çıktı. Bir keresinde ucuz bir oyuncak polis arabasıyla, bir keresinde de kimseye söylememem gereken bir milkshake ile. Sonra... hiçbir şey. Ben büyüyüp, umursamıyormuş gibi davranacak kadar öfkelenene kadar.”

Ellerimize baktı, başparmağı dalgın bir şekilde benimkine dokundu. “O öldükten sonra bir telefon aldım. Bana bu bisikleti ve hiç okumadığım bir mektup bırakmış.”

“Hiç okumadın mı?” diye fısıldadım. Rüzgâr yön değiştirdi, saçlarımın ucunu havalandırdı. Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım ve eline uzandım.

Başını salladı. “Onun sözlerini istemiyordum. Beni istemesini istiyordum, ama o hiç istemedi. En azından önemli olacak kadar istemedi.”

Aramızda yine sessizlik çöktü, sadece uzaktaki dalgaların uğultusu ve başımızın üstünde bir martının çığlığı bu sessizliği bozuyordu.

“Ama bu bisiklet,” dedi sonunda, kumların üzerinde duran bisiklete doğru başını sallayarak, “ondan kalan tek şey bu. Pek binmem. Ama bu gece... Bilmiyorum. Sanırım bir şeyi yeniden yazmak istedim. Yeni, güzel bir anı yaratmak.”

Ona doğru eğildim, yanağımı omzuna dayadım, sesindeki acı göğsümün derinliklerinde bir şeye sarıldı.

“Sen o değilsin,” dedim nazikçe. “Sen çok daha iyisin.”

Cevap vermedi. Sadece başını çevirip, ne söyleyeceğini tam bilemiyormuş gibi başımın üstüne bir öpücük kondurdu.

“Biliyor musun... Bir ilişkinin olmadığı bir şey olmasını dilemenin nasıl bir his olduğunu anlıyorum.” Austin’e bakamıyordum, o yüzden konuşmaya devam ettim. “Brian ve ben hep arkadaştık, ama...” Nefes verdim, her şeyi açıklayacak kelimeleri bulmaya çalışırken. “Sanırım kafamda, işler daha iyi, daha tutkulu hale gelecek ya da sadece... bir şekilde doğru hissettirecekti? Bilmiyorum. Ortak ilgi alanları, zamanında gelmek için yeterince özen göstermek

zamanında gelmek, bir kadın olarak ihtiyaçlarım... sanki bunlar onun aklından hiç geçmemiş gibiydi."

Dudaklarımdan hüzünlü bir nefes üfledim. "Onun hayalimdeki haliyle evlendiğim adamın farklı olduğunu çok geç anladım. O rahat bir eşle gayet mutluydu, ama benim *daha fazlasına* ihtiyacım vardı. Yavaş yavaş kendimin bir kabuğuna dönüştüğümü fark ettiğimde, gitmek zorundaydım. Kendim için, elbette, ama aynı zamanda Winnie için de. O, şiddetle sevildiğinden hiç şüphe duyulmayacak bir yuvayı hak ediyordu. Ona bunu verebileceğimi biliyordum, ama kendimi tamamen kaybedersem veremezdim."

Austin bana döndü. "Bunu hak ediyorsun, Selene. Her şeyi hak ediyorsun."

Gözlerimden yaşlar akarken, onları silmeye çalıştım. Boğazıma bir yumru takıldı, o kadar sıkıydı ki sadece başımı sallayabildim ve ona daha da yakın sarıldım.

Bir an geçti. Sonra bir an daha. O anda onu gördüm.

Kum tepelerinin kıvrımının hemen ötesinde, altın rengi kumun ormanın gölgeleriyle buluştuğu yerde, beyazlar giymiş bir kadın duruyordu.

Hareketsiz. Çıplak ayak. Rüzgarda hafifçe dalgalanan soluk beyaz bir elbise.

Vücudum kaskatı kesilip dik oturduğumda kollarımda tüylerim diken diken oldu.

"Ne oldu?" diye sordu Austin, bakışlarımı takip ederek, ama kadın yok olmuştu.

Gözlerimi kırptırdım, kalbim olması gerekenden daha hızlı atıyordu. "Hiçbir şey," diye fısıldadım, sanki bu an parmaklarımdan arasından kayıp gitmesini engelleyebilecekmiş gibi yüzümü onun omzuna dayadım.

Rüzgârdı, dedim kendime. Sadece ışığın bir oyunu.

Ama içimden bir ses o kadar da emin değildi.

Soğuktan titredim ve Austin kolunu bana daha sıkı sardı.

"Donuyorsun. Hadi eve gidelim."

Başımı salladım ve ayağa kalktım, bakışlarım hâlâ onu gördüğüm yere kayıyordu.

O da benim gibi miydi? Daha fazlasını arzuluyor ama bunun ona yazılmadığından korkuyor muydu?

Eşyalarımızı toplarken onu düşüncelerimden silmeye çalıştım, ama ne gördüğümü biliyordum.

Dönüş yolu daha sessiz geçti. Aslında hiçbir şey değişmemişti, ama aramızda bir şey yerleşmişti. Gerçek bir şey söylediğinizde ve karşınızdaki kişi onu ezmeden nazikçe ellerinde tuttuğunda ortaya çıkan bir tür sessizlik vardı.

Güneş artık alçalmıştı, Star Harbor'a doğru geri dönerken iki şeritli yola uzun kehribar rengi çizgiler çiziyordu. Esinti serinlemişti, akşamın ilk belirtileriyle karışmıştı, ama umurumda değildi. Austin'in sırtına yaslanmıştım, kollarımı ona dolamıştım, çenem omzuna dayanmıştı. Ellerinden biri hala baldırımı kavrıyordu — hala onunla olduğumu gösteren küçük, sözsüz bir kontrol.

Ve ben oradaydım. Hâlâ oradaydım. Hâlâ onundum.

Altımızdaki motorun ritmik uğultusu, her virajda arabayı dengeli bir şekilde yönlendirmesi — hepsi beni sıcak ve yumuşacık bir uykuya daldırdı. Düşüncelerimin genişlemesine yer açan bir sessizlikti. Uzun zamandır ilk kez, düşüncelerimin istedikleri yere gitmelerine izin verdim.

Korkuya değil. En kötü senaryolara ya da hayalet görme kaçış planlarına değil.

Ama ileriye.

Hayatımızda onunla birlikte uyanmanın nasıl bir şey olacağını hayal ettim — yavaş ve altın rengi, kollarında sarılmış, güneş ışığı çarşafı boyarken. Winnie'nin bir kase patlamış mısırla kanepede kıvrılmış halini, Austin'in o boğuk, sabit sesiyle ona kitap okuduğunu hayal ettim. Tatilleri, market listelerini ve küçük şeyleri hayal ettim — yanlış çekmecelere katlanmış çorapları, lavaboda bırakılmış diş macununu, kavgaları, affetmeyi ve sıradan aşkın acısını.

Henüz tam olarak benim gibi hissetmediğim bir mutfakta onunla güldüğümü hayal ettim. Ben lavabonun başında, elimde bulaşık havlusu, bu manzarayı görünce tamamen, tamamen mahvolmuş gibi davranmaya çalışırken, onun Winnie'yi oturma odasında dans ettirmesini izlediğimi hayal ettim.

Bir hayat hayal ettim.

Sadece bir an değil, bir ömür.

Garaj yoluna girdiğimizde, gökyüzü tamamen mor renge bürünmüştü. Veranda ışığı yürüyüş yoluna altın rengi bir ışık saçıyordu ve ikiz ev orada bekliyordu — tanıdık, sessiz ve birdenbire göğsümü dolduran tüm hayallerim için yeterince büyük olmayan bir yer gibi.

Austin motoru durdurdu ve motosikleti sabitlemek için eğildi. Hemen kıpırdamadım, onu bırakmadım. Kollarım gereğinden bir saniye daha uzun süre onun etrafında kaldı.

Omzunun üzerinden bana baktı, kaskı yüzünün çoğunu gizliyordu, ama gözlerinde gördüm.

"İyi misin?" diye sordu, sesi vizörün arkasından yumuşak bir şekilde geliyordu.

Başımı salladım, kalbim henüz adını koyamadığım bir duygu ile doluyordu. "Evet," dedim derin bir nefes alarak. "Harikayım."

Yavaşça ve eğri bir gülümsemeyle gülümsedi. "Evet, öylesin."

Kasklarımızı çıkarıp, parmaklarımızı birbirine kenetleyerek kapıya doğru yürürken bile, o görüntüyü kalbimin derinliklerinde sakladım.

Ya bu bir hayal değilse diye. Ya
bu bir başlangıçsa diye.

OTUZ

SELENE

Nadir bir gün izin almıştım ve ev lavanta ve sıcak pamuk kokuyordu. Güneşin ufukta oyalanıp pencereleri altın ve şeftali rengiyle boyadığı, dünyanın geri kalanı ise akşama doğru kaybolduğu, o sessiz, ara öğleden sonralarından biriydi. Kanepenin önünde durmuş, mavi bir havluyu üçe katlıyordum, sonra da düzgün bir kare haline getiriyordum. Kurutucu koridordan hafifçe gürültü yapıyordu, ritmik ve alçak sesli, sanki uzaktaki bir trenin sesi gibi.

Kanepenin kolunda, yarısı soğumuş bir fincan nane çayı duruyordu. Mutfak tezgahındaki Bluetooth hoparlörden akustik bir müzik geliyordu — hafif, açık akorlar ve bir kadının alçak ve kısık sesi, sanki adını yüksek sesle söyleyemediği birini özlemenin ne demek olduğunu tam olarak biliyormuş gibi.

Arkamda, Winnie müziğin üzerine şarkı söylüyordu. Tiz ve pişmanlık duymadan.

Sesi nakaratın içinde bir girip bir çıkıyordu, ara sıra kelimenin ortasında kesilip kendi kendine konuşuyor ya da bu geceki konser için seçtiği kıyafetleri anlatıyordu.

"Sence botlar fazla mı abartılı?" diye sordu, elinde parlak bir botla ve saçları yarıya kadar taranmış halde koridorun ucunda belirdi. "Yani, ya çok uğraşıyormuşum gibi görünürsem?"

"Zaten çabalıyor musun," dedim nazikçe, yastık kılıfının kıvrımlarını avucumla düzelterip katlamadan önce. "Performansın amacı da bu zaten. Ama hayır, abartılı değiller. Bence tam sana göre."

Memnuniyetini ifade eden bir ses çıkardı, topuklarını döndürüp tekrar ortadan kayboldu. Üstümde dolap kapısının gıcırdamasını, ardından askının çubuk boyunca çok hızlı sürüklendiğini duydum.

Kendi kendime gülümsedim, başka bir havluyu katlarken, ama o his içimde takıldı — yumuşak, tatlı ve umuda biraz fazla yakın.

İşler değişmemişti, gerçekten değişmemişti.

Austin hâlâ Winnie'yi okula bırakıyordu, saçları rüzgârda dağınık, kapüşonlu sweatshirt'ü aceleyle giymiş gibi buruşuk — çünkü her zaman acele ederdi. Bütün gün inşaat, sonra okuldan çocukları almak, sonra zamanlama uygunsa belki burada akşam yemeği. Bazen mutfak tezgâhına yaslanıp, Tupperware'den çıkardığı artıkları çatalla yerd. Bazen uzaktan kumandayı kapıp kanalları gezene kadar kalırdı, ta ki ayaklarım onun kucağına konana kadar.

Artık aramızda zamanın akışında bir tanıdıklık vardı, iş ve sorumluluklar ve benim henüz parçası olmadığım hayatının parçaları yüzünden zaman çok daralmıştı. Henüz değil.

Yine de her gün kendimi arka kapıda onun botlarının sesini dinlerken buluyordum. Kısa, yoğun ve mizahla dolu mesajlarının benim istediğim anlamı taşıyıp taşımadığını merak ediyordum.

Sürekli güvenceye ihtiyacım yoktu. Yoktu. Sadece onun hâlâ orada olduğunu, bizim de bizi düşündüğünü bilmek hoşuma gidiyordu.

Sık sık mesaj atıyordu. Kısa ve tatlı, ama yoğun.

■

Umarım bugün berbat bir gün olmaz.

■

O çorbadan bana da bir kaşık ayır.

■

Yüzünü özledim.

Mesajlar genellikle uzun değildi, ama sıcaktı. O kadar sıcaktı ki, muhtemelen gerekenden daha fazla tekrar okudum. O kadar sıcaktı ki, o her zamanki gibi hayatımın etrafında dolaşırken onu özlediğim için kendimi acınası hissettim.

Aramızdaki şey bir ilişki değildi. Aslında değil. Ama sessiz gecelerde, akşam yemeğinde gülümsemelerde ve öpücükler arasındaki boşluklarda, kesinlikle *daha fazlası* gibi geliyordu.

Çamaşır makinesi gürültüyle durdu. Sepetten başka bir gömlek aldım, pamuklu kumaş hâlâ kurutma kağıdı kokuyordu. Pencerenin dışında, ön bahçedeki ağaç esintiyle dans ediyordu, son birkaç yaprağı yere düşmeden önce hayata tutunmaya çalışıyordu.

Winnie, bir botu giymiş, diğeri çıplak ayakla odaya geri geldi, göğsüne payetli bir hırka sıkıca bastırıyordu. "Bu elbiseye uyar mı?"

"Uymaz *değil*," dedim, başımı eğerek. "Bir bakalım."

Hırkayı giydi ve bir tur döndü.

"Bence harika oldu," dedim. "Bir yıldız gibi görünüyorsun."

Yüzünde parlak ve içten bir gülümseme belirdi. "Sence Austin beğenecek mi? Umarım dediği gibi ön sırada oturur."

Parmaklarım eteğin kenarında dondu. Kaburgalarımın arkasında keskin bir sızı hissetmek için yeterli bir süre. Babasının gelip gelmeyeceğini ya da kıyafetini beğenip beğenmeyeceğini sormuyordu; Austin'i soruyordu.

Yüzümü nazik bir ifadeye zorladım. "Evet, bebeğim. Orada olacağını söyledi. Bugün benden dolayı gelemedi, hatırladın mı?"

Sanki bu yeterliymiş gibi başını salladı. Umarım öyledir.

Austin söz konusu olduğunda, her şeyi istemiyordum. Sadece geleceğin küçük bir parçasının istikrarlı olmasını istiyordum. Bir sonraki havluyu aldım ve yavaşça, titizlikle katladım. Bu ev işlerinin ritmi, düşüncelerimi sakinleştirmese de ellerimi sakinleştirdi.

Arkamda, Winnie tekrar mırıldanmaya başladı ve mutfığa doğru yürüdü. Küçük ayaklarının altında zemin gıcırdıyordu. Öğleden sonra, kenarlardan daha yumuşak bir şekilde bastırıyordu, alacakaranlık ışığı bir sır gibi pencerelerden süzülüyordu.

Soğuk çayı yudumladım, yeniden ısıtmaya zahmet etmedim.

OKUL SPOR SALONU, çok fazla insan ve çok fazla sesle uğultu içindeydi — gıcırdayan spor ayakkabılar, cilalı ahşaba sürtünen katlanır sandalyeler, önde test edilen mikrofonun cızırtısı. Popcorn

ve bir tür temizlik maddesi kokuyordu, havada hala kafeterya yemeklerinin keskin kokusu asılı kalmıştı.

Winnie elimi çekti, heyecanı sanki yerden havalanacakmış gibi minik bedeninde titreşiyordu. Onu bırakmadan önce parmaklarını nazikçe sıktım ve o kalabalığın arasından sahne arkasına giden uzun koridora doğru fırladı.

Bir an oyalanıp, elbiselerindeki payetlerin tavandaki ışıkları yansıtmasını izledim; o, hepsi sıraya dizilmiş ve kurmalı oyuncaklar gibi titreyen minik sanatçıların denizinde kayboldu. Gösterileri kısa sürecekti; her sınıf, sonbaharı ve müzik programlarını kutlamak için bir ya da iki şarkı söyleyecekti. Heyecanlı kıkırdamalar koridoru doldurdu ve Winnie'nin başı ortaya çıkıp bana sevinçle el salladığında yanaklarım kıvrıldı.

Spor salonunda bir yer bulmadan önce ona el salladım. Sandalyeler, spor salonunun zemininde kaotik bir şekilde yarım sıralar halinde dizilmişti. Üçüncü sıranın yakınında ailemi gördüm; babam güzel flanel gömleğiyle, annem ise çantasını kucağında sıkıca tutuyordu. Elodie ve Cal yanlarında oturuyordu, elleri sessizce birbirine kenetlenmişti. Levi bir koltuk ötedeki koltuğa kambur oturmuş, gösteri başlayana kadar kulaklıklarını takmıştı. Kit, sıranın sonundan bana el salladı; bir avuç şekerli mısırın yarısını çoktan bitirmiş ve sanki gecenin baş ponpon kızı seçilmiş gibi gülümsüyordu.

Yanındaki boş koltuğa oturdum, ama hemen fikrimi değiştirip tekrar ayağa kalktım ve paltomu yanımdaki koltuğa astım.

Austin'in koltuğu.

"Senin seksi dadın nerede?" diye sordu Kit, alaycı ses tonunu alçaltmaya bile zahmet etmeden.

"İşi vardı," dedim basitçe, tekrar oturmadan önce elbisemi düzeltirken. "Ama buraya geleceğini söyledi."

Kit bana tam olarak ne anlama geldiğini anlayamadığım bir bakış attı, sonra başını salladı ve bana buruşuk bir program uzattı.

Programın üst köşesinde soluk bir leke vardı.

Teşekkür ederek programı aldım ve medley'in sırasını önemsiyormuş gibi davranarak sınıf isimleri ve şarkıların listesine göz gezdirdim.

"Selene?" diye bir ses duyuldu yanımda.

Döndüğümde, Winnie'nin sınıfından bir anne arkamdaki koltuğa oturuyordu. Uzun boylu ve güler yüzlüydü ve her zaman

hayatını o kadar iyi idare ediyordu ki, kendimi biraz rahatsız ve yetersiz giyinmiş hissettiriyordu. Bu gece de bir istisna değildi — bukleleri parlak, ruju kusursuzdu ve pahalı parfüm ile okaliptüs kokulu bebek mendilleri gibi kokuyordu.

"Merhaba," dedim, zorla bir gülümseme takındım.

"Ne kadar kalabalık olduğuna inanabiliyor musun?" diye sordu, programla kendini yelpazeleyerek. "Yemin ederim, her seferinde böyle oluyor. Kocam elbette geç kalıyor. Muhtemelen hâlâ otoparkta dolaşıyordur."

Ben de tam olarak ne demek istediğini anlıyormuş gibi başımı salladım. Sanki oturduğumdan beri telefonuma iki kez bakmamışım gibi.

Gizemli bir şekilde bana doğru eğildi. "Ya da belki bira almaya uğramıştır. Her zaman ışıklar söndüğünde buraya gelir ve sanki hiçbir şeyi kaçırmamış gibi davranır."

Nazikçe güldüm, başparmağımla telefon ekranını tekrar taradım. Hâlâ boş.

Sadece trafik. Ya da mesai. Ya da iş yerinde son dakika bir aksilik.

Hepsi bu kadar. Austin'in beklenenden geç kalmasının bir nedeni olması gerektiğini biliyordum.

Telefonu çantama koydum, ellerimi kucağımda birleştirdim ve yanımdaki paltoyu düşünmemeye çalıştım. Her an kapıdan gireceğini, soğuktan kızarmış yanaklarıyla, bana ulaşmadan önce gözleriyle özür dileyeceğini ummamaya çalıştım.

Spor salonunun ışıkları bir kez, sonra bir kez daha titredi. Tavan floresanları yarı parlaklığa düştüğünde kalabalık arasında bir sessizlik yayıldı.

Gösteri başlıyordu ve yanımdaki koltuk hâlâ boştu.

OTUZ BİR

AUSTIN

Kapüşonlu ceketime macun ve alçıpan tozu kokusu sinmişti. Bütün sabah düzeltme ve zımparalama işiyle uğraşmışım ve SUV'uma bindiğimde ellerim yaralanmış, omuzlarım da tutulmuştu. Camı araladım ve odun dumanı ve Ekim kokan soğuk havayı içeri aldım.

Telefonum torpido gözünde titredi. Ekranı bir göz attım, başparmağımla oyumu, ruhumu ya da aboneliğimi almaya çalışan spam mesajını reddetmek için parmağımı uzatmışım ama spam değildi.

Brody'den gelmişti.

Sadece bu bile beni duraksattı. O aramazdı. Mesajlaştırdık. Kısa mesajlar. Önemsiz şeyler. Onun yaşlı bir adam olduğuna dair memler ya da küçük kasaba hayatına dair alaycı yorumlar, hiçbir şey istemeyen ve pek bir şey de sunmayan türden sohbetler.

Cevaplamak için ekrana dokundum.

"Selam," dedim, parmağımla ses seviyesini ayarlarken.

Kısa bir gecikme oldu, tam da bana yanlışıyla aramış olabileceğini düşündürecek kadar uzun.

Sonra sesi geldi — alçak, sanki söyleyeceği şeyden şimdiden pişmanmış gibi. "Selam. Yoğun olduğumu biliyorum. İyi misin?"

Gözlerimi kırptım. "Uh... evet."

Sözlerim istediğimden daha yavaş çıktı. Bu doğru olmadığı için değil, sadece o sorduğu için.

Brody her zaman bir şeyler sormazdı. En azından o tonda sormazdı. Boğazını temizledi. Sandalyenin hafif bir gıcırtısını, metalik bir sürtünme sesini duydum. Arkasında bir yerden, radyodan gelen boğuk bir ses ara ara duyuluyordu.

“Orada mısın?” diye sordu. “Sana göstermek istediğim bir şey buldum.” Bir an sessizlik oldu. Sonra şöyle dedi: “Eğer düşündüğün buysa, bu bir tuzak değil.”

Alaycı bir kahkaha ile gülmek arasında bir ses çıkardım. “Aklıma gelmemişti.”

"Yalancı," diye şaka yaptı.

İstemedim gülümsedim.

Bana Main Street yakınlarındaki karakolun arka girişinin adresini verdi, ben de uğrayacağımı söyledim. Sadece birazcık.

Anaokulu konseri birkaç saat sonra başlayacaktı ve Selene'nin o gün izinliydi.

Bol bol vaktim vardı.

KARAKOL, eski kağıt ve ucuz yer temizleyicisi gibi kokuyordu; oradan ayrıldıktan sonra da boğazında uzun süre kalan türden bir koku. Linolyumun köşeleri kıvrılmıştı ve koridorda, bina inşa edildiğinden beri değiştirilmemiş gibi görünen ışıklar vızıldıyordu.

Brody arka kapıda beni karşıladı ve sanki planlamış değil de markette tesadüfen karşılaşmışız gibi başını salladı.

"Geldiğin için teşekkürler," dedi.

"Önemli bir işim yoktu," diye yalan söyledim ve onu takip ederek koridorların labirentinden geçtim.

Tanımadığım iki memurun ve solmuş el ilanlarıyla dolu bir ilan panosunun önünden geçtik. Birinde hâlâ geçen yılki tatil potluck partisi duyurusu vardı.

Brody beni varlığından haberdar olmadığım bir odaya götürdü. Penceresiz odaya sadece dört gri duvar ve dosya kutularıyla kaplı bir masa vardı. Işığı açtı ve bir köşeye doğru yürüdü; orada tek bir çerçeve, bir yığın delil dosyasına yaslanmış duruyordu.

"Bunu dün gece buldum," dedi, elini ensesine sürterek. "Depo dolabını temizliyorduk. Bu kutuya muhtemelen doksanlı yıllardan beri kimse dokunmamıştı."

Çerçeveyi eline aldı ve bana doğru çevirdi.

Kenarları hafifçe sararmış eski bir fotoğraftı. Beş adam, kolları kavuşturmuş, gençlik ve gururla gülümserken bir polis arabasının önünde duruyordu.

Hangisinin bizimki olduğunu hemen anladım.

Aynı vücut yapısı. Aynı gözler, ama daha yumuşak ve gülümseyen.

"Yirmi iki yaşından büyük olamaz," diye mırıldandım.

"Yirmi bir," dedi Brody. "Akademiden yeni mezun olmuştu. Annem arkasına yılı yazmış."

Çerçeveyi aldım. Beklediğimden daha hafifti, ama yine de ağırlığı ellerimi çekiyordu.

"Onu atmayı düşündüm," dedi bir saniye sonra. "Onu istemiyordum. Sanırım bana gerek yok, ama düşündüm ki... belki sana gerek olabilir."

Hiçbir şey söylemedim. Sormaya cesaret edemediğim soruların cevabını bulacakmış gibi babamızın fotoğrafına bakakaldım.

Brody, sanki vücudu kendisine ait olmayan yılları hatırlıyormuş gibi inleyerek oturdu. "Biliyor musun, eskiden birlikte büyümüş olsaydık nasıl olurdu diye merak ederdim."

Başımı kaldırdım.

"On beş yaşına kadar senin hakkındaki gerçeği bile bilmiyordum," dedi. "Sonra öğrendiğimde çok sinirlendim. Sana değil, sadece ona. Bunu sakladığı için. Sanki gerçek değilmiş gibi davrandığı için."

Omuz silktili. "Ama sanırım şimdi beni daha çok kızdıran şey, öğrendiğimde bu konuda hiçbir şey yapmamış olmam. Sen oradaydın ve ben sana ulaşmadım."

Sesinde hiçbir duygu yoktu. Hiçbir keskinlik. Sadece odayı çok küçük hissettiren sessiz bir dürüstlük vardı.

"Sen daha çocuktun," dedim. "Ve bu durum pek de açıkça ilan edilmemişti." Başını salladı. "Yine de. Daha iyisini yapabilirdim."

Fotoğrafı masaya bıraktım ve karşısına oturdum; botlarım fayanslara sürtünüyordu. "Evet," dedim. "Ben de."

Odada saat yoktu. Ya da belki vardı, ama ben onu görecektik kadar dikkat etmiyordum. Zaman,

— bayat hava, alçak tavanlar, on yıldır boyanmamış duvarlar. Floresan ışıkların uğultusu, sanki gün su altındaymış gibi, etrafındaki her şeyi kenarlardan yumuşatıyordu.

Brody bir dosyayı bana doğru kaydırıldı. Törenle değil, sanki o dosya ben doğmadan önce bir kutuda tozlanmaya bırakılmış bir şey değilmiş gibi, elini kayıtsızca sallayarak.

"Her şeyi saklamış," dedi. "Tuhaf, değil mi?"

Kapağı açtım.

İçinde eski notlar, kesilmiş makaleler vardı. Eğitim seanslarından kalma birkaç solmuş çıktı. On yıllar öncesine ait bir Tigers maçının bilet koçanı. Nefesimi tuttuğumu fark etmediğim halde göğsüm sıkıştı.

"İyi bir hayatı varmış gibi görünüyor," dedim sessizce, eski istasyonun önünde kol kola duran üç üniformalı adamın fotoğrafını parmağımla okşayarak. "İnsanlar ona saygı duyuyordu."

Brody başını salladı. "Evet. Mesele de buydu. Dışarıda, halkın gözünde, o farklı biriydi."

Ona bir göz attım.

Brody sandalyeye yaslandı, ayak bileğini dizine koydu, dirseğini masanın kenarına dayadı, sanki mesai sonrası takılıyormuşuz gibi, ama çenesi gerginleşmişti.

"Yani," diye devam etti, sesi ölçülüydü, "bazen çok sert olabilirdi. Katı biriydi. Karakolunu sanki lanet olası Deniz Piyadeleri gibi yönetirdi. Ama buradaki adamlar? Ona hayranlık duyuyorlardı. Onu onurlu olarak nitelendiriyorlardı."

Yutkundum. "Ben o kelimeyi kullanmazdım."

Onaylayıcı ya da pişmanlık dolu bir ses çıkardı.

Belki de ikisi de.

"Bunu kafamda oturtmaya çalışıyorum," dedi. "Onun bu haliyle senin tanıdığın hali arasında."

Yavaşça başımı salladım. "Ben de."

Sessizlik çöktü. Garip bir sessizlik değildi, sadece inanılmaz derecede ağırdı.

Yine dosyaya baktım. İki sayfanın arasına sıkışmış, daha önce fark etmediğim bir fotoğraf vardı. Sanki biri onu çok uzun süre cüzdanında taşımış gibi ikiye katlanmıştı.

Dikkatlice açtım.

Bir çocuk. Belki altı ya da yedi yaşında. Cadılar Bayramı kostümü giymişti; eğri bir maskesi olan bir tür süper kahraman kıyafeti. Tanımadığım bir ön bahçede duruyordu, sanki yüzyılın soygununu gerçekleştirmiş gibi plastik bir balkabağı tutuyordu.

"Bu sen misin?" diye sordu Brody.

Başımı salladım, ağzım alaycı bir gülümsemeye büründü. "Birinci sınıf. O pelerini annem kendi elleriyle dikmişti. Dünyayı kurtarmak istiyorsam, ona uygun görünmem gerektiğini söylemişti."

Fotoğrafı bir saniye daha elimde tuttum, sonra nazıkçe klasöre geri koydum, babamın bunu neden sakladığını hâlâ anlamamıştım.

Uzaklarda bir yerden bir telefon çaldı. Bir kapı açılıp kapandı. Bir yazıcı birkaç sayfa çıkardıktan sonra tekrar sessizliğe büründü.

Ensemdeki gerginliği gidermek için omuzlarımı ovuşturup ayağa kalktım.

"Artık gitmeliyim," dedim, saate tam olarak bakmadan.

Brody başını salladı ama kıpırdamadı.

"Bunun hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini biliyorum," dedi sessizce, "ama ne olursa olsun... Seni tanıdığımı memnunum."

Bu sözler beni tam kalbimden vurdu.

"Ben de memnunum," dedim, bunu beklediğimden daha içtenlikle.

Ayağa kalktı ve omzuma elini koydu, sert ve kısa bir şekilde — sanki bundan fazlası, o anı nasıl idare edeceğimizi bilemeyeceğimiz bir şeye dönüştürecekmiş gibi.

Klasörü kolumun altına sıkıştırıp, göğüs kafesimin arkasında garip bir ağrı hissederek, öğleden sonranın soğuğuna doğru yürüdüm.

Gökyüzü yumuşuyordu, alçak ve kenarları griydi. Cebimdeki telefonum titredi, ekranda bir takvim uyarısı yanıp sönüyordu.

Winnie'nin gösterisi — 18:30.

İçimden küfrettim ve saate baktım. 18:01.

Kahretsin.

Selene'ye hızlıca bir mesaj attım.

BEN

Neredeyse geldim.

Sonra arabayı vitesle taktım ve sanki hala bir şansım varmış gibi park yerinden hızla çıktım.

İlk trafik ışığı çok uzun sürdü.

Kavşakta bir minivan durmuştu, sürücü sanki trafiği yönlendiriyormuş gibi arabaları eliyle işaret ediyordu. Parmaklarımı direksiyona vurdum, sinyal lambasının her tik takı boynumdaki nabızla senkronize oluyordu.

6:07.

Sorun yoktu. İlkokul yakındaydı. O kadar yakındı ki, her şey yolunda giderse, bir dakika kala yetişebilirdim. Belki iki dakika. Spor salonuna gizlice girip, Selene'nin muhtemelen benim için ayırdığı koltuğu bulup, müzik başlamadan hemen önce Winnie'nin eğri at kuyruğunu ve geniş, kararlı gözlerini yakalamak için yeterli bir süre.

Işık değişti. Dönüşü çok hızlı aldım, bir minibüsü geçip gaza bastığımda lastikler biraz gıcırdadı.

Neredeyse vardım. Hadi.

Ama sonra yol çalışması çıktı.

Turuncu koniler, iki şeritli yolu lanet bir engel parkuru gibi sarmıştı. Yanıp sönen oklar trafiği tek bir dar şeride sıkıştırıyordu; bir kepçe ve neon yelekli bir adamın yanından yavaşça geçiyorduk; adam, zamanın beni kovaladığı umurunda değilmiş gibi görünüyordu.

"Hadi," diye mırıldandım, çakıl ve pişmanlık taşıyan bir damperli kamyonun arkasında yavaşça ilerlerken.

Bunu hayal etmemeye çalıştım. Spor salonunun omuz omuza dolu olduğunu, katlanır sandalyelerin fayansların üzerinde gıcırdadığını, ebeveynlerin kağıt programlarla kendilerine hava yaptıklarını ve saatlerine baktıklarını hayal etmemeye çalıştım.

Selene'nin kalabalığı taradığını ya da yanında boş kalan yeri tuttuğunu görmemeye çalıştım.

Winnie'nin sahneye çıkıp, o sessiz, umut dolu beklentiyle odanın arkasına doğru gözlerini kaydırmasını hayal etmemeye çalıştım.

Odaklanmaya çalışarak direksiyonu daha sıkı kavradım. Araba nihayet son koninin yanından yavaşça geçti ve gaza bastım,

sarı ışığı geçtim, küfürler boğazımda takıldı.

Saat 6:40'ta okul arazisine döndüm, taşma park alanına girerken lastikler çakıl kenar şeridinde gıcırdadı.

Arabayı düzgün park etmedim bile. Vitesi park konumuna attım, kapıyı çarptım ve koşturaya başladım.

Botlarım kaldırıma sertçe vuruyordu, kaldırımda koşarken ciğerlerim yanıyordu. Ön giriş geç gelenlerle doluydu, ama spor salonu kapıları çoktan kapanmıştı.

Dışarıda bir kadın elinde bir not defteriyle duruyordu. Nefes nefese ona yaklaşıırken kibarca gülümsedi.

"İlk grup az önce bitti," dedi nazikçe, birinin çıkması için kenara çekilerek. "Ama içeri girebilirsiniz. Sırada birinci sınıf var."

Donakaldım.

Bir elim açık kapının çerçevesine dayalı, içeriden gelen alkış sesleri yükselirken orada durdum — yüksek, gururlu ve son bir alkış.

Kalbim göğsümden bir taş gibi düştü.

Kapıdan içeri girdim.

Spor salonu tam da hayal ettiğim gibiydi; vücut ısıyla nemli, havada patlamış mısır ve eski mum kokusu vardı. Ebeveynler yerlerini değiştirip alkışladıkça metal sandalyeler gürültüyle sallanıyordu. Pazar günü giydikleri en güzel kıyafetleriyle bir sıra çocuk, yüzleri ışıltılı, bazıları kalabalığa çılgınca el sallayarak sahne merdivenlerinden indi.

Winnie ortadaydı.

Saçları her yöne dağılmış, yanakları pembeye dönmüş, gözleri seyircileri tarıyordu.

Gülümsüyordu. Gururluydu. Cesurdu.

Ama o küçük bir ışıltı vardı—o kadar hızlıydı ki çoğu insan fark edemezdi. Annesinin yanındaki yere bakarken yüzündeki gülümsemenin bir anlığına kaybolması.

Benim olmam gereken yere.

Hareket edemiyordum, nefes alamıyordum.

Sonra, basamaktan inerken beni fark etti. Yüzü buruşmadı. Winnie bundan daha dayanıklıydı, ama bu sefer gülümsemesi gözlerine kadar ulaşmadı. Tam olarak değil.

Gözlerini başka yöne çevirdiğinde, somurtkan ya da surat asmış değildi. Daha kötüydü. Sessiz bir hayal kırıklığıydı. Kimsenin göğsünde yeşeren acıyı fark etmemesini umarak, hareketsizce bekleyen türden bir hayal kırıklığı.

Odanın diğer ucunda, bir grup ebeveynin hemen arkasında Selene'yi gördüm.

Sırtı dik duruyordu, parmakları kucağında birbirine dolanmıştı. Paltosu, yanında duran katlanır sandalyenin arkasına asılıydı — onun için ayırdığı sandalyeye.

Benim hiç yetişemediğim sandalye.

Beni görünce yüzündeki ifade değişti. Omuzlarında bir şey seğirdi, sonra yumuşadı, sanki hangi tepki daha az acı vereceğini bilemiyormuş gibi.

Kaşlarını çatmadı ya da somurtmadı, ama gülümsemedi de, ve haftalardır ilk kez, ne olacağını bilemedim.

Kaçırdım.

Şarkıyı özlemiştim. Onun soloyu. Winnie'nin heyecanlı gözlerinin kalabalığın içinde sevdiklerini aramasını. Bir kez olsun, onu sevenlerin önemli anlarda ortaya çıkacağını kanıtlama şansını.

Bir mazeretim yoktu. En azından yeterli bir mazeretim yoktu.

Elbette, sonunda istediğimi elde etmiştim: kardeşimle bir bağ, babamın geçmişinden bir parça, aidiyet hissi veren bir şey.

Ama yine de yeterli değildi.

En önemli şey sahneden inerken, onun parladığını görmek için neden orada olmadığımı merak etmekken, bu yeterli değildi.

OTUZ İKİ

SELENE

KAÇIRMIŞTI. Gerçekten, gerçekten kaçırmıştı.

Bu gerçeğin farkına vardığımda kalbim sızladı. Son birkaç dakika zihnimde bulanık bir film gibi tekrarlandı.

Konser başlamayı beklerken spor salonunda nefes kesilmiş gibi bir sessizlik hakim olmuştu. Şeker kağıtlarının ve katlanır sandalyelerin kaos dolu hışırtısı durmuştu. Ebeveynler öne doğru eğilmişti. Programlar kucaklarında sessizce hışırdıyordu. Birinin parfümü havada tatlı ve pudra gibi kokuyordu, dezenfektanın keskin kokusu ve sıcak metal tribünlerle karışıyordu. Perdenin arkasından spor ayakkabılarının hafif gıcirtısı yankılanıyordu.

Yanımdaki koltuk boş kalmıştı.

Daha dik oturdum, hareket etmemiş olmama rağmen elbisenin eteğini dizlerimin üzerinde düzelttim. Avuç içlerimi sıkı ve kararlı bir şekilde birleştirdim, tıpkı dua ederken parmaklarını birleştirir gibi — bir şey istemek için değil, sadece kendimi o yerde sabitlemek için.

Sahne ışıkları yumuşak bir kehribar rengi parladı. Mikrofondan bir öğretmenin sesi geldi, neşeli ve biraz fazla yüksek sesli, anaokulu potporisinin başladığını duyuruyordu.

Perde nihayet açılana kadar nefesimi tuttuğumu fark etmemiştim.

Onu gördüğümde yüzümde bir gülümseme belirdi. Ön sıra, sondan ikinci. Işıltılı botlar. Payetli hırka. Açılış akorlarının ritmiyle sallanan at kuyruğu.

Benim tüm dünyam.

Winnie o kadar geniş gülümsemişti ki, spor salonunun ışıklarının sisinden ve etrafındaki hareketin parıltısından bile, on metre uzaktan görebiliyordum. Sesi diğerlerine katıldı, tatlı ve biraz detone, ve kalbim o kadar sıkıştı ki, ağlamamak için başparmağımı avucumun etine bastırmak zorunda kaldım.

Işıl ışıl

görünüyordu.

Gururlu

görünüyordu.

Ve birkaç saniye aralıklarla kalabalığa bakıyordu.

Arıyordu.

Bekliyor

du.

Umut

ediyord

u.

Gözlerim ondan ayrılmamıştı. Bakışlarımı başka yere kaydırmadım. Kapılara. Arka duvara. Yanımdaki boş koltuğa.

Bunun yerine, Winnie'ye sahip olduğum her şeyi vermiştim. Aradaki farkı kapatabilirmişim gibi gülümsedim. Sanki sevgim, yanımdaki boşluğu kaplayacak kadar genişleyebilirmiş gibi. Sanki kenarlarım yıpranmıyormuş gibi.

Çocuklar ikinci şarkıya başladılar, düşen yapraklar, paylaşım ve komşuluk neşesi hakkında bir şeydi. Hep birlikte yan yana sallanıyorlardı, kollarını beceriksiz yapraklar gibi kaldırıp indiriyorlardı. Birkaç tanesi dikkati dağıldı ve ebeveynlerine el salladı. Biri burnunu karıştırdı. Arka sırada oturan bir çocuk tişörtünü kaldırdı ve gururla karnını kaşdı. Seyirciler nazikçe güldü.

Winnie el sallamadı. Dikkatini kaybetmemişti, ama gözleri hala hareket ediyordu.

Arayış içindeydi. Hâlâ umutluydu.

Sırası geldiğinde, pratik yaptığı gibi kendinden emin bir şekilde öne çıktı, omuzlarını geriye çekti, ellerini yanlarına indirdi. Küçüktü, kararlıydı ve yürek parçalayıcı derecede cesurdu.

Sesi başlangıçta biraz titredi, ama sonra dengesini buldu ve sanki oraya aitmiş gibi ortalığa yayıldı.

Her kelimeyi biliyordum. Her notayı. Günlerce oturma odasında prova yapmıştık, sesi duvarlardan yankılanıyordu, detone ve mükemmeldi.

Saç fırçasına, şampuan şişesine, yatma vaktinde benim dinlemediğimi sandığı sessiz köşelerde şarkıyı söylemişti.

Bu gece bana söyledi. Sadece bana.

Çünkü başka kimse yoktu. Babasının gelmemesi sürpriz değildi, ama Austin söz vermişti. Bunun *tekrar* olmasına izin verdiğimi fark edince utanç dalgaları içimi kapladı. Ama bu sefer, bundan etkilenen sadece ben değildim.

Şarkının yarısında, bakışları yine kalabalığa kaydı — son bir umut dolu bakış — ve bana geri döndüğünde, bakışlarında bir şey titredi. Gülümsemesinin köşesi soldu, tam bir kaş çatma değildi, sadece... en hafif bir çöküntü. Sanki perde bir santim erken iniyormuş gibi. Sanki henüz tam olarak paylaşamadığı bir şeyi katlıyormuş gibi.

Şarkıyı sessizce selamlayarak bitirdi. Başka bir öğrenci öne çıkıp sahne ışıklarının tadını çıkarmaya başladı. Şarkı bittiğinde, alkışlar bir dalga gibi geldi, yüksek tavanlarda yankılanarak, gürültülü ve gururlu. Ebeveynler alkışladı, tezahürat yaptı ve ayağa kalktı. Flaşlar patladı. Kit sevinç çığlığı attı.

Ben de alkışladım, ama ellerimi hissedemiyordum.

Yanımdaki yer hâlâ boştu. Soğuk hava, bir hayalet gibi oraya yapışmıştı. Paltom, dokunulmamış bir şekilde koltuğun üzerine asılı duruyordu.

Etrafa göz gezdirdim ve nazik gülümsemeler ve meraklı bakışlar gördüm. Meraklı bakışlarının ardında fısıltılar vardı, sanki "Hepimiz görüyoruz. Hâlâ bunu tek başına yapıyorsun" der gibi.

Sınıflar değişirken, kapıdaki bir hareket dikkatimi çekti. Austin'in çılgın bakışları bana takıldı, ama ben gözyaşlarımı yuttum.

O, her şeyi kaçırmıştı.

Diğer sınıflar gösterilerini tamamlarken ben önüme bakıyordum. Kendimi toparlamaya çalıştım. Sonunda ışıklar yandı ve çocuklar sahneye çıkmaya başladı, kıkırdayarak ve birbirlerine çarparak, yanakları kızarmış ve ışıkların altında parıldayarak.

Perdenin kenarında Winnie'yi gördüm, hırkası bir omzundan kaymış, saçları biraz dağınıktı. Tekrar koltuklara doğru baktı, sadece bir kez.

Bu sefer, derin iç çekişini saklamaya bile zahmet etmedi.

Sessizce durdum. Elbisemi tekrar düzelttim. Paltolarımızı ve onun ısrarla getirdiği küçük çantayı aldım.

Arka sahne kapısına doğru yönelmek için döndüğümde, girişe bir kez bile bakmadım.

Sahne arkası koridoru, kalem talaşı ve tempera boyası kokuyordu; ilkokul kaosunun tanıdık kokusu. Çocuklar, gürültü ve renk patlamasıyla yan kapıdan dışarı akın ettiler; ceketleri yarısı giyilmiş, konfeti gibi parılayan simler saçılıyor, spor ayakkabıları linolyumu çiziyordu.

Onu görene kadar kalabalığı taradım.

Winnie'nin yanakları kızarmıştı, hırkası dirseğine kadar sarkmış, botları da biraz eğri duruyordu. Başını kaldırdı, gözleri bir kez daha arkamdaki spor salonuna kaydı, sonra da yüzüme takıldı.

Bir anlığına — sadece bir kalp atışı kadar — yüzü aydınlandı ve ben, onun belki, sadece belki, onun benimle olduğunu düşündüğünü anladım.

Ama sonra arkamdan bir yere baktı ve gülümsemesi kayboldu.

Tamamen değil. Sadece aramızdaki havanın ışıltısını yitirmesine yetecek kadar.

"Harikaydın," dedim, onun önünde çömelerek. Hırkayı omzuna geri çektim ve yavaş, dikkatli parmaklarımla en üst düğmeyi ilikledim. "Çok güzel şarkı söyledin, tatlım. Seninle gurur duyuyorum."

Omuzlarını hafifçe silkti ve botlarına baktı. "O kadar da iyi değildi."

"Öyleydi," dedim kararlı bir sesle, parmaklarımla çenesini yukarı kaldırarak. "Mükemmeldi."

Tartışmadı ama gülümsemedi de. Sadece nazikçe ve hafifçe başını salladı.

"Ben sanmıştım ki..." diye

başladı. Bekledim.

Yutkundu. "Austin'in orada olacağını söylediğini sanıyordum."

Yüzümü yumuşak tuttum. Tırsmadım. En azından onun görebileceği görebileceği bir şekilde

"Biliyorum, bebeğim," dedim, toplayabildiğim en cesur yüz ifadesini takınarak. "Ben de."

Ayağa kalktım ve ona paltosunu giymesine yardım ettim, kolları parlak manşetlerinin üzerine kıvırdım, omuzlarındaki parıltıları silkeledim. Bu sırada zihnim, istemediğim bir özet gibi son anları tekrar tekrar oynatıyordu.

Winnie aynanın önünde prova yapıyor. Winnie botlarını soruyor. Winnie, Austin'in onu sahnede izleyeceği düşüncesiyle yüzü ışıltı ışıltı parlıyor.

Kızgın değildim, tam olarak değil. Yorgundum.

Umudun, her şeyi bildiğim halde sürekli içime sızmasından çok yorgundum.

"Acıktım," dedi Winnie, gözlerini ovuşturarak. "Eve gidebilir miyiz?"

"Burada kalıp arkadaşlarını ziyaret etmek istemiyor musun?" diye sordum.

Winnie başını salladı, gözleri ayakkabılarımdan ayrılmıyordu.

"Tabii ki bebeğim," dedim, elini elime aldım. "Yolda dondurma için durmak ister misin?"

Bana bir göz attı. "Sadece kızgın değilsen."

Beni yıkan da bu oldu. Kayıp koltuk değildi. Sessiz kalan telefon değildi. Hatta anaokulu çocuklarının arasında tek başına duran, umudu iplik gibi yavaşça çözülen hali bile değildi.

Onu kıran şey, benim duygularımı incitmemek için parmak uçlarında yürümesi gerektiğini düşünmesiydi.

Yürümekten vazgeçtim. Onunla aynı seviyede olabilmek için tekrar diz çöktüm.

"Kızgın değilim. Sana kızgın değilim, tamam mı? Birazcık bile değil. Sadece gurur duyuyorum. Çok, çok gurur duyuyorum. Sen bugünümün en güzel kısmındın ve seni mutlu edecek ne tür bir gece geçirirsen geçirmeni istiyorum."

Kafasını salladı, dudakları biraz titredi, sonra tekrar gülümsedi.

Ayağa kalktım ve onu çıkışa doğru yönlendirdim, arkamızda koridor giderek sessizleşiyordu.

Neredeyse ön kapıya varmıştık ki duydum onu — cilalı zeminde yankılanan, hızlı bot seslerini.

Dönmeden önce vücudum donakaldı.

Austin koridorun girişinde duruyordu, nefesi kesilmişti, gözleri kalabalığı taradıktan sonra bize takıldı. Yüzü kızarmıştı,

çenesi gergin, paltosunun altındaki omuzları sanki ciğerlerine hava dolacak kadar durup nefes almamış gibi sertleşmişti.

Winnie elimi sıkıca tuttu.

"Merhaba, Austin," dedi, sesi kısık ama umut doluydu. Onu çoktan affetmişti.

Hızla öne doğru adım attı. "Çok üzgünüm. Trafik... Sanmıştım ki..." Gözleri ondan bana kaydı. "Yemin ederim, denedim. Burada olmak istedim."

Winnie ona baktı. "Kaçırdın."

Bunu öfkeyle söylemedi. Sesinde suçlama yoktu.

Sadece sessiz bir hayal kırıklığı vardı ve nedense bunun daha çok acıttığını biliyordum.

Austin ağzını açtı, sonra tekrar kapattı, sanki durumu düzeltmek için ne söyleyeceğini bilmiyormuş gibi.

"Çizmelerin harika görünüyor," dedi.

Winnie cevap vermedi.

O zaman ona baktım — gerçekten baktım. Kaşlarının arasındaki kırışıklığa. Yüz hatlarına kurum gibi yapışmış pişmanlığa. Hâlâ özür dilemenin her şeyi düzeltebileceğini düşünen tarafına.

"Sorun değil," dedim, sessizliği bozarak. "Biz çıkıyoruz."

"Selene..."

"Hayır," dedim nazikçe, ama kesin bir şekilde. "Bunu burada yapmayalım. Şimdi değil."

Sesimi yükseltmedim. Ağlamadım. Ondan verebileceğinden fazlasını istemedim.

Sadece kapıya doğru döndüm, parmaklarım Winnie'nin elini sıkıca kavradı.

"Biz iyiyiz," dedim yine, ama bu sefer ona yönelikti.

Winnie'nin eli her zamankinden daha küçük geliyordu, elimi nazikçe sıkarken pembe paltosunun düğmeleri elbisesinin üzerine yarıya kadar iliklenmişti. Zıplamadı, sekmedi ya da dondurma hakkında milyonlarca soru sormadı. Işığı sönmüş, daha sessiz, daha içe dönük bir şeye dönüşmüştü, sanki tüm o fazladan ışıltısı derisinin altına yerleşmiş ve onu ağırlaştırmış gibiydi.

Spor salonunun kapıları arkamızda gürültüyle kapandı, dışarıdaki hava serin ve nemliydi, sonbaharın ilk belirtileri hissediliyordu. Gece hızla çökmüştü — arduvaz

, nefesler bulutlar halinde. Otopark fren lambaları ve düzensiz motor sesleriyle doluydu, ebeveynler birbirlerine çok dar park yerleri üzerinden sesleniyorlardı.

Winnie'yi su birikintilerinin arasından geçirdim, botları kaldırıma çarparak ses çıkarıyordu. Konuşmadı, kapıyı açtığımda sadece arka koltuğa bindi. Ceketini çıkarmasına yardım ettim, emniyet kemerini kucağına sıkıca bağladım ve eğilip alına bir öpücük kondurdum.

"Orada en iyisi sendin," diye fısıldadım.

Gözlerine kadar ulaşmayan sessiz bir gülümsemeyle bana baktı.

Elim hala kapıda, gereğinden biraz daha uzun süre öylece durdum. Sonra kapıyı nazikçe kapattım ve sürücü tarafına geçtim, kirpiklerimin arkasında biriken acıya karşı gözlerimi kırıştırdım.

Ellerim direksiyonu buldu ama anahtarı çevirmedi. Orada oturup, farların park yerini tararken, çok yakından bakmak istemediğim köşeleri aydınlatmasını izledim.

Araba sırasının karşısında, spor salonunun dış ışığının sarı parıltısı altında, Austin kapıların hemen dışında duruyordu, kapüşonlu sweatshirt'ünün kolları ellerini örtüyordu, omuzları, yaklaşmalı mı yoksa arkasını dönüp kaybolmalı mı emin olamıyormuş gibi kamburlaşmıştı.

Gözleri arabaya
bakıyordu. *Bize*
bakıyordu.

Kalbim sıkıştı, hüzünlü ve acımasız bir şekilde, tam da nereye baskı yapacağını bilen bir acı.

Camı indirebilirdim. El sallayabilirdim ya da arabadan inip ona her şeyin yolunda olduğunu, anladığımı söyleyebilirdim. Belki de durum sandığımız kadar önemli değildi.

Bunun yerine, arka koltuğa uzanıp Winnie'nin elini tuttum, hafifçe sıktım ve kontak anahtarını çevirdim.

Eğer kendime bir şey söylemeye izin versem ne diyeceğimi bilmiyordum. Çünkü bu... bu bir ayrılık değildi.

Hatta bir ilişki bile değildi.

Bu, dokunmamam gereken köşelere katlanmış, zayıf ve narin bir umuttu ve şimdi, çok uzun zamandır hiçbir şeyin bana vermediği bir acı veriyordu.

Arkamı dönüp bakmadan park yerinden çıktım.

Belki de en kötüsü buydu; o benim bile değildi, ama yine de bir son gibi hissettiriyordu.

OTUZ ÜÇ

AUSTIN

Selene'nin yaşadığı dubleksin verandasındaki ışık hâlâ yanıyordu.

Lacivert gecede yumuşak ve kehribar rengi bir ışık yayıyordu, korkuluğa uzun gölgeler düşürüyor ve merdivenlerin yanındaki saksıdaki krizantemleri neredeyse altın rengine dönüştürüyordu. Şişman bir güve, cam ampule defalarca beceriksizce çarpıyordu, sanki oradan geçemeyeceğini hiç anlamamış gibi.

Eskiden görünmezmiş gibi hissettiğim, evin bir uzantısından başka bir şey olmayan küçük bahçe şeridini geçerken botlarım çakıl taşlı yolda çıtırdıyordu.

Bu gece, burası düşman toprağı gibi geliyordu.

Elimdeki paket servisi kutusunu çevirdim — Winnie'nin sevdiği lokantadan aldığım tavuk nuggetları ve bal hardalı, çok sıkı tuttuğum kahverengi kağıt torbada hâlâ sıcaktı. Niyetim, Selene'ye biraz nefes aldırırken kendime de akşam yemeğı almaktı, ama midem bulanıyordu, yemek yiyemiyordum. Kartonun kenarları, parmaklarımın terlediğı yerlerde yumuşamıştı ve başparmağımın durmadan bastırdığı tarafta bir yağ lekesi vardı.

Avuç içlerim yine nemliydi. Birini kot pantolonuma sildim, ama nem soğuk ve yapışkan bir şekilde kalmaya devam etti. Boğazım kurumuştı. Yutkunmak, pamuk içinden cam sürüklemek gibi hissettiriyordu.

İş kıyafetimi çıkarmamıştım. Etek ucunda hala boya lekeleri ve ön kolumda kurumuş bir macun lekesi vardı.

Yeterince umursamayan biri gibi görünüyordum. Bunu doğru düzgün planlamamış biri gibi.

Siktir.

Eve zar zor ulaşmıştım ki kendimi yan daireye sürükledim; saatler önce söylemem gereken ama söylemediğim onca şey düşüncelerimde birbirine dolanmıştı. Aramızdaki sessizlik o kadar uzamıştı ki artık canlı gibi geliyordu — gergin ve gözetleyici, kopmak için bekleyen bir tel gibi kıvrılmış.

En alt basamakta durdum.

Ev sessizdi. Tehlikeli hissettiren bir sessizlik.

Brody'ye uğrayacak vaktim olmadığını söylemeliydim. Duş alıp kendime çeki düzen vermeliydim. O spor salonunda olmalıyım. En ön sırada. Yüksek sesle alkışlayarak. Winnie'yi sanki sihirden yapılmış gibi havaya kaldırıp döndürmeliydim. Kararlı ve hazır olmalıyım, ışıklar yandığında gururla elimi Selene'nin beline koymalıyım.

Bunun yerine, karanlıkta durmuş, içindeki ılık yemekler sarkmış bir poşet tutuyordum ve bir insanın, iyi bir şeyi sonsuza dek yok olmadan önce kaç kez mahvedebileceğini merak ediyordum.

Onun kapısına baktım.

Ayaklarım yerinden
kıpırdamıyordu.

Yarım saniye boyunca — belki daha uzun — arkanı dönmeyi düşündüm. Yiyecekleri, hüznü bir barış teklifi gibi merdiven basamağına bırakıp, kapıyı çalmadan kendi evime sinsi sinsi geri dönmeyi düşündüm. En azından o şekilde, Selene'nin hayal kırıklığına hazırlanmış gibi bana bakmasını izlemek zorunda kalmazdım.

Verandadaki ampul bir kez titredi, sonra sabit kaldı.

Her hareketimi dikkatlice yaparak merdivenleri yavaşça çıktım. Dizlerim sertleşmişti, göğsüm o kadar sıkışmıştı ki tam nefes alamıyordum. Altımda ahşap gıcırdıyordu; bu ses o kadar tanıdıktı ki neredeyse beni mahvedecekti. O merdivenleri alışveriş poşetleri ve market ürünleriyle çıktığımı hatırladım. Selene'nin fırından elmalı tarta çıkardıktan sonra çıplak ayakla kapıyı açıp gülümsediğini hatırladım. Pijamalı Winnie'yi, üçümüzün resmini çizip elinde tuttuğunu hatırladım.

Hepsini hatırladım.

Yaptığım hatayı düzeltmek için artık çok geç olabileceği hissini bir türlü atamıyordum.

Elimi kaldırıp kapıyı çaldım — sessiz gecede çok yüksek gelen üç yavaş vuruş — ve nefesimi tutarak bekledim.

Verandanın ışığı başımın üstünde vızıldadı. Güve yine cama çarptı.

Yolun ilerisinde bir araba hızını kesmeden geçti. O an uzun ve gergin bir şekilde uzadı, nabzım gözlerimin arkasında çarpıyordu.

Kapı açıldı ve dünya başımdan aşağıya doğru kaydı.

Selene, pijama pantolonu ve uzun kollu tişörtüyle orada duruyordu, makyajsız yüzü kehribar rengi ışıkla aydınlanıyordu. Maskara yoktu. Dudak parlaticısı yoktu. Sadece temiz bir cilt ve içimi okur gibi bakan yorgun gözler.

Saçları gevşek, yarı dağınık bir topuz halinde toplanmıştı, saç telleri sanki onu korumaya çalışır gibi yanağının etrafında kıvrılıyordu. Benden.

Hiçbir şey söylemedi.

Gülümsemeye çalıştım ama dudaklarım düzgün hareket etmiyordu. Bir şeyleri düzeltebilecekmiş gibi yiyecek torbasını uzattım, ama düzelmeyeceğini biliyordum.

"Akşam yemeği getirdim," dedim, sesim kısık ve çok zayıftı. "Winnie için."

Selene'nin bakışları çantaya indi. "O çoktan uykuya daldı."

Sesi yumuşaktı. Hatta nazikti. Ama sesinin altında en ufak bir sıcaklık izi yoktu. Sadece sessiz bir kesinlik vardı, sanki yarı kapalı bir kapı gibi.

Yutkundum, boğazımda keskin bir hareket hissettim. "Ben... yetişebileceğimi sanmıştım," dedim. "Gerçekten öyle sanmıştım. Brody aradı ve son anda bana bir şey göstermesi gerektiğini söyledi. Önemli olduğunu söyledi ve bu kadar uzun süreceğini düşünmemiştim. Saate bakmıyordum. Zamanım olduğunu sanmıştım ama zaman su gibi akıp gitti."

O, zar zor bir kez başını salladı. Eli, kapının kenarında kıvrılmış halde kaldı. İçeri girmem için bir davet yoktu. Hoş karşılandığının bir işareti yoktu.

"Mazeret uydurmuyorum," diye ekledim çabucak, sözlerim birbirine dolanıyordu. "Sadece... Her şeyi mahvettim. Biliyorum. Orada

orada olmalıydım.”

Aramızda, söylemek istediğim her şey ve onun duymak istemediği her şeyle dolu uzun bir sessizlik oldu.

“Herkesin yanında olmaya çalışıyordum,” dedim tekrar, nefesimi toparlamaya çalışırken artık daha yavaş konuşuyordum. “İşteki arkadaşlar için. Brody için. Her şeyi halledebilecek türden bir insan olmaya çalışıyordum. Ama burada olmalıydım. Seninle. Onunla. Bundan daha önemli hiçbir şey yok.”

Sözler çok hızlı çıktı—sanki bütün gece kaçmak için beklemişler gibi döküldü. “İkisini de yapabileceğimi sandım. İşleri yoluna koyabileceğimi sandım. Sonra saati gördüğümde—kahretsin, Selene. İstasyondan buraya doğru geldim. Koştum. Düşünmedim bile, sadece—buraya gelmek zorundaydım. Ama çok geç kalmıştım. Bunu biliyorum.”

Yavaşça nefes verdi, ama aramızdaki gerginlik hiç azalmadı. Gözleri kısılmadı. Yumuşamadılar. Sadece benimkilere sabit bir şekilde bakmaya devam ettiler. İzliyorlardı. Değerlendiriyorlardı.

“Kaçırdım,” dedim, fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle. “Onu kaçırdım. Senin yanında olma fırsatını kaçırdım.”

Bir sessizlik çöktü. Gecenin tüm seslerini yutan bir sessizlik.

Selene’nin eli sonunda kapı çerçevesinden ayrıldı. Sanki kendini içeriden destekliyormuş gibi kollarını göğsünde nazikçe kavuşturdu. Yüzündeki ifade değişmedi, ama bakışlarında bir şey parladı—sanki sönmemek için çabalayan bir mum gibi.

“Olanları açıkladığın için teşekkür ederim,” dedi sonunda. “Ama sanırım biraz zamana ihtiyacım var, Austin.” Sesi o kadar düzgündü, o kadar yürek parçalayıcı bir şekilde sakın ki, sözlerini anlamam bir saniye sürdü. “Bunu daha önce de yaptım; bana güvenebileceğimi söyleyen birine inandım ve bir daha yanılmayı göze alamam.”

Panik hissim artarken kalbim göğsümün arkasında sıkıştı. “Selene...”

Kafasını salladı; öfkeyle değil, sessiz bir kararlılıkla. “Çabalıyordun. Bunu biliyorum. Ama iyi niyetten fazlasına ihtiyacım var.”

Düşünmeden bir adım öne çıktım. “Bunu düzeltmeme izin ver.” “Düzeltemezsin,” dedi nazikçe, sanki bunu söylemek ona acı veriyormuş gibi.

İçimde panik kabardı. “*Bir kez batırdım, Selene. Yapamam Ben...*”

“Biliyorum, Austin.” Gözleri dökülmemiş gözyaşlarıyla parıldıyordu ve bu beni mahvetti. “Sadece... Burada ne yaptığımı bile bilmiyorum. Tek bildiğim, kendini uyuyana kadar ağlayan ve bunun nasıl olabildiğini anlamak için *bana* bakan beş yaşında bir kızım olduğu.”

Winnie'nin benim yüzümden ağladığı düşüncesi bana çok ağır geldi. Verandanın tahtaları ayaklarımın altında gıcırdadı. Sanki içinde sunmaya değer bir şey kalmış gibi, yiyecek torbasını daha sıkı kavradım.

“Lütfen,” diye yalvardım. “Sadece... Winnie’den özür dilememe izin verin.”

Ağzı, hayır demek istemişçesine aralandı; ama sonra arkasındaki koridora bakarak içini çekti.

"O uyuyor," dedi. "Yarın gelebilirsin."

İçimdeki her şey kalmamı, savaşımamı, elini tutup ona bu lanet olası hayatımda emin olduğum tek şeyin o olduğunu söylememi haykırsa da, ben başımı salladım.

Selene evine geri dönmek için arkasını döndüğünde panikledim ve aklıma gelen ilk şeyi haykırdım. "Seni seviyorum!"

Siktir.

Ben bir adım öne çıktığımda Selene'nin ağzı açık kaldı. “Selene, özür dilerim, ben... sana öyle bağırmak istemedim, ben... lanet olsun.”

Saçlarımı elime alırken gözlerim onun gözleri arasında gidip geldi. Dünyanın en çılgın aşk ilanıyla onu şaşkına çevirip susturmuştum ve içimden gelen bir şeydi ama o, benim hatamın hemen ardından aceleyle söylenmiş bir “*seni seviyorum*”dan daha fazlasını hak ediyordu, sanki o sözler yaptıklarımı düzeltecekmiş gibi.

“Şu anda bunu yapamam,” diye fısıldadı sonunda. “İyi geceler, Austin.” O içeri girip kapıyı neredeyse dayanılmaz bir yumuşaklıkla kapatırken ben orada durdum.

Mandaldan gelen tık sesi, sanki bir şeyin ikiye bölünmesinin sesi gibiydi.

Güve kaybolana kadar, veranda ışığı tekrar titreyip sönene kadar, artık soğumuş kağıt torbayı tutan parmaklarımı hissedemeyene kadar verandada durdum.

Aramızda sadece bir duvar vardı, ama sanki bir kanyon varmış gibi hissettim.

İçeride, yatağımın kenarına oturdum, ellerim kucağımda o kadar sıkı sıkı yumruklanmıştı ki parmak eklemlerim bembeyaz olmuştu.

Oda artık benim gibi gelmiyordu.

Kapının yanında aynı botlar. Sandalyenin üzerine atılmış aynı kapüşonlu sweatshirt. Uzun günlerin ardından her zaman yığıldığım yatağın üzerinde aynı çukur, ama bir şeyler değişmişti. Ya da belki de her şey değişmişti.

Sessizlik tuhaf geliyordu. Hem gürültülü hem de yankılıydı.

Yanımdaki duvara baktım — odamı Selene'nin odasından ayıran duvara. Eskiden sadece alçıpan ve çivilerden ibaretti. İlk taşındığımda bununla dalga geçerdik. Sesimizi alçaltmamız gerektiğini. Duvarların ne kadar ince olduğunu. Ne kadar yakın olduğumuzu.

Şimdi ise sanki lanet olası bir dağ gibiydi.

Öne eğildim, dirseklerimi dizlerimin üzerine koydum ve sanki bana cevap verecekmiş gibi o boyalı sıva parçasına baktım. Sanki yeterince dikkatli bakarsam, bana bir çıkış yolu gösterecekmiş gibi.

Hafif bir gümbürtü yankılandı — bir çekmecenin kapanması. Sonra ayak sesleri, yumuşak ama kesin. Selene'nin ayaklarının altında döşeme tahtalarının gıcirtısı.

Hâlâ uyanıktı.

Hâlâ hareket ediyordu. Hâlâ diğer tarafta her şeyi bir arada tutuyordu, çünkü her zaman öyle yapardı. Parçalanıyor olsa bile.

Gözlerimi kapattım ve Winnie'yi yatağına yatırırkenki halini hayal etmeye çalıştım. Küçük pijamalarını katlarken, mutfak tezgahındaki kırıntıları süpürürken, verandanın ışığını kapatıp tek başına yatağına giderken.

Lanet olsun.

Göğsüm sıkıştı, nefesim kaburgalarımın arkasında sıkışıp kaldı, duvara doğru yürüdüm. Elimi yüzeye bastırdım. Düz avuç içi, parmaklarım açık, sanki yeterince hareketsiz durursam, o bunu hissedecekmiş gibi.

"Özür dilerim," diye karanlığa fısıldadım.

Bir cevap beklemiyordum, ama belki de ses tonumdan bir şeyler hissedeceğini umuyordum. Eğer duyduysa, bunu ruhumun her parçasıyla içtenlikle söylediğimi bilmesini umuyordum.

Gösteriyi kaçırdığım için üzgündüm. Çok geç kaldığım için. Onları her şeyden önce tercih etmediğim için.

Pişmanlık o kadar yoğundu ki, içinde boğulacağımı sandım.

Kırdığım şeyi nasıl düzelteceğimi bilmiyordum. Tek bildiğim, o duvarın hiç bu kadar imkansız derecede sağlam hissettirmediği idi.

Başımı öne eğdim, alnımı serin alçı tabakasına dayadım ve sessizlik içinde öylece kaldım. Onu dinliyor ve boşluğa uzanıyordum.

Sadece bir duvar ötede. Benden sadece birkaç adım uzaktaydı ama kendimi hiç bu kadar evden uzak hissetmemiştim.

OTUZ DÖRT

SELENE

EV KARANLIKTIR.

İnsanı rahatlatan sessiz ve karanlık bir sükûnet değil, her yönden baskı yapan bir sükûnet. Sanki duvarlar bile bir şeylerin değiştiğini biliyor ve benimle birlikte nefeslerini tutuyorlardı.

Winnie'nin nefes alışışı nihayet derinleşmişti, diğer odadan yumuşak ve ritmik sesler geliyordu. Omzuna battaniyeyi daha yukarı çekmeden önce alnına üç kez öpücük kondurdum. Kıpırdamadı. Winnie uykusunda anlamsız bir şeyler fısıldadı ve yanına daha sıkı kıvrıldı, geceyi ikiye ayıran çatlak onu hiç etkilememişti.

Onun bu kadar çabuk unutulabilme, lastik bir bant gibi geri sıçrayabilme yeteneğine sevindim; ben ise kağıt mendile sarılmış kırık cam parçaları gibi hissediyordum.

Koridorda sessizce yürüdüm, giderken parmaklarımla duvara dokundum. Diğer tarafta, onu hâlâ hissedebiliyordum. Gerçek anlamda değil

—ama alçıpan duvara takılmış, düşük ve ısrarcı bir yankı gibi. *Austin*. Sadece birkaç adım ötede, benden sadece alçı, boya ve söylemediğim her şeyden başka bir şey ayırmıyordu.

Yatak odamın önünde durup gözlerimi kapattım.

Göğsümde yoğun ve sıcak bir dalga yayıldı. Bu kederdi, ama saf bir keder değildi. Utanç, öfke ve her şeyden çok nefret ettiğim o mide bulandırıcı utanç duygusuyla iç içe geçmişti.

Çünkü *umut* etmiştim.

Kendimi, bu sefer farklı bir şey yaşayabileceğime inanmaya izin vermiştim. Onun farklı olduğuna. Belki de sağlam bir şey inşa ettiğimize. Gerçek bir şey. Nefes kesici başlangıçtan daha uzun sürecek bir şey.

O beni seviyor.

Kapı kolunu çevirdim ve yatak odamın kapısını iterek açtım.

Oda karanlıkta bana yabancı geliyordu. Belki de artık buraya ait olmayan bendim. Kas hafızamla hareket ettim, çamaşır sepetinin etrafından dolaştım, yatağın kenarına uzanmak istedim ama elim yerine sepete düştü. Çömelip, o hafta başında attığım gömleği çıkardım; Austin'in en son bende kaldığında giydiği gömlekti.

Gömleği yüzüme bastırdım.

Hâlâ onun kokusu vardı. Sedir, güneş ışığı ve tuz gibi. Ter, sabun ve şimdiye kadar adını koyamadığım bir şey gibi.

Ev.

Yere çöktüm.

Sanki vücudum kendi ağırlığını taşıyamıyormuş gibi sert ahşap zemine yığıldım. Gömleği göğsüme sıkıca bastırdım, kollarımı bir kalkan gibi onun etrafına doladım. Omurgam kıvrıldı, alnım dizlerime değdi ve rol yapmayı bıraktım.

Boğazımdan çıkan hıçkırık çirkin bir ses çıkardı. Boğazımı yırttı ve beni çıplak bıraktı.

Onu pamuğa boğmaya çalıştım — Winnie duymasın diye gözyaşlarımı yuttum — ama bir tane daha geldi, sonra bir tane daha. Bunu düzeltmenin, parçaları toplayıp düzgün bir hale getirmenin imkanı yoktu.

Çok uzun süre çok güçlü davranmış bir kadının ağladığı gibi ağladım. Vücudu, yükün altında çökmeden tüm bunları nasıl taşıyacağını unuttuğunda.

Birini kapıdan içeri aldığını çok geç fark ettiğinde.

Bunu tahmin etmeliydim. Aslında biliyordum da. Her içgüdüm beni uyarmıştı, ama yine de yaptım—tetikte olmaktan vazgeçtim. Onu hayatıma aldım. Kendimi aşık olmaya ve daha önce hayal etmeye cesaret edemediğim bir geleceğe inanmaya bıraktım.

Peki ne için?

Mesele kaçırdığım gösteri bile değildi. Mesele *kendimi* hayal kırıklığına uğratmamdı. Bu döngünün *benimle ilgili* olduğu acı bir şekilde ortaya çıkmıştı. Etrafımdaki her şeyi verip, umut edip, kontrol ederek bir daha hayal kırıklığına uğramamak için yaptığım döngü. Aynı hataları tekrar tekrar yapıyordum ve bunu nasıl durduracağımı bilmiyordum.

Austin'in yardımına alışmıştım. O kadar uzun süre birinin bana yarı yolda gelmesini bekledim ki, beni kurtaracak tek kişinin kendim olduğunu fark etmenin ne kadar acı verici olduğunu unutmuştum. Her şeyin farklı olmasını çaresizce istemiştim.

Anne olmak, bundan daha güçlü olmam gerektiği anlamına geliyordu.

Hıçkırıklar arasında nefes nefese kaldım, göğsümde nefesim kesildi. Gömlek ellerimden kaydı, kucağımda buruşup kaldı.

Austin gelmediği için ona kızgın değildim. Ona güvenmiştim ve bu yüzden kızgındım, ama içimdeki bir parçam hala ona güvenmek istediği için daha da kızgındım.

Yanımdaki duvar sessizdi. Ayak sesi yoktu. Sadece sessizlik vardı. Ama yemin ederim ki onu hala orada, tam da diğer tarafta hissedebiliyordum.

Sanki o da sırtını duvara dayamış oturuyormuş gibi, aramızdaki mesafeyi aşmanın daha kolay olmasını diliyor gibi. Gözyaşlarım azalana, sonra da durana kadar yerde kıvrılmış kaldım. Yüzüm sıcaktı, yapış yapıştı ve acıyordu.

Hareket etmedim. Yatağa gitmek istemedim. Yarın yine güçlü olmak istemedim.

Ama öyle olacağını biliyordum. Çünkü Winnie'nin kahvaltıya ihtiyacı olacaktı.

Çünkü dünya dönmeye devam edecekti.

Yine de, bu gece... Karanlıkta tek başıma oturup, neredeyse sahip olduğum ama tutmaya çok korktuğum bir şeyin izini tutmaya izin verdim.

SABAH YAVAŞ YAVAŞ GELDI, sanki dünya, günün keskin kenarlarını kaldıramayacağımı biliyormuş gibi.

Güneş ışığı mutfak perdelerinden tembel ışınlar halinde süzülerek, zemini soluk altın rengi çizgilerle kapladı. Kahve kokusu havayı doldurdu, zengin ve sakinleştirici. Eski bir sweatshirt ve

pijama pantolonuyla tezgahın önünde duruyordum, ellerim çatlak seramik bir kupa etrafında, sıcaklığın avuçlarımı ıslatmasına izin veriyordum.

Winnie pembe kapüşonlu sweatshirt'üyle mutfak masasında oturuyordu, bacaklarını masanın altında sallandırırken çilek reçeli sürülmüş bir parça tost ısıırıyordu. Her lokma arasında kendi kendine mırıldanıyordu, dün gecedен hiç etkilenmemiş gibiydi. Saçları her yöne dağılmıştı, uykudan dolayı gözleri yumuşaktı.

"İyi misin, canım?" diye sordum, sesim hâlâ biraz kısık çıkıyordu.

"Evet." Omuz silkti ve başparmağındaki reçeli yaladı. "İyiyim."

Gösteriden hiç bahsetmedi. Kalıcı bir üzüntü yoktu. Göğsünde bir ağırlık yoktu. Sadece tost, sabah mırıldanmaları ve çocukluğun dayanıklılığının mutluluk verici büyüğü vardı.

Gözlerimi kırıp kahveme baktım. Ayaklarımın altındaki zemin çok sert geliyordu.

Ön kapı çalındı ve ben kıpırdamadan kapı gıcırdayarak açıldı.

Elodie'nin sesi, alçak ve neşeli bir şekilde odayı doldurdu. "Hazır mısınız?"

"Maalesef," diye mırıldandım, ama göğsümdeki düğüm gevşedi.

Elodie içeri girdi, arkasında Levi vardı ve ceketinin fermuarını açmıştı bile. "Çocuğunu bir süreliğine bizden alıyoruz," dedi. "Keçiler huzursuz ve Levi yaban mersinli kek yaptı."

Levi gururlu bir gülümsemeye elindeki Tupperware kabını havaya kaldırdı. "Bu sefer soğumalarını beklemeyi bile unutmadık."

"Levi!" Winnie banktan atladı. "Gidebilir miyim anne?"

Lütfen."

Bir an tereddüt ettim, sonra başımı salladım. "Tabii ki bebeğim. Sadece botlarını giy."

Levi, giriş odasında hazırlanmasına yardım ederken, Elodie odanın diğer ucundan beni izlemeye devam etti.

Bakışları çok uzun sürdü.

"Sanki bir tren çarpmış gibi görünüyorsun," dedi, bana nazikçe bakarak tezgaha doğru adım attı.

"Teşekkürler," diye mırıldandım, kahvemi yudumlarken. "Aslında işlevsel bir enkaz gibi görünmek istemişim."

Kahve makinesinin yanına bıraktığım ikinci fincana uzandı ve kendine bir fincan doldurdu. "Onunla konuştun mu?"

Hemen cevap vermedim, camda ince iplikler halinde donmuş buzları izledim.

"Dün gece geç saatlerde uğradı," dedim sonunda. "Ve?" Elodie'nin kaşları saç çizgisine kadar yükselmişti.

"Beni sevdiğini söyledi." Yutkundum. "Ona biraz zamana ihtiyacım olduğunu söyledim."

Elodie gözlerini kırptı. İlk başta konuşmadı, ısrar etmedi. Kahvesinden bir yudum aldı ve bekledi.

"Bundan daha akıllı olduğumu sanıyordum," diye fısıldadım. "Güvenemeyeceğim bir şey için umut beslemeyi bıraktığımı sanıyordum. Adam yirmi sekiz yaşında, lanet olsun."

"Biliyorsun ki yaşının bununla hiçbir ilgisi yok." Elodie başını sallarken yüzü yumuşadı. "Onu severek hata yapmadın, Selene."

Bu sözler sırtıma sıcak bir el gibi indi; beni sakinleştirdi. İyileştirmede, ama ayaklarımın yere basmasını sağladı.

Hızlıca gözlerimi kırptım. Gözlerim dün geceki gözyaşlarından hâlâ kumlu gibiydi. "Onu seviyor musun?" diye sordu sonunda.

"Evet." Yutkundum. "Ama korkuyorum. Sürekli Brian'ı düşünüyorum," dedim. "Hamileyken doktor randevusuna gelmediği zamanı. Hemşire kocamın da gelip gelmeyeceğini sordu, ben de sanki şaka gibi gülüp geçtim, sonra orada tek başıma oturup bebeğimin kalp atışlarını dinledim."

Elodie'nin çenesi gerildi.

"Ağlamadım bile," dedim sessizce. "Sadece orada oturup gülümsedim çünkü hemşirenin kendini garip hissetmesini istemedim. O kadar uzun süre herkesin işini kolaylaştırmakla meşgul oldum ki, benim de bir şeye ihtiyacım olabileceğini unuttum. Bu, Brian'ın bir şeye o kadar dalmış ki benim için gelemediği *pek çok* seferin ilkiydi."

"Çünkü o bir pislik," diye karşılık verdi Elodie.

Dişlerimi sıktım ve ona sert bir bakış attım.

O da teslim olarak ellerini kaldırdı. "*Peki. Bir* günlüğüne Brian'ı eleştirmeye ara vereceğim." Elini kalçasına koydu. "Ama

birine ihtiyaç duymak zayıflık değildir," dedi. "Bu insani bir şey. Ayrıca, Austin Brian değil. Onları karşılaştırmak haksızlık."

"Biliyorum." Boğazım düğümlenmiş halde başımı salladım. "Dürüst olmak gerekirse, bence mesele Austin'in bir şeyi eksik bırakması değil," dedim. "Bence mesele, ne kadar çabuk gerçek bir panik hissettiğim. Sanki en kötü korkularımı doğrulamış gibi. Yine yalnız kaldığımı. Her zaman yanımda olan tek kişinin ben olacağımı."

"Belki de imkansız bir standart belirlemişınsindir," dedi Elodie, sadece bir kız kardeşin yapabileceği bir şekilde. "Onun mükemmel olmasına gerek yok. Sadece... yanında olmasına."

Ona baktım, Austin'i savunmak için anında tüylerim diken diken oldu. "O hep yanımdaydı. Her zaman. Bu sefer hariç." Onun kesinlikle haklı olduğunu bilerek derin bir nefes verdim. "Kahretsin. Belki de aşırı tepki verdim."

Elodie tezgahın üzerinden uzanıp elimi sıktı. "Kendini savunduğun için gurur duyuyorum. Gerçekten. Birçok şeyi tek başına yapmak zorunda kaldın ve bu bir kadını değiştirir. Ama... biraz katı olma eğilimindesin."

enem titredi ve başımı salladım.

"Onu sevdiğini söyledin," diye devam etti. "O zaman ona bunu söyleyecek cesareti bul. Onunla konuş, Selene. Yanlış yapma korkusunun güzel bir şeyi elinden almasına izin verme."

Telefonum tezgahın üzerinde titredi.

Mesajın kimden geldiğini bakmadan da biliyordum.

Yine de telefonu elime aldım.

AUSTİN

Bunu tekrar söylemem gerek. Çok üzgünüm. Gösteriyi kaçırdığım için değil, bunun senin için ne kadar önemli olduğunu fark edemediğim için. İkiniz de hazır olduğunuzda bunu yüz yüze söylemek isterim.

Başparmağım ekranın üzerinde durdu.

Henüz cevap vermedim, ama silmedim de. Bunun yerine, ekran kararmaya başlayana kadar ona baktım ve sessizlik içinde oturup, dün gecedен önce hiç hissetmediğim çok hafif bir uğultuyu hissettim; acı değil, *umut dolu bir olasılık*.

OTUZ BEŞ

AUSTIN

ARABA tam bir dakika boyunca rölantide çalıştıktan sonra nihayet motoru kapattım.

Star Harbor şehir merkezi, etrafında dolaştığım otuz dakika boyunca hiç değişmemişti. Crooked Spine'in üzerindeki aynı yeşil tenteler, hâlâ bir cıvatası eksik olan aynı bisiklet park yeri, hırdavatçının önünde duran, belediye başkanının yeniden seçilmesi için asılmış, aynı eğik seçim afişi. İçeri girmeyi düşünmüştüm — zımpara kağıdı ya da macun ya da onun kadar önemsiz bir şeye ihtiyacım vardı — ama bunun yerine fırının iki park yeri ötesine park ettim ve öylece oturdum.

Sokaklar o tembel Cumartesi havasıyla sessizdi. Yavaş ve telaşsız. Birkaç çocuk scooterlarla hızla yanımdan geçti. Biri posta kutusunun yanındaki kaldırıma tebeşirle seksek tahtası çizmişti, renkler yıpranmaktan dolayı soluk ve tozlu. Hava, kurumuş yapraklar ve egzoz kokuyordu, güneşin ısıttığı kaldırım ve yaklaşan kışın buz gibi soğuğu.

Hiçbir şey yememiştım. Yiyemiyordum. Konsolda hâlâ yarısı ezilmiş bir protein bar vardı, ama çiğneme düşüncesi midemi bulandırıyordu.

Caddenin karşısında, fırının kapısındaki zil çaldı ve bir aile dışarı çıktı: bir kadın, bir adam ve burnunda çiller olan, koyu saçlı küçük bir kız. Winnie'nin yaşlarında, belki daha küçüktü; dağınık bir örgüsü vardı ve gömleğine kurabiye kırıntıları yapışmıştı.

Bir elinde yarısı yenmiş bir şekerli kurabiye tutuyordu, diğer eli ise babasının eline sıkıca tutunmuştu. Sesi caddenin karşısına

—çevresindeki dünyadan tamamen habersiz, çılgın el hareketleri ve hareketli kaşlarıyla bir hikaye anlatıyordu.

Anne gülümsedi, başparmağıyla kızın yanağındaki kırıntıları silerek. Baba eğilip sadece ikisinin duyabileceği bir şey söyledi ve kız başını geriye atarak kahkahalarla güldü.

Aynen öyle, uzaklaştılar. Üç kişi, tek bir bütün. Kolay. Bozulmamış.

Gözlerimin arkasında keskin ve ani bir yanma hissi başladı. Gözlerimi kırıp o hissi uzaklaştırdım.

O ben olmalıydım.

Fırın değil, kurabiye değil. Sadece birlikte olma kısmı. Winnie aramızda zıplıyor, kolları Selene'nin beline dolanmış. Ben sırt çantamı tutuyorum, Selene ise "iş masrafı" olduğunu ısrarla söylediği bir torba kurabiye taşıyor.

Eskiden istemeden de olsa bunu hayal ederdim. Bunu düşünerek uykuya dalar, rüya görmemiş olmayı umarak uyanırdım.

Peki ya şimdi?

Selene'nin bana bir daha bakıp bakmayacağını bile bilmiyordum. Winnie'nin beni affedip affetmeyeceğini de.

Yolcu koltuğuna döndüm, aniden tutunacak bir şeye, herhangi bir şeye, çaresizce ihtiyaç duydum. O anda, onu sıkıştırdığım güneşliğin altına hâlâ kısmen sıkışmış olan fotoğrafı gördüm.

Sanki kırılacakmış gibi dikkatlice aşağı çektim. Kenarları güneşten solmuş, basılı bir fotoğraf. Üniformalı babam, kamera dışındaki birine gülümsüyor, dünya onu yıpratmadan önce erkeklerin yaptığı gibi gururlu ve biraz da kendini beğenmiş görünüyor.

Genç görünüyordu. Şu anki halimden daha genç.

Fotoğrafa uzun süre baktım, sanki sesli olarak bile söyleyemediğim sorunun cevabını o verecekmiş gibi.

Hayatındaki en güzel şeyi mahvettikten sonra nasıl geri dönebilirsin? nasıl geri dönersin?

Elbette cevap vermedi. Babam sadece o donmuş gülümsemeyle gülümsedi.

Başımı koltuk başlığına yasladım, gözlerimi kapattım ve sessizliğin yerleşmesine izin verdim.

Kaldırımından bir çift geçti — elinde bebek arabası olan bir adam, yanında elinde paket kahveyle yürüyen partneri — ve bana bir göz bile atmadılar.

Neden baksınlar ki? Ben sadece park edilmiş bir arabada tek başına oturan, başkalarının benim istediğim hayatı yaşamasını ürkütücü bir şekilde izleyen bir adamdım.

Yeter artık. Bakmaya değer her şeye sahiptim ve hepsinin elimden kaçmasına izin vermiştim.

Eve nasıl gittiğimi hatırlamıyordum. Tek hatırladığım, dişlerimi sıkmaktan çenemdeki ağrı ve avucuma kazınmış o fotoğrafın iziydi.

Garaj yoluna girdiğimde, güneş ağaçların arkasına batmak üzereydi. Gölgeleler çakıl taşlarının üzerinde uzanıyordu ve rüzgâr hızlanmış, Selene'nin rüzgâr çanlarının kenarlarını sanki bir melodi üzerinde karar verememişler gibi hışırdatıyordu. Benim tarafımdaki veranda ışığı çok erken bir saatte otomatik olarak yandı ve dış cepheye keskin bir altın üçgen düşürdü.

Hemen içeri girmedim.

Fazla sessiz ve duvarlarından suçluluk duygusunun yankılandığı o boş eve geri dönmek istemedim. En üst basamağa çıktım, dirseklerimi dizlerimin üzerine koydum ve günün ağırlığının ikinci bir deri gibi üzerime çökmesine izin verdim.

Arkamda sineklik kapısı gıcırdarak açıldı.

Brody dışarı çıkarken hiçbir şey söylemedi, sadece bana bir kahve uzattı — sade, hâlâ sıcak, hâlâ bir şekilde mükemmel.

Tek kelime etmeden aldım.

Yanımdaki basamağa oturdu ve ciğerlerinden daha derin bir yerden geliyor gibi görünen bir iç çekiş bıraktı.

"İzinsiz birinin evine girmek haneye tecavüz değil mi?" diye sordum.

Alaycı bir şekilde bana baktı. "Siktir git. Anahtarım var." Çimlere bakarken bacaklarını önüne uzattı. "Ayrıca, seni şehir merkezinde park etmiş gördüm," dedi sonunda, sesi alçak ve düzgündü.

Omuz silktim. "Burada olmak istemiyordum."

Anlıyormuş gibi başını salladı ama hâlâ soruları vardı. "Neredeyse kırk dakika boyunca fırının önünde durdun."

Homurdandım. "Saymıyordum."

Bir yudum aldı. "Berbat görünüyordun."

Alaycı bir şekilde güldüm. "Çünkü berbat hissediyorum."

Kaşları, belki sempati, belki de eğlence, belki de her ikisi birden nedeniyle seğirdi. "Selene ile aranızda ufak bir sürtüşme olduğunu duydum."

Dilimden alaycı sözler dökülürken başımı salladım. "Görünüşe göre iyi haberler çabuk yayılıyor."

Brody omuz silkti. "Burası küçük bir kasaba. Ne bekliyordun ki?" Bacaklarını önüne uzattı ve içini çekti. "Yani planın bütün gece burada oturup kendine acımak mı?"

Gözlerim Selene'nin yaşadığı dubleksin diğer yarısına kaydı. "Başka ne yapabilirim bilmiyorum."

Brody hemen cevap vermedi. Sanki uzaktaki bir şeyi izliyormuş gibi gözlerini kısarak sokağa baktı. Sonra bir yudum daha içti, bardağı yanına koydu ve ön kolunu uyluklarına dayayarak öne doğru eğildi.

"Onu aldattın mı?" diye sordu.

Başımı hızla yana çevirdim. "Ne? Hayır, tabii ki hayır. Ben o kadar da aptal değilim."

Brody bu cevabı beğenmiş gibi başını salladı. "Peki o zaman ne oldu?"

"Selene ve Winnie'ye anaokulu gösterisini izleyeceğime söz vermiştim, ama sözümü tutamadım. Geç kaldım ve gösterinin tamamını kaçırdım." Derin bir nefes verdim, suçluluk duygusu göğsümü kemer gibi sıkıyordu. "Sen aradın ve ben karakolda gerekenden fazla kaldım," diye itiraf ettim, sesim kısılmıştı. "Düşündüm ki... Bilmiyorum... İkisini de yapabileceğimi düşündüm. Herkes için orada olan adam olacağımı. Senin yanında olmasını istediğin türden bir ağabey olacağımı."

Brody şaşırılmış görünüyordu ama çenesini kasarak yavaşça başını salladı.

Siktir et, her şeyi açıkça söyleyeyim bari.

"Senin yanında olmayı seviyorum," diye ekledim, sesim artık daha kısaydı. "Babamla olanlardan sonra... ve benim gibi büyüdükten sonra... Her şeyi mahvetmek istemedim. Sen sonunda beni hayatına kabul etmişken."

Brody başını çevirip gözlerime baktı. "Bunu mahvedemezsin, Austin."

Nefes nefese bir kahkaha attım. "Mahvedemez miyim?"

"Bir şey söyleyebilirdin." Sesi kararlıydı ama acımasız değildi. "Bana söylemeliydin. Lanet olsun, anlardım. Seçim yapmak zorunda değildin."

Ellerimi yüzüme sürdüm. "Seni hayal kırıklığına uğratmak istemedim. Konuşuyorduk, gülüyorduk ve sonra... Zamanın nasıl geçtiğini fark etmedim ve her şey ters gitti."

"Beni hayal kırıklığına uğratmazdın," dedi omuz silkerek. "Ama onu hayal kırıklığına uğrattın. Bu, üstlenmen gereken kısım."

Aramızda keskin ve net bir sessizlik çöktü.

Sonra Brody, çok az da olsa yumuşadı. "Sen her zaman benim kardeşim olacaksın. Bu değişmez. Her şeyi mahvetsen bile. Hatta, özellikle o zaman."

Kardeşıme olan sevgim göğsümü doldurdu. Başımı salladım ve içimden alaycı bir şekilde güldüm. "Sence Selene şu anda benimle bir şey yapmak ister mi?"

"Onunla olan güzel bir şeyi mahveden ilk erkek sen değilsin," dedi sessizce. "Ama bunu düzeltmek için yeterince umursayan ilk kişi sen olabilirsin." Omuz silkti. "Bugün seni affetmeyebilir. Belki yarın da, ama bu denemeyi bırakman gerektiği anlamına gelmez."

"Onu sevdiğimi söyledim," diye mırıldandım, sesim boğuk çıkıyordu. "Neredeyse yüzüne bağırarak söyledim. Çok çaresizceydi." Zamanlamanın ne kadar berbat olduğunu düşünerek kendime güldüm. "Ama ciddiydim. Yine de bir şekilde her şeyi mahvettim."

Brody yana doğru baktı. "Sence bunu söylemek en önemli şey mi?"

Gözlerimi kırptım. "Öyle değil mi?"

Yavaşça ve emin bir şekilde başını salladı. "Aşk sadece söylemekten ibaret değildir. Aşk, her şeyi mahvettikten sonra yaptıklarıyla ortaya çıkar. Zor olduğunda. Rahatsız edici olduğunda. Sana bir bedeli olduğunda. Aşk işte o zaman ortaya çıkar." Kahvesinden bir yudum aldı. "En azından... benim en iyi tahminim bu."

Seramikten sıcaklığı çoktan kaçmış olan kahve fincanına baktım. "Bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum."

"Düzeltemezsin," dedi basitçe. "Hepsini birden değil." Ona baktım. "Peki o zaman ne yapacağım?"

Brody ayağa kalktı, botları ahşabı sıyırdı. Sanki içimdeki karmaşayı görmezden gelip, altında kurtarılabilecek parçalara

“Babamın yapmadığını yaparak başla. Ortaya çıkmaya başla ve sonra da çıkmaya devam et. Ona onu sevdiğini söylediğinde ciddi olduğunu kanıtla... yüzüne bağırılmış olsan bile.”

Arkasını dönüp içeri girdi, arkasından sineklik kapısını yavaşça kapattı.

Orada uzun süre oturdum, sessizlik eskisinden daha ağırdı—ama farklıydı. Daha az boğucuydu. Sanki yeni bir şeyin başlamasını bekleyen bir sessizlik gibiydi.

Telefonuma, boş ekrana, henüz göndermediğim ve cevaplanmamış mesajlara baktım.

Sonra ayağa kalktım.

Sözümün eri olduğumu kanıtlamanın zamanı gelmişti.

OTUZ ALTI

SELENE

EV YİNE SESSİZDİ.

Sessiz değildi, daha çok ne yapacağımı bekliyormuş gibiydi.

Mutfağın köşesinde duruyordum, parmaklarım yarısı dolu ve çoktan soğumuş kahve fincanımın kulpuna dolanmıştı. Yirmi dakikadır fincandan bir yudum bile almamıştım. Seramik fincan artık ılık olmuştu ve diğer elim sürekli enseme oluşan düğüme kayıyordu.

Saat altıda kalkmıştım. Winnie'ye kahvaltı hazırladım ve saçlarını iki örgüye ayırdım, ama ceketini giydiği anda örgüler bozuldu. Sırt çantasını hazırladım, dosyasını iki kez kontrol ettim, ceketinin fermuarını kapattım ve ayakkabılarını bağladım.

Austin'in genellikle yardım ettiği tüm şeyler.

Hepsini tek başıma yapabilirdim. Yıllardır tek başıma yaptığım şeylerdi.

Kendime işten izin almam gerektiğini söyledim. Son birkaç sabah ve öğleden sonraları evde kalmanın Winnie için iyi olduğunu söyledim. Onu okuldan almayı ve saate bakmadan akşam yemeği hazırlamayı sevdiğimi söyledim. Bunun kafamı boşaltmak için zamana ihtiyacım olmasıyla hiçbir ilgisi olmadığını söyledim.

Gerçek, duman gibi ciğerlerime yapışmıştı.

Onun bu kadar saygılı davranmasından nefret ediyordum. Tamamen geri çekilmesinden nefret ediyordum. Kilitte anahtarının sesini duymamış olmaktan nefret ediyordum. Sessiz bir vuruş ya da tezgahın üzerine bırakılmış bir not ya da

sanki hala oraya aitmiş gibi kanepenin koluna asılmış bir sweatshirt'ü olmamasından nefret ediyordum.

Eğer ısrar etseydi daha kolay olurdu. Eğer kapıyı çalıp yalvarsa ve onu uzak tutmamın haklı olduğunu hissettirseydi, sonra da kollarına atılıp onu tekrar sevmek için bir şans isteseydim.

Bunun yerine, Austin bana mesafe bırakıyordu ve bu nedense daha çok acıtıyordu.

Telefonum tezgahın üzerinde titredi ve fotoğrafı görünce gülümsedim.

Winnie, masasında oturmuş, yanakları pudra şekeri ile kaplı, bebek dişlerini sayabileceğim kadar geniş bir gülümsemeyle gülümsüyordu. Elleri turuncu krema ile kaplıydı ve yarısı yenmiş bir Cadılar Bayramı donutu, önündeki kağıt peçetenin üzerinde duruyordu.

Fotoğrafın altında, öğretmeninden gelen mesaj şöyle yazıyordu:

Sürpriz ikramlar için Bay Calloway'e çok teşekkür ederiz! Bütün sınıfa yetecek kadar getirmiş. Ürkütücü örümcek donutlarını çok sevdik! Ayrıca Winnie'ye çok tatlı bir not da verdi. Görmek istersiniz diye düşündüm.

İkinci bir resim yüklendi. Winnie'nin minik parmaklarında katlanmış bir defter kağıdı vardı. Üzerinde Austin'in büyük harflerle yazdığı şu not vardı:

Selam böcek,

Umarım örümcek donutları yeterince ürkütücüydü. Seninle gurur duyuyorum. Her zaman.

Sevgiler, Austin

Dudaklarımı sıkıca kapattım ve görüşüm bulanıklaşana kadar ekrana baktım. Sonra gözlerimi kırıp başka yere baktım, gözyaşlarını ait oldukları yere geri göndermek için.

Telefonu tezgahın üzerine koydum. Başparmağım cevap yazma tuşunun üzerinde durdu, sonra ekranı kilitlemek için hareket etti.

Kafamın içinde onun derin ses tonunu duyabiliyordum.

Seninle gurur duyuyorum.

Elbette ne söyleyeceğini tam olarak biliyordu. Her zaman bilirdi. Austin Calloway, sen dikkatini verdiğini

dikkatini verdiğini düşünmediğin zamanlarda bile dinleyen bir adamdı. Winnie'nin sade şekerlemelerden nefret ettiğini, çıtır çıtır şeker gözlü olan her şeyi sevdiğini bilen bir adamdı. Kütüphaneye hangi gün gittiğini ve imla sınavlarının ne zaman olduğunu hatırlayan bir adamdı. Onu, sanki kendisine verilmiş en büyük onurmuş gibi *"kızım"* diye çağıran bir adamdı.

Beni sevdiğini söyleyen bir adam. Tüm varlığımla sevdiğimi bildiğim bir adam.

Titrek bir nefes verdim. Onun daha iyi açıklamasına izin vermeliydim. Belki de Elodie haklıydı ve geçmişimin ağırlığı, şimdiki zamana bakış açımı şekillendiriyordu.

Belki de hâlâ korkuyordum.

Hareketsizce durup kendi kalp atışlarımla ritmini dinledim.

Evde ürkütücü bir sessizlik hakimdi.

Soğuk kahvemi alıp lavaboya döktüm. Sonra saçlarımı topuz yaptım, temiz bir kot pantolon giydim ve işe gitmek için hazırlandım.

Eve vardığımızda, Winnie'nin ısrarla istediği pamuk şekerli külah yüzünden ağzı maviye boyanmıştı. Ben ise, yürüyüşü olabildiğince uzatmak için bahane olarak, neredeyse hiç dokunmadığım küçük bir espresso çikolatası seçmiştim.

Sonuçta durum buydu. Bir bahane.

Yürüyüşümüz, kütüphaneyi geçip yaya köprüsünden geçerek kasabayı dolaşmanın bir yoluydu; köşeyi dönüp dubleksi göreceğimiz kaçınılmaz anı geciktirmek için.

Tesadüfen karşılaşmaya hazır değildim, çünkü kalbimde düğümlenmiş karmaşık duyguları nasıl açıklayacağımı ve bunların belki de pek önemi olmadığını, çünkü sonuçta ona aşık olduğumu henüz çözememiştim.

Ev gözüme çarptığı anda göğsüm sıkıştı. Öğleden sonranın soluk altın rengi ışığı kaldırıma yayılmış, Winnie'nin şakaklarındaki saçlara yansıyarak onu bir anıdan çıkmış gibi parlatıyordu.

O, erimiş damlalar bileğinden aşağı süzülürken önümde zıplıyordu ve ben bakışlarımı bahçeye çevirdim.

Temizdi. *Fazla temizdi.*

Bütün hafta boyunca kaldırımın kenarında kıvrılmış duran kırılğan, pas rengi yapraklar yok olmuştu. Düzgün yığınlar halinde tırmıklanmış ve torbalara doldurulmuştu, altından yumuşak çim parçaları görünüyordu.

Ayaklarım yavaşladı. Tırnığa dokunmamıştım. Dürüst olmak gerekirse, bahçeyi hiç düşünmemiştim bile.

Merdivenlere baktım ve durdum.

Verandanın ortasında basit, dokunmuş bir sepet duruyordu.

Yutkundum ve ona doğru ilerledim, Winnie merdivenleri dans eder gibi çıkarken parmaklarım onun yapışkan elini kavradı.

"Git elini yüzünü yıka, tamam mı bebeğim?" dedim ve Winnie içeri koştu.

Arkasından sineklik kapısı gürültüyle kapandı ve beni sessizliğin ortasında bıraktı. Sepetin önüne çöktüm.

İçinde bezelyeler vardı — hâlâ nemli, kabukları gergin ve soğuktan — ve bir avuç şeker bezelye sapı, sanki az önce koparılmış gibi birbirine dolanmıştı. Birkaç dal fesleğen, biraz solmuş ama hâlâ kokulu. Ve sonra, köşede bir mutfak havlusuna sarılmış, minik bir demet gökkuşağı havuç.

Mağazalarda gördüğünüz tek tip havuçlardan değildi. Bunlar, sanki toprağın inatçılığıyla şekillendirilmiş gibi, yumrulu ve tuhaftı. Sapları eğri büğrüydü. Uçları çamurla kaplıydı. İçlerinden biri o kadar koyu maviydi ki, neredeyse çürümüş gibi görünüyordu.

Düşünmeden ona uzandım.

Kökü ince bir kurdele gibi uzanıyordu, ucu kıvrılmıştı. Toprakta dolay hâlâ serindi. Başparmağımla kabuğundaki çıkıntıları, yabani ve biraz şekilsiz büyüdüğü yerleri okşadım. Onları diktiğimiz günü hatırladım — Austin, Winnie'nin yanında toprağa diz çökmüş, parmak eklemlerindeki toprağı silkeliyor ve ona, evet, havuçların gerçekten de tuhaf renklerde olabileceğini vaat ediyordu.

Sanki bahçemizde bir gelecek hayal etmesi ilk kez değilmiş gibi, Winnie'nin başının üzerinden bana gülümsemişti.

Ağlamadım, ama ağlamak istedim.

Bunun yerine, kaburgalarımın içini sıkıştıran sessiz bir acıyla oturdum ve o çarpık küçük havucu sanki

söyleyecek önemli bir şeyi varmış gibi tuttum.

Sepeti tekrar taradım. Not
yoktu.

Havlunun altına sıkıştırılmış ya da bezelye ile fesleğen arasına sıkışmış hiçbir şey yoktu. Adımı yazan hiçbir şey yoktu. Sadece bana ait hiçbir şey yoktu ve nedense bu yokluk acımı daha da şiddetlendirdi.

O zaman fark ettim ki bir tane istiyordum. Bir mesaj istiyordum. Bir kelime. Onun da beni gördüğünü söyleyen küçük bir hediye.

Sadece Winnie'yi değil.

Sadece onun etrafında kurduğumuz küçük hayatı değil, *beni* de.

Parmaklarımı havuçun etrafında daha sıkı kıvırdım ve ayağa kalktım. Kararlı adımlarla kapısına yürüdüm ve *sertçe* vurdum.

"Austin? Orada mısınız? Özür dilerim, konuşmak istiyorum. Lütfen kapıyı aç." Kalbim, ayak parmaklarımın ritmiyle birlikte çarpıyordu. Tekrar kapıyı çaldım. "Austin?"

Geri çekilirken beni sessizlik karşıladı. İçeri girip arkamdan sineklik kapısını kapattığımda, veranda ağırlığım altında gıcırdadı. Sepeti tezgahın üzerine koyduğumda, topraksı ve yeşil bir koku havada asılı kaldı.

Havuç elimde kaldı ve uzun bir süre ona baktım, kalbim göğsümde sıkışmış gibi hissediyordum ve gülümsedim.

O hala geliyordu ve onu tekrar gördüğüm anda ne söyleyeceğimi tam olarak biliyordum.

Winnie'nin gürültülü ayak sesleri beni dönen düşüncelerimden kopardı.

"Anne! Çözdüm!" Winnie, mutfığa doğru koşarken nefes nefese haykırdı. "Cadılar Bayramı kostümlerimiz. Kum Tepelerinin Leydisi olmalıyız!"

Lavabodan dönüp kaşlarımı kaldırdım. "Öyle mi?"

"Evet!" Başını şiddetle salladı. "Sen Leydi olacaksın. Uzun, dalgalı bir elbise ve deniz yosunu ya da deniz kabuklarından yapılmış bir taç ya da başka havalı bir şey takarsın. Austin ise onun uzun süredir kayıp olan aşkı olabilir — denizde kaybolan denizci —ve ben de gelmiş geçmiş en ürkütücü, en iğrenç deniz kaptanı olacağım."

Bir an durdu, sırtarak. "Sahte sakalım, tahta bacağım ve dışarı sarkan bir gözüm olacak."

"Vay canına," dedim, gülmemeye çalışarak. "Bunu gerçekten iyi düşünmüşsün."

"Bence mükemmel," dedi gururla. "Ürkütücü, trajik ve komik olacağız. En iyi türden bir Cadılar Bayramı."

Gülümsemesi göz kamaştırıcıydı, o kadar geniş ve umut doluydu ki, bakmak neredeyse acı veriyordu. Parmak uçlarında zıpladı, sonra planlamanın verdiği mutluluk bedenini aşmış gibi küçük bir daire çizerek döndü.

"Hep birlikte gidebiliriz," dedi, şiddetle başını sallayarak. "Ben, sen ve babam..."

Durdu.

Gözlerimi

kırptım.

Gözleri büyüdü. "Yani Austin." Bir kahkaha atarak hatasını örtbas etti. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Kalbim hafifçe sarsıldı ve sanki kendimi ona tutunabileceğim gibi arkamdaki tezgaha uzandım. Kenarı avucuma batıyordu.

En yakın tabureye oturdum, yavaşça, sanki daha ani bir hareket beni parçalayacakmış gibi.

"Tatlım..." Sesim istediğimden daha zayıftı. Yutkundum. "Austin, o..."

Cümleyi nasıl bitireceğimi bilemedim.

Onu düzeltmek istemedim, ne demek istediğini *tam olarak* anladığım halde. Son birkaç günümü onun benim için ne anlama geldiğini düşünmemeye çalışarak geçirdiğim halde.

Bunu biyoloji, hukuk ya da karmaşık ilişkiler dersi haline getirmek istemedim; benim için sadece seks olması gereken ama tüm dünyamı altüst eden bir şey. Ayrıca, onun anlamadığı sınırlar çizerek yüzündeki ışığı söndürmek de istemedim.

Bunun yerine, söyleyebileceğim tek gerçeği söyledim. "Bizimle şeker toplamaya gelemeyebilir, ama sorabiliriz."

Winnie hiç tereddüt etmedi. Sadece omuz silkti, rahat ve kendinden emin bir şekilde. "Gelecek."

Sesinde yatan inanç — o kadar saf, o kadar sarsılmazdı ki — göğsüme sert bir yumruk gibi indi.

Winnie omuzlarını dikleştirdi. “Konserime geç kalacağı için onun için üzüldüğünü biliyorum,” dedi, benim yanımıdaki tabureye tırmanarak. “Ama zlmene gerek yok. Onu çoktan affettim.”

Nefesim kesildi.

“Siz ikinizin sadece konuşmanız gerekiyor,” diye ekledi, ayaklarını sallayarak. “Her şey yoluna girecek.”

Hiçbir şey söylemedim. Syleyemedim.

Küçük, kaygısız sesiyle, benim inanmaya çok korktuğum tek şeyi söylemişti: belki de gerçekten bu kadar basitti. Belki de affetmek karmaşık, şartlı ve zor kazanılan bir şey olmak zorunda değildi.

Belki de sadece sunulabilirdi. zgrce. Sevgiyle. Topraktan ıkarılan bir avuç eğri büğrü havuç gibi.

Bana yaslandı, küçük başı omzuma sıcak bir şekilde değdi.

Ona baktım, minik bedenindeki bu bilge küçük insana, ve çatlağın derinleştiğini hissettim.

Çünkü ona inanmak istiyordum. Tek gerekenin bir konuşma ve bir kostüm olduğu bir dünyaya inanmak istiyordum.

Bu yüzden gülümsedim, küçük ve yorgun, ama içten bir gülümsemeyle.

"Tamam," dedim. "Bakalım."

OTUZ YEDİ

AUSTIN

Dubleksin bana ait olan yarısını RESMEN NEFRET EDİYORDUM.

O kadar sessizdi ki kulaklarım biraz çınılıyordu — sanki sessizlik fazla zorlanıyormuş gibi. Parke zeminde çıplak ayakların çıkardığı sesleri ya da küçük bir kızın binlerce kez mırıldandığı çizgi film şarkısını özlemiyormuş gibi davranmakla meşguldüm.

Küçük mutfak masasında oturuyordum, etrafımda yediğimi zar zor hatırladığım geç bir akşam yemeğinin kalıntıları vardı. Yarısı bitmiş bir lo mein kabı, peçeteye bulaşmış tatlı-ekşi sos ve üç yudum içip sonra unuttuğum, terlemiş bir bira vardı.

Karşımda, dizüstü bilgisayarım hava filtreleme sistemleri sekmesi açık olarak parlıyordu. Yanında, henüz sahip olmadığım bir ev için banka hesap özetleri ve kredi başvuruları ile dolu bir manila dosyası duruyordu.

Sandalyede geriye yaslandım, elimi yüzümün üzerinde gezdirdim ve sessizliğin uzamasına izin verdim.

Selene'ye alan tanımış olmaktan pişman değildim.

Onu sıkıştırmayacağıma söz vermiştim. Ona dinleyebildiğimi, öğrenebildiğimi göstermek için doyumsuz bir ihtiyaç duyuyordum. Ve bunu içtenlikle söylüyordum.

Ama *lanet olsun*, onları özlüyordum.

Winnie'nin, dağınık at kuyruğu saçları ve atıştırma istekleriyle bana şiddetle sarılmasını özlüyordum. Selene'nin televizyondaki gerçekten aptalca bir şeye güldüğünde yüzündeki ifadeyi özlüyordum. Hayatımda onların varlığını özlüyordum; dağınık, gürültülü, güzel.

Şimdi?

Hava sanki hayati bir şey emilmiş gibi, ince geliyordu.

Elimdeki şişeden damlayan yoğunlaşmaya baktım. Şişenin dibinde su birikmişti, karton paket poşeti nemlenmiş ve kıvrılmıştı.

Dubleksin bana ait olan kısmı artık evim gibi gelmiyordu, belki de hiç öyle olmamıştı.

O zamanlar yeterli gelmişti. Yeterli alan. Yeterli mahremiyet. Henüz isim veremediğim şeyleri hâlâ taşımadığımı varsaymam için yeterli.

Yalnız bir caz barda Selene ile tesadüfen karşılaşmamın, onunla birlikte ev hayatının her şeyini *arzulamama* dönüşeceğini asla tahmin edemezdim.

Derin bir nefes alıp birayı kenara ittim ve yerine planları aldım.

Selene'nin sözlere ya da baskıya ihtiyacı yoktu. Bunun yerine, ikisine de nasıl hissettiğimi gösterecek gerçek bir şey vermek istedim.

Onu geri kazanmaya çalışmıyordum. Asla

.

WES'İN EVİ, kasabanın kenarında, yolun ikiye ayrıldığı, ormanın yoğunlaştığı ve göl esintisinin keskinleştiği noktadan hemen sonra yer alıyordu. Ev, çoğunlukla yüksek çam ağaçları tarafından gizlenmişti, çakıllı araba yolu yoldan zar zor görünüyordu. Yavaşça içeri girdim, lastiklerim dağınık çam iğnelerinin üzerinde gıcırdadı ve ortadan kaybolmaya çalışan bir adama hiç benzemeyen bir evin önünde durdum.

Ev muhteşemdi.

Temiz hatlar, yıpranmış sedir ağacı, ağaçları resim gibi yansıtan uzun cam pencereler. Kanıtlayacak hiçbir şeyin olmadığı halde her şeyin kasıtlı olduğunu hissettirmek istediğinde inşa edeceğin türden bir yerdi. Elbette öyleydi; Wes Vaughn elleriyle her zaman bir dahiydi.

Arabanın kapısını kapattım ve merdivenleri çıktım. Zil yoktu. Sadece bir gemi çapası şeklinde düğümlü demir bir kapı tokmağı vardı. Bir kez vurdum.

Bekledim. Hiçbir şey olmadı.

Tekrar vurdum, bu sefer daha sert. "Wes? Benim, Austin. Brody'nin kardeşi. Hadi ama dostum. Aç kapıyı."

Birkaç saniye daha geçti, sonra kapının arkasından yavaş ve düzensiz ayak sesleri duydum.

Kapı açıldı ve Wes, fırtınadan çıkmış ve içeri girip girmemeye karar verememiş biri gibi görünüyordu.

Sakalı dağınıktı ve gözlerinin altındaki gölgeler mavi gözlerini neredeyse metalik bir renge büründürüyordu. Biraz yana doğru eğilmişti, dikkatli bakmazsan fark edemeyeceğin bir hareket.

"Austin," dedi düz bir sesle. "Toplantımız olduğunu bilmiyordum." "Yok," dedim. "Girebilir miyim?"

Wes tereddüt etti. "Kardeşin mi gönderdi seni?"

Başımı salladım. "Hayır. Sana inşaatla ilgili bir sorum var."

Gözlerini kısarak, homurdandı ama kenara çekildi.

İçeride, ev tam da Wes Vaughn'un tasarımlarından bekleneceği gibiydi: temiz çizgiler, zengin ahşap tonları, her şey amacına uygun olarak işlenmişti. Evin iskeleti mükemmeldi.

Peki ya geri kalanı? Sanki adam artık umursamıyor gibiydi.

Mutfak adasında paket servis kapları yığılmıştı, çoğu yarı kapalıydı, birkaçında meyve sinekleri vızıldıyordu. Terk edilmiş bir süpürge dolaba yaslanmıştı, çöp kovası hâlâ yarısı doluydu. Lavaboda bulaşıklar yığılmıştı, bazıları açıkça geçen haftadan kalmıştı.

Tüm mekan, hiç gerçekleşmemiş bir yaşam için inşa edilmiş gibi hissettiriyordu. Dışarıdan güzel ve işlevsel, ama önemli olan her yerde içi boş.

Kapıyı arkamdan kapattım ve Wes'e baktım, o fark etmemiş gibiydi ya da benim fark ettiğimi umursamıyordu.

Utanmış değildi. Sadece... kabullenmişti, sanki durum bundan daha iyi olamazmış gibi.

Ev, bayat yemek ve soğumuş kahve kokuyordu. Evin her köşesi hem yaşanmış hem de terk edilmiş gibi görünüyordu.

"İyi misin dostum?" diye sordum, elimi enseme sürterek.

Wes, ben bakışlarımı başka yere çevirene kadar bana baktı. "Bir şey mi istiyordun?"

Boğazımı temizledim ve ceketimin cebindeki dosyayı çıkardım. "Cherrytree'deki evle ilgili."

Wes kıpırdamadı.

"Onu satın almak istiyorum," dedim. "Hepsini. Bana satman için ne yapmam gerekiyor?"

Mutfak tezgahındaki bir tabureye oturdu ve yarısı yenmiş bir protein barını aldı. "Henüz bitmedi," dedi, sesi alçak ve düz bir tondaydı. "Eve aylardır dokunulmadı. Onu benden alman neden umurumda olsun ki?"

Onu bir an inceledim. Bu ilgisizlik rol değildi. Eski giysiler gibi üzerine yapışmıştı, rahat ama çok ağır.

"Başladığın zamanı hatırlıyorum," dedim, konuşmamızı kurtarmaya çalışarak. "Ona bir sonraki şaheserin demiştin."

"Evet, şey." Kuru bir kahkaha attı. "Her gün uyanıp hâlâ umursuyor musun diye merak ettiğinde, başyapıtların bir önemi kalmıyor meğer."

Sözler aramızda toz gibi çöktü.

Ona acımadım — Wes gibi bir adama bunu yapmazdım — ama o cümledeki kederi bir çürük gibi hissettim. Derin, sönük ve hâlâ iyileşmekte olan.

Yeterince uzun sürene kadar sessizliği uzattım.

"Gördüm," dedim. "Veranda henüz bitmemiş, ama iskeleti hazır. Ne olabileceğini biliyorum."

Wes bana bakmadı, ama çenesi seğirdi. "O zaman bitir. Belki sen onu bir şeye dönüştürebilirsin."

Ona elimi uzattım. "Teşekkür ederim."

Elimi sıkıca kavradı ve salladıktan sonra bıraktı. Arkasını döndü, omuzlarında ağır bir battaniye gibi bir depresyon asılı duruyordu.

"Hey," dedim. "Sanırım takımdan bazı arkadaşlar Lantern'a birkaç bira içmeye gidecekler. Sen de bize katılmalısın."

Mavi gözleri içimi delip geçti. Çenesi seğirdi, sonra başını salladı. "Hayır, teşekkürler dostum."

Yutkundum. Acınmasına ihtiyacı yoktu, ama Wes'in yanında olacak insanlara ihtiyacı olduğu açıktı, çünkü durumu o kadar kötüydü ki

kendisi için bir şeyler yapamazdı. Brody'yi arayıp bir *bir şeyler* ayarlamayı kafama yazdım.

“Peki o zaman, görüşürüz,” diye arkasına seslendim.

Wes arkasını dönüp beni kapıya kadar geçirme zahmetine girmedim. Sadece elini kaldırıp, ilgisiz bir şekilde veda etti. İçimde garip bir duygu karmaşası ile evinden çıktım.

Dönüş yolu sessizdi, gökyüzü bulutluydu ve sanki yağmur yağacak mı yoksa yağmayacak mı karar verememiş gibi alçaktı. Camı yarıya kadar indirdim, umut içime yerleşirken keskin soğğun tenimi ısırmasına izin verdim.

Bu beni çok korkutuyordu.

Yeterli olmayabileceği düşüncesi. Selene'nin beni bir daha asla tam olarak kabul etmeyeceği düşüncesi. Ama bu hiçbir şeyi değıştirmedim.

Yine de bunu gerçekleştirecektim.

Hayatımın geri kalanı bu işe gitse bile.

OTUZ SEKİZ

AUSTIN

Cadılar Bayramı gecesi geldiğinde, sabırsızlıktan yerimde duramıyordum. Heyecan ve tedirginlik göğsümde savaşıyor, yüzeyin hemen altında ikinci bir kalp atışı gibi nabız gibi atıyordu.

Son bir saati oturma odasında volta atarak, yemek yiyormuş ve televizyon izliyormuş gibi yaparak geçirmiştım; tüm bu sırada duvarın arkasından Selene ve Winnie'yi dinliyordum. Işıklar kısılmıştı, botlarım kapının yanındaydı ve kostümümün son parçası, sanki cesaret bekliyormuş gibi mutfak sandalyesinin üzerinde asılı duruyordu.

Duvarın arkasından Selene'nin sesi geliyordu; yumuşak ve alaycıydı.

Ardından Winnie'nin kıkırdaması geldi, eşsiz ve enerji dolu. "Gelmiş geçmiş en iğrenç deniz kaptanı olacağım!" diye savaş çıığı atar gibi ilan etti.

Göğsümü saran gerginliğe rağmen gülümsedim.

Hareketin hışırtısı, bir şeyin düşme sesi duyuldu — belki bir çanta ya da her yere sürüklemekte ısrar ettiği o büyük plastik balkabaklarından biri.

Sonra Winnie'nin sesi yükseldi. "Anne! Lütfen acele et! Sakalım yapışmıyor!"

Duvara yaslandım, duymamam gereken her sesi yakalayabilmek için başımı hafifçe eğdim. Selene'nin sesi tüm kelimeleri yakalayamayacak kadar sessizdi, ama sıcaktı. Hafifti. Uzun zamandır unutulmuş bir ateşin ısısı gibi derimin altına işledi.

Winnie kıkırdadı. “Austin seni görünce çıldıracak. Hayalet gibi görünüyorsun.”

Sessizliğin ritminde nefesimi tuttum. Boğuk bir ses. Selene bir şey söylemiş olmalıydı, ama sözleri duyulmadı.

Ön kapının açıldığını duydum — menteşeler hafifçe gıcırdadı — ve kapının çarpmasıyla kapandığını. Ayak sesleri verandada yankılandı.

Sonunda zamanı gelmişti.

Kostümümün son parçasını aldım. Ellerim biraz titriyordu — sinirden değil, dedim kendime. Umuttan.

Denemekten.

Onları dünyadaki her şeyden daha çok sevdiğim ve sonunda bu konuda bir şeyler yaptığım için.

Kapıyı yavaşça açarken veranda botlarımın altında gıcırdadı. Gece havası serin ve keskin, ezilmiş yaprakların kokusu yürüyüş yolundan yükseliyordu. Mahalledeki veranda ışıkları sıcak, titrek parıltılarla yanıp sönüyordu. Jack-o'-lantern'lar sessiz nöbetçiler gibi titriyordu.

Selene verandanın kenarında duruyordu, eli nazikçe Winnie'nin omzuna dayanmıştı. Bir an nefes almayı unuttum.

Veranda ışığı altında parıldayan, kenarları deniz köpüğü ve fırtınanın kopardığı dantel gibi yıpranmış, tül gibi beyaz katmanlar giymişti. Saçları gevşekçe bükülmüştü, bukleler yüzeyin altındaki yosun gibi esintiyi yakalıyordu. Gümüş parıltısı, köprücük kemiğini süslüyordu. Kostüm giymiş bir kadın gibi görünmüyordu. Sanki gelgitten çıkmış bir efsane gibiydi; fısıldanan bir rüyadan adım atan Kumların Leydisi gibi.

Ben de o sihre ayak uydurmaya çalışmışım. Dönüp bana baktığında gözleri fal taşı gibi açıldı.

Güneşten solmuş bir düğmeli gömlek göğsüme yapışmıştı, kollarım ön kollarımın ortasına kadar kıvrılmıştı ve altından dövmelerim parılıyordu. Sırtımda yıpranmış askılar vardı. Kasabadaki antika dükkanından eski bir denizci atkısı almıştım; deniz camı yeşili ve uçları yıpranmıştı. Saçlarım her zamankinden daha dağınıktı, tuzla kaplıydı ve olabildiğince asi görünüyordu. Çene hattıma sahte kir izleri eklemiş, pantolonuma birkaç yırtık atmıştım.

Başka bir zamandan gelen, kaybolmuş ve sonunda geri dönen bir gemi enkazı ruhu.

Uzun zamandır kayıp olan aşkı.

Onun bunu hemen fark edip etmeyeceğini bilmiyordum, ama gözleri sonunda benimkilerle buluştuğunda, içindeki bir şey aniden dondu.

Winnie arkasını döndü, sahte sakalı çarpık, kafasındaki devasa korsan şapkası da yana doğru eğilmişti. Buklelerinden deniz yosunu sarkıyordu, lastik bir yengeçle dolanmıştı. Kollarından biri, eksik bir kolu taklit etmek için pamukla doldurulmuştu ve plastik bir kanca, sanki bir bar kavgasında kazanmış gibi dışarı çıkıntı yapıyordu. En iyi kısmı ise, bir ipin ucuna asılı sahte bir göz küresi, bana sırtıttığında yanağına çarpıyordu.

"Ahoy!" diye bağırdı, kancayı bana doğru uzatarak. "Bu, Shippy McShipface'in mürettebatının hayaleti!"

Ben kahkahayı bastım ve çömelerek ellerimi havaya kaldırıp teslim oldum. "Korkunçsun Kaptan. Sana bir bakabilir miyim?"

Winnie gülümsedi ve ayak parmaklarının ucunda zıpladı. "Sadece bizimle birlikte tahtadan yürürsen."

Selene'ye tekrar baktım. Hareket etmemişti, aslında. Orada duruyordu, sanki hazırlıksız yakalanmış gibi dudakları hafifçe aralanmıştı. Gülümsemeli mi ağlamalı mı emin olamıyormuş gibi.

Konuşmadım. Henüz değil.

Sadece yavaşça ayağa kalktım, dizlerimi silkeledim ve elimi uzattım.

Winnie'nin sakalının altındaki gülümsemesi genişledi.

"Söylemiştim, Mama." Kanca eli zaferle sallanırken, arkasında deniz yosunları

dalgalanıyordu. Selene bana

tam olarak döndü.

Elbisesi rüzgarı yakaladı ve ayak bileklerinin etrafında dalgalandı, tül kumaş kaldırırma, sanki bir teknenin gövdesine vuran deniz köpüğü gibi fısıldıyordu. Saçları yumuşak ışıktaki parlıyordu, altın ve inci tellerle bir hale oluşturmuştu. Böyle olsa bile — hayalet gibi giyinmiş, makyajı yanaklarını çukurlaştırmış ve gözlerinin etrafında bulaşmış olsa bile — o, hayatımda gördüğüm en canlı şeydi.

"Kostümleri nereden bildin?" diye sordu, sesi kırılğan ama kararlıydı.

Yutkundum. Eşarbım çok sıkı geliyordu.

"Duvarlar ince," dedim, bu sefer daha yumuşak bir sesle. "Seninle konuştuğunu duydum.

"Gülüştüğünü duydum."

Gözleri parladı ve nefesi kesildi. Selene, kendini toparlamak istercesine kollarını beline doladı.

"Bu gece seni göreceğim miyim bilmiyordum," diye fısıldadı. Bir adım öne doğru attım. Dikkatli. Saygıyla.

"Seni özledim," dedi aniden, sesi kırılğan cam gibi çatladı.

Düşünmeden ona uzandım. Elimle çenesini kavradım, başparmağım elmacık kemiğinin kenarını okşadı. "Seni o kadar çok özledim ki nefes almayı unuttum."

Gözleri doldu. "Üzgündüm."

"Biliyorum." Göğsüm sıkıştı.

Başını salladı. "Gösteriyi kaçırdığın için üzgündüm, ama çok sert davrandım. Ben..." Titrek bir nefes verdi, ama geri çekilmedi. Elleri göğsümü buldu, gömleğimin önünü hafifçe kavradı. "Tek bir hatanın, benim için yaptığın her şeyi elinden almasına izin verdim. Bizim için. Seni dinlemedim bile. Hatalıydım."

Başımı salladım. Her şeyin bu hale gelmesinde ikimizin de payı vardı. "Ben de batırdım. Seni ve Winnie'yi *hiçbir şeyin* önüne koymamalıydım. Bir daha olmayacak."

"Bunu yarım yamalak yapmak istemiyorum, ama çok korkuyorum," diye fısıldadı.

"Seninle *hiçbir şeyi* yarım yamalak yapmıyorum. Tamamen içindeyim. O berbat caz barında ilk tanıştığımız andan beri öyleyim." Parmaklarımla çenesini kaldırdım, bana baksın diye. "Kaçtığını sandığım o inanılmaz kadının tam burada olduğunu fark ettiğimde? Benim işim bitmişti."

Göğsümde küçük bir kıkırdama yankılandı. "Biliyor musun, yastığımda senin saçlarınla uyanmayı özledim," dedim, sesim alçak ve gergindi. "Gülüştünü özledim. Yıkanırken mırıldanışını özledim, gülümsemediymiş gibi yaparken ağzının köşelerinin kalkışını özledim."

Selene gözlerini kırptırdı, gözlerinde yaşlar titriyordu. "Bana benzin lazım mı diye sorman özledim. En çok onu sevdiğimi bildiğin için bana hep o küçük çatalı uzatmanı özledim, ve ben kilitlemiş olsam bile kapıyı iki kez kontrol etmeni özledim. Özledim... her şeyi tek başıma idare etmek zorunda olmadığım o hissi."

Alnımı alnına değdirdim, nefeslerimiz birbirine karıştı. “Asla yalnız hissetmeni istemedim. Bir daha asla. Benim yanımda değil.”

Dudakları benimkilere hafifçe değdi. Bir titreme. Hayalet gibi bir öpücük. Selene eğildi ve ben de ona doğru uzandım.

Öpücük yavaştı. Uzun sürdü. Bir yeniden birleşme değildi, aslında. Bir hatırlama. Bir geri dönüş. Bir yeniden inşa.

Dudakları benimkilerin altında açıldı, sessiz, savunmasız bir iç çekişle, bu iç çekiş bana haykırılan herhangi bir itirafdan daha fazla vurdu. Beni mahvetti, sanki bunu, bizi ezberlemek istermiş gibi bana doğru eğilmesi.

Onu yavaşça, saygıyla öptüm. Öpücüğün gelişmesine izin verdim.

Bir elim çenesindeyken, diğer elim beline kayarak onu bana bağladı. Vücudu benimkine doğru kıvrıldı ve kendimi tutma gücüm azaldı.

Ağızıma karşı boğuk bir ses çıkardı ve ben bunu boğazımın derinliklerinde ve dizlerimin kıvrımlarında hissettim. Öpücüğü, onun yokluğunda göğsümde yaşayan acıyı doldurdu.

Onu kendime daha da yaklaştırdım ve daha derin, daha açęözlü bir şekilde öptüm.

O öpücük, söylemek istediğim ama söyleyemediğim her şeyi içeriyordu. Rüyamda ona uzandığım ve yalnız uyandığım her anı. Koridorda kokusunu aldığım ve kapısını çalmak için kendimi zor tuttuğum her anı.

Parmakları saçlarıma dolandı, beni inlemeye yetecek kadar hafifçe çekti.

Onu tekrar, tekrar ve tekrar öptüm, aramızda düşük ve baş döndürücü bir sıcaklık yayılana kadar.

Dünya kayboldu ve geriye sadece kollarımdaki kadın ve onun tadı kaldı.

"AHEM."

Donakaldık.

Selene gözlerini kocaman açarak bana baktı. Dudakları şişmiş, yanakları kızarmıştı. Benim durumum da pek iyi değildi.

Başlarımızı yavaşça çevirdik — tribün arkasında yakalanmış bir çift genç gibi — ve Winnie'yi üç adım ötede, kollarını kavuşturmuş, sahte gözbebekleri ipinde sallanıyor ve gözlerinde şüpheli bir kadar kendini beğenmişlikle dururken bulduk.

"Bu gemiyi tek başıma mı yönetmek zorunda kalacağım yoksa...?" diye sordu, küçük eliyle uyluğunun dışını tokatlayarak.

Selene gülmekten boğuldu. Ben de iniltiyi içime attım.

"Yani, sadece söylüyorum..." diye devam etti Winnie, eğri büğrü korsan şapkasını düzeltirken. "Yağmalayacak bir mahalle dolusu şekerimiz var ve o aşk kuşları verandada öpüşüyorlar."

Selene ağzını kapattı, omuzları kahkahadan titriyordu.

Elimi yüzüme götürdüm ve mırıldandım, "O daha beş yaşında, değil mi?"

"Beş yaşında ve çok gözlemci," dedi Selene.

Winnie topuklarını döndü ve neşeyle, "Hadi, kaptan romantizmi beklemez," dedi.

Kaldırımında yürüyerek uzaklaşırken, zafer işareti yaparak kanca elini havaya kaldırdı.

Hâlâ nefes nefese olan Selene'ye baktım.

"Biz..." Uzaklaşan korsana doğru başımı salladım. "Bilirsin."

"Doğru," dedi, elbisesini düzelterip bana gülümsedi. "O isyan etmeden önce."

Ona kolumu uzattım ve Selene koluma girdi.

Birlikte, korkusuz, tek gözlü, yosun saçlı kaptanımızı takip ederek gecenin karanlığına daldık.

OTUZ DOKUZ

SELENE

Mutfakta çıplak ayakla duruyordum, omuzlarımda Austin'in gömleklerinden biri asılıydı, kollarımı dirseklerimin üstüne kadar sıvamıştım ve waffle makinesine hamuru kaşıkla döküyordum. Ev tarçın ve kızarmış tereyağı kokuyordu ve oturma odasından neşeli bir şeyin hafif uğultusu geliyordu — Austin, ağzında bir yudum kahveyle, tonu tutturamadan mırıldanıyordu.

Winnie hafta sonu babasıyla birlikteydi; okul oyun parkının arkasındaki ormanda yıkılmış Fae krallığını yeniden inşa etme planları vardı. İki granola bar, yarısı bitmiş bir rulo koli bandı ve Brian'ın çok ciddiye alması için ısrar ettiği el çizimi bir harita hazırlamıştı.

Brian, Winnie'yi bir geceliğine yanına almıştı ve ben, Brian ile Austin'in el sıkışmasını hayranlıkla izlemiştim. Her şeyi *olduğu gibi* bırakırsam ne kadar kolay olabileceğini düşünmek hâlâ beni şaşırtıyordu.

Şimdi sabah saatlerinde sadece ikimiz vardık. Sessiz. Rahat. Dolu.

Waffle makinesi tısladı, ben tezgaha yaslanıp onu izlerken buhar havaya yükseldi. O şimdi masada uzanmıştı, saçları uykudan dolayı hâlâ biraz dağınıktı ve ayakkabı giyme zahmetine girmede; sadece flanel pantolon ve benim biraz fazla sevdiğim o yıpranmış gri tişörtü vardı.

Sanki ben güneşin doğuşuymuşum gibi bana gülümsedi.

Kurduğumuz bu hayat gösterişli değildi. Garantiler ya da mükemmel günler vaat etmiyordu, ama kendimi hiç bu kadar güvende hissetmemiştim.

Austin son zamanlarda daha çok mırıldanıyordu. Bazen elini kapı eşiğinde gezdirirken ya da daha önce tamir ettiği bir şeyi tamir ederken yakalardım. Winnie, iki kez yorganını düzeltmesini istemeye başlamıştı; bir kez benden, bir kez de ondan. Sonra, onun en iyi canavar seslerini çıkardığını fısıldayarak, ışıklar sönmeden önce bir hikaye daha anlatmasını isterdi.

Bir şekilde, planlamadan, şüpheli bir şekilde sonsuza kadar sürecekmış gibi hissettiren bir şeye kaymıştık.

Waffle makinesi tıkırdadı. Kapağını açtım, sonra Austin'in sesi aramızdaki boşluğu doldurunca başımı kaldırıp ona baktım.

"Hey," dedi.

Döndüm, gözlerindeki ışıltıyı, sanki bir sır saklıyormuş gibi ağzının kenarlarının kıvrılmasını fark ettim. "Evet?"

Kaşlarını çattı. "Sana bir şey gösterebilir miyim?"

Ben sıırttım, kaşlarımı ona doğru kaldırdım. "Seksi bir şey mi?"

O, sandalyesinden kalkarken alçak ve boğuk bir şekilde güldü. "Sonrasında olabilir."

O odayı geçerken kaşlarımı kaldırdım, elimden spatulayı aldı ve bir kenara koydu. Waffle makinesinin fişini çekti, sonra benim çok sevdiğim bej renkli paltomu uzanıp aldı ve bana uzattı.

"Zorlama yok," dedi. "Sadece üzerinde çalıştığım ve senin görmeni istediğim bir şey."

"Kahvaltıdan sonraya kadar beklesek mi?" diye sordum. Bana bir göz attı. "Çok heyecanlıyım."

Bunu söyleme şekli —yumuşak ve kendinden emin— karnımın derinliklerinde bir sıcaklık dalgası yarattı. Nereye gittiğimizi bilmiyordum, ama yüzündeki o ifadeye hayır dememem gerektiğini çok iyi biliyordum.

Böylece paltomu giyip onu kapıdan dışarı takip ettim.

Ellerimi paltomun ceplerine sokup, onun yanında sokağımızda yürüdüm. Gökyüzü bulutlarla kaplıydı, soluk ışık kaldırımda uzun gölgeler oluşturuyordu. Hâlâ yarı sönmüş Cadılar Bayramı süslemeleriyle dolu verandaların önünden geçtik: omuzları çökmüş sırttan hayaletler, devrilmiş bir el arabasında uzanmış bir iskelet ve gerçek yaprakların ağırlığı altında sarkan bir örümcek ağı.

Austin nereye gittiğimizi söylemedi.

Sadece, bir şeyler olacağı zaman takındığı o sessiz gülümsemeyle yanımda yürüdü; yarı gerginlik, yarı umut.

Omzuna hafifçe vurdum. "Peki, bu romantik bir yürüyüş mü, yoksa ormanda işlenecek bir cinayete giden uzun ve dolambaçlı bir yol mu?"

Ağzı kıvrıldı. "Seni güpegündüz ormana çekecek miyim sanıyorsun?"

Kıkırdandım. "Evet. Ve muhtemelen beni sakın tutmak için yanıma atıştırmalıklar da koyardın."

"Bu konuda düşünceliyimdir," dedi ve dirseğiyle bana hafifçe vurdu.

"Cesedimi nazikçe dışarı taşır ve adli tabibi kendin ararsın.

Bir beyefendi seri katil havası var sende."

"Artık Winnie'nin bu özelliğini kimden aldığını biliyorum." Austin bana yan gözle bakarak güldü. "Sen çok tuhafsın."

"Sadece söylüyorum. Eğer kaybolursam, herkes senin çekici ama elektrikli aletleri şüpheli bir şekilde iyi kullandığını söyleyecek." Onun yanına dirsek attım.

Başını salladı, gülümsemesi seğirdi ve beni kolunun altına çekti. Mahallenin arkasına doğru uzanan daha küçük bir yan sokağa saptık. Evler seyrekleşiyordu, ağaçlık alanların arasında yeni binalar filizleniyordu. Kaldırımdan sapıp sessiz bir çıkmaz sokağa yerleşmiş bir arsaya doğru ilerlerken botlarımızın altında çakıl taşları çıtırdadı.

Önümüzdeki yapı tanıdık geliyordu, ama ilk başta nedenini anlayamadım. İki katlı, koyu mavi dış cephe kaplaması ve krem rengi süslemeleri vardı. Hâlâ yarısı bitmemişti; bahçe düzenlemesi tamamlanmamıştı, veranda korkulukları boyanmamıştı. Pencereleer takılmıştı, ama henüz posta kutusu yoktu. Boş bir tuval gibiydi.

Başımı eğdim. "Bu evi daha önce yürüyüşlerimden birinde görmüştüm. Wes'in projelerinden biriydi."

Austin hemen cevap vermedi. Ceketinin cebine uzanıp bir anahtar çıkardı ve parmaklarını metalin üzerinde gezdirdi.

"Evet, şey..." dedi. "Artık benim projem."

Gözlerimi kırptım. "Bir saniye... ne?"

Hemen bana bakmadı. Sadece saygı ve gerginliğin tuhaf bir karışımıyla eve bakakaldı. "Wes'le konuştum ve bana satmayı kabul etti

bana satmayı kabul etti. Fırsat buldukça içeride birkaç Şey üzerinde çalıŐacađım.”

Yürümekten vazgeçtim. "Satın mı alıyorsun?" Başını salladı.

Kaşlarını attım. "Yani dubleks evden taŐınıyor musun?"

Boynunun arkasını kaŐıdı. "Şey... İkinizin de taşınmak isteyeceğini umuyordum.”

Ona tam olarak bakmak için döndüm. Austin'in gözleri sabitti, ama sesi tereddtlyd. Dikkatli. Sanki sözleri beklediğinden daha ağır geliyormuş gibi.

Kalbim bir an durdu. "Sen... bekle. Ne?"

Açıklamaya çalışmadı, abartılı bir tavır takınmadı. Sadece elimi tuttu ve verandaya doğru yürüdü. Kilidi çevirip kapıyı ittiğinde, ayaklarımızın altında ahşap hafifçe gıcırdadı.

Yüksek n pencerelerden sıcak bir ışık zemine dökülüyordu. İçerisi hâlâ hafifçe talaş, limonlu temizleyici ve adını koyamadığım başka bir Şeyin kokusuyla doluydu; olasılık gibi kokan bir Şey.

Yeni hayaller gibi.

Austin bana döndü ve en nazik gülümsemesiyle kapıyı ardına kadar açtı. "İçeri gel.”

Kapıdan içeri adım attım, kapı arkamda kapanırken menteşeler hafifçe gıcırdadı.

Ev henüz bitmemişti, ama sanki bir ruhu varmış gibi hissettiriyordu. Açık yaşam alanına yayılan parke zeminlerin köşeleri hâlâ tozluysa. Duvarlar astarlanmıŐtı ama henüz boyanmamıştı, bir tuvalin başlangıcı gibi solgundu. Tavandan ıplak ampuller sarkıyordu ve uzak köşede bir mutfağın ana hatları Şekilleniyordu — donanımı olmayan dolaplar, henüz monte edilmeyi bekleyen tezgahlar. Ama pencerelerden ışık süzülüyordu ve sessizliğin altında bir sıcaklık vardı.

Austin, ne yapacağını bilemiyormuş gibi ellerini ceketinin ceplerine soktu.

"Henüz bitmediğini biliyorum," dedi. "Ama burayı ilk kez gezerken, üçümüzün burada olacağını düşünmeden edemedim.

O köşede film geceleri.” Parmakla işaret etti. “Winnie’nin sanat projeleri mutfağın her yerine yayılmış. Sen yukarıda yatağımın benim tarafını kapmış. Üçüncü katın tamamı senin için bir restorasyon alanına dönüştürülebilir. Winnie yine aynı okula gidecek. Sadece... doğru geldi.”

Yavaşça döndüm, her şeyi içime sindirmeye çalıştım. Bitmemiş duvarlar. Burasının sunduğu sınırsız imkânlar. “Austin...”

O bir adım öne çıktı, gözleri benimkilere kilitlendi. “Asla hata yapmayacağıma söz veremem,” dedi, sesi duygudan boğulmuştu. “Ama asla yanından ayrılmayacağıma söz verebilirim. Sen ve Winnie... benim her şeyimsiniz. Siz benim yuvamsınız.”

Nefesim kesildi.

Yine ceketinin cebine uzandı ve bu sefer küçük bir kutu çıkardı. Elleri titremiyordu ama ben ellerimi ağızma götürdüğümde ellerim titriyordu.

“Selene,” dedi, çıplak ahşap zemine bir dizinin üzerine çökerek, “hayatımın büyük bir bölümünde, biriyle güvende hissetmenin ne demek olduğunu bilmiyordum. Seçilmiş hissetmenin. Karşılıklı seçmenin. Ama sen... sen beni açtın. Bana denemek için bir neden verdin. Seninle, zorlaştığı anda parçalanmayacak bir şey kurmak istiyorum.”

Kutuyu açtı; içinde ay ışığı ve yıldızların altında yer alması gereken bir yüzük vardı. Yüzük, narin, vintage bir tasarıma sahipti; unutulmuş bir masalın sayfalarından çıkmış gibi, minik, kusurlu süslemelerle işlenmiş antika tarzı bir altın halka. Ortasında, ışıktaki yumuşak ve sıcak görünen, gösterişli değil ama sessiz bir ateşle dolu eski bir Avrupa kesim elmas vardı. Tarihi olan türden bir yüzük. Daha önce sevilmiş

ve yeniden sevmeye hazır olan türden bir yüzük.

"Hepsini istiyorum," dedi. "Zor kısımları, sıkıcı kısımları, büyüyü. Sabahları kahve içmeyi, yan yana dişlerimizi fırçalamayı, mobilyaları monte etmeyi ve soğuk ayakların bacağıma değerek uykuya dalmayı istiyorum. Seninle bir hayat kurmak istiyorum."

Görüşüm bulanıklaştı.

"Seni seviyorum," dedi basitçe. "Ve seninle gerçekten, gerçekten evlenmek istiyorum."

O anda içimde bir şey kırıldı. Dayandığım son duvarlar. Korkudan ve yıllarca kendime fazla ihtiyaç duymamamı söyleyerek inşa ettiğim duvarlar.

Onun önünde dizlerimin üzerine çöktüm, gözyaşları içinde gülerek ellerimle yüzünü kavradım.

“Ben de seni seviyorum,” diye fısıldadım. Bunu yüksek sesle söylemeye çok korkuyordum, ama bir kez söyledikten sonra, başka hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım. Austin, sanki yıllardır nefesini tutuyormuş gibi nefes verdi. Kollarını bana doladı, ben onu

öperken beni kendine çekti—çaresizce, gerçek, o ana kadar nasıl söyleyeceğimi bilmediğim her şeyle dolu bir öpücük.

Öpüşmemiz dağınık, gözyaşlarıyla ıslak ve mükemmeldi.

Alnını alnıma dayadı, o kadar geniş gülümsedi ki, tenimde hissedebiliyordum. "Peki... bu bir evet mi?"

Hâlâ nefes nefeseyken başımı salladım. “Kesinlikle evet.”

Henüz tamamlanmamış evimizin zemininde beni kollarına sarıp sıkıca tutarken, kahkahası göğsünden gürleyerek yankılandı.

Bir süre öyle kaldık — sadece biz, toz ve ışık —ve evin henüz bitmemiş olması umurumda değildi.

İhtiyacımız olan her şeye zaten sahipti.

EPİLOG

Selene

Geniş mutfak pencerelerinden içeri süzülen güneş ışığı, tezgahları ısıtıyor ve zemine altın çizgiler çiziyordu. Dışarıdaki veranda salıncağı, perdelerden içeri süzülen esintiyle aynı ritimde gıcırdıyordu.

Masada, yarısı solmuş ama hâlâ güzel olan bir vazo dolusu kır çiçeği duruyordu; yaprakları kenarlarından hafifçe kıvrılmıştı. Austin bunları bir hafta önce çiftçi pazarına giderken toplamıştı. Onlara "*delice tuhaf*" demiş ve eve götürmemiz gerektiğinde ısrar etmişti.

Arka planda hafif bir caz müziği çalıyordu; yavaş, pirinç çalgılarla çalınan, içinde eski bir romantizmin fısıltısı olan bir parça. Hâlâ pek sevmiyorduk ama caz, Austin'le birbimize rastladığımız ve her şeyi değiştirdiğimiz o kader gecesini bana her zaman hatırlatıyordu.

Tüm bunların üstüne, Austin'in alçak ve sabit sesini duydum. "Kenarını sıkıştır, çok sert değil. Sadece kapatacak kadar."

Winnie kıkırdadı. "Sıkıyorum işte. Bu pasta efsane olacak." O da güldü. "Buna karşı çıkamam, böcek."

Düşün sıcaklığı hâlâ üzerimdeyken, çıplak ayakla sessizce içeri girdim. Austin'in eski tişörtlerinden birini giymiştim, tişört uyluklarımın ortasına kadar geliyordu. İki elimle, kenarı hâlâ dudaklarımı ısıtan, çentikli bir fincan fındıklı kahveyi sıkıca tutuyordum.

İlk başta beni fark etmediler.

Winnie, mutfak adasındaki bir taburede duruyordu, saçları iki dağınık örgüye yapılmıştı — Austin'in mükemmelleştirdiği karmaşık Hollanda örgüleri — ve yanaklarında un tozu vardı. Austin onun yanında durmuş, hamurla kaplı parmaklarını, dolap menteşesini tamir ederken ya da resim çerçevesini düzeltirken kullandığı aynı sakın nezaketle yönlendiriyordu. Tezgahın üzerinden uzanırken dövmeli ön kolu kasıldı, tişörtünün kenarı bulaşık suyundan ıslaktı ve saçları uykudan dolayı hâlâ dağınıktı.

Kapı çerçevesine yaslanıp onları izledim, kalbim o kadar doluydu ki, göğsümden dışarı çıkıp tamamen uçup gidecekmiş gibi hissettim.

İşte buydu — olağanüstü olan sıradanlık.

Yumuşak müzik eşliğinde, lavaboda birikmiş bulaşıklarla dolu sakın sabahlar. Tırnakların altında pasta hamuru ve fazla tarçın yüzünden çıkan kıkırdamalar. Winnie, sanki kendi pasta programını sunuyormuş gibi her şeyi anlatıyordu.

Normal olmanın böyle bir his olduğunu hiç düşünmemiştim. Özgürlük gibi. Eve dönmek gibi.

Austin hala ilk kezmiş gibi beni öpüyordu. En sevdiğim anlar, akşam yemeği masasının karşısından bana sanki imkansız bir rüyadan çıkmışım gibi bakmasıydı. Kendimi, sonsuza dek sürecek bir ilişkiye sahip olacak türden bir insan olmadığımı ikna etmek için çok uzun zaman harcamıştım. Ama o farklıydı. Her yavaş nefesiyle ve nazik sözleriyle. Her gece kalmasıyla ve her sabah ilk olarak bana uzanmasıyla.

"Anne." Winnie omzunun üzerinden beni gördü. "Bu, gördüğün en harika şey değil mi?" Kollarını açtı, neredeyse bir karıştırma kabını devirecekti.

"Vay canına." Austin gülerek, tam zamanında kaseyi yakaladı. "Kaos cini, kendine gel."

Mutfağı geçip Winnie'nin unlu yanağına bir öpücük kondurdum, sonra arkamdan kollarımı Austin'in beline doladım. O bana doğru eğildi, ben dudaklarımı omzunun arkasına bastırırken gülümsedi.

"Günaydın," diye mırıldandım.

Beni öpmek için hafifçe döndü. Yumuşak, hızlı ve tanıdıktı; sanki aylardır birlikte tamamladığımız bir düşüncenin noktalama işareti gibiydi.

"Selam," dedi, sesi uykudan dolayı hâlâ kısık çıkıyordu. "Yaban mersinli turta yapıyoruz. Win, bu yıl yarışmayı kazanacağımızı düşünüyor."

"Ben hile yapıyorum," dedi Winnie sahne fısıltısıyla. "Sihirli bir dokunuş katıyoruz."

Sırıttım. "Tabii ki."

Austin'in eli, sıcak ve sabit bir şekilde belimin altına kaydı. "İyi misin?"

Kafamı salladım, kahvemi yudumlarken ışığı, kahkahaları ve her şeyin artık birbirine ne kadar uyumlu olduğunu içime çekiyordum. "Harika."

İyiden de öteydim. Evimdeydim.

Sabahın ilerleyen saatlerinde, pasta tezgahıta soğuyordu, mutfak biraz daha az dağınıktı ve Winnie tamamen farklı bir havaya bürünmüştü.

Çoraplarıyla koridorda koşturuyor, partide giyeceği kıyafete en çok hangi parlak saç bandının yakışacağına karar vermeye çalışıyordu. Odasından, sanki kırmızı halı etkinliğinin yıldızıymış gibi peluş hayvanlarına anlatım yaptığını duyabiliyordum.

"Bugün ana karakter enerjisi var," dedi Austin, ben tezgahı silmeyi bitirirken yanıma gelerek. Eli belimin altına kondu. "Ayrıca, sanırım geçen haftaki tek boynuzlu at kostümünden kalma parıltıları hala saçımda buluyorum."

"İyi şanslar," dedim gülerek. "O şeyler asla çıkmaz."

"Umarım bu dönem sonsuza kadar sürer," dedi sessizce, ama gülümsemesi bana bunun insanı yoran türden bir gülümseme olmadığını, aksine insana güç veren türden bir gülümseme olduğunu gösterdi. "Bu en güzel dönem."

Göğsüm sıkıştı. Winnie gelecek hafta birinci sınıfa başlayacaktı.

Hem heyecanlı hem de endişeliydi, ama çoğunlukla taşındıktan sonra tanıdığı mahallede kalabildiği için çok mutluydu. Arkadaşları yakındaydı, okul sadece birkaç blok ötedeydi ve rutinini olabildiğince sabit tutmamızı seviyordu.

Sözle dile getirmedi ama son zamanlarda Austin'in elini biraz daha sıkı tutmasından anladım ki, onun orada olması her şeyi değiştiriyordu.

Okul öncesi ve sonrası işlerini halledeceğini söylediğinde ciddiye. Öğle yemeğini tam da onun sevdiği gibi hazırlayan, küçük bir kaba fazladan turşu koyan oydu. Oyalandığında dişlerini fırçalamasını sağlayan oydu. Sayısız çevrimiçi öğretici videoyu izledikten sonra saçlarını ördü ve kızım o sırada yüzü gülüyordu.

O istikrarlıydı. Yanındaydı. Bir zamanlar güvenemeyeceğimi düşündüğüm her şeydi.

Austin artık Wes için tam zamanlı çalışıyordu — resmi olarak kayıtlıydı. Çoğu gün eve saçında talaşla ve ekipteki erkekler arasında yaşanan

ekipteki erkekler arasında yaşanan son dramlarla ilgili hikayelerle eve geliyordu. Bu işi seviyordu. Sadece işi değil, işin ardındaki amacı da.

Geçen ay, özel bir güneş odası projesinden kalan malzemelerle, arka bahçede Winnie'ye küçük bir oyun evi inşa etmişti. Evi lavanta rengine boyadı, sarı bir kapı ve pencerelerin altına küçük çiçeklikler koydu.

Winnie oraya "Işıltılı Kale" adını verdi ve orayı periler için uygun bir bölge ilan etti.

Bazen bir restorasyon işinde geç saatlere kadar çalışırken, pencereden dışarı bakıp Austin'i arka verandanın merdivenlerinde otururken görürdüm; o, kızım periler krallığının tüzüğünü açıklarken ya da köşeleri kıvrılmış kitaplarından birinden ona bir bölüm okurken sabırla dinlerdi.

Ne kadar da küçük bir hayattı. En iyi anlamıyla çok sıradan.

Ama onun bizi sevme şekli — tam anlamıyla, delice, hiç tereddüt etmeden — onu büyük hissettiriyordu.

Bulaşık havlusunu bıraktım ve ona yaslandım. "Birinci sınıfı alt üst edecek."

"Ha!" diye kıkırdadı. "Cadılar Bayramı'na kadar o okulu yönetecek." Ona göz kırptım. "Bunu benden almış."

O güldü. "Tabii ki."

Austin'in Winnie'nin yardımcısı olmak için bir kenara bıraktığı karıştırma kabını aldım ve kalan krem şantiyi karıştırmaya başladım.

"Biliyor musun," dedim, pastamızın hafifçe eğri büğrü kenarlarına bakarak, "senin yeteneklerini küçümsemek istemem ama bu kenar sanki kancalı elli bir korsan tarafından açılmış gibi görünüyor."

Winnie taburesinden nefesini tuttu. "Kaptan asla böyle bir şey yapmaz! Kancasıyla çok titizdir!"

Austin incinmiş gibi görünmeye çalıştı. "Tarifi harfiyen uyguladığımı bilmeni isterim."

"Hıh." Kaşığı kaseye hafifçe vurdum ve sırtarak gülümsedim.

"Dikkatim dağıldı," dedi. "Biri en sevdiğim gömleği giyip buraya geldi ve konsantrasyonumu bozdu."

Ona yavaşça, abartılı bir bakış attım. "Öyle mi?"

O cevap veremeden, Winnie dramatik bir inilti çıkardı ve gözlerini kapattı. "Yine duygusal davranıyorsunuz."

Austin sırtıttı ve ona biraz un serpti. "Büyüyene kadar bekle. Aşırı duygusal olmak en güzel kısmı."

Winnie burnunu kırıştırdı ama itiraz etmedi. Turta kalıbından parmağıyla dolgu çalmakla meşguldü.

Dışarıda, açık pencerelerden esen bir rüzgâr, el ilanının köşesini dalgalandırdı ve vazodaki kır çiçeklerini hışırdatmaya başladı.

Verandadaki salıncak hafifçe gıcırdadı.

Bu, taşındığımızda Austin'in benim için yaptığı ilk şeydi —uzun bir iş gününün ardından bir akşam bulduğum bir sürprizdi, iki farklı desenli yastık ve arkasında el yazısıyla yazılmış bir notla birlikte: *Sakin sabahlar, uzun sohbetler ve aradaki her şey için.*

Şimdi ona bakarken gülümsedim, burada ne kadar büyüdüğümüzü hatırlatacak kadar hafifçe sallanıyordu. Daha ne kadar yol kat edeceğimizi.

Austin kolunu belime doladı. "Neden gülümsüyorsun? Ona

"Neden gülümsüyorsun yaslandım. "Sadece... her şey." un?"

Tam bitmiş pastayı soğutma rafına koyarken arkamda sineklik kapısı gıcırdayarak açıldı.

"Sanırım Brody'nin kamyonetini görüyorum," diye seslendi Austin verandadan. "Winnie! Git krallığının hazır olup olmadığını kontrol et!"

"Yaptım bile!" diye bağırdı Winnie, çıplak ayakları ve uçuşan örgüleriyle bir anlık bir görüntü olarak yanımdan koşarak geçti. "Peri tahtı pırıl pırıl ve GİRİLMEZ."

Gülümsedim ve lavaboya dönerek ellerimdeki son kırıntıları da yıkadım. Dışarıda, sıcak yaz havası açık pencerelerden içeri süzülüyordu; beraberinde uzaktaki kahkahalar, kuş cıvıltıları ve uzun çimlerin arasında saklanan ağustosböceklerinin vızıltılarını da getiriyordu.

Plak çalar düşük sesle müzik çalıyordu — eski ve hafif bir şey, ayaklarını sallayıp soğuk bir şeyler içmek isteten bir şarkı. Mutfak şeker ve limon kabuğu kokuyordu. Verandadaki

, ileri geri sallanırken memnuniyetle gıcırdıyordu; dünyamızın bu küçük köşesindeki uğultuya tembel bir ritim katıyordu.

Ön kapı çalındı, ardından tanıdık bir ses geldi. "Beni anahtarımı kullanmaya zorlama," dedi Brody gülerek.

"Anahtarın yok ki," diye cevapladı Austin, kapıyı açarak. Brody ona şakacı bir şekilde itti. "Henüz yok."

Ellerimi sildim ve onları karşılamak için dışarı çıktım.

Kit, Brody'nin arkasında, elinde bir güveç kabı tutuyordu ve küpeleriyle uyumlu kiraz kırmızısı ruj sürmüştü. Wes de peşinden geldi; yürüyüşü hâlâ biraz dengesizdi ama artık daha kendinden emindi. Kız kardeşim Clara onun yanında yürüyordu ve Wes'in ona fısıldadığı bir şeye gülüyordu; yüzündeki ifade, onu hiç görmediğim kadar yumuşaktı.

Elodie, dev bir meyve kasesi tutarak yanımdan geçerken dirseğini havaya kaldırarak selam verdi. "Sorma. Levi bana sağlıklı şeyleri taşımamı söyledi. Umarım bu geçici bir durumdur."

Levi en arkada geliyordu, hatırladığımdan daha da uzamıştı, yanında Cal vardı, ikisi de masadaki buz gibi limonataya gözlerini dikmişlerdi.

Elodie içeri girerken, ona doğru eğildim ve fısıldadım, "Clara'nın burada olduğuna hâlâ inanamıyorum."

Omzunu omzuma çarptı ve gülümsedi. "Ben de. Ama bu hoş bir şey, değil mi?"

Clara'nın durduğu verandaya bir göz attım; Wes ona ters bakıyormuş gibi yaparken Clara onun koluna hafifçe vurup gülüyordu.

"Evet," dedim. "Gerçekten öyle."

Ev hareketlilikle doluydu; kapılar açılıp kapanıyor, çıplak ayaklar ahşap zeminlerde koşuşturuyor, sandalyeler terasta kayıyordu. Samimi kucaklaşmalar, ikinci porsiyonlar ve kadehlerin tokuşturulmasıyla şerefe deniyordu.

Pencereler ardına kadar açıktı, yaz akşamının sıcaklığını içeri alıyordu ve esinti keten perdenin kenarını yakalayıp, sanki bütün ev nefes alıyormuş gibi hissettirecek kadar kaldırıyordu.

Başarmıştık.

Mükemmel değildi. Kolay da değildi. Ama tam anlamıyla başarmıştık. Ve herkes buradayken, ev artık yeni gelmiyordu. Yaşanmış gibi geliyordu. Ev gibi geliyordu.

Son tabaklar da lavaboya kondu. Dışarıda ateşböcekleri ortalığı ele geçirmiş, veranda korkuluğunun ötesinde tembel bir ritimle yanıp sönüyorlardı. Arkadaşların sohbeti sönmüş, müzik de çoktan durmuştu. Artık sadece ikimiz vardık, sanki yıllardır uyguladığımız bir ritüelmış gibi sessizce mutfakta dolaşıyorduk.

Ben bulaşık havlusuna uzanırken Austin'in eli belimin alt kısmına dokundu.

"İyi iş çıkardın," diye mırıldandım.

"Sen de," dedi, omzuma bir öpücük kondurarak.

Dokunuşu uzadı, eli gömleğimin eteğinin altına kaydı. Başparmağı, kendini tutamıyormuş gibi çıplak kalça kemiğime sürtündü.

O sıcaklık, aramızda her zaman canlanan o rahat, elektriksel titreşim, yeniden çiçek açtı. Tanıdık. Güvenli. Karşı konulmaz.

Bu.

Duvarlar değil. Verandadaki salıncak ya da dışarıdaki mangal kokusu değil.

Burası evimdi.

Döndüm ve gözlerindeki bakışı yakaladım. Dünya sessizleştiğinde ve sadece ikimiz kaldığımızda bana her zaman attığı, yavaşça alevlenen, ufukta fırtına kopacakmış gibi bir bakış.

Aramızda bir şey geçti — sıcak ve sabit.

Ağzlarımız, anılardan, özlemde ve vaatlerden oluşan, yavaş ve kararlı bir öpücükle birleşti.

Dudaklarında o günün tadını alabiliyordum — kahkaha, limonata ve tarçınlı şeker.

Elleri kalçalarımın üzerine kondu. Benimkiler ise boynunun arkasına dolandı.

Daha sonra demek için çok geç kalmıştık.

Ev karanlık ve sessizdi.

Winnie, filmin yarısında kanepede uykuya dalmıştı. Austin, kalbimi sızlatacak kadar nazik bir şekilde onu yukarı taşıdı ve ben, koridordan kaybolmalarını izledim; yatak odasının kapısı, onun arkasında yumuşak bir tıkırtıyla kapandı.

O geri döndüğünde, ben çoktan yorganın altına girmiş, yan tarafa kıvrılmış, onun eski tişörtlerinden birini giymiş, başka hiçbir şey giymemiştim.

Kapı eşiğinde durdu, kollarını kavuşturdu ve sanki hayatında tek istediği şey benmişim gibi bana baktı.

"Bütün gece orada mı duracaksın?" diye alay ettim, sesim alçaktı.

O mırıldandı ve yaklaştı. "Sadece seni mahvetmek için ne yapabileceğimi düşünüyorum."

Cildimin altında bir sıcaklık hissettim. Yavaşça oturdum, çarşaf bacaklarımdan kaydı. "O zaman göster bana."

Bu kadarı yeterliydi. Aç bir adam gibi odanın karşısına geçti.

Ağzı benimkine çarptı, sıcak ve aç, elleri çoktan gömleğimin altına girmişti. Öpücük derinleşti, dili dilime dokundu, beni yastıklara doğru çekerek boğazımdan bir inilti kopardı.

"Bana ne yaptığının farkında değilsin," diye boynuma fısıldadı. "Her lanet gün, Selene. Bacaklarının beni sarmasını düşünmek bile beni uyandırıyor."

Nefesim kesildi.

Gömleğimi sanki kutsal bir şeymiş gibi çıkardı, yıllardır açmak için beklediği bir hediye açar gibi. Elleri dolaştı; avuç içleri, parmak uçları ve parmak eklemleri, sadece onun dokunuşuyla bu kadar canlı hissettiğim cildi okşadı.

"O kadar güzelsin ki," diye mırıldandı. "Bu vücut? Benim.

"Bu dudaklar mı?" Beni öptü, bu sefer daha derin.

"Benim de." Sözleri müstehcen değildi. Onlar bir tapınmaydı.

Bacaklarımin arasına kayarken inledim. Acele etmedi; tadını çıkardı, yuttu, sanki beni baştan sona yeniden tanıyormuş gibi, oysa benim her santimimi ezbere biliyordu.

Adı dudaklarımdan tekrar tekrar döküldü; yalvarış, övgü ve söz.

Sonunda içime girdiğinde, nefesim kesildi. O, sanki evindeymiş gibi, alçak ve derin bir inilti çıkardı.

Vücutlarımız birlikte hareket ediyordu, yavaş ve çaresizce, eski, hassas ve aç bir şeyi kovalıyor gibiydik. Vücudumun her yerini öptü, cildime müstehcen sözler fısıldadı, ta ki ben onun altında kendimden geçene kadar, titreyerek ve onun adını haykırarak.

Sonrasında, çarşafların içinde birbirimize dolanmış, uzuvlarımız birbirine karışmış yatarken, eli kalçamın üzerinde tembel daireler çiziyordu.

Bana, bundan önceki hayat yokmuş gibi baktı. Kollarında, etrafımızda dağınık ve güzel hayatımız yayılırken, fark ettim ki bazen en iyi sihir, peşinden koştuğun türden değildir.

O, düştüğümüzde bizi yakalamak için bekleyen türdür.

Selene ve Austin'den daha fazlasını mı istiyorsunuz? Çok özel bir bonus sahneyi [buradan](#) okuyun!

SONRAKİ: BENEATH THE FROST

Weston Vaughn her zaman odadaki en çekici erkek olmuştur. Yani, ta ki kardeşimin hayatını kurtarıp kazada bacağını kaybedene kadar. Şimdi ise huysuz bir münzevi ve benim yeni ev arkadaşım.

Düğün günümde hayatım altüst olduğunda, küçük kasabamın en sevilen skandalı haline geldim. Dedikodular dinene kadar ortalıkta görünmemek istiyorum, ama ailemle yaşamak imkansız geliyor. Kardeşimin en iyi arkadaşının yanına taşınmak en iyi seçeneğim.

O benden yardım istemeyecek ve ben de reddedilmeyeceğim. Sorun şu ki, Wes'in bu huysuz tarafını seviyorum ve kurallarına rağmen, onun için orada olmaktan keyif alıyorum. O yeni hayatına alışmaya çalışıyor ve sonunda özgüveninin sarsıldığını itiraf ettiğinde, şey... Onun neye ihtiyacı olduğunu tam olarak biliyorum.

Ben *pratik* bir bakıcıyım.

Geçici anlaşmamız, kaybettiği özgüvenini yeniden kazanmasını amaçlayan seksi, yasak derslere dönüşürken gerilim artar. O kendini kırık bir adam olarak görür, ama ben sadece sıkı bir tutuşu ve müstehcen bir ağzı olan, karşı konulmaz bir adam görüyorum.

Kalbini duvarlarla çevirmiş, ama tek gereken, buzun altında ne olduğunu görmeye istekli bir kadın.

Star Harbor Serisi'nin 3. kitabı *Beneath the Frost*'u [buradan](#) ön sipariş verin!

TEŞEKKÜRLER

Okurlarıma, sizler dünyadaki en iyilersiniz. Her gün, geçimimi hikayeler yazarak sağladığım için inanılmaz derecede minnettar bir şekilde uyanıyorum. Beklentilerinizi karşılamak (ve aşmak) her zaman benim için bir zevk. Bu yolculuğa benimle birlikte çıktığınız için teşekkürler.

Page, devreye girip Lena Ekibini bir üst seviyeye taşıdığı için teşekkürler. Yaratıcı fikirlerin ve özenli uygulamaları eşsiz. Birlikte ne kadar uzağa gidebileceğimiz konusunda gerçekten heyecanlıyım!

Vizyonumu anlayan ve en güzel, uyumlu kapakları yaratan kapak tasarımcım Cat'e çok teşekkür ederim. Modelleri mi yoksa kapakları mı daha çok sevdiğime karar veremedim – ikisi de o kadar güzel ki!

Beta okuyucularım Trinity ve Ashley'e, hikayelerimin parlamasına yardımcı olmak için her zaman zaman ayırdığınız için teşekkür ederim. Aynı favori sahneleri paylaştığımızı görmek çok hoşuma gidiyor ve yorumlarınız beni her zaman güldürüyor!

Stephanie, ters yaş farkı klişesini kafama sokmasaydın bu kitap hiç yazılmayacaktı! Umarım tüm hayallerini gerçekleştirmişlerdir.

Dawn ve James'e, olağanüstü düzenlemeleri ve Selene gibi inanılmaz bir kadına yakışan, baş döndürücü bir kahraman yaratmamda verdikleri yardım için ne kadar teşekkür etsem azdır. İçgörüleriniz ve rehberliğiniz, kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar değerli!

Kandi, Corinne, Elsie, Catherine ve diğer inanılmaz yazar arkadaşlarıma – sprint seanslarımız, olay örgüsü sohbetlerimiz ve genel teşvikleriniz olmasaydı, yazmak üzücü ve yalnız bir iş olurdu. Çılgın mesajlaşmalarımızı, rastgele sesli notlarımızı ve kafamızda yaşayan karakterlerin maalesef kurgusal olduğunu hatırlatan nazik uyarılarınızı çok seviyorum. Bir kızın sahip olabileceği en iyi arkadaşlarısınız.

İletişim kurmak ister misiniz? Facebook'ta Hendrix Heartthrobs grubuna katılın, Lena ile gülün ve sohbet edin! Özel ön izlemeler, duyurular, özel içerikler ve genel şakalar hep orada oluyor.

[Gelin bize katılın!](#)

YAZAR HAKKINDA

Lena Hendrix, Orta Batı'da yaşayan, *USA Today* ve Amazon'un En Çok Satanlar listesinde ilk 5'te yer alan bir çağdaş romantizm yazarıdır. Romantizme olan sevgisi, gizlice okuduğu müstehcen Harlequin kitaplarıyla başladı ve şimdi kendi ateşli küçük kasaba romantizm romanlarını yazıyor. Lena, içi yumuşacık olan güçlü alfa erkeklere, karşılık veren kahramanlara ve heyecan verici gerilime karşı bir zaafı var. Romanları, küçük kasaba ruhunu bolca ateşle birleştiriyor.

Yazmadığı veya yeni romanları okumakla meşgul olmadığı zamanlarda onu yürüyüş yaparken, kamp yaparken, balık tutarken ve baharatlı margarita yudumlarken bulabilirsiniz!

Takılmak ister misiniz? Lena'yı Tiktok veya IG'de bulun!

LENA HENDRIX'İN DİĞER ESERLERİ

Star Harbor

Güneşi

Kovalamak

Düştüğümüzde

Beneath the Frost

Sullivans Tek

Bakış

Tek Dokunuş

Tek Şans Tek

Gece

Tek Tat (öncül roman)

Krallar

Sadece Bu Kez

Sadece Benim

Şansım

Sadece Aramızda

Aynen Öyle

Sadece Evet De

Kefaret Çiftliği Rozet

Takma Ad

Asi Hedef

Chikalu

Şelalesi Seni

Bulmak Seni

Korumak

Seni Korumak

Seni Seçmek (Origin Kısa Romanı)
